MICHAEL CRICHTON

Autorul bestsellerurilor *JURASSIC PARK* și *PRIZONIERII TIMPULUI*

PRADA

Michael Crichton

Prada

Traducere: Constantin Dumitru-Palcus

Editura Lider, 2004

În decurs de cincizeci pînă la o sută de ani este probabil să ia naştere o nouă clasă de organisme. Aceste organisme vor fi artificiale, în sensul că la origine vor fi proiectate şi concepute de către oameni. Cu toate acestea, ele se vor reproduce şi vor “evolua” în ceva diferit de forma iniţială; ele vor fi “vii” potrivit oricărei definiţii rezonabile a termenului... Ritmul transformării evolutive va fi extrem de rapid... Impactul asupra omenirii şi biosferei ar putea fi enorm, mai mare decît revoluţia industrială, armele nucleare sau poluarea mediului înconjurător. Iată de ce este necesar să luăm măsuri acum pentru modelarea apariţiei organismelor artificiale...

Doyne Farmer and Alletta Belin, 1992

Sînt mulţi oameni, printre ei numărîndu-mă şi eu, care sînt foarte neliniştiţi în legătură cu consecinţele viitoare ale acestei tehnologii.

K. Eric Drexler, 1992

INTRODUCERE
Evoluţia artificială în secolul al XXI-lea

Ideea că lumea din jurul nostru se află într-o evoluţie continuă este o platitudine; arareori se întîmplă să-i înţelegem toate implicaţiile. De exemplu, nu ne gîndim că o maladie epidemică ar putea să-şi modifice caracterul pe măsură ce epidemia se răspîndeşte. După cum nu ne trece prin cap că evoluţia animalelor şi a plantelor ar putea să se producă în cîteva zile sau săptămîni, deşi aşa stau lucrurile. Şi nici nu ne imaginăm planeta verde pe care ne ducem traiul ca fiind scena unui război chimic neîncetat şi sofisticat, în care plantele produc pesticide ca reacţie la atacuri, iar insectele îşi dezvoltă rezistenţa faţă de agenţii chimici potrivnici. Cu toate că şi în acest caz aşa se întîmplă.

Dacă am putea înţelege adevărata natură a lucrurilor - dacă am putea cuprinde adevărata semnificaţie a evoluţiei -, atunci am avea imaginea unei lumi în care fiecare specie de plante, insecte şi animale se modifică în fiecare clipă ca reacţie la acţiunea tuturor celorlalte plante, insecte şi animale vii. Populaţii întregi de organisme se nasc şi dispar, într-o continuă mişcare şi transformare. Această schimbare neîncetată şi perpetuă, la fel de inexorabilă şi de neoprit ca valurile şi mareele, implică o lume în care toate acţiunile oamenilor au în mod necesar anumite efecte. Sistemul global pe care îl numim biosferă este atît de complex încît nu putem şti dinainte consecinţele oricăreia dintre faptele noastre.[1]

Iată de ce chiar şi cele mai bine intenţionate întreprinderi ale oamenilor din trecut au avut efecte nedorite - fie pentru că

---

1 Această incertitudine este caracteristică tuturor sistemelor complexe, inclusiv celor create de om. După ce bursa de acţiuni americană a cunoscut o scădere de 22% în octombrie 1987, s-au adoptat noi legi care să prevină astfel de declinuri precipitate. Dar a fost imposibil să se ştie dinainte dacă aceste legi vor aduce un plus de stabilitate sau dimpotrivă. După cum susţine John L. Casti, „Impunerea unor legi a fost pur şi simplu un risc calculat pe care şi l-au asumat guvernatorii Bursei". A se vedea lucrarea extrem de interesantă a lui Casti, Would-be Worlds, New York: Wiley, 1997, p. 80.

nu am înţeles destul de bine, fie pentru că lumea în continuă schimbare a reacţionat neaşteptat la acţiunile noastre. Din această perspectivă, istoria protecţiei mediului înconjurător este la fel de descurajantă ca şi istoria poluării mediului. Oricine este dornic să argumenteze, de exemplu, că politica industrială de defrişare a pădurilor este mai dăunătoare decît politica ecologică de stingere a incendiilor ignoră faptul că ambele politici au fost aplicate cu extremă convingere şi amîndouă au modificat irevocabil pădurile virgine. Amîndouă furnizează numeroase dovezi cu privire la egoismul încăpăţînat care caracterizează interacţiunea omului cu mediul înconjurător.

Faptul că biosfera reacţionează imprevizibil la acţiunile noastre nu constituie un argument în favoarea pasivităţii. Totuşi, este un argument care susţine adoptarea unei atitudini prudente faţă de ceea ce întreprindem şi faţă de lucrurile în care credem. Din nefericire, specia noastră a făcut dovada unei frapante lipse de prudenţă în trecut. Este greu de imaginat că în viitor ne vom comporta altfel.

Noi credem că ştim ce facem. Întotdeauna am fost convinşi de asta. Se pare că nu reuşim să ne dăm seama că am greşit în trecut şi deci am putea greşi şi în viitor. În loc de asta, fiecare nouă generaţie consideră că erorile trecutului s-au datorat gîndirii defectuoase a unor minţi nu tocmai capabile şi apoi se îmbarcă încrezătoare pe un drum presărat de noi erori, de data asta proprii.

Sîntem una dintre cele doar trei specii de pe planeta noastră care are conştiinţă de sine[2] şi cu toate acestea s-ar putea ca autoamăgirea să fie o caracteristică mai semnificativă a speciei noastre.

La un moment dat în cursul secolului al XXI-lea, nesăbuinţa noastră caracterizată de autoamăgire va intra în conflict cu puterea noastră tehnologică crescîndă. Una dintre zonele în care se va întîmplă acest lucru este punctul de întîlnire dintre nanotehnologie, biotehnologie şi tehnologia informatică. Toate

2 Singurele animale pentru care conştiinţa de sine a fost demonstrată convingător sînt oamenii, cimpanzeii şi urangutanii. Contrar unor convingeri larg răspîndite, conştiinţa de sine nu a putut fi demonstrată indubitabil şi la alte animale, precum delfinii şi maimuţele obişnuite.

acestea au în comun capacitatea de a elibera în mediul înconjurător entităţi care se pot autoreplica.

De cîţiva ani trăim în compania primelor astfel de entităţi, viruşii de computer. Şi începem să căpătăm ceva experienţă practică în materie de biotehnologie. Rapoartele recente conform cărora genele de porumb modificate au apărut în porumbul indigen din Mexic - în pofida legilor care interzic acest lucru, precum şi în ciuda eforturilor depuse în acest sens - constituie doar începutul unui drum pentru stăpînirea propriei noastre tehnologii, drum care este de aşteptat să fie lung şi dificil. În acelaşi timp, convingerile tradiţionale cu privire la siguranţa fundamentală a biotehnologiei - idei susţinute de majoritatea biologilor începînd cu anii '70 ai secolului trecut - ne apar acum ca fiind mai puţin sigure. Crearea neintenţionată a unui virus mortal devastator de către cercetătorii australieni în 2001 i-a determinat pe mulţi să reconsidere vechile supoziţii.[3] Este limpede că în viitor nu vom mai fi la fel de neglijenţi faţă de această tehnologie cum am fost în trecut.

Nanotehnologia este cea mai tînără dintre aceste tehnologii şi, în unele privinţe, este şi cea mai radicală. Ea este încercarea de a construi mecanisme artificiale de dimensiuni extrem de reduse, de ordinul a 100 nanometri, sau o sutime de miliardime de metru. Astfel de “maşini” vor fi de circa 1000 de ori mai mici decît diametrul firului de păr uman. Experţii prognozează că aceste maşini minuscule vor furniza totul, de la componente de computer miniaturizate la noi tratamente pentru cancer şi la noi arme de război.

Ca idee, nanotehnologia îşi are originea într-un discurs din 1959 al lui Richard Feynman, intitulat “Există loc suficient jos”[4]. Acum, după mai bine de patruzeci de ani, domeniul se află încă într-o fază embrionară, în ciuda anunţurilor entuziaste din presă. Şi totuşi acum se înregistrează progrese de natură practică, iar finanţările au crescut spectaculos. Companii importante precum IBM, Fujitsu şi Intel alocă sume importante

---

3 R.J. Jackson, A.J. Ramsay, C.D. Christensen, S. Beaton, D.F. Hali, and I.A. Ramshavv. 2001. „Exprimarea interleucinei-4 la şoareci de către un virus ectromelia recombinant suprimă reacţiile citolitice limfocitare şi învinge rezistenţa genetică la variola şoarecilor". Journal of Virology 75: 1205-1210

4 R. P. Feynman, „There's Plenty of Room at the Bottom."Eng. andSci. 23 (1960), p. 22

pentru cercetare, iar guvernul Statelor Unite a cheltuit un miliard de dolari pentru nano tehnologie în ultimii doi ani.

În aceste condiţii, nanotehnicile sînt deja folosite pentru construirea paravanelor solare, a materialelor textile rezistente la pătare şi a materialelor compozite pentru automobile. În curînd ele vor fi folosite la fabricarea unor computere şi a unor dispozitive de stocare de dimensiuni extrem de mici.

Totodată au început să-şi facă apariţia şi unele dintre produsele "miraculoase" de multă vreme anticipate. În 2002, o companie fabrica deja sticlă pentru ferestre cu autocurăţare, iar o altă firmă fabrică pansamente din nanocristale cu proprietăţi antibiotice şi antiinflamatoare.

În momentul de faţă, nanotehnologia este în principal o tehnologie a materialelor, dar potenţialul ei este mult mai mare. Vreme de decenii s-au făcut speculaţii asupra maşinilor cu autoreplicare. În 1980, un articol publicat de către NASA lua în discuţie mai multe metode prin care ar putea fi realizate astfel de maşini. Cu zece ani în urmă, doi oameni de ştiinţă informaţi luau chestiunea în serios:

În decurs de cincizeci pînă la o sută de ani este probabil să ia naştere o nouă clasă de organisme. Aceste organisme vor fi artificiale în sensul că la origine vor fi proiectate şi concepute de către oameni. Cu toate acestea, ele se vor reproduce şi vor "evolua" în ceva diferit de forma iniţială; ele vor fi "vii" potrivit oricărei definiţii rezonabile a termenului... Ritmul transformării evolutive va fi extrem de rapid... Impactul asupra omenirii şi a biosferei ar putea fi enorm, mai mare decît revoluţia industrială, armele nucleare sau poluarea mediului înconjurător. Iată de ce este necesar să luăm măsuri acum pentru modelarea apariţiei organismelor artificiale...[5]

Iar principalul promotor al nanotehnologiei, K. Eric Drexler, îşi exprima temeri asemănătoare:

5 Farmer, T. Doyne şi Alleta d'A. Belin, „Viaţa artificială: Evoluţia viitoare" în Artificial Life II, editată de C.G. Langton, C. Taylor, J.D. Farmer şi S. Rasmussen. Santa Fe Institute Studies în the Science of Complexity, Proc. Vol. X, Redwood City, CA: Addison-Wesley, 1992, p. 815

Sînt mulţi oameni, printre ei numărîndu-mă şi eu, care sînt foarte neliniştiţi în legătură cu consecinţele viitoare ale acestei tehnologii. Este vorba de modificarea unui număr atît de mare de lucruri încît riscul ca societatea să le aplice defectuos din lipsa unei pregătiri adecvate este foarte mare.[6]

Chiar şi după cele mai optimiste (sau cumplite) previziuni, asemenea organisme vor apărea probabil peste cîteva decenii. Putem nutri speranţa că, pînă în momentul apariţiei lor, noi, oamenii, vom fi stabilit nişte legi de control internaţional asupra tehnologiilor cu autoreplicare. Ne putem aştepta ca aceste metode de control să fie strict respectate. Am învăţat deja să-i tratăm pe creatorii de viruşi informatici cu o severitate de neimaginat cu douăzeci de ani în urmă. Am învăţat să-i trimitem pe hackeri la închisoare. Curînd le vor ţine companie şi biotehnologii aventurieri.

Dar, bineînţeles, este la fel de posibil să nu stabilim astfel de controale. Sau la fel de posibil este ca cineva să reuşească să creeze organisme artificiale cu autoreplicare mult mai curînd decît se aşteaptă cineva. Într-o asemenea eventualitate, este foarte greu să anticipăm care ar putea fi consecinţele. Acesta este subiectul romanului de faţă.

Michael Crichton Los Angeles, 2002

---

6 K. Eric Drexler, „Introducere în nanotehnologie", în Perspective în nanotehnologie: Spre manufacturarea moleculară (Lucrările primei Conferinţe Generale privind Nanotehnologia: Dezvoltare, Aplicaţii şi Oportunităţi), editată de Markus Krummenacker şi James Lewis, New York: John Wiley & Sons, 1995, p. 21

Prolog

Este miezul nopţii. Casa e cufundată în întuneric. Nu sînt sigur cum se va termina totul. Copiii sînt grav bolnavi, vomită. Îi aud pe fiul şi pe fiica mea icnind fiecare în cîte o baie. Cu cîteva minute în urmă m-am dus la ei să văd ce fac. Sînt îngrijorat din cauza bebeluşului, dar a trebuit să o îmbolnăvesc şi pe ea. Era singura ei speranţă.

În ceea ce mă priveşte, cred că sînt bine, cel puţin pentru moment. Dar bineînţeles că şansele nu-mi sînt deloc favorabile: majoritatea celor implicaţi în această afacere sînt deja morţi. Şi sînt foarte multe lucruri de care nu am cum să fiu sigur.

Fabrica a fost distrusă, dar nu ştiu dacă am acţionat la timp.

O aştept pe Mae. S-a dus la laboratorul din Palo Alto cu douăsprezece ore în urmă. Sper că va avea succes. Sper că va reuşi să-i facă să înţeleagă cît de disperată este situaţia. Mă aşteptam să primesc veşti de la laborator, dar pînă acum - nimic.

Mi se pare că aud o sonerie, ceea ce e semn rău. Şi simt o vibraţie în piept şi în abdomen. Bebeluşul scuipă, nu vomită cu adevărat. Mă simt ameţit. Sper să nu-mi pierd cunoştinţa. Copiii au nevoie de mine, mai ales bebeluşul. Sînt înspăimîntaţi. Nu e de mirare.

Şi eu sînt înspăimîntat.

Stau aici, pe întuneric, şi mi-e greu să cred că, doar cu o săptămînă în urmă, problema mea cea mai mare era să-mi găsesc o slujbă. Acum pare ceva aproape amuzant.

Dar, pe de altă parte, lucrurile nu se întîmplă niciodată aşa cum te aştepţi.

CĂMINUL

PRIMA ZI
10:04 A.M.

Lucrurile nu se întîmplă niciodată aşa cum te aştepţi.

N-am avut niciodată de gînd să devin un soţ “casnic”. Un soţ “la domiciliu”. Tată cu program complet sau cum vreţi să-i spuneţi - nu există un termen potrivit pentru asta. Dar tocmai aşa ceva devenisem în ultimele şase luni. Acum mă aflam la magazinul *Crate and Barrel* din centrul oraşului San Jose ca să cumpăr nişte pahare, şi în timpul ăsta am observat că aveau un sortiment bogat de suporturi din plastic pentru farfurii. Aveam nevoie de alte suporturi; cele ovale, din material împletit, pe care le cumpărase Julia în urmă cu un an, se uzaseră, iar ţesătura se impregnase cu mîncare pentru sugari. Necazul era că, fiind împletite, nu le puteai spăla. Aşa că m-am oprit la vitrină să văd dacă găsesc unele potrivite şi am găsit unele bleu, care erau chiar drăguţe, şi am mai luat şi nişte şerveţele albe. Pe urmă, privirea mi-a fost atrasă de nişte suporturi galbene care mi-au plăcut pentru că aveau o culoare veselă, aşa că le-am luat şi pe alea. Nu aveau şase pe raft, iar mie mi se părea că e bine să iau şase, aşa că am rugat-o pe vînzătoare să se ducă în spate să vadă dacă mai au şi altele. Cît timp fata s-a dus să verifice, am pus pe o masă un suport galben, am pus pe el o farfurie albă şi alături am aşezat un şerveţel galben. Aranjamentul avea un aspect foarte vesel şi tocmai începusem să mă gîndesc dacă n-ar fi mai bine să iau chiar opt bucăţi, nu doar şase, cînd a sunat telefonul celular.

Era Julia.

– Bună, iubitule.

– Bună, Julia. Cum merge treaba? am răspuns.

Auzeam în fundal un zgomot de aparatură, un pufăit constant. Era probabil pompa de vid de la microscopul electronic. În laboratorul ei erau mai multe microscoape electronice.

– Ce faci? întrebă ea.

– Tocmai cumpăr nişte suporturi pentru masă.

– De unde?

– De la *Crate and Barrel*.

Ea rîse şi mă întrebă:

– Mai e vreun bărbat în magazinul ăla?

– Da...

– Ei, atunci e bine.

Îmi dădeam seama că Julia nu era deloc interesată de această convorbire. Altceva o preocupa.

– Uite de ce te-am sunat, Jack, îmi pare tare rău, dar în seara asta o să ajung iar tîrziu acasă.

– Îhm...

Vînzătoarea se întorsese, aducînd mai multe suporturi galbene. Continuînd să ţin telefonul la ureche, i-am făcut semn cu mîna să se apropie. Am ţinut ridicate trei degete şi vînzătoarea a pus jos încă trei suporturi. Apoi i-am răspuns Juliei:

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, totul e o nebunie, ca de obicei. Dar astăzi trebuie să transmitem prin satelit un material demonstrativ destinat investitorilor din Asia şi Europa, şi avem probleme cu legătura prin satelit la capătul acesta, fiindcă vehiculul video pe care ni l-au trimis... Oh, mai bine să nu ştii... Oricum, asta ne întîrzie vreo două ore, dragule. Poate chiar mai mult. N-o să fiu acasă mai devreme de opt. Poţi să le dai să mănînce copiilor şi să-i culci?

– Nici o problemă, am spus. Şi nu era, într-adevăr. Mă obişnuisem. În ultima vreme, Julia lucrase multe ore suplimentare. În cele mai multe seri ajunsese acasă după ce copiii adormiseră. Xymos Technology, compania la care lucra, încerca să-şi suplimenteze capitalul prin atragerea investitorilor străini - era nevoie de vreo douăzeci de milioane de dolari - şi presiunea era mare. Mai ales ţinînd seama de faptul că la Xymos se dezvolta o tehnologic pe care firma o numea “manufacturare moleculară”, dar cei mai mulţi o numeau nanotehnologie. În zilele noastre, nanotehnologia nu se bucura de prea mare popularitate printre investitori. Prea mulţi se “fripseseră” în ultimii zece ani cu produse despre a căror apariţie se spunea că e iminentă şi care n-au depăşit niciodată faza de laborator. Investitorii considerau că nanotehnologia era o mare de promisiuni şi nici un produs concret.

Iar Julia ştia foarte bine acest lucru fiindcă lucrase pentru două firme de investiţii. Fiind pregătită iniţial în psihologia

infantilă, ea a ajuns în cele din urmă să se specializeze în “incubaţia tehnologică”, ajutînd companiile tehnologice abia înfiinţate să pornească la drum. (îi plăcea să glumească pe tema asta, spunînd că este vorba tot de psihologie infantilă.) în final a renunţat la consultanţă şi s-a angajat permanent la o firmă. Iar acum era vicepreşedinte la Xymos.

Ştiam de la Julia că firma ci făcuse cîteva descoperiri importante şi că se afla cu mult înaintea companiilor concurente. După spusele ei, doar cîteva zile îi mai despărţeau de scoaterea unui prototip comercial. Dar aveam oarecari rezerve faţă de această afirmaţie.

– Uite, Jack, voiam să le previn, spuse ea cu vinovăţie în glas, că Eric o să se supere.

– De ce?

– Păi, i-am spus că o să vin la meci.

– De ce, Julia? Am mai vorbit despre promisiuni de genul ăsta. Este imposibil să ajungi la meciul ăsta. E la trei. De ce i-ai spus c-o să vii?

– Am crezut c-o să ajung.

Am oftat. Mi-am spus că asta dovedea cît de mult îi păsa.

– Bine. Nu-ţi face probleme, dragă. Mă descurc eu.

– Mulţumesc. A, Jack, vezi ce faci cu suporturile alea, să nu cumva să iei galbene.

După care a închis telefonul.

Am pregătit spaghete la cină fiindcă niciodată nu fuseseră discuţii cu privire la spaghete. Pe la ora opt, cei doi copii mai mici se culcaseră, iar Nicole îşi termina lecţiile. Avea doisprezece ani şi trebuia să fie în pat la ora zece, deşi nu i-ar fi plăcut ca vreunul dintre prietenii ei să ştie chestia asta.

Cea mai mică, Amanda, avea doar nouă luni. Începuse să meargă de-a buşilea peste tot şi încerca să se ridice ţinîndu-se de diverse obiecte. Eric avea opt ani. Era pasionat de fotbal şi i-ar fi plăcut să se joace tot timpul. Asta cînd nu se costuma în cavaler medieval ca s-o fugărească pe sora lui mai mare prin casă cu sabia lui din plastic.

Nicole se afla în faza “ruşinoasă” a vieţii. Eric nu găsea altceva mai distractiv de făcut decît să-i fure sutienul şi să alerge prin casă strigînd: “*Nicky poartă suti-e-en! Nicky poartă suti-e-en!*”, în vreme ce Nicole, prea demnă ca să alerge după el, scrîşnea din dinţi şi ţipa: “Tată! Ia uite la Eric, iar mi-a luat

sutienul. Tată!” Moment în care trebuia să alerg după Eric şi să-i spun să nu mai pună mîna pe lucrurile surorii sale.

Cam asta devenise viaţa mea. La început, după ce mi-am pierdut slujba de la MediaTronics, mi s-a părut interesant să am de a face cu rivalitatea dintre fraţi. Şi de multe ori mi se părea că nu era diferită de situaţiile cu care mă confruntasem la serviciul meu.

La MediaTronics conduceam un departament de programare, fiind şeful unei echipe de tineri programatori talentaţi. La patruzeci de ani eram prea vîrstnic ca să mai lucrez ca programator. Scrierea codurilor este o treabă pentru tineri. Aşa încît conduceam echipa, iar asta îmi ocupa tot timpul. La fel ca majoritatea programatorilor din Sillicon Valley, echipa mea trăia într-o criză continuă de maşini Porsche avariate, infidelităţi, legături amoroase nepotrivite, certuri cu părinţii şi droguri, toate suprapuse peste un program de lucru în ritm de marş forţat, cu maratoane nocturne “alimentate” cu lăzi de Coca-Cola şi chipsuri Sun.

Dar munca era pasionantă, iar domeniul era de vîrf. Noi scriam programe pentru procesarea distribuită în paralel sau programe pentru agenţi. Aceste programe modelează procesele biologice prin crearea unor agenţi virtuali în interiorul computerului, după care agenţii sînt lăsaţi să reacţioneze în scopul rezolvării unor probleme din lumea reală. Pare ceva straniu, dar funcţionează excelent. De exemplu, unul din programele noastre imita goana furnicilor după provizii - modul cum găsesc furnicile drumul cel mai scurt pînă la hrană - pentru a dirija traficul într-o reţea telefonică de mari dimensiuni. Alte programe mimau comportamentul termitelor, al albinelor în roiuri sau al leilor la pîndă.

Era distractiv şi probabil că şi azi aş fi lucrat acolo dacă nu mi-aş fi asumat nişte responsabilităţi suplimentare, în ultimele luni petrecute la firmă fusesem numit responsabil cu securitatea, înlocuindu-l pe un consultant tehnic din afară care se ocupase de problemă timp de doi ani, dar nu reuşise să detecteze furtul unui cod sursă al companiei, pînă cînd acesta a apărut într-un program care se comercializa în Taiwan. De fapt, era un cod sursă de la departamentul meu - un program pentru procesare distribuită. Acesta era codul care fusese furat.

Ştiam că era vorba de acelaşi cod pentru că “ouăle de Paşti” nu fuseseră modificate. Întotdeauna programatorii inserează în

codurile lor asemenea “ouă de Paşti”, mici “perle” care nu servesc vreunui scop util, ci sînt lăsate acolo pentru amuzament. Compania taiwaneză nu schimbase nici unul dintre ele, folosind codul nostru absolut neschimbat. Aşa încît combinaţia de taste Alt-Shift-M-9 deschidea o fereastră în care apărea data căsătoriei unuia dintre programatorii noştri. Un furt cît se poate de evident.

Bineînţeles că i-am dat în judecată, dar Don Gross, şeful companiei, a vrut să se asigure că nu se va mai repeta. Aşa încît m-a numit şef al securităţii, iar eu eram de-ajuns de furios din pricina furtului ca să accept. Era doar o însărcinare suplimentară; rămăsesem încă la conducerea departamentului. Primul lucru pe care l-am făcut ca responsabil cu securitatea a fost să monitorizez folosirea staţiilor de lucru. Era o chestie simplă; în zilele noastre, optzeci la sută dintre companii monitorizează activitatea angajaţilor la terminalele de computer. Monitorizarea se face cu ajutorul camerelor video, prin înregistrarea comenzilor tastate sau prin scanarea poştei electronice după cuvinte-cheie. Sînt tot felul de proceduri.

Don Gross era un tip dur, fost membru al Marinei Militare, care nu-şi pierduse nici o clipă stilul cazon. Cînd i-am vorbit despre noul sistem, mi-a spus: “Sper că pe-al meu nu-l monitorizezi, nu?” Bineînţeles că nu, i-am spus. În realitate, setasem programele să monitorizeze fiecare computer din firmă, iar al lui nu făcea excepţie. Şi aşa am descoperit, după două săptămîni, că Don avea o relaţie cu o tipă de la contabilitate căreia îi dăduse autorizaţia de a folosi o maşină a firmei. M-am dus la el şi i-am spus că pornind de la e-mailurile lui Jane de la contabilitate reieşea că o persoană necunoscută avea o legătură amoroasă cu ea şi că s-ar putea să beneficieze de nişte privilegii la care nu avea dreptul, i-am spus că nu ştiam cine e persoana, dar dacă vor continua să folosească poşta electronică voi afla în scurt timp.

Mi-am zis că Don o să înţeleagă aluzia şi, într-adevăr, a înţeles. Dar acum trimitea mesajele incriminante de acasă, fără să-şi dea scama că totul trecea prin serverul companiei, iar eu receptam totul. Aşa am aflat că individul oferea “discounturi” la softurile vîndute distribuitorilor din străinătate, fapt pentru care primea “onorarii de consultanţă” consistente, acestea fiindu-i depuse într-un cont din insulele Cayman. Asta era o treaba vădit

ilegală peste care nu puteam să trec. M-am consultat cu avocatul meu, Gary Marder, care m-a sfătuit să demisionez.

– Să demisionez?

– Da, bineînţeles.

– De ce?

– Cui îi pasă de ce? Ai primit o ofertă mai bună în altă parte. Ai probleme de sănătate. Sau de familie. Necazuri acasă. Numai pleacă imediat de acolo. Prin demisie.

– Ia stai puţin! Adică eu trebuie să plec pentru că el încalcă legea? Aşa sfat îmi dai tu mie?

– Nu, replică Gary. În calitate de avocat, pot să-ţi spun că, dacă ai cunoştinţă de vreo activitate ilegală, ai datoria să raportezi mai departe. Dar, ca prieten, sfatul meu e să-ţi ţii gura şi s-o ştergi de acolo cît mai repede.

– Pare o laşitate. Cred că va trebui să-i informez pe investitori.

Gary oftă şi îşi puse mîna pe umărul meu.

– Jack, investitorii sînt în stare să-şi poarte singuri de grijă. Pleacă dracului de acolo.

Nu mi s-a părut corect să procedez aşa. Mă simţisem frustrat cînd îmi fusese furat codul. Acum mă întrebam dacă acel cod fusese într-adevăr furat. Poate că de fapt a fost vîndut. Eram o companie privată, aşa că i-am raportat unuia dintre membrii consiliului de conducere.

Pînă la urmă s-a dovedit că era şi el implicat în afacere. A doua zi am fost concediat pentru neglijenţă crasă şi proastă administrare. Contestaţia mea nu avea sorţi de izbîndă. Am fost nevoit să semnez o groază de formulare de NDA ca să obţin compensaţia pentru concediere. Avocatul meu s-a ocupat de chestiile birocratice, oftînd la fiecare nou document.

În final, am ieşit afară în soarele lăptos.

– Bine măcar că s-a terminat, am spus eu.

El s-a întors spre mine şi m-a privit mirat.

– Ce te face să spui asta?

Pentru că, bineînţeles, nu se terminase. Printr-o întorsătură misterioasă a lucrurilor, devenisem un stigmatizat. Aveam un CV bine garnisit şi lucram într-un domeniu “fierbinte”. Dar cînd ajungeam la interviuri, îmi dădeam seama că nu manifestau interes. Mai rău, se simţeau stînjeniţi chiar. Silicon Valley acoperă o arie geografică întinsă, dar e un loc mic în multe

privinţe. Zvonurile circulă. În cele din urmă am ajuns la un interviu cu un tip pe care-l cunoşteam vag, Ted Landow. Cu un an în urmă îi antrenasem puştiul la Mica Ligă de base-ball. Cînd interviul s-a terminat, i-am spus:

– Ce ai auzit despre mine?

El a clătinat din cap.

– Nimic, Jack.

– Ted, în zece zile am fost la zece interviuri. Te rog să-mi spui.

– Nu e nimic care să se poată spune.

– Ted.

S-a apucat să frunzărească hîrtiile de pe birou, uitîndu-se la ele, nu la mine. A oftat.

– Jack Forman. Intrigant. Necooperant. Beligerant. Impulsiv. Nu e un jucător de echipă. După o scurtă ezitare, a continuat: Şi se pare că ai fost amestecat în nu ştiu ce afaceri. Nu se precizează ce anume, dar e vorba de chestii dubioase. Ai luat mită.

– Eu am luat mită? am sărit eu ca ars.

M-am simţit cuprins de un val de mînie şi am început să spun mai multe, pînă cînd mi-am dat seama că probabil creasem deja impresia unui individ impulsiv şi beligerant. Aşa că am tăcut şi i-am mulţumit.

Pe cînd mă pregăteam să plec, mi-a spus:

– Jack, fă-ţi un serviciu şi lasă să mai treacă un timp. Lucrurile se schimbă repede în Valley. Ai un CV puternic şi aptitudini remarcabile. Mai aşteaptă şi tu pînă cînd...

Aici a ridicat din umeri.

– Vreo două luni?

– Eu aş zice patru. Poate chiar cinci.

Cumva, ştiam că are dreptate. După această discuţie am încetat să mă mai dau peste cap. Am început să aud zvonuri cum că MediaTronics se află în dificultate şi că s-ar putea să se lase cu puneri sub acuzare. Mi se părea că simt mirosul răzbunării, dar pe de altă parte nu aveam altceva de făcut decît să aştept.

Ciudăţenia situaţiei în care eu nu mai plecam dimineaţa la serviciu a început treptat să se atenueze. Julia făcea ore suplimentare la serviciul ei, iar copiii solicitau imperios atenţia părinţilor. Dacă tot eram acasă, ei s-au îndreptat spre mine în loc să o bată la cap pe menajera noastră, Maria. Aşa că am început să-i duc la şcoală, să-i iau de la şcoală, să-i duc la

doctor, la şedinţele de ortodonţie, la antrenamentul de fotbal. Primele mese pe care le-am preparat au fost dezastruoase, dar de atunci m-am perfecţionat.

Şi, pînă s-apuc să-mi dau seama, ajunsesem să cumpăr suporturi pentru farfurii şi să mă uit la aranjamente pentru masă la Crate and Barrel. Şi totul părea ceva absolut normal.

Julia a ajuns acasă la nouă şi jumătate. Eu tocmai urmăream la televizor meciul celor de la Giants, dar fără să tiu prea atent la joc. A intrat şi m-a sărutat pe ceata, zicînd:

– Au adormit cu toţii?

– În afară de Nicole. Încă îşi mai face temele.

– Dumnezeule, nu e prea tîrziu pentru ea?

– Nu, dragă. Am convenit, ţii minte? Anul ăsta are voie să stea trează pînă la zece.

Julia ridică din umeri ca şi cum nu şi-ar mai fi adus aminte. Şi poate că nici nu-şi amintea. Cu noi avusese loc un fel de inversare de roluri. Ea ştiuse întotdeauna mai bine chestiile legate de copii, dar acum eu eram cel mai în temă. Uneori Julia era neliniştită din pricina asta, luînd-o ca pe o pierdere a puterii.

– Ce face aia mică?

– E mai bine cu răceala. Acum doar se smiorcăie. Mănîncă mai bine.

Ne-am dus împreună în dormitoare. Julia s-a dus în camera sugarului, s-a aplecat peste pătuţ şi a sărutat tandru copilaşul adormit. Privind-o, m-am gîndit că grija unei mame faţă de copil are ceva ce nu poate fi egalat niciodată de un tată. Julia avea un fel de conexiune cu copiii la care eu nu puteam aspira vreodată. Era, cel puţin, un fel aparte de conexiune. După ce a ascultat respiraţia uşoară a copilului, a conchis:

– Da, e mai bine.

Apoi s-a dus în camera lui Eric, i-a luat de pe pătură jocul electronic şi s-a uitat la mine cu reproş. Am dat din umeri, uşor iritat. Ştiam că Eric se juca încă la ora cînd ar fi trebuit să fie adormit, dar în momentul acela eram ocupat cu adormirea bebeluşului, aşa că am trecut cu vederea. Mi se părea că Julia ar trebui să fie mai înţelegătoare.

Apoi a intrat în camera lui Nicole. Fata cea mare era la calculatorul ei portabil, dar, cînd a intrat maică-sa, a închis brusc capacul.

– Bună, manii.

– E tîrziu şi eşti încă trează.

– Nu, mamă...
– Parcă trebuia să-ţi faci temele la ora asta.
– Păi, le-am făcut.
– Atunci de ce nu eşti în pat?
– Păi, pentru că...
– Nu vreau să-ţi pierzi nopţile stînd la palavre cu amicii tăi pe computer...
– Mamă... spuse ea cu glas îndurerat.
– Nu ţi-e de ajuns că-i vezi în fiecare zi la şcoală?
– Mamă...
– Nu te uita la taică-tău. Ştim deja că îţi face toate poftele. Acum vorbesc cu tine.
– Ştiu, mamă, oftă Nicole.
Genul acesta de interacţiune devenea tot mai obişnuit între Nicole şi Julia. Probabil că era normal pentru vîrsta asta, dar m-am gîndit să intervin. Julia era obosită, şi cînd era obosită devenea rigidă şi dominatoare. Am cuprins-o cu braţul pe după umeri şi i-am spus:
– E tîrziu pentru toată lumea. Vrei o ceaşcă de ceai?
– Jack, nu te amesteca.
– Păi, nu m-amestec. Doar...
– Ba da, te-amesteci. Vorbeam cu Nicole şi tu ai intervenit, aşa cum faci mereu.
– Dragă, am convenit că are voie să stea pînă la zece, nu ştiu de ce...
– Dar dacă şi-a terminat lecţiile, trebuie să se culce.
– Păi, nu aşa a fost înţelegerea.
– Nu vreau să stea zi şi noapte la calculator.
– Păi, nu stă, Julia, zi şi noapte.
În momentul acela Nicole a izbucnit în lacrimi şi a sărit în picioare strigînd:
– Mereu eşti cu gura pe mine! Te urăsc!
Apoi a fugit în baie şi a trîntit uşa. Trezită de scandal, cea mică a început să plîngă.
Julia s-a întors spre mine ca să-mi spună:
– Jack, fii atît de amabil şi lasă-mă să rezolv singură problema.
– Ai dreptate. Scuză-mă. Ai dreptate.

La drept vorbind, nu aşa şi gîndeam. Consideram tot mai mult că este vorba de casa mea, de copiii mei. Ea dădea buzna

în casa mea, în plină noapte, cînd abia reuşisem să liniştesc lucrurile, aşa cum îmi plăcea mie, aşa cum ar fi trebuit să fie. Şi ea stîrnea agitaţie.

Nu socoteam deloc că are dreptate. Dimpotrivă, eram convins că greşeşte.

Iar în ultimele săptămîni observasem că frecvenţa acestui fel de incidente crescuse. La început am crezut că Julia se simţea vinovată că lipsea atît de mult. Pe urmă m-am gîndit că încearcă să-şi reafirme autoritatea, să redobîndească controlul asupra căminului, control care căzuse în mîinile mele. În cele din urmă m-am gîndit că este obosită şi se comportă aşa din cauza presiunilor de la serviciu.

Dar abia în ultimele zile am avut senzaţia că încerc să-i găsesc scuze pentru purtarea ei. Am început să am sentimentul că Julia se schimbase. Era cumva diferită, mai încordată, mai dură.

Copilul urla din toţi rărunchii. Am luat-o din pătuţ, am îmbrăţişat-o, i-am vorbit drăgăstos şi în acelaşi timp am controlat scutecul ca să văd dacă era udă. Era. Am pus-o pe masa de toaletă, iar ea a început din nou să ţipe, pînă cînd i-am zăngănit jucăria preferată şi i-am dat-o s-o ţină. După asta s-a liniştit, dîndu-mi voie s-o schimb fără să se fiţîie prea mult.

– Lasă-mă pe mine, spuse Julia intrînd în cameră.

– Nu e nevoie, o schimb eu.

– Eu am trezit-o, aşa că e normal ca cu s-o schimb.

– Zău, iubito, nu-i nici o problemă.

Julia şi-a pus mîna pe umărul meu şi m-a sărutat pe ceata.

– Iartă-mă că m-am purtat ca o mizerabilă. Sînt tare obosită. Nu ştiu ce mi-a venit dintr-o dată. Lasă-mă să schimb eu copilul, că, uite, nici nu mai apuc s-o văd.

– Bine, am spus eu şi m-am dat la o parte ca să-i lac loc.

– Bună, ţucuraş, spuse ea gîdilînd bebeluşul sub bărbie. Ce mai face jucărioara mea?

Toată această atenţie o făcu pe fetiţă să scape zăngănitoarea, după care începu să plîngă şi să se foiască pe masă. Julia n-a băgat de seamă că pierderea jucăriei o făcuse pe Amanda să plîngă. În schimb, a început să o liniştească cu vorba, încercînd totodată să-i pună scutecul. Numai că bebeluşul se fiţîia şi dădea din picioare, îngreunîndu-i sarcina.

– Amanda, încetează!

Copilul ţipă şi mai tare şi încercă să se întoarcă într-o parte. O bandă adezivă se desprinse şi scutecul alunecă. Amanda se rostogolea acum spre marginea mesei de toaletă. Julia o trase brutal înapoi. Amanda dădea întruna din picioare.

– Fir-ar să fie, ţi-am zis să te opreşti! strigă Julia şi-i dădu o palmă peste picior.

Ca urmare, copilul începu să plîngă şi mai tare şi să dea din picioare cu şi mai mult elan.

– Amanda! Opreşte-te! Opreşte-te! O lovi din nou cu palma.

– Opreşte-te! Opreşte-te!

În primul moment n-am reacţionat. Încremenisem de uimire. Nu ştiam ce să fac. Picioarele copilaşului se înroşiseră. Julia continua s-o lovească.

– Iubito... am intervenit în cele din urmă. Hai să nu... Julia a explodat:

– De ce mama dracului te bagi mereu? ţipă ea trîntind palma pe masa de toaletă. Care-i problema ta, dar-ar dracii?!

După care ieşi cu paşi mari din încăpere.

Am respirat profund şi am ridicat copilul. Derutată, dar şi suferind în urma loviturilor, Amanda plîngea de ţi se rupea sufletul. M-am gîndit că va fi nevoie să-i dau să mănînce din nou ca s-o fac să adoarmă la loc. Am mîngîiat-o pe spate pînă cînd s-a mai liniştit puţin. Pe urmă i-am pus scutecul şi am dus-o în bucătărie, unde am pus sticla cu lapte la încălzit. Lumina era scăzută, fiind aprinse doar tuburile fluorescente de deasupra chiuvetei.

Julia stătea la masă, bînd bere direct din sticlă şi privind în gol.

– Cînd o să-ţi iei şi tu o slujbă? m-a întrebat ea.

– Mă străduiesc.

– Zău? Mie nu mi se pare că te străduieşti deloc. Cînd ai dat ultimul interviu?

– Săptămîna trecută.

Ea bombăni ceva şi zise:

– Aş vrea să te grăbeşti şi să-ţi găseşti o dată ceva de lucru, pentru că situaţia asta mă aduce la nebunie.

Mi-am înăbuşit mînia.

– Ştiu, e greu pentru toată lumea.

Era noapte, era tîrziu şi n-aveam chef de ceartă. Dar o urmăream cu coada ochiului.

La treizeci şi şase de ani, Julia era o femeie de o frumuseţe izbitoare, mignonă, cu părul şi ochii negri, nasul cîrn şi cu un gen de personalitate pe care oamenii o consideră scînteietoare. Spre deosebire de mulţi manageri din domeniile tehnologice de vîrf, era atrăgătoare şi abordabilă. Îşi făcea prieteni cu uşurinţă şi avea un simţ al umorului sănătos. Cu ani în urmă, cînd o aveam deja pe Nicole, Julia venea acasă şi relata foarte veselă metehnele partenerilor ei investitori. Stăteam la aceeaşi masă de bucătărie şi rîdeam pînă cînd simţeam că mă doare efectiv burta, iar micuţa Nicole o trăgea de mînecă şi o întreba: “Ce-i de rîs, mami? Ce-i de rîs?”, pentai că voia să priceapă şi ea gluma. Fireşte că nu-i puteam explica de ce rîdeam, dar Julia avea întotdeauna pregătită o glumiţă mai potrivită pentru vîrsta ei, ca să poată rîde şi ea alături de noi. Julia avea darul de a vedea întotdeauna partea amuzantă a lucrurilor. Devenise celebră pentru stăpînirea ei de sine; aproape niciodată nu-şi pierdea cumpătul.

Numai că în momentul ăsta, bineînţeles, era de-a dreptul furioasă. Nu era nici măcar dispusă să se uite la mine. Şedea în întuneric la masa rotundă din bucătărie, picior peste picior, privind în gol şi legănîndu-şi nervoasă piciorul de deasupra. Uitîndu-mă la ea, am avut senzaţia că înfăţişarea ei se schimbase cumva. Desigur, în ultimul timp slăbise ca urmare a stresului de la serviciu. O anumită moliciune de pe faţa ei dispăruse; pometţii îi deveniseră mai proeminenţi, iar bărbia părea mai ascuţită. O făcea să arate mai aspră, dar într-un fel cu atît mai fermecătoare.

Pînă şi îmbrăcămintea şi-o schimbase. Julia purta o fustă de culoare închisă şi o bluză albă, un soi de ţinută de afaceri standard. Dar fusta era mai strimtă ca de obicei. Iar piciorul care se bălăbănea m-a făcut să remarc că purta pantofi cu toc înalt, cu cureluşă la spate. Altădată ea le spunea “pantofi de femeie uşoară”. Genul de pantofi pe care nu i-ar fi purtat niciodată la serviciu.

Şi deodată mi-am dat seama că totul se schimbase în ceea ce o privea - felul de a se purta, înfăţişarea, starea sufletească, totul - şi într-o străfulgerare am ştiut de ce: *soţia mea avea o relaţie extraconjugală*.

Apa de pe plită începuse să fiarbă, aşa că am scos sticla şi am încercat-o pe antebraţ. Se încălzise prea tare. Trebuia să mai

aştept un minut-două să se răcească. Copilul a început să plîngă şi am legănat-o uşor pe umăr, plimbînd-o totodată prin încăpere.

Julia nu s-a uitat nici o clipă la mine. Îşi legăna întruna piciorul şi continua să privească în gol.

Citisem undeva că acesta era un sindrom. Soţul a rămas tară slujbă, atractivitatea lui masculină scade, soţia nu îl mai respectă şi începe să calce strîmb. Citisem chestia asta în *Glamour* sau în *Redbook*, ori într-una dintre revistele acelea pe care le găseam prin casă şi la care mă mai uitam în timp ce aşteptam ca maşina de spălat să termine ciclul de spălare sau în timp ce cuptorul cu microunde decongela hamburgherii.

Dar acum eram năpădit de simţăminte confuze. Chiar să fie adevărat? Nu cumva eram obosit şi mintea mea născocea poveşti pesimiste? în definitiv, ce importanţă avea dacă purta fuste mai strimte şi pantofi diferiţi? Moda se schimbă. Oamenii se simt diferit în zile diferite. Şi doar pentru că uneori era furioasă însemna neapărat că avea pe altcineva? Bineînţeles că nu putea să însemne aşa ceva. Probabil că eu eram cel care se simţea nelalocul lui, neatrăgător. Probabil că aşa ieşeau la iveală sentimentele mele de nesiguranţă. O vreme, gîndurile mele au mers pe calea asta.

Dar ştie Dumnezeu de ce, nu reuşeam să mă conving că nu-i aşa. Eram *sigur* că e adevărat. Trăiam cu femeia asta de mai bine de doisprezece ani. Ştiam că se schimbase şi mai ştiam şi de ce. Simţeam prezenţa altcuiva, a unei persoane din afară, a unui intrus în relaţia noastră. O simţeam cu o convingere care m-a surprins. O simţeam în oase, ca pe o durere.

Trebuia să mă uit în altă parte.

Copilaşul apucă sticla, gîlgîind fericit. În bucătăria întunecată, ea se uita la faţa mea cu acea privire fixă şi stranie pe care o au bebeluşii. Faptul că o priveam îmi aducea un soi de alinare. După un timp, a închis ochişorii, după care gura i s-a relaxat. Am pus-o pe umăr şi am dus-o în dormitor, bătînd-o uşurel pe spate ca să elimine gazele. Mulţi părinţi îşi bat prea tare copilaşii pe spate în încercarea de a-i face să elimine gazele. E mai bine să-i treci doar cu palma pe spate, iar uneori doar cu două degete, pe coloana vertebrală. Fetiţa rîgîi uşor şi se relaxă.

Am culcat-o în pătuţ şi am stins lumina. Acum singura lumină din încăpere provenea de la acvariu, o lumină verde-albăstruie bolborosind într-un colţ. Un scufundător din

plastic se tîra pe fundul recipientului din sticlă, lăsînd în urmă bule de aer.

Cînd mă întorceam să plec, am zărit-o pe Julia stînd în uşă, cu părul negru luminat din spate. Mă urmărise cu privirea. Nu puteam să-i desluşesc expresia. Julia se apropie de mine, facîndu-mă să mă încordez. M-a cuprins cu braţele şi şi-a odihnit capul pe pieptul meu.

– Te rog să mă ierţi, spuse ea. Sînt o mizerabilă. Te descurci de minune. Iar eu sînt geloasă pe tine, asta e tot.

Umărul meu era umed de lacrimile ei.

– Înţeleg, i-am spus eu, ţinînd-o în braţe. E în regulă.

Am aşteptat să văd dacă mă relaxez, dar nu m-am relaxat. Eram suspicios şi vigilent. Eram stăpînit de un sentiment neplăcut faţă de ea, şi acest sentiment refuza să dispară.

A ieşit din duş şi a intrat în dormitor ştergîndu-şi părul scurt cu prosopul. Şedeam în pat, încercînd să urmăresc ce mai rămăsese din meci. Mi-a trecut prin minte că, înainte, nu făcea niciodată duş noaptea. Julia făcea întotdeauna duş dimineaţa, înainte de a pleca la lucru. Mi-am dat seama că, acum, se întîmplă des să vină acasă şi să se ducă direct la duş înainte de a le da bineţe copiilor. Corpul îmi rămăsese încordat. Am stins televizorul şi am întrebat-o:

– Cum a mers prezentarea?

– Ce să meargă?

– Prezentarea. Nu ziceai că ai azi o prezentare?

– A, da. Am făcut-o. A mers excelent cînd am reuşit să o facem să funcţioneze. Investitorii din Germania n-au putut să stea pînă la sfirşit din cauza decalajului orar, dar… ia stai, vrei s-o vezi?

– Cum adică?

– Păi, am o copie. Vrei s-o vezi?

Surprins, am ridicat din umeri:

– Da, fireşte.

– Chiar aş vrea să ştiu ce părere ai, Jack.

Am sesizat un ton de superioritate. Soţia mea mă includea în munca ei, făcîndu-mă să simt că fac parte din viaţa ei. M-am uitat la ea cum îşi deschidea servieta ca să scoată de acolo un DVD. L-a introdus în player şi s-a aşezat pe pat, lîngă mine.

– Şi despre ce era prezentarea?

– Noua tehnologie de imagistică medicală. E chiar excelentă, dacă pot să zic aşa.

Se cuibări lîngă umărul meu. Totul era frumos şi tihnit, ca în vremurile de altădată. Tot nu mă simţeam la largul meu, dar am luat-o pe după umeri.

– Apropo, am zis, cum se face că acum faci duş noaptea în loc de dimineaţa?

– Nu ştiu. Aşa fac? Cred că da. Mi se pare mai uşor, iubitule. Dimineţile sînt atît de agitate şi vin toate apelurile alea pentru conferinţe din Europa, îmi iau foarte mult timp... bun, uite că începe, a spus ea, arătînd spre ecran.

Am văzut o imagine alb-negru cu paraziţi, pe urmă s-a limpezit.

Julia se afla într-un laborator mare, echipat ca o sală de operaţii chirurgicale. Un bărbat stătea întins pe o brancardă, cu o perfuzie în braţ şi un anestezist lîngă el. Deasupra mesei se afla o placă metalică plană, cu diametrul cam de un metru optzeci, care putea fi ridicată şi coborîtă, iar acum era coborîtă. Peste tot se vedeau monitoare video. Iar în planul apropiat, Julia se uita atentă la un monitor.

– E îngrozitor, spunea ea, arătînd spre monitor. Ce-i cu interferenţele astea?

– Credem că e de la purificatoarele de aer. Alea sînt de vină.

– E inacceptabil.

– Serios?

– Da, foarte serios.

– Şi ce-aţi dori să facem?

– Vreau s-o reparaţi, a spus Julia.

– Păi, după aia o să trebuiască să mărim puterea şi-o să trebuiască...

– Nu mă interesează, a spus ea. Nu pot să le prezint investitorilor o imagine atît de proastă. Pînă şi imaginile de pe Marte erau mai clare. Reparaţi-o.

Lîngă mine, pe pat, Julia spuse:

– Nu ştiam că au înregistrat toate astea. Asta e dinainte de prezentarea propriu-zisă. Dă mai înainte.

Am apăsat butonul corespunzător de pe telecomandă. Imaginea s-a dereglat un timp şi, după cîteva secunde, a apărut din nou.

Acelaşi decor. Julia era tot în prim-plan. Carol, asistenta ei, îi şoptea:

– Bun, dar atunci ce să-i spun?

– Spune-i că nu.

– Dar vrea să începem.

– Înţeleg. Dar transmisia e abia peste o oră. Spune-i că nu.

Pe pat, Julia îmi spuse:

– Mad Dog era subiectul nostru experimental. Era foarte agitat. Nerăbdător să începem o dată.

Pe ecran, asistenta coborî vocea:

– Cred că e neliniştit, Julia. Şi eu aş fi, cu cîteva milioane de drăcii din alea mişunînd prin corpul meu...

– Nu sînt cîteva milioane şi nici nu mişună, replică Julia. Oricum, sînt invenţia lui.

– Păi, chiar şi aşa.

– Ăla de-acolo nu e anestezist?

– Nu, e cardiolog.

– Mă rog, vezi dacă nu poate să-i dea ceva pentru starea lui.

– I-au făcut deja o injecţie.

De lîngă mine, Julia repetă:

– Dă-i înainte, Jack.

Am făcut cum mi-a zis. Filmul s-a derulat înainte la o altă secvenţă.

– Aşa mai merge, spunea Julia de pe ecran, arătînd spre imagine. Nu e prea grozav, dar merge. Acum arătaţi-mi TSM-ul.

– Ce anume?

– TSM-ul. Microscopul electronic. Arătaţi-mi imaginea de la instalaţia aia.

Tehnicianul părea aiurit.

– Ăăă... Nimeni nu ne-a spus nimic despre vreun microscop electronic.

– Pentru numele lui Dumnezeu, citiţi naibii indicaţiile de regie!

Tehnicianul clipi iute şi zise:

– Păi, era scris acolo?

– Te-ai *uitat* peste indicaţii?

– Scuze, cred că mi-a scăpat.

– Nu e timp de scuze acum. Repară-ţi greşeala!

– Nu e nevoie să ţipaţi.

– Ba da, e nevoie să ţip, pentru că am numai idioţi în jurul meu! izbucni ea şi flutură mîna prin aer. Tocmai sînt pe cale să intru on-line ca să le vorbesc unor investitori strategici din cinci ţări despre o investiţie de unsprezece miliarde de dolari şi

trebuie să le arăt tehnologia microscopică, numai că, să vezi drăcie, n-am imagine de la microscop, prin urmare, oamenii ăia n-au cum să vadă tehnologia!

Pe pat, Julia spuse:

– Mi-am cam pierdut cumpătul cu tîmpitul ăsta. Dar a fost de-a dreptul enervant. Începuse numărătoarea inversă pentru transmisia prin satelit, care era programată şi bătută în cuie. N-o puteam schimba cu nici un chip. Trebuia să fim gata la timp, iar individul ăsta era complet aiurit. Dar pînă la urmă am pus treaba la punct. Dă mai înainte.

Pe ecran a apărui o imagine statică cu următorul anunţ:

IMAGISTICĂ MEDICALĂ AVANSATĂ
prezentare privată
realizată de
Xymos Technology
Mountain View, California
Lider mondial în tehnologia moleculară

În continuare, pe ecran apăru Julia, stînd în faţa brancardei şi a aparaturii medicale. Îşi aranja părul şi bluza.

– Un cald salut tuturor, spuse ea zîmbind către camera video. Sînt Julia Forman de la Xymos Technology şi aş dori să vă prezint o metodă revoluţionară de imagistică medicală pe care am elaborat-o în firma noastră. Subiectul nostru, Peter Morris, se află pe masă, în spatele meu. În cîteva momente o să putem privi în interiorul inimii şi al vaselor sale sanguine cu o uşurinţă şi o precizie care pînă acum nu au fost posibile.

Începu să dea ocol mesei, vorbind în acelaşi timp.

– Spre deosebire de cateterizarea cardiacă, procedura noastră este sută la sută lipsită de riscuri. Şi tot spre deosebire de cateterizare, putem să vizualizăm orice parte a corpului pacientului, orice tip de vas, indiferent cît de mare sau mic. Vom vedea interiorul aortei, care este cea mai mare arteră din corpul omenesc. Dar vom privi totodată şi în interiorul alveolelor pulmonare şi al vaselor capilare din degete. Putem face toate aceste lucruri deoarece “camera video” pe care am introdus-o în vasele subiectului este mai mică decît o hematie. De fapt, e chiar mult mai mică.

Julia îşi drese glasul şi continuă:

– Tehnologia de microfabricaţie pusă la punct de Xymos poate să producă acum aceste camere miniaturale în cantităţi mari, rapid şi ieftin. Pentru a reda un singur punct de mărimea vîrfului de creion este nevoie de cîteva mii de asemenea camere. Noi putem fabrica un kilogram într-o oră. Sînt sigură că sînteţi sceptici. Ştim foarte bine că nanotehnologia a făcut promisiuni pe care nu le-a putut îndeplini. După cum ştiţi, acest lucru s-a datorat faptului că oamenii de ştiinţă ştiau să proiecteze dispozitive la scară moleculară, dar nu puteau să le fabrice. Dar Xymos a rezolvat această problemă.

Apoi, deodată, m-a frapat ceea ce spunea ea.

– Ce? am zis eu, ridicîndu-mă pe jumătate. Glumeşti?

Dacă era adevărat, era o chestie extraordinară, un formidabil progres tehnologic, şi însemna...

– Da, e-adevărat, a spus Julia pe un ton liniştit. Le fabricăm în Nevada.

A zîmbit, savurînd uimirea mea.

Pe ecran, Julia spunea:

– Puteţi vedea una din camerele Xymos sub microscopul electronic, aici - a arătat spre ecran - aşa că o puteţi compara cu globula roşie de lîngă ea.

Imaginea se schimbă în alb-negru. Am văzut o sondă fină împingînd ceva ce semăna cu un calmar minuscul pe un suport de titan. Avea o formă alungită de glonţ, cu nişte filamente la coadă. Era de zece ori mai mică decît globula roşie care, în vidul creat de microscopul electronic, era un oval zbîrcit, ca o stafidă cenuşie.

– Camera noastră video are o zecime de miliardime dintr-un centimetru. După cum vedeţi, are o formă de calmar, spunea Julia. Filmarea are loc în partea din faţă. Microtuburile de la spate asigură stabilizarea, precum coada unui zmeu de hîrtie. Dar în acelaşi timp ele se pot mişca, asigurînd deplasarea. Jerry, dacă am putea să schimbăm unghiul ca să vedem vîrful... Bun, aşa. Mulţumesc. Acum, la partea frontală, vedeţi indentaţia din centru? Acela este detectorul fotonic miniatural cu arseniură de galiu, care acţionează ca o retină, iar zona zebrată înconjurătoare - care seamănă cu un pneu de maşină radial - este bioluminiscentă, luminînd zona din faţă. În partea frontală, veţi putea distinge o serie de molecule răsucite, destul de complexe ca structură. Aceasta este cascada ATP, produs brevetat de noi. Puteţi să-l consideraţi un creier primitiv care

controlează comportamentul camerei - un comportament foarte limitat, e adevărat, dar suficient pentru scopurile noastre.

Am auzit un fişîit electrostatic şi pe cineva dregîndu-şi glasul. Într-un colţ al ecranului se deschise o mică fereastră în care apăruse Fritz Leidermeyer din Germania. Silueta masivă a investitorului se foi pe scaun.

– Scuzaţi-mă, doamnă Forman. Spuneţi-mi, vă rog, unde sînt lentilele?

– Nu există lentile.

– Cum se poate ca o cameră să nu aibă lentile?

– Voi explica acest lucru mai departe.

Urmărind schimbul de replici, am spus:

– Trebuie să fie o cameră obscură.

– Exact, a spus Julia, încuviinţînd din cap. Camera obscură este cel mai vechi dispozitiv de vizualizare cunoscut. Romanii au descoperit că dacă faci o gaură mică în peretele unei încăperi întunecate, pe peretele opus al acesteia apare o imagine răsturnată a exteriorului. Asta se întîmplă pentru că lumina care pătrunde printr-o apertură mică este focalizată la fel ca atunci cînd trece printr-o lentilă. Era acelaşi principiu ca la aparatele foto fără lentile pentru copii. Acesta era şi motivul pentru care, încă de pe vremea romanilor, dispozitivele pentru înregistrarea imaginilor se numesc camere. Dar în cazul ăsta...

– Ce anume constituie apertura? am întrebat eu. Există vreo găurică pe undeva?

– Am crezut că ştii, a spus ea. Tu ai răspuns de chestia asta.

– Eu?

– Da. Xymos a cumpărat licenţa unor algoritmi pe bază de agenţi pe care i-a conceput echipa condusă de tine.

– Nu, nu ştiam. Care algoritmi?

– Pentru controlarea unei reţele de particule.

– Camerele voastre sînt legate în reţea? Toate camerele alea micuţe comunică între ele?

– Da, spuse ea. De fapt, alcătuiesc un roi.

Continua să zîmbească, amuzată de reacţiile mele.

– Un roi, care va să zică.

Mă gîndeam la chestia asta, încercînd să înţeleg ce-mi spunea. Desigur că echipa mea scrisese mai multe programe pentru controlul roiuri lor de agenţi. Acele programe erau modelate după comportamentul albinelor. Programele aveau multe caracteristici utile. Ţinînd cont că roiurile sînt compuse

dintr-un număr mare de agenţi, roiul poate reacţiona de o manieră robustă la factorii de mediu. Confruntate cu condiţii noi şi neaşteptate, programele pentru roiuri nu se blochează; pur şi simplu se preling pe lîngă obstacole şi continuă să funcţioneze.

Dar programele noastre funcţionau prin crearea unor agenţi virtuali în interiorul computerului. Julia creasе agenţi reali în lumea reală. La început nu mi-am dat seama cum puteau fi adaptate programele noastre la ceea ce făcea ea.

– Le folosim pentru structură, a spus ea. Programul creează structura de roi.

Bineînţeles. Era evident că o singură cameră moleculară era inadecvată înregistrării oricărui fel de imagine. Prin urmare, imaginea trebuie să fie un fotomontaj de imagini obţinute de la cîteva milioane de camere care funcţionează simultan. Dar în acelaşi timp camerele trebuie să fie aranjate în spaţiu într-o structură ordonată, probabil o sferă. Aici intervenea rolul programării. Dar asta, la rîndul ei, însenina că cei de la Xymos generaseră echivalentul unui...

– Aţi creat un ochi.

– Cam aşa ceva. Da.

– Dar unde e sursa de lumină?

– Perimetrul bioluminiscent.

– Nu e suficient.

– Ba da. Priveşte.

Între timp, pe ecran, Julia se întorcea cu o mişcare lină, arătînd spre furtunul perfuziei din spatele ei. Ridică o seringă dintr-un recipient cu gheaţă din apropiere. Rezervorul seringii părea umplut cu apă.

– Această seringă, spuse ea, conţine aproximativ douăzeci de milioane de camere în suspensie salină izotonică. În acest moment ele există ca particule distincte. Dar din clipa în care sînt injectate în sînge, temperatura lor va creşte şi se vor aduna la un loc în scurt timp, formînd o meta-formă. Ca un stol de păsări care alcătuiesc un V.

– Şi ce formă va fi aici? întrebă unul dintre investitori.

– O sferă, răspunse ea. Cu o mică deschidere într-un punct. Ar putea fi considerată echivalentul blastulei din embriologie. Dar în realitate particulele formează un ochi. Iar imaginea obţinută de acest ochi va fi un fotomontaj al imaginilor

transmise de milioane de fotodetectori. Aşa cum ochiul omenesc formează o imagine pe baza bastonaşelor şi conurilor din retină.

Julia se întoarse spre un monitor care prezenta o secvenţă animată, repetată la nesfârşit. Camerele pătrundeau în circuitul sanguin ca o masă haotică, dezorganizată, un fel de nor bîzîitor în sînge. Imediat, circuitul sanguin aplatiză norul într-o pată alungită. Dar în cîteva secunde pata începu să capete o formă sferică. Contururile formei deveneau tot mai clare, pînă cînd, în cele din urmă, sfera păru aproape solidă.

– Dacă această imagine vă trimite cu gîndul la un ochi adevărat, există o explicaţie. Noi, cei de la Xymos, imităm explicit morfologia organică, spuse Julia. Dat fiind că proiectele noastre au ca obiect moleculele organice, sîntem conştienţi că, mulţumită milioanelor de ani de evoluţie, lumea din jurul nostru a acumulat un număr considerabil de structuri moleculare care funcţionează. Prin urmare, ne folosim de ele.

– Nu vreţi să reinventaţi roata, nu-i aşa? comentă cineva.

– Întocmai. Nici globul ocular.

Ea dădu un semnal şi antena plată fu coborîtă pînă la doar cîţiva centimetri de corpul subiectului care aştepta.

– Această antenă va alimenta camera şi va recepţiona imaginea transmisă, zise ea. Desigur, imaginea poate fi stocată în format digital, intensificată, manipulată sau supusă oricărei prelucrări la care se pretează datele digitale. Acum, dacă nu mai sînt alte întrebări, putem începe.

Puse un ac la seringă şi îl înfipse într-un dop de cauciuc al circuitului intravenos.

– Marcaţi timpul.

– Zero virgulă zero.

– Începem.

Apăsă pistonul rapid.

– După cum vedeţi, injectez soluţia destul de repede, spuse ea. Procedura noastră nu are de ce să fie delicată, pentru că nu există nici un risc. Chiar dacă microturbulenţa generată de trecerea fluidului prin ac rupe tubulatura cîtorva mii de camere, nu contează. Rămîn milioane de alte camere neatinse. Suficiente ca să-şi facă treaba.

Scoase acul din dop.

– OK? în general, trebuie să aşteptăm vreo zece secunde pentru ca sfera să se formeze, după care începem să

recepţionăm primele imagini... Aşa, se pare că primim deja ceva... Şi iat-o!

Imaginea prezenta camera deplasîndu-se cu o viteză considerabilă printr-un spaţiu care semăna cu o zonă cu asteroizi. Numai că asteroizii erau globule roşii, nişte săculeţi purpurii elastici care se mişcau într-un lichid limpede, uşor gălbui. Din cînd în cînd, cîte o celulă albă, mult mai mare, apărea în faţă, umplea ecranul preţ de o clipă şi dispărea. Ceea ce se vedea semăna mai mult cu un joc video decît cu o imagine medicală.

– Julia, am spus eu, e de-a dreptul uluitor.

Lîngă mine, Julia se cuibări şi mai aproape şi zîmbi.

– Am bănuit eu că o să fii impresionat.

Pe ecran, Julia spunea:

– Am pătruns într-o venă, deci celulele roşii nu sînt oxigenate. În momentul acesta camera noastră se deplasează spre inimă. Veţi vedea cum vasele se lărgesc pe măsură ce urcăm tot mai sus în sistemul venos. Da, acum ne apropiem de inimă... Vedeţi pulsaţiile circuitului sanguin, rezultat al contracţiilor ventriculare...

Aşa era, vedeam cum camera se opreşte, se mişcă înainte, apoi iar se opreşte. Se auzea şi semnalul audio receptat de la bătăile inimii. Pe masă, subiectul zăcea nemişcat, cu antena plată imediat deasupra corpului său.

– Ajungem în atriul drept şi ar trebui să vedem valva tricuspidă. Activăm flagelii ca să încetinim camera. Acum iată valva. Sîntem în inimă.

Am văzut pliurile roşii, ca o gură care se deschide şi se închide, apoi camera pătrunzînd înăuntru, în ventricul, şi ieşind din nou.

– Acum vom merge în plămîni, unde veţi vedea ceea ce nimeni nu a mai văzut vreodată: oxigenarea celulelor.

În timp ce priveam imaginea de pe ecran, vasul de sînge se îngusta cu repeziciune, după care celulele se înfoiau şi apăreau într-o culoare roşu-aprins, una după alta. Totul se petrecea foarte repede: în mai puţin de o secundă, toate se înroşeau.

– Celulele roşii sînt acum oxigenate, spuse Julia, iar noi ne vom întoarce în inimă.

M-am întors către Julia şi i-am spus:

– Astea sînt nişte imagini fantastice.

Dar ea închisese ochii şi respira încetişor.

– Julia?

Adormise.

Julia adormea întotdeauna cînd se uita la televizor. Mi se părea logic să adoarmă în timpul propriei sale prezentări. În definitiv, o văzuse deja. Şi era destul de tîrziu. Pînă şi eu eram obosit. Mi-am zis că pot să văd restul prezentării şi altă dată. Oricum, părea destul de lung pentru o simplă demonstraţie. De cît timp o urmăream? Cînd m-am întors să opresc televizorul, m-am uitat la contorul de timp din josul imaginii. Cifrele se derulau cu repeziciune, marcînd sutimile de secundă. Alte numere mai la stînga, care nu se mişcau. Am privit mai atent. Unul dintre ele era data. Nu-l remarcasem înainte pentru că era în format internaţional - mai întîi anul, apoi ziua şi la sfirşit luna. Arăta 02.21.09.

21 septembrie.

Ieri.

Aşadar, înregistrase această prezentare ieri, nu azi.

Am oprit televizorul, apoi şi veioza de pe noptieră. Mi-am pus capul pe pernă şi am încercat să adorm.

ZIUA A DOUA
9:02 A.M.

Aveam nevoie de lapte degresat, pîine feliată pentru sandvişuri, tarte, jeleu, detergent pentru vase - şi încă ceva, dar nu-mi înţelegeam propriul scris. Era ora nouă dimineaţa, iar eu stăteam între rafturile supermarketului încercînd să desluşesc ce scria pe bilet. Am auzit o voce care spunea:

– Hei, Jack. Cum merge treaba?

Am ridicat capul şi l-am văzut pe Ricky Morse, unul dintre şefii de departament de la Xymos.

– Salut, Ricky, ce mai faci?

I-am strîns mîna, bucurîndu-mă sincer să-l văd. Întotdeauna eram bucuros să-l văd pe Ricky. Bronzat, cu părul blond tuns băieţeşte şi cu un zîmbet larg pe buze, putea fi uşor confundat cu un surfer de n-ar fi avut pe el tricoul cu inscripţia SourceForge 3.1. Ricky era doar cu cîţiva ani mai tînăr ca mine, dar avea un aer de tinereţe fără bătrîneţe. Eu i-am oferit primul post cînd de-abia absolvise colegiul şi a urcat rapid în ierarhia administrativă. Cu personalitatea lui optimistă şi cu comportamentul său jovial, Ricky era un ideal manager de proiect, chiar dacă avea tendinţa să subestimeze problemele şi să ofere conducerii aşteptări nerealiste cu privire la termenul de definitivare a unui proiect. După cum spunea Julia, asta crea uneori probleme la Xymos; Ricky facea promisiuni pe care nu le putea respecta. Iar uneori nu prea spunea nici adevărul. Dar era atît de optimist şi fermecător, încît toată lumea îl ierta de fiecare dată. Cel puţin eu aşa am făcut cînd a lucrat în subordinea mea. Ajunsesem să prind drag de el şi să-l consider ca pe un frate mai mic. Eu îl recomandasem pentru postul de la Xymos.

Ricky împingea un cărucior plin cu scutece de unică folosinţă ambalate în saci mari din plastic; şi el avea un bebeluş acasă. L-am întrebat de ce era la cumpărături şi nu la serviciu.

– Mary a făcut gripă, iar servitoarea e plecată în Guatemala. Aşa că i-am spus că vin eu să cumpăr cele necesare.

– Văd că ai luat Huggies, am remarcat. Eu cumpăr întotdeauna Pampers.

– Mie mi se pare că Huggies absorb mai bine. Iar Pampers sînt prea strimte. Strîng prea tare picioruşele.

– Dar Pampers au un strat care îndepărtează umezeala şi ţin funduleţul uscat, am replicat. Am avut mai puţine iritaţii cu Pampers.

– Ori de cîte ori le-am folosit, găicile alea adezive s-au desprins. Iar dacă bebeluşul face mai mult, lasă să se prelingă lichidul pe picior, ceea ce înseamnă mai mare bătaie de cap pentru mine. Nu ştiu, mie mi se pare că Huggies sînt de calitate mai bună.

O femeie ne-a aruncat o privire cînd a trecut pe lîngă noi cu căruciorul ei. Am început să rîdem, gîndindu-ne că dialogul nostru trebuie să fi sunat ca într-o reclamă.

Ricky spuse cu glas tare:

– Ia zi, ce părere ai de Giants? arătînd cu capul spre femeia care îşi vedea de drum printre rafturi.

– Calitate prima-ntîi, marfa de marfă! am spus eu, scărpinîndu-mă sugestiv.

Am rîs, apoi ne-am continuat drumul cu cărucioarele. Ricky a spus:

– Vrei să ştii care-i adevărul? Lui Mary îi plac Huggies şi cu asta basta.

– Pe-asta o ştiam, am răspuns.

Ricky s-a uitat la căruciorul meu şi a spus:

– Văd că ai luat lapte organic degresat...

– Încetează, i-am spus. Cum merge treaba la birou?

– Ştii, sînt tari băieţii. Tehnologia se dezvoltă frumuşel, dacă pol să zic aşa. Deunăzi le-am prezentat minunăţia tipilor cu bani şi toiul a mers bine.

– Julia se descurcă bine? am întrebat eu pe un ton cît mai degajat cu putinţă.

– Da, se descurcă bine. Cel puţin din cîte ştiu eu, zise Ricky.

I-am aruncat o privire. Devenise brusc rezervat? Mi se părea mie sau adoptase o mască, îşi controla expresia? Ascundea ceva? Nu-mi dădeam seama.

– La drept vorbind, nu prea ne vedem, spuse Ricky. În ultima vreme, n-a prea stat prin preajmă.

– Nici eu n-o văd acasă prea mult, am răspuns.

– Mda, petrece o groază de timp la complexul de manufacturare. Acolo se desfăşoară acum chestiile palpitante.

Ricky se uită repede la mine şi preciză:

– Ştii, din cauza noilor procese de fabricaţie.

Clădirea care adăpostea procesul de fabricaţie de la Xymos fusese construită într-un timp record dacă ţineai cont de complexitatea ei. Aici se asamblau moleculele din atomi individuali. Se lipeau la un loc fragmentele de molecule ca nişte blocuri de Lego. Mare parte din această activitate se efectua în vid şi necesita cîmpuri magnetice foarte puternice. Aşa încît clădirea avea nişte sisteme de pompare extraordinar de puternice, precum şi sisteme de răcire de mare randament pentru răcirea magneţilor. Dar după cum spunea Julia, o mare parte din tehnologia folosită era specifică acelei clădiri; nu se mai construise niciodată aşa ceva. Am spus:

– E uluitor cît de repede au reuşit să termine de construit clădirea aia.

– Păi, am stat cu biciul pe ei. Cei de la Dinamică Moleculară ne suflă-n ceafă. Am construit fabrica şi am pus-o în funcţiune, şi avem tone de aplicaţii brevetate. Dar tipii de la MolDyne şi NanoTech n-au cum să fie prea mult în urma noastră. Doar cu cîteva luni. Maximum şase luni dacă avem noroc.

– Deci acum faceţi asamblarea moleculelor la fabrică? am întrebat eu.

– Te-ai prins, Jack. Asamblare moleculară în toată regula. Facem asta de cîteva săptămîni deja.

– Nu ştiam că Julia e interesată de chestiile astea.

Cu pregătirea ei în psihologie, întotdeauna o văzusem pe Julia ca pe o persoană potrivită pentru relaţiile interumane.

– Păi, să ştii că se interesează foarte mult de problemele tehnologice. În plus, cei de acolo fac multă programare, a spus Ricky. Ştii, cicluri iterative pentru perfecţionarea procesului de fabricaţie.

Am încuviinţat din cap.

– Ce fel de programare? am întrebat.

– Prelucrare distribuită. Reţele multi-agent. Aşa păstrăm coordonarea unităţilor individuale, astfel încît să lucreze împreună.

– Toate astea pentru camera video medicală?

– Da. Făcu o pauză. Printre altele.

S-a uitat la mine oarecum jenat, de parcă tocmai încălcase clauza de confidenţialitate a contractului.

– Nu trebuie să-mi spui, l-am liniştit eu.

– Nu, nu, zise el repede. Dumnezeule, doar ne cunoaştem de-atîta timp, Jack. M-a bătut pe umăr. Iar soţia ta face parte din management. Adică, ce naiba.

Dar continua să arate stingherit. Expresia lui nu se potrivea cu cuvintele pe care le rostea. Iar privirea i-a alunecat într-o parte cînd a pronunţat cuvîntul “soţia”.

Convorbirea se apropia de final, iar eu mă simţeam cuprins de tensiune, acea tensiune stingheritoare care te apasă atunci cînd crezi că celălalt ştie ceva şi nu-ţi spune - pentru că se jenează, pentru că nu ştie cum să se exprime, pentru că nu vrea să fie implicat, pentru că e prea periculos fie şi numai să pomenească de acel ceva, pentru că e de părere că tu trebuie să-ţi dai seama singur cum stă treaba. Mai ales cînd e vorba de ceva în legătură cu soţia ta. Ca de exemplu, că umblă pe alături. Se uită la tine compătimitor, dar nu ţi-ar spune nici să-l pici cu ceară. Din experienţă, ştiu că bărbaţii nu le spun niciodată altor bărbaţi cînd ştiu ceva despre nevestele lor. Dar femeile, dacă au aflat de infidelităţile vreunui soţ, nu au reţineri să le informeze pe cele în cauză.

Aşa merg lucrurile.

Dar mă simţeam atît de încordat, încît aş fi vrut să...

– Hei, ia te uită cum a trecut timpul, spuse Ricky rînjind cu gura pînă la urechi. Am întîrziat, mă omoară Mary, trebuie s-o şterg. Şi-aşa e cu capsa pusă fiindc-o să trebuiască să petrec următoarele zile la fabrică... Ridică din umeri. Ştii cum merge treaba.

– Da, ştiu. Succes.

– Mulţumesc, ai grijă de tine.

Ne-am strîns mîinile, ne-am spus din nou la revedere. Ricky şi-a dus căruciorul pînă la colţul culoarului şi s-a făcut nevăzut.

Uneori nu te poţi gîndi la unele lucruri dureroase, nu-ţi poţi determina mintea să se concentreze asupra lor. Creierul tău o ia pe de lături, nu, mulţumesc, hai să schimbăm subiectul. Asta se întîmplă cu mine acum. Nu mă puteam gîndi la Julia, aşa că am început să mă gîndesc la ce-mi spusese Ricky despre fabrica lor. Şi mi-am zis că probabil avea o logică, deşi era ceva contrar celor cunoscute îndeobşte despre nanotehnologie.

Printre specialiştii în nanotehnologie circula de multă vreme legenda potrivit căreia, din momentul în care cineva va pune la punct procesul de fabricare moleculară, totul va fi ca alergarea

cursei de o milă în mai puţin de patru minute. Toată lumea va putea să o facă şi un potop de minunate creaţii moleculare va da năvală de pe liniile de asamblare în toată lumea. În cîteva zile, această nemaipomenită tehnologie avea să schimbe din temelii viaţa omenirii. De îndată ce cineva va descoperi modul de punere în practică.

Dar, bineînţeles, asta nu se va întîmplă niciodată. Însăşi ideea era absurdă. Pentru că, în esenţă, fabricarea moleculară nu era atît de diferită de fabricarea computerelor, a robinetelor pentru fluide, a automobilelor sau a oricărui alt produs. Era nevoie de timp ca să pui lucrurile la punct. De fapt, asamblarea atomilor pentru a crea o nouă moleculă era foarte asemănătoare cu compilarea unui program pentru computer din linii individuale de cod. Iar codurile de computer nu se compilează corect niciodată de la prima rulare. Întotdeauna programatorii trebuie să revină şi să rescrie unele linii. Şi chiar după ce a fost compilat, un program de computer nu funcţionează niciodată corect de prima dată. Sau a doua oară. Sau a suta oară. Trebuie corectat, şi iar corectat, de nenumărate ori.

Întotdeauna am considerat că va fi la fel cu aceste molecule manufacturate - că va trebui să fie corectate de mai multe ori pînă cînd aveau să funcţioneze cum trebuie. Şi dacă cei de la Xymos doreau să obţină “colective” de molecule care să lucreze în cooperare, vor trebui să corecteze şi modul în care moleculele comunică între ele, oricît de limitată este acea comunicare. Pentru că, din momentul în care moleculele comunică, ai obţinut o reţea primitivă. Pentru a o organiza, probabil că va trebui să programezi o reţea distribuită. De genul celei pe care o pusesem la punct la MediaTronics. Aşa încît mi-i puteam lesne imagina programînd în acelaşi timp cu procesul de manufacturare. Dar n-o vedeam pe Julia stînd în preajma lor în tot acest timp. Fabrica era situată la mare distanţă de sediul central al firmei. Era, cum se spune, la dracu-n praznic, în deşert, aproape de localitatea Tonopah, Nevada. Iar Juliei nu-i plăcea să se afle la dracu-n praznic.

Şedeam în sala de aşteptare a pediatrului pentru că bebeluşului îi venise rîndul să facă un nou set de vaccinări, în aceeaşi încăpere mai erau patru mămici care îşi legănau în poală odraslele bolnave, în vreme ce copiii mai mari se jucau pe

podea. Mamele discutau între ele şi îşi dădeau silinţa să mă ignore.

Mă obişnuisem cu asta. Un bărbat care stătea acasă sau ajungea într-un loc precum cabinetul medicului pediatru era o chestie neobişnuită. Dar mai însemna şi că ceva nu era în regulă. Probabil că e ceva în neregulă cu individul ăsta, nu poate să-şi găsească un serviciu, poate a fost dat afară pentru alcoolism sau consum de droguri, poate că e un om de nimic. Oricare ar fi fost motivul, nu era normal ca un bărbat să stea în cabinetul unui pediatru ziua în amiaza mare. Aşa încît celelalte mămici se prefăceau că nu eram acolo. Doar că-mi mai aruncau din cînd în cînd cîte-o privire îngrijorată, de parcă s-ar fi temut să nu vin tiptil şi să le violez în timp ce stăteau cu spatele la mine. Pînă şi Gloria, asistenta doctorului, părea suspicioasă. S-a uitat la copilul din braţele mele, care nu plîngea, abia dacă se auzea smiorcăind.

– Şi *ce* probleme avem aici?

I-am spus că venisem pentru vaccin.

– A mai fost la noi?

Da, o adusesem la doctor încă de cînd se născuse.

– Sînteţi o rudă, ceva?

Da, sînt tatăl ei.

În cele din urmă am fost chemaţi în cabinet. Doctorul a dat mîna cu mine, s-a purtat foarte amabil, nu m-a întrebat de ce eram eu acolo şi nu soţia sau menajera. I-a făcut două injecţii. Amanda a urlat. Am legănat-o pe umăr, am liniştit-o.

– S-ar putea să se umfle niţel, o inflamaţie locală. Sunaţi-mă dacă nu dispare în patruzeci şi opt de ore.

Pe urmă am ieşit în sala de aşteptare, încercînd să-mi scot din portofel cartea de credit ca să achit nota de plată, în timp ce copilul plîngea. Şi tocmai atunci a sunat Julia.

– Bună, ce faci acolo?

Probabil că auzise plînsetele copilului.

– Plătesc consultaţia la pediatru.

– Am nimerit prost?

– Cam aşa ceva...

– Bun, uite ce voiam să-ţi spun, azi mă-ntorc devreme - în sfirşit! -, aşa că voi fi acasă la cină. Ce propui să cumpăr în drum spre casă?

– Ar fi grozav, i-am spus.

Antrenamentul de fotbal al lui Eric se prelungise. Se făcuse întuneric pe teren. Antrenorul îi ţinea mereu pe copii pînă tîrziu. Mă plimbam nervos pe tuşă, încercînd să mă hotărăsc să protestez. E foarte greu să-ţi dai seama cînd îţi cocoloşeşti copilul şi cînd îl protejezi justificat. Nicole a sunat de pe celularul ei ca să-mi spună că repetiţia ei la teatru s-a terminat şi de ce nu am venit s-o iau. Unde eram? I-am spus că încă mai eram cu Eric şi am întrebat-o dacă nu poate să vină cu altcineva cu maşina.

– Tată... a spus ea exasperată.

Ai fi zis că i-am cerut să vină tîrîş pînă acasă.

– Uite ce e, sînt blocat aici.

– Mă rog, mi-a replicat ea foarte sarcastic.

– Ia te rog să fii atentă la ton, domnişoară!

Dar după cîteva minute meciul a fost întrerupt brusc. Lîngă teren a tras un camion mare şi verde, de la întreţinere, şi din el au coborît doi bărbaţi cu măşti pe faţă şi mănuşi mari de cauciuc, în spate cu canistre cu spray. Urmau să împrăştie un erbicid sau ceva de genul ăsta şi toată lumea trebuia să părăsească terenul.

Am sunat-o pe Nicole şi i-am spus că vin s-o iau.

– Cînd?

– Sîntem deja pe drum.

– Vii de la antrenamentul micului ticălos?

– Ei haide, Nic.

– De ce-i acorzi mereu prioritate?

– Nu-i adevărat că-i acord prioritate.

– *Ba da*. Eu un ticălos mic.

– Nicole...

– Scu-zee.

– Ne vedem în cîteva minute.

Am închis telefonul. Copiii cresc mai repede în vremurile astea. Adolescenţa începe de la unsprezece ani.

Pe la cinci şi jumătate copiii erau acasă, luînd cu asalt frigiderul. Nicole mînca o bucată mare de brînză topită. I-am spus să înceteze fiindcă-şi strică pofta de mîncare. După care am reluat aranjarea mesei.

– Şi cînd mîncăm de seară?

– Curînd. Aduce mama ceva de mîncare.

– Îhî.

A dispărut timp de cîteva minute, după care s-a întors ca să mă anunţe:

– A zis că-i pare rău că n-a mai sunat, dar o să întîrzie.

– Ce?

Tocmai turnam apă în paharele de pe masă.

– Îi pare rău că n-a sunat, dar o să întîrzie. Acum am vorbit cu ea.

– Dumnezeule!

Mă enervasem. Încercam să nu-mi arăt niciodată enervarea faţă de copii, dar uneori nu mă puteam abţine. Am oftat.

– Bine.

– Mi-e foame rău, tată.

– Ia-l pe frate-tău şi duceţi-vă la maşină, i-am spus. O să mergem la un drive-în.

Mai tîrziu, în aceeaşi seară, în timp ce duceam copilaşul să-l culc, am atins cu cotul o fotografie de pe raftul cu cărţi din sufragerie. A căzut pe podea şi m-am aplecat s-o ridic. Era o poză cu Julia şi Eric în Valea Soarelui, cînd puştiul avea patru ani. Amîndoi erau în costume de schi. Julia îl învăţa să schieze şi zîmbea radios. Lîngă ea era o altă poză cu mine şi Julia la a unsprezecea aniversare a căsătoriei noastre, în Kona. Eu purtam o cămaşă hawaiiană ţipătoare, iar Julia avea la gît un colier din Hori, şi ne sărutam în apusul soarelui. A fost o excursie grozavă; de fapt, eram siguri că Amanda fusese concepută acolo. Mi-am amintii cum Julia a venit într-o zi de la lucru şi a spus: “Iubitule, mai ţii minte cum spuneai că acele cocteiluri *mai-tai* sînt periculoase?” I-am spus că da. “Ei bine, hai să formulez astfel: e fată”. Am fost atît de surprins încît sifonul pe care-l beam mi-a ajuns în nas şi am izbucnit în rîs amîndoi.

Pe urmă o poză cu Julia făcînd prăjituri împreună cu Nicole, care era atît de mică încît şedea pe tejgheaua din bucătărie şi picioarele nu-i ajungeau la margine. Cred că avea un an şi jumătate, nu mai mult. Încruntată de concentrare, Nicole mînuia un linguroi cît toate zilele cu aluat, mînjindu-se peste tot, în timp ce Julia abia se abţinea să nu rîdă.

Şi o fotografie de la o drumeţie prin Chicago, Julia ţinînd-o de mînă pe Nicole, care avea şase ani, iar eu îl căram pe Eric pe umeri, cu gulerul cămăşii negru de transpiraţie - sau mai rău, dacă-mi aminteam bine ziua aia. Eric trebuie să fi avut vreo doi ani; încă mai purta scutece. Mi-aduc aminte că i se părea tare

amuzant să-mi acopere ochii cu mînuţele în timp ce-l căram pe potecă.

Fotografia cu drumeţia se mişcase în ramă, aşa că stătea în unghi. Am bătut cu degetul în ramă, încercînd s-o îndrept, dar nu s-a mişcat. Am observat că unele din celelalte fotografii erau decolorate sau că emulsia se lipise de sticlă. Nimeni nu se mai îngrijise de pozele astea. Bebeluşul smiorcăia în braţele mele, frecîndu-şi ochii cu pumnişorii. Sosise ora de culcare. Am pus pozele la loc pe raft. Erau doar nişte imagini vechi, din alte vremuri, mai fericite. Din altă viaţă. Păreau să nu mai aibă nici o legătură cu mine. Totul se schimbase între timp.

Lumea se schimbase între timp.

Am lăsat masa aranjată pentru cină în seara aceea, ca un reproş tăcut. Julia a observat-o cînd a ajuns acasă pe la zece.

– Iartă-mă, iubitule.

– Ştiu că ai fost ocupată.

– Am fost. Mă ierţi?

– Da.

– Eşti cel mai bun bărbat, îmi zise şi-mi trimise o bezea din cealaltă parte a camerei. Mă duc să fac un duş.

Şi se îndreptă spre culoar. Am urmărit-o în timp ce pleca. Pe culoar, s-a uitat în camera bebeluşului şi a intrat rapid înăuntru. O clipă mai tîrziu am auzit-o gîngurind şi pe fetiţă bolborosind ceva. M-am ridicat din fotoliu şi m-am dus după ea.

În camera întunecată, ea ţinea copilul în braţe şi îşi freca nasul de năsucul lui. I-am spus:

– Julia... ai trezit-o.

– Nu, n-am trezit-o, era trează. Nu-i aşa că erai trează, ţucuraş? Erai trează, nu-i aşa, ţoancă mică?

Copilaşul îşi frecă ochii cu pumnişorii şi căscă. Arăta fără doar şi poate ca şi cum ar fi fost trezită din somn.

Julia se întoarse spre mine în întunericul încăperii:

– Zău că n-am trezit-o. De ce te uiţi aşa la mine?

– Cum mă uit?

– Ştii tu cum te uiţi. Într-un fel acuzator.

– Nu te acuz de nimic.

Bebeluşul începu să scîncească, apoi să plîngă.

– Cred că e udă, spuse ea şi mi-o dădu s-o ţin în drum spre culoar. Schimb-o tu, domnule Perfect.

Acum între noi se crease o tensiune. După ce am schimbat copilul şi l-am culcat în pat, am auzit-o pe Julia cum ieşea din duş trîntind uşa. Ori de cîte ori Julia începea să trîntească uşile era pentru mine semnalul să mă duc la ea şi s-o îmbunez. Numai că în seara asta nu aveam chef. Eram iritat că trezise copilul şi mai eram iritat şi de neseriozitatea de care dăduse dovadă, spunînd că o să vină acasă devreme şi uitînd să sune ca să anunţe că nu mai vine. Mă temeam ca neseriozitatea ei să nu aibă vreo legătură cu o nouă dragoste. Sau că pur şi simplu nu-i mai păsa de familia ei. Nu ştiam ce să fac cu toate problemele astea, dar nici nu aveam chef să detensionez atmosfera.

Am lăsat-o să trîntească uşile. A trîntit atît de tare uşa glisantă a dulapului încît lemnul a crăpat. A tras o înjurătură. Era un alt semnal la care eu trebuia să vin la ea în pas alergător.

M-am dus în sufragerie şi m-am aşezat într-un fotoliu. Am luat cartea pe care începusem s-o citesc şi am privit fix o pagină. Am încercat să mă concentrez dar, fireşte, n-am reuşit. Eram supărat şi am ascultat-o trîntind lucrurile prin dormitor. Dacă o ţinea tot aşa, risca să-l trezească pe Eric şi pe urmă trebuia să mă ocup de el. Speram să nu ajungem acolo.

În cele din urmă, gălăgia a încetat. Probabil că se băgase în pat. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că în curînd avea să adoarmă. Julia putea să doarmă cînd ne certam. Eu nu puteam; rămîneam treaz, supărat, şi umblam nervos prin casă, încercînd să mă calmez.

Cînd în sfirşit am ajuns în pat, Julia dormea dusă. M-am strecurat sub pătură şi m-am întors pe o parte, cu spatele la ea.

Era două dimineaţa cînd copilul a început să ţipe. Am bîjbîit după lumină, am răsturnat ceasul deşteptător, ceea ce a pornit ceasul-radio cu o piesă zgomotoasă de rock and roll. Am înjurat, am bîjbîit pe întuneric şi într-un tîrziu am reuşit să aprind lumina, după care am oprit radioul. Copilul ţipa întruna.

– Ce-o fi păţit? a întrebat Julia somnoroasă.

– Nu ştiu.

M-am dat jos din pat, scuturînd capul ca să mă dezmeticesc. M-am dus în camera bebeluşului şi am aprins lumina. Camera părea foarte luminoasă, cu tapetul ei cu clovni de culoare galbenă, foarte aprinsă. Ca din senin, m-am întrebat de ce-o fi

ţinut morţiş să nu iau suporturi galbene, cînd toată camera sugarului era zugrăvită în galben?

Fetiţa stătea în picioare în pătuţul ei, ţinîndu-se de bare şi urlînd, cu gura larg deschisă şi respirînd întretăiat şi neregulat. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Am întins braţele spre ea, am luat-o în braţe şi am încercat s-o liniştesc. Mi-am zis că o fi fost vreun coşmar. Am legănat-o uşor, sperînd că se va linişti.

Dar ea continua să ţipe la fel de tare. Poate că o durea ceva, poate avea ceva în scutec. I-am controlat corpul. Atunci am observat iritaţia roşie, urîtă de pe abdomen, care se întindea de jur-împrejur şi spre gît, în fişii paralele, ca urmele unor lovituri de bici. Julia intră şi spuse:

– Nu poţi s-o linişteşti?

– Ceva nu e în regulă cu ea, i-am spus, arătîndu-i iritaţia.

– Are şi febră?

I-am pus mîna pe frunte. Amanda era transpirată şi fierbinte, dar putea să fie şi de la plîns. Restul corpului părea mai rece.

– Nu ştiu... nu cred.

Acum i-am văzut iritaţia şi pe coapse. Era acolo oare cu o clipă mai devreme? Mi s-a părut că o văzusem răspîndindu-se sub ochii mei. Deşi părea imposibil, fetiţa începu să ţipe şi mai tare. Şi părea cuprinsă de o durere îngrozitoare, urlînd de mama focului.

– Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău... i-am spus.

Era clar că iritaţia se răspîndea.

Julia reveni şi spuse că a lăsat vorbă la doctor.

– N-am de gînd să aştept, am răspuns. O duc la urgenţă.

– Chiar crezi că e necesar? întrebă Julia.

Nu i-am răspuns. M-am dus în dormitor ca să mă îmbrac.

– Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Julia.

– Nu, rămîi cu copiii.

– Eşti sigur?

– Da.

– Bine, a spus ea şi s-a întors în dormitor.

Mi-am luat cheile de la maşină.

Copilul continua să ţipe.

– Îmi dau seama că nu e uşor de suportat, spunea medicul intern. Dar nu cred că e bine s-o sedăm.

Ne aflam într-un compartiment delimitat cu perdele din salonul de urgenţă. Internul stătea aplecat asupra fetiţei care

ţipa, uitîndu-se în urechile ei cu ajutorul unui instrument. Între timp, tot corpul fetiţei devenise roşu aprins. Arăta de parcă fusese opărită.

Eram speriat. Nu mai auzisem de o chestie ca asta, un bebeluş care se înroşeşte văzînd cu ochii şi ţipă întruna. N-aveam încredere în medicul intern, care părea prea tînăr ca să fie şi competent. Nu avea cum să aibă experienţă; ai fi zis că nici nu se bărbierise. Eram nervos în draci, mutîndu-mi greutatea de pe un picior pe celălalt. Începeam să simt că mă cuprinde nebuneala, fiindcă de o oră fata mea ţipa întruna, fără să se oprească nici măcar o dată. Nervii mei începeau să cedeze. Internul reuşea să ignore ţipetele, dar nu-mi dădeam seama cum de reuşea.

– Nu are febră, a spus el scriind ceva într-un grafic, dar la un copil de vîrsta ei asta nu înseamnă nimic. Pînă la un an, copiii pot să nu facă deloc febră, chiar şi în cazul unor infecţii grave.

– Şi pînă la urmă asta are? am întrebat. O infecţie?

– Nu ştiu. Din cauza iritaţiei, bănuiesc că-i un virus. Dar ar trebui să primim rezultatele preliminare ale analizei sîngelui în... aa, bun.

O soră aflată în trecere îi întinse o foaie de hîrtie.

– Ăă... hnimm... Făcu o pauză. Ei bine...

– Ei bine, ce? am spus, foindu-mă neliniştit.

Medicul se uita la foaia de hîrtie şi clătina din cap. Nu răspunse.

– Care-i treaba?

– Nu e o infecţie, spuse el. Celulele albe sînt în număr normal, fracţiile proteice, normale. Nu prezintă nici un fel de mobilizare imună.

– Asta ce înseamnă?

Era foarte calm, cum stătea el acolo, reflectînd încruntat. M-am întrebat dacă n-o fi chiar tîmpit. Medicina nu mai atrăgea oamenii cei mai buni, mai ales acum, cînd sistemul HMO[7] se răspîndise peste tot. Puştiulică ăsta putea să fie reprezentantul unei specii noi de doctori tîmpiţi.

– Trebuie să lărgim reţeaua de diagnosticare, a spus el. Va trebui să cer un consult chirurgical, un consult neurologic, aşteptăm rezultatele de la dermatologie şi de la infecţioase. Asta

7 Abreviere de la Health Maintainance Organization, o formă de asigurări de sănătate cart; asigură asistenţă medicală contra unor taxe plătite în avans (n. tr.).

o să însemne că o mulţime de oameni or să vorbească cu dumneavoastră despre copil, or să vă pună din nou aceleaşi întrebări, dar...

– Nu-i nici o problemă, am spus. Nu mă deranjează. Dar... ce credeţi că are?

– Nu ştiu, domnule Forman. Dacă nu e de natură infecţioasă, va trebui să căutăm alte cauze pentru această reacţie cutanată. Aţi fost plecaţi cu ea în altă ţară?

– Nu, am răspuns clătinînd din cap.

– Nici o expunere recentă la metale grele sau toxine?

– Ca de exemplu?

– Locuri de depozitare a deşeurilor, uzine industriale, expunere chimică...

– Nu, nu.

– Puteţi să vă gîndiţi la ceva care s-ar fi putut să provoace o asemenea reacţie?

– Nu, nimic... ia staţi, da, am vaccinat-o ieri.

– Ce vaccin i-aţi făcut?

– Nu ştiu, ce se face la vîrsta ei...

– Nu ştiţi ce vaccin i-aţi făcut? spuse el. Avea carnetul deschis, cu pixul ridicat deasupra paginii.

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, i-am răspuns iritat. Nu ştiu ce vaccin i-am făcut. De fiecare dată cînd o duc acolo, i se face altă injecţie. Voi sînteţi doctorii, fir-ar să fie...

– În regulă, domnule Forman, spuse el împăciuitor. Ştiu că e stresant. Spuneţi-mi cum îl cheamă pe medicul dumneavoastră pediatru şi îl sun eu, e bine aşa?

Am încuviinţat din cap. Mi-am şters fruntea cu mîna. Transpirasem, l-am dictat numele pediatrului, iar el şi l-a notat în carnet. Am încercat să mă calmez. Încercam să gîndesc limpede.

Şi în tot acest timp, copilaşul meu continua să ţipe.

După o jumătate de oră au început convulsiile.

Au început în timp ce unul din consultanţii în halate albe era aplecat deasupra ei şi o examina. Corpul ei firav s-a chircit şi s-a contorsionat. Scotea nişte icnete de parcă încerca să vomite. Picioarele îi tresăreau spasmodic. A început să respire şuierat. Ochii i se rostogoleau în cap.

Nu-mi mai amintesc ce-am spus sau ce-am făcut în momentul acela, dar un brancardier de gabaritul unui jucător de

fotbal american a intrat şi m-a împins într-o latură a compartimentului, ţinîndu-mă de braţe. M-am uitat peste umărul lui la cei şase oameni strînşi în jurul fiicei mele; o soră care purta un tricou Bart Simson îi înfigea un ac în frunte. Am început să urlu şi să mă agit. Brancardierul striga şi el întruna ceva ce nu înţelegeam, pînă cînd mi-am dat seama că spunea “vena scalpului”. Încerca să-mi explice că nu era altceva decît o perfuzie, pentru că bebeluşul se deshidratase. De-aia şi începuseră convulsiile. Am auzit vorbindu-se despre electroliţi, magneziu, potasiu.

În orice caz, convulsiile au încetat în cîteva secunde. Dar fetiţa a continuat să ţipe.

Am sunat-o pe Julia, care între timp se trezise.

– Cum e?

– La fel.

– Tot mai plînge? Ea e?

– Da.

O auzea în fundal pe Amanda.

– Doamne Dumnezeule! Şi ce spun doctorii că are?

– Încă nu se ştie.

– Of, bietul copilaş.

– Cred că au venit s-o vadă vreo cincizeci de doctori.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu cred.

– Bine. Să mă anunţi.

– În regulă.

– Să ştii că nu dorm.

– OK.

Cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, consultanţii adunaţi acolo au anunţat că nu pot decide dacă fetiţa mea are o ocluzie intestinală sau o tumoare cerebrală, aşa că au solicitat un examen MRI[8]. Cerul începuse să se lumineze cînd în sfirşit au dus-o în sala scanerului. Instalaţia mare şi albă ocupa mijlocul camerei. Sora mi-a spus că bebeluşul s-ar mai linişti dacă i-aş da o mînă de ajutor la pregătirea ei pentru examinare. Apoi i-a scos acul din scalp pentru că în timpul scanării MRI nu trebuia să

8 Magnetic Resonance Iniaging, scanare prin rezonanţă magnetică (n.tr.)

existe nici un obiect metalic. Sîngele ţîşni şi se prelinse pe faţa fetiţei, intrîndu-i în ochi. Sora şterse sîngele cu un tampon.

Acum Amanda era imobilizată cu ajutorul unor curele pe planşeta albă care dispărea în măruntaiele maşinăriei. Fiica mea se holba îngrozită la instalaţie şi continua să ţipe. Sora mi-a spus că pot să aştept în camera alăturată, cu tehnicianul.

M-am dus într-o încăpere cu o fereastră care dădea înspre instalaţia MRI.

Tehnicianul era un bărbat străin, cu pielea închisă la culoare.

– Ce vîrstă are fetiţa? E fetiţă, nu?

– Da, e fetiţă. Nouă luni.

– Da' ştiu că are plămîni!

– Da.

– Gata, începem.

Era concentrat asupra butoanelor şi cadranelor indicatoare, abia uitîndu-se la fiica mea. Amanda dispăruse complet în interiorul maşinii. Suspinele ei se auzeau piţigăiate prin microfon. Tehnicianul mişcă un comutator şi pompa începu să bolborosească; făcea un zgomot considerabil. Dar tot îmi auzeam fetiţa ţipînd.

Şi deodată, brusc, încetă.

Nu mai scotea nici un sunet.

– O-ho, am zis eu, uitîndu-mă la tehnician şi la soră. Pe feţele lor se vedea că erau şocaţi. Toţi ne gîndeam la acelaşi lucru, şi anume că se întîmplase ceva îngrozitor. Inima a început să-mi bubuie. Tehnicianul a oprit grăbit pompa şi ne-am dus repede în camera cu instalaţia.

Fiica mea stătea imobilizată pe planşetă, respirînd cu greu, dar, după toate aparenţele, era bine. Clipea încetişor, ca şi cum ar fi fost ameţită. Pielea ei căpătase deja o nuanţă roz, cu zone în care culoarea revenise la normal. Iritaţia dispărea sub ochii noştri.

– Fir-aş al naibii, făcu tehnicianul.

După ce am revenit în salonul de urgenţe, medicii nu au vrut să-i dea drumul acasă. Cei de la chirurgie continuau să creadă că are o tumoare sau o complicaţie intestinală şi voiau să o ţină sub observaţie în spital. Dar iritaţia continua să se retragă constant. După o oră, culoarea roz a pielii s-a atenuat, apoi a dispărut complet.

Nimeni nu înţelegea ce se întîmplase, iar medicii erau neliniştiţi, l-au pus din nou o perfuzie în vena scalpului, în cealaltă parte a frunţii. Dar cînd i-am dat o sticlă cu lapte artificial, Amanda a înghiţit-o lacom, în timp ce o ţineam în braţe. Se uita la mine cu obişnuita ei privire hipnotică din momentele în care se hrănea. Chiar părea să se fi făcut bine. A adormit în braţele mele.

Am mai stat acolo încă o oră, după care am început să protestez zicînd că sînt nevoit să ajung acasă, la copii, pe care trebuie să-i duc la şcoală. N-a mai trecut mult pînă cînd doctorii au anunţat o nouă victorie a medicinei moderne şi m-au trimis acasă cu copilul. Amanda a dormit buştean tot drumul şi nu s-a trezit nici cînd am luat-o din maşină. Cerul nopţii se făcuse cenuşiu cînd am intrat cu ea în casă.

ZIUA A TREIA
6:07 A.M.

În casă era linişte. Copiii încă nu se treziseră. Am găsit-o pe Julia stînd în sufragerie, cu ochii pe fereastra dinspre curtea din spatele casei. Aspersoarele erau pornite, sîsîind şi clănţănind. Julia ţinea o ceaşcă cu cafea şi privea nemişcată pe fereastră.

– M-am întors, am anunţat-o.

Ea s-a întors spre mine şi a întrebat:

– E bine?

Am întins copilul spre ea şi am spus:

– Aşa se pare.

– Slavă Domnului. Am fost tare îngrijorată, Jack.

Dar nu s-a apropiat de Amanda, n-a atins-o.

– Am fost tare îngrijorată.

Mi s-a părut că vocea ei sună straniu, distantă. Nu părea sincer îngrijorată, parcă spusese ceva de formă, ca şi cum ar fi recitat formulele rituale ale unei culturi pe care nu o înţelegea cu adevărat. Am privit-o cum soarbe din cafea.

– N-am dormit toată noaptea de îngrijorată ce-am fost. M-am simţit îngrozitor. Doamne!

Ochii ei m-au privit o clipă, apoi s-au îndreptat în altă parte. Avea o expresie de vinovăţie.

– Vrei s-o ţii în braţe?

– Păi, ăă...

Julia clătină din cap şi arătă spre ceaşca din mînă.

– Nu în clipa asta, spuse ea. Trebuie să verific aspersoarele. Îmi inundă trandafirii.

Şi a plecat în grădină.

Am urmărit-o cu privirea cînd a ieşit în curte ca să se uite la trandafiri. Mi-a aruncat o privire fugară, apoi s-a dus să verifice ostentativ cutia de reglare a aspersoarelor de pe perete. A desfăcut capacul şi s-a uitat înăuntru. Nu pricepeam. Grădinarii reglaseră regulatoarele aspersoarelor săptămîna trecută. Poate că nu le reglaseră cum trebuie.

Amanda a scîncit în braţele mele. Am dus-o în camera ci ca s-o schimb şi am pus-o în pătuţ. Cînd m-am întors, am văzut-o pe Julia în bucătărie, vorbind la telefonul celular. Ăsta era încă unul din noile ei obiceiuri. Nu mai folosea telefonul fix; vorbea la celular. Cînd am întrebat-o, mi-a spus că era mai bine aşa,

fiindcă făcea multe convorbiri interurbane, iar compania îi deconta facturile telefonului mobil.

M-am apropiat mai lent şi am păşit pe covor. Am auzit-o spunînd: “Da, fir-ar să fie, sigur că vreau, dar acum trebuie să fim prudenţi...”

A ridicat privirea şi m-a văzut venind. Tonul ei s-a schimbat imediat.

– OK, ăă... uite, Carol, cred că putem rezolva asta cu un telefon la Frankfurt. După aia, trimite-le un fax şi anunţă-mă ce răspuns au dat, bine?

După care a închis telefonul. Am intrat în bucătărie.

– Jack, îmi displace să plec înainte să se scoale copiii, dar...

– Trebuie să pleci?

– Mă tem că da. A intervenit ceva la serviciu.

M-am uitat la ceas. Era şase şi un sfert, - Bine.

– Deci... te ocupi tu, ăă... de copii...

– Sigur, mă ocup eu de tot ce trebuie.

– Mulţumesc, te sun mai tîrziu.

Şi a plecat.

Eram atît de obosit încît nu mai gîndeam limpede. Amanda dormea încă şi, cu puţin noroc, avea să mai doarmă cîteva ore. Menajera mea, Maria, a sosit la şase şi jumătate şi a aranjat castroanele pentru micul dejun. După ce au mîncat, i-am dus pe copii la şcoală. Încercam din răsputeri să rămîn treaz. Am căscat.

Eric şedea pe scaunul din faţă, în dreapta mea. Şi el a căscat.

– Eşti somnoros astăzi?

El a încuviinţat din cap.

– Oamenii ăia nu m-au lăsat să dorm, a spus el.

– Care oameni?

– Oamenii care au venit la noi acasă azi-noapte.

– Care oameni? am repetat eu întrebarea.

– Ăia cu aspiratoarele, a spus el. Au dat cu aspiratorul peste tot. Şi au aspirat şi fantoma.

De pe bancheta din spate, Nicole pufni dispreţuitor:

– *Fantoma*...

– Cred că ai visat, băiete, am spus eu.

În ultima vreme, Eric avusese coşmaruri intense care-l trezeau adesea în toiul nopţii. Eram aproape sigur că se

întîmplase aşa pentru că Nicole îi dăduse voie să se uite împreună cu ea la filme de groază, ştiind că o să-l afecteze. Nicole era la vîrsta cînd filmele preferate aveau ca personaje principale ucigaşi mascaţi care omorau adolescentele după ce le violau. Vechea formulă: dacă faci sex, mori. Dar nu era ceva potrivit pentru Eric. Vorbisem cu ea de nenumărate ori să nu-l mai lase să vadă aşa ceva.

– Nu, tată, n-a fost un vis, a spus Eric căscînd din nou. Au fost nişte oameni. Şi au fost o grămadă.

– Aha. Şi cum a fost cu fantoma?

– Era o fantomă. Cu totul din argint şi strălucea, numai că nu avea faţă.

– Aha.

Ne apropiasem de şcoală, iar Nicole îmi spunea că trebuia să vin s-o iau la patru şi un sfert în loc de patru fără un sfert, pentru că avea repetiţie la cor după ore, iar Eric spunea că nu vrea să meargă la pediatru dacă i se va face o injecţie. Am repetat eterna mantra a tuturor părinţilor: “Mai vedem”.

Copiii au coborît din maşină, tîrîndu-şi rucsacurile după ei. Fiecare avea cîte un rucsac care cîntărea aproape zece kilograme. Nu reuşeam să mă obişnuiesc cu asta. Cînd eram de vîrsta lor, copiii nu aveau rucsacuri uriaşe. Ba chiar nu aveam deloc rucsacuri. Acum vedeam că toţi copiii poartă aşa ceva. Îi vedeai pe micuţii din clasa a doua, încovoiaţi ca nişte şerpaşi, abia tîrîndu-se prin uşile şcolii sub greutatea sacilor din spinare. Unii copii aveau rucsacurile montate pe suporţi cu rotile, cărîndu-le ca pe bagajele de la aeroport. Nu mă dumiream deloc. Lumea devenea digitală; toate obiectele deveneau mai mici şi mai uşoare. Numai copiii cărau la şcoală “bagaje” mai mari ca oricînd.

Cu vreo două luni în urmă, la o şedinţă cu părinţii, mi-am exprimat această nedumerire. Iar directorul mi-a spus: “Da, e o mare problemă. Ne preocupă pe toţi”. După care a schimbat subiectul.

Nici asta n-am priceput-o. Păi, dacă toţi erau preocupaţi, de ce nu făceau nimic în privinţa asta? Dar, fireşte, asta e în firea omului. Nimeni nu face nimic pînă nu e prea tîrziu. Punem semafoare la intersecţie după ce moare vreun copil.

Am pornit cu maşina spre casă prin traficul leneş al dimineţii. Mă gîndeam că poate mai prind vreo două ore de somn. Era singurul lucru la care mă puteam gîndi.

Maria m-a trezit în jurul orelor unsprezece, scuturîndu-mă insistent de umăr.

– Domnu' Forman, domnu' Forman.

Eram ameţit.

– Ce este?'

– Copilaşul.

M-am trezit imediat.

– Ce-a păţit?

– Vedeţi copilaşul, domnu' Forman. E toată...

A făcut un gest, frecîndu-şi umărul şi braţul.

– Ce-a păţit?

– Vedeţi copilul, domnu' Forman.

M-am dat jos din pat şi m-am dus în camera copilului. Amanda se ridicase în picioare, ţinîndu-se de balustradă. Ţopăia şi zîmbea fericită. Totul părea normal, exceptînd faptul că tot corpul ei căpătase o culoare purpuriu-albăstrie uniformă. Ca o vînătaie imensă.

– Of, Dumnezeule! am spus.

Nu mai eram în stare să suport încă un episod la spital, nu mai eram în stare să suport alţi doctori în halate albe care nu-ţi spun nimic, nu mai eram în stare să suport încă o sperietură. Eram încă epuizat după noaptea trecută. Gîndul că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu fetiţa mea îmi răscolea măruntaiele. M-am dus la Amanda, care gîlgîia de plăcere, zîmbindu-mi. A întins o mînuţă spre mine, prinzînd aerul, semn că trebuia s-o iau în braţe.

Aşa că am luat-o în braţe. Părea că e bine, pentru că imediat m-a apucat de păr, încercînd să-mi dea jos ochelarii, aşa cum făcea întotdeauna. M-am simţit uşurat, chiar dacă acum puteam să-i văd mai bine pielea. Arăta ca şi cum ar fi fost lovită - avea culoarea unei vînătăi - numai că acea culoare era perfect uniformă. Amanda arăta ca şi cum ar fi fost cufundată într-o găleată cu vopsea. Uniformitatea culorii era alarmantă.

Am hotărît că trebuie să-l sun, la urma urmelor, pe medicul de la camera de urgenţă. Am căutat cartea lui de vizită prin buzunare, în timp ce Amanda încerca să pună rnîna pe ochelarii mei. Am format numărul cu o mînă. Reuşeam să fac destul de multe lucruri cu o singură mînă. Am nimerit din prima încercare; s-a arătat surprins.

– Oh, a spus el. Tocmai voiam să vă sun. Cum se simte fiica dumneavoastră?

– Ei bine, pare să se simtă minunat, am spus, dînd capul pe spate, astfel încît Amanda să nu ajungă la ochelari. Fetiţa chicotea; era deja un joc. E bine, am spus, numai că...

– Cumva s-a întîmplat să se învineţească?

– Da, i-am spus. La drept vorbind, asta s-a întîmplat. De-asta v-am şi sunat.

– Şi culoarea vineţie s-a răspîndit pe tot corpul? Uniform?

– Da, i-am spus. Cam aşa ceva. De ce întrebaţi?

– Ei bine, avem acum toate analizele de laborator şi totul e în regulă. Toate analizele au ieşit normal. Un copil sănătos. Acum mai aşteptăm doar rezultatul de la MRI, numai că MRI-ul s-a stricat. Au zis că o să dureze cîteva zile.

Nu mai puteam să mă tot feresc, aşa că am pus-o pe Amanda în pătuţ ca să pot vorbi. Bineînţeles că nu i-a plăcut treaba asta şi s-a schimonosit, pregătindu-se să plîngă. I-am dat jucăria Cookie Monster şi a început să se joace cu ea. Ştiam că jucăria o să-mi ofere un răgaz de vreo cinci minute.

– Oricum, spunea doctorul, mă bucur să aud că e bine.

I-am spus că şi eu eram bucuros.

A urmat o pauză. Doctorul şi-a dres glasul.

– Domnule Forman, am observat că pe formularul de internare aţi scris la ocupaţie inginer de software.

– Aşa este.

– Asta înseamnă că sînteţi implicat în procesul de fabricaţie?

– Nu. Eu mă ocup de elaborarea programelor.

– Şi unde efectuaţi această activitate?

– În Silicon Valley.

– Şi nu lucraţi într-o fabrică, de exemplu?

– Nu, lucrez într-un birou.

– Înţeleg. O pauză. Pot să vă întreb unde anume?

– De fapt, în momentul de faţă sînt şomer.

– Înţeleg. Bun. Şi de cînd sînteţi şomer?

– De şase luni.

– Înţeleg. O pauză scurtă. Ei bine, voiam doar să lămuresc treaba asta.

– De ce?

– Poftim?

– De ce mi-aţi pus întrebările astea?

– A, păi, erau pe formular.

– Pe ce formular? Am completat toate formularele la spital.

– Ăsta e un alt formular, a spus el. E o anchetă a Oficiului pentru Sănătate şi Siguranţă a Muncii.

– Care-i treaba, de fapt?

– S-a mai raportat un caz foarte asemănător cu al fiicei dumneavoastră.

– Unde?

– La Spitalul General din Sacramento.

– Cînd?

– Acum cinci zile. Dar e o situaţie complet diferită. Era vorba de un naturalist de patruzeci şi doi de ani care a petrecut noaptea în munţii Sierra, un expert în flora sălbatică. De vină a fost o anumită floare sau cam aşa ceva. Oricum, a fost internat la Sacramento. Şi a avut o evoluţie clinică similară cu a fiicei dumneavoastră - izbucnire bruscă şi inexplicabilă, fără febră, reacţie eritematoasă dureroasă.

– Şi a încetat în timpul unei scanări MRI?

– Nu ştiu dacă a făcut o MRI, a spus el. Dar se pare că acest sindrom - de ce natură o fi el - este autolimitat. Instalare foarte bruscă şi încetare la fel de bruscă.

– E bine acum? Naturalistul?

– E bine. A avut două zile pielea vînătă, şi nimic mai mult.

– Bun, am spus. Mă bucur să aud asta.

– Mi-am închipuit eu că o să vreţi să ştiţi, a spus el.

Apoi a mai adăugat că o să revină cu nişte întrebări. M-ar deranja? I-am spus că mă poate suna oricînd doreşte. M-a rugat să telefonez dacă apare vreo schimbare la Amanda şi i-am spus că o să-l sun.

Amanda îl abandonase pe Cookie Monster şi stătea în picioare în pătuţul ei, ţinîndu-se cu o mînă de balustradă, iar cu cealaltă întinsă spre mine, prinzînd aerul cu degetele ei micuţe.

Am ridicat-o - şi în secunda următoare mi-a înhăţat ochelarii. Am încercat să-i prind cumînaîntimp ce ea chiţăia de plăcere.

– Amanda...

Prea tîrziu, apucase să-i arunce pe podea.

Am clipit.

Nu văd bine fără ochelari. Şi mai erau şi din cei cu ramă din sîrmă, greu de găsit acum. M-am lăsat în genunchi, continuînd să ţin copilul, şi am măturat podeaua cu mîna în cercuri, sperînd să dau de sticlă. Dar n-am reuşit. Am mijit ochii, m-am mişcat puţin în faţă şi am dat din nou cu mîna pe jos. Tot nimic. Dar am

văzut o sclipire luminoasă sub pătuţ. Am lăsat copilul jos şi m-am tîrît dedesubt, mi-am recuperat ochelarii şi i-am pus la ochi. Pe cînd făceam toate astea, m-am lovit cu capul de pătuţ şi m-am lăsat din nou în jos.

Şi m-am pomenit că mă holbez la priza electrică din perete, de sub patul copilului. O cutie mică din plastic era băgată în priză. Am tras-o afară şi m-am uitat la ea. Era un cub cu latura de cinci centimetri, un limitator de supratensiune, un produs comercial obişnuit, fabricat în Thailanda. Tensiunile de intrare/ieşire erau imprimate în plastic. Pe fund era lipită o etichetă pe care scria *prop. ssvt,* cu un cod de bare. Era una din acele etichete autocolante pe care firmele le lipesc pe obiectele de inventar.

Am întors cubul pe toate feţele. De unde apăruse obiectul ăsta? De şase luni ştiam tot ce se întîmplă în casă. Ştiam locul fiecărui obiect. Şi cu siguranţă Amanda nu avea nevoie de un asemenea dispozitiv. Este necesar doar pentru protejarea aparatelor electronice sensibile, cum ar fi un computer.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat în jurul meu, ca să văd ce anume se mai schimbase. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că totul era schimbat - chiar dacă schimbările erau foarte mici. Pe abajurul lămpii de noapte a Amandei erau desenate personajele din Winnie-the-Pooh. Întotdeauna îl ţineam pe Tigger îndreptat spre pat, pentru că Tigger era preferatul ei. Acum spre pat era îndreptat Eeyore. Păturica pe care o puneam pe Amanda cînd îi schimbam scutecele avea o pată într-un colţ. Eu aşezam întotdeauna păturica cu pata în stînga-jos. Acum era în dreapta-sus. Ţineam alifiile contra iritaţiilor provocate de scutece pe tejghea, spre stînga, dincolo de raza ei de acţiune. Acum alifiile erau prea aproape; putea oricînd să ajungă la ele. Şi mai erau şi altele...

Menajera a intrat în cameră.

– Maria, ai făcut curat în camera asta?

– Nu, domnu' Forman.

– Dar camera arată altfel.

S-a uitat înjur şi a ridicat din umeri.

– Nu, domnu' Forman. La fel.

– Nu, nu, am insistat eu. E altfel. Uită-te.

Am arătat spre veioză, spre păturică.

– Altfel.

Ea ridică din nou din umeri.

– OK, domnu' Forman.

Privirea ei trăda confuzie. Ori nu pricepea ce-i spuneam, ori îşi închipuia că am luat-o razna. Şi probabil că arătam ca unul care o luase razna, un bărbat adult obsedat de veioza Winnie-the-Pooh.

I-am arătat cubul din mîna mea.

– Ai mai văzut chestia asta pînă acum?

– Nu, a răspuns ea, clătinînd din cap.

– Era sub pătuţ.

– Nu ştiu, domnu' Forman.

L-a inspectat, întorcîndu-l în mîini. A ridicat din umeri şi mi l-a dat înapoi. Se purta firesc, dar avea în ochi o privire precaută. Am început să mă simt jenat.

– OK., Maria. N-are importanţă.

Ea s-a aplecat ca să ia copilul din pat.

– Îi dau să mănînce acum.

– Da, bine.

Am ieşit din cameră cu o senzaţie stranie.

Doar aşa, de amorul artei, am căutat “SSVT” pe Internet. Am găsit link-uri care trimiteau la Sri Siva Vishnu Temple, Şcoala de antrenament Waffen-SS de la Konitz, insigne naziste de vînzare, Subsystems Sample Display Technology, Şcoala Vocaţional-Tehnică din South Shore, Sisteme Criostatice Optice VariTemp, o firmă care producea un tip special de gresie pentru pardoseli, o formaţie numită SlinghotVenus, Federaţia de Tir Elveţiană - şi lista continua.

Am renunţat să mai caut pe computer.

M-am uitat pe fereastră.

Maria îmi dăduse o listă de cumpărături, mîzgălită cu scrisul ei greu inteligibil. Ar fi trebuit să fac cumpărăturile înainte să aduc copiii de la şcoală. Dar nu m-am mişcat din loc. Erau momente cînd ritmul implacabil al vieţii casnice părea să mă doboare, lăsîndu-mă epuizat şi cu o senzaţie interioară de gol. În astfel de momente trebuia să stau potolit cîteva ore.

Nu voiam să mă mişc. Nu în clipa asta.

M-am întrebat dacă Julia avea să mă sune diseară şi m-am mai întrebat dacă va găsi vreun alt pretext. M-am întrebat ce aş face dacă, într-o bună zi, ar veni acasă şi m-ar anunţa că este îndrăgostită de altcineva. M-am întrebat ce voi face dacă în momentul acela voi fi tot fără slujbă.

M-am întrebat cînd o să reuşesc să-mi găsesc un serviciu. Răsuceam în mîini micul dispozitiv, lăsîndu-mi mintea să zburde.

Chiar în faţa ferestrei pe care priveam era un arbore de coral, cu frunze cărnoase şi trunchiul verde. Era doar un arbust cînd l-am plantat, la puţin timp după ce ne-am mutat în noua casă. Fireşte că cei trei tipi care l-au adus l-au plantat, dar noi eram cu toţii afară. Nicole venise cu lopăţica şi găletuşa de plastic. Eric, care încă mai purta Pampers, mergea de-a buşilea pe gazon. Julia i-a convins pe muncitori să rămînă pînă mai tîrziu ca să termine treaba. După ce au plecat, am sărutat-o şi i-am şters pămîntul de pe nas. Ea a spus: "într-o bună zi, o să ne acopere casa în întregime".

Dar, după cum s-a văzut, nu s-a întîmplat aşa. O creangă s-a rupt în timpul unei furtuni, aşa că arborele a crescut uşor înclinat. Arborele de coral are lemnul moale, iar crengile se rup cu uşurinţă. N-a crescut niciodată atît de mult încît să acopere casa.

Dar amintirea era vie; privind pe fereastră, am revăzut întreaga noastră familie adunată pe gazon. Numai că era doar o amintire. Iar mie mi-era teamă că nu mai corespundea cu realitatea.

După ce lucrezi ani de zile cu sisteme multi-agent, ajungi să vezi viaţa prin prisma acelor programe.

În esenţă, poţi să te gîndeşti la un mediu multi-agent ca la o tablă de şah, agenţii fiind piesele de joc. Agenţii interacţionează pe tablă ca să atingă un scop, aşa cum piesele se mută pentru cîştigarea jocului. Diferenţa e că nimeni nu mută agenţii. Ei interacţionează singuri pentru a produce un rezultat.

Dacă ai proiectat agenţii să aibă memorie, ei pot şti lucruri despre mediul lor. Pot ţine minte unde au fost pe tablă şi ce s-a întîmplat acolo. Se pot întoarce în anumite locuri, cu anumite aşteptări. În cele din urmă, programatorii spun că agenţii au credinţe despre mediul lor şi că acţionează în conformitate cu acele credinţe. Desigur, asta nu e adevărat literalmente, dar s-ar putea la fel de bine să fie adevărat. Cel puţin aşa pare.

Dar interesant este că, de-a lungul timpului, unii agenţi îşi formează nişte credinţe eronate. Fie ca urmare a unui conflict motivaţional, fie dintr-un alt motiv, ei încep să acţioneze inadecvat. Mediul s-a schimbat, dar ei nu par să ştie acest lucru. Repetă stereotipuri perimate. Comportamentul lor nu mai

reflectă realitatea tablei de şah. E ca şi cum ar fi rămas blocaţi în trecut.

În programele evoluţioniste, acei agenţi sînt omorîţi. Nu au copii. În alte programe multi-agent, ei sînt doar neglijaţi, împinşi spre periferie, în vreme ce corpul principal al agenţilor îşi continuă înaintarea. Unele programe au cîte un modul "Moartea cu Coasa" care îi selectează din cînd în cînd, scoţîndu-i de pe tablă.

Dar fapt este că aceştia rămîn blocaţi în trecut. Uneori se adună laolaltă, şi revin pe pistă. Alteori rămîn aşa.

Asemenea gînduri îmi dădeau o stare acută de nelinişte. M-am foit în fotoliu şi m-am uitat la ceas. Cu o senzaţie de uşurare, am constatat că sosise timpul să plec după copii.

Eric a început să-şi facă temele în maşină, în timp ce o aşteptam pe Nicole să termine repetiţia la teatru. A ieşti de acolo prost dispusă. A spus că fusese propusă pentru unul din rolurile principale şi, în loc de asta, profesorul de teatru o distribuise în cor.

– Numai două replici! a zis ea trîntind portiera. Vrei să ştii ce am de spus? Păi, mai întîi, "Iată, acuşica vine John". Iar în actul al doilea, "Pare destul de gravă treaba". Două replici mari şi late!

Se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Nu pricep *care e problema* domnului Blakey!

– Poate crede că joci prost, opină Eric.

– Căcat de şobolan! ripostă ea şi-l pocni în cap. Cur de maimuţă!

– Gata! am spus eu în timp ce porneam maşina. Centurile de siguranţă!

– Căcăciosul ăsta mic nu ştie pe ce lume trăieşte, spuse Nicole, punîndu-şi centura de siguranţă.

– Am spus că ajunge.

– Ştiu că eşti scîrboasă, spuse Eric. Pfui.

– Termină, Eric.

– Da, Eric, ascultă-l pe taică-tău şi termină.

– Nicole...

I-am aruncat o privire prin oglinda retrovizoare.

– Scu-zee.

Era gata-gata să izbucnească în plîns. I-am spus:

– Draga mea, să ştii că-mi pare tare rău că n-ai obţinut rolul pe care ţi-l doreai. Ştiu cît de mult ţi-l doreai şi trebuie să fii tare dezamăgită.

– Nu. Nu-mi pasă.

– Ei bine, îmi pare rău.

– Serios, tată, nu-mi pasă. E ceva care ţine de trecut. Merg mai departe. Şi, o clipă mai tîrziu: Ştii cine l-a luat”? Mucoasa aia de Katie Richards! Domnul Blakey *e un căcănar*!

Şi pînă să mai apuc eu să zic ceva, a izbucnit în lacrimi, cu suspine mari şi teatrale. Eric s-a uitat la mine şi a dat ochii peste cap.

Am condus pînă acasă propunîndu-mi să nu uit să vorbesc cu Nicole despre vocabularul ei după masa de seară şi cînd se va mai fi calmat.

Tocam fasolea verde ca să intre mai bine în oala de fiert în aburi cînd Eric a venit şi s-a oprit în uşa bucătăriei.

– Tată, unde e MP3-ul meu?

– Habar n-am.

Nu mă puteam obişnui deloc cu ideea că trebuia să ştiu unde se află obiectele personale ale fiecărui membru al familiei. Unitatea Game Boy a lui Eric, mănuşa lui de baseball, maiourile lui Nicole, brăţara ei...

– Păi, nu-l mai găsesc.

Eric rămăsese în prag, fără să se apropie ca să nu-l pun să mă ajute la aranjarea mesei.

– Ai căutat bine?

– Peste tot, tată.

– Îhî. Ai căutat şi-n camera ta?

– În toate locurile.

– În camera familiei?

– Da, şi acolo m-am uitat.

– În maşină? Poate l-ai uitat în maşină.

– Nu l-am uitat, tată.

– Sau l-ai lăsat în vestiar, la şcoală?

– Nu avem vestiare, avem dulăpioare.

– Te-ai uitat în buzunarele gecii?

– Haide, tată, am căutat în toate locurile astea. Am nevoie de el.

– Dat fiind că te-ai uitat peste tot, nici eu n-o să-l pot găsi, nu crezi?

– Tată, vrei să mă ajuţi sau nu?

Friptura înăbuşită mai avea o jumătate de oră pînă să fie gata. Am pus pe masă cuţitul şi m-am dus în camera lui Eric. M-am uitat în toate locurile obişnuite, în spatele dulapului, unde erau îngrămădite hainele lui (va trebui să vorbesc cu Maria despre asta), sub pat, în spatele tăbliei patului, în raftul de jos din baie şi sub grămezile de diverse obiecte de pe biroul lui. Eric avea dreptate. Aparatul nu era în camera lui. Ne-am îndreptat spre camera familiei. În trecere, am aruncat o privire în camera bebeluşului. Şi l-am văzut imediat. Era pe raftul de lîngă masa pe care schimbam copilul, lîngă tuburile cu alifie ale Amandei. Eric l-a luat de acolo cît ai clipi. “Hei, mulţumesc, tată!” După care a şters-o.

N-avea nici un rost să-l întreb de ce se afla aparatul cu pricina în camera copilului. M-am întors în bucătărie şi mi-am reluat activitatea de mărunţire a păstăilor de fasole. Aproape imediat s-a auzit:

– Taa-tăă!

– Ce e? am strigat.

– Nu merge!

– Nu ţipa.

S-a întors în bucătărie cu o mutră posomorită.

– Ea l-a stricat.

– Cine l-a stricat, măi?

– Amanda. L-a umplut de bale sau cine ştie ce i-o fi făcut, şi l-a stricat. Nu e corect.

– Ai vcrificat bateriile?

S-a uitat la mine compătimitor.

– Păi, sigur că le-am verificat, tată. Ţi-am spus, ea l-a stricat! Nu e corect!

Mă îndoiam că playerul lui pentru MP3-uri se stricase. Lucrurile astea erau alcătuite numai din componente integrate, fără nici o parte în mişcare. Şi era prea mare ca să poată fi mînuit de bebeluş. Am vărsat fasolea pe tava oalei cu aburi şi am întins mîna:

– Dă-mi-l să mă uit la el.

Ne-am dus în garaj şi mi-am scos trusa de seule. Eric îmi urmărea fiecare mişcare. Aveam o trusă de scule mici speciale pentru computere şi aparate electronice. Am lucrat rapid. Patru şuruburi cu cap stea şi capacul din spate era în mîna mea. Mă uitam atent la placa imprimată. Era acoperită cu un strat fin de

praf cenuşiu, ca puful dintr-un uscător de haine, care acoperea toate componentele electronice. Aveam bănuiala că Eric alunecase şi căzuse cu aparatul în buzunar. Probabil că de-aia nu mai funcţiona. Dar m-am uitat mai bine pe rama de plastic şi am văzut garnitura de cauciuc în locul unde capacul din spate se îmbina cu restul aparatului. Chestia asta era etanşă... aşa cum şi trebuia să fie.

Am suflat praful ca să văd mai bine. Speram să văd unul din firele bateriei dezlipit sau vreun circuit de memorie care sărise din suport, oricum, ceva care să se poată repara uşor. M-am uitat atent la circuite ca să pot citi ce scrie pe ele. Scrisul nu se distingea, pentru că părea să fie un fel de...

M-am oprit.

– Ce este? a întrebat Eric, care nu mă scăpa din ochi.

– Ia dă-mi lupa aia.

Eric mi-a dat lupa mare, iar eu mi-am potrivit lampa cu lumină de mare intensitate, aplecîndu-mă deasupra circuitului pentru a-l examina de aproape. Nu puteam desluşi scrisul fiindcă suprafaţa acestuia fusese corodată. Tot circuitul avea suprafaţa brăzdată de mici rîuleţe, ca o deltă în miniatură. Acum înţelegeam de unde provenea praful. Erau resturile dezintegrate ale circuitului.

– Poţi să-l repari, tată? a întrebat Eric. Poţi să-l repari?

Ce ar fi putut să provoace una ca asta? Restul plăcii de bază părea în regulă. Circuitul de control rămăsese neatins. Numai circuitul de memorie fusese deteriorat. Fără să fiu un specialist în hardware, mă pricepeam să fac reparaţii minore la computere. Ştiam să instalez drivere, să adaug module de memorie, chestii din astea. Mai lucrasem înainte cu circuite de memorie, dar nu mai văzusem aşa ceva. Nu-mi trecea prin minte decît că fusese un circuit defect. Probabil că aparatele astea de reprodus MP3-uri erau fabricate cu cele mai ieftine componente.

– Tată, poţi să-l repari?

– Nu, i-am spus. Trebuie un alt circuit. O să-ţi cumpăr unul mîine.

– Fi'ncă l-a mînjit ea, este?

– Nu. Cred că a fost un circuit defect.

– Tată, a lucrat perfect un an întreg. Ea l-a mînjit. Nu e corect!

Ca la un semnal, fetiţa a început să plîngă. Am lăsat aparatul pe masa din garaj şi m-am întors în casă. M-am uitat la ceas. Mai aveam exact timpul să-i schimb scutecele şi să-i amestec cerealele pentru cină înainte să fie gata friptura.

Pe la nouă, Eric şi Amanda dormeau şi în casă nu se mai auzea decît vocea lui Nicole, care spunea “Pare destul de gravă treaba. Pare destul de gravă treaba. Pare destul de... gravă treaba.” Stătea în faţa oglinzii din baie, se holba la propria ei imagine şi îşi repeta replica.

Primisem un mesaj vocal de la Julia în care-mi spunea că o să ajungă acasă pe la opt, dar n-a ajuns. Tocmai mă pregăteam s-o sun şi să văd pe unde e. Oricum, eram obosit, prea obosit ca să adun energia necesară ca să-mi mai fac griji şi pentru ea. Învăţasem o mulţime de trucuri în ultimele luni - majoritatea implicînd folosirea din belşug a foliei de staniol, astfel încît să nu mai am de curăţat atît de mult - dar chiar şi aşa, după ce am gătit cina, am aranjat masa, am hrănit copiii, am imitat avionul ca s-o conving pe Amanda să-şi înghită cerealele, am curăţat masa, am şters scaunul înalt, am pus copilul în pat şi apoi am făcut curat în bucătărie, după ce-am făcut toate astea, eram obosit. Mai ales că bebeluşul scuipa întruna cerealele, iar Eric a repetat tot timpul cît a stat la masă că nu e corect, fiindcă el vrea aripioare de pui, nu friptură înăbuşită de vită.

M-am prăbuşit în pat şi am dat drumul la televizor.

Nu se vedeau decît paraziţi şi mi-am dat seama că playerul DVD rămăsese pornit, întrerupînd transmisia prin cablu. Am apăsat butonul telecomenzii şi aparatul a început să redea discul. Era prezentarea Juliei din urmă cu cîteva zile.

Camera video s-a deplasat prin vene, ajungînd în inimă. Din nou am remarcat că serul sanguin era aproape incolor, plin de celule roşii care ţopăiau. Julia vorbea. Pe masă, subiectul stătea întins cu antena deasupra corpului.

– Acum ieşim din ventricul şi în faţă vedeţi aorta... Iar acum vom trece prin sistemul arterial.

Se întoarse cu faţa la aparatul de filmat.

– Imaginile pe care le-aţi văzut s-au derulat foarte rapid, dar noi putem determina camera să execute mişcări ciclice timp de pînă la o jumătate de oră şi putem obţine imagini compozite de mare fineţe ale oricărui organ dorim să-l studiem. Cu ajutorul unui cîmp magnetic puternic, putem chiar să oprim camera în loc. Cînd am terminat, nu avem decît să şuntăm circuitul

sanguin cu ajutorul unei bucle intravenoase înconjurată de un cîmp magnetic puternic, să scoatem particulele şi să trimitem pacientul acasă.

Imaginea video reveni la Julia.

– Tehnologia pusă la punct de Xymos este sigură, fără riscuri şi extrem de uşor de utilizat. Nu necesită personal cu pregătire specializată, putînd fi efectuată de o soră specializată în manipulări intravenoase sau de către un tehnician medical. Numai în Statele Unite, un milion de oameni mor în fiecare an din cauza bolilor vasculare. Peste treizeci de milioane au diagnosticate boli cardiovasculare. Perspectivele comerciale pentru această tehnologie de vizualizare sînt cît se poate de luminoase. Pentru că este nedureroasă, simplă şi lipsită de riscuri, va înlocui alte tehnici de vizualizare, cum ar fi tomografia computerizată şi angiografia, şi va deveni procedura standard. Vom comercializa nano-camerele, antena şi sistemele de monitorizare. Costurile pentru fiecare test nu vor depăşi douăzeci de dolari. Asta în contrast cu anumite tehnologii genetice la care, în momentul de faţă, costul per test se ridică la două-trei mii de dolari. Dar la numai douăzeci de dolari testul, ne aşteptăm ca veniturile pe plan mondial să depăşească în primul an patru sute de milioane de dolari. Şi o dată tehnologia standardizată, cifrele se vor tripla. Vorbim deci de o tehnologie care generează unu virgulă două miliarde de dolari pe an. Acum, dacă sînt întrebări...

Am căscat şi am închis televizorul. Era impresionant, iar argumentaţia ei fusese convingătoare. De fapt, nu puteam pricepe de ce avea Xymos dificultăţi să obţină următoarea rundă de finanţare. Pentru investitori, asta trebuia să fie o lovitură.

Dar, pe de altă parte, poate că nici nu avea atîtea probleme. Poate că doar se folosea de această criză de finanţare ca pretext pentru întirzierile ei zilnice. Care aveau cu totul alte motive.

Am stins lumina. Stînd în pat şi uitîndu-mă pe întuneric la tavan, prin faţa ochilor au început să se perinde imagini fugare. Coapsa Juliei peste piciorul unui alt bărbat. Spatele arcuit al Juliei. Julia gîfiind din greu, cu muşchii încordaţi. Braţul ei ridicat ca să se sprijine de tăblia patului. Mi-am dat seama că nu pot opri derularea imaginilor.

M-am dat jos din pat şi m-am dus să văd ce fac copiii. Nicole nu se culcase încă, trimitea e-mail-uri prietenilor. I-am spus că era timpul să stingă lumina. Eric se dezvelise în somn. L-am

învelit la loc. Amanda avea tot o culoare purpurie, dar dormea dusă, cu respiraţia uşoară şi regulată.

M-am întors în pat. Mi-am impus să adorm, să mă gîndesc la altceva. M-am sucit şi m-am răsucit, mi-am aranjat perna, m-am sculat să beau un pahar cu lapte şi să mănînc nişte prăjiturele. În cele din urmă, în sfirşit, am picat pradă unui somn agitat.

Şi am avut un vis foarte ciudat.

La un moment dat, în timpul nopţii, m-am întors în pat şi am văzut-o pe Julia stînd în picioare lîngă pat, dezbrăcîndu-se. Se mişca lent, obosită sau foarte visătoare, descheindu-şi bluza. Era întoarsă cu spatele la mine, dar îi vedeam faţa în oglindă. Era frumoasă, aproape ca o regină. Trăsăturile ei erau mai fine decît ţineam eu minte, deşi probabil că o avantaja lumina. Aveam ochii pe jumătate închişi. Nu băgase de seamă că mă trezisem. Continua să-şi descheie bluza, cu gesturi leneşe. Mişca buzele, ca şi cum ar fi vorbit în şoaptă sau s-ar fi rugat. Privirea ei era absentă, părea îngîndurată.

Deodată, sub privirile mele, roşul buzelor ei a căpătat o nuanţă închisă, după care s-a preschimbat în negru. Ea n-a remarcat acest lucru. Negreala s-a răspîndit de pe buze pe obraji şi peste partea de jos a feţei, întinzîndu-se şi pe gît. Mi-am ţinut respiraţia. Simţeam un mare pericol. Negreala se întindea acum ca o perdea în josul corpului, pînă cînd a acoperit-o în întregime, ca o manta. Nu i se mai vedea decît jumătatea de sus a feţei. Trăsăturile ei erau netulburate. De fapt, părea total absentă, privind în gol, cu buzele mişcîndu- i-se tăcute. Uitîndu-mă la ea, am simţit cum mă cuprinde frigul pînă la oase. Apoi, o clipă mai tîrziu, perdeaua neagră a alunecat spre podea şi a dispărut.

Julia, normală din nou, a terminat cu dezbrăcatul bluzei şi s-a dus în baie.

Am vrut să mă ridic să mă duc după ea, dar am constatat că nu pot să mă mişc. O oboseală cruntă mă ţintuia în pat, imobilizîndu-mă. Eram atît de epuizat încît abia mai puteam să respir. Senzaţia sufocantă de oboseală s-a intensificat rapid şi mi-a copleşit conştiinţa. În clipa aceea am simţit că mi se închid ochii şi am adormit.

ZIUA A PATRA
6:40 A.M.

A doua zi de dimineaţă, visul îmi stăruia proaspăt în memorie, viu şi tulburător. Îl simţeam teribil de real, parcă nici nu fusese un vis.

Julia se trezise deja. M-am sculat şi am dat ocol patului, spre locul unde o văzusem noaptea trecută. M-am uitat la covor, la noptieră, la cearşaful încreţit şi la pernă. Nu era nimic neobişnuit, nimic nelalocul lui. Nici o linie neagră, nici un semn pe nicăieri.

M-am dus în baie şi m-am uitat la cosmeticele ei, aranjate frumos în partea ei de chiuvetă. N-am văzut decît lucruri banale. Oricît de tulburător fusese visul meu, rămînea totuşi doar un vis.

Dar o parte din el era cît se poate de adevărată: Julia arăta mai frumoasă ca oricînd. Cînd am găsit-o în bucătărie, turnîndu-şi cafea în ceaşcă, am observat că faţa ei avea într-adevăr trăsături mai fine, mai atrăgătoare. Julia avusese întotdeauna o faţă bucălată. Acum faţa ei era suplă, cu trăsături bine definite. Arăta ca un manechin de modă de mare clasă. Chiar şi corpul ei - acum că mă uitam mai atent - părea mai suplu, mai musculos. Nu slăbise, ci doar arăta cochetă, bine făcută şi energică.

– Arăţi nemaipomenit, i-am spus.

– Nu-mi pot imagina de ce, a replicat ea rîzînd. Sînt frîntă de oboseală.

– La ce oră ai ajuns?

– Pe la unsprezece. Sper că nu te-am trezit.

– Nu, dar am avut un vis tare ciudat.

– O, da?

– Da, se făcea...

– Mami! Mami!

Eric dădu buzna în bucătărie.

– Nu e corect! Nicole nu vrea să mai iasă din baie. E acolo de o oră. Nu e corect!

– Du-te în baia noastră.

– Dar am nevoie de ciorapi, mami. Nu e corect.

Asta era o problemă arhicunoscută. Eric avea două perechi preferate de ciorapi pe care îi purta zi după zi pînă se înnegreau. Din cine ştie ce motiv, ceilalţi ciorapi din sertar nu-l satisfăceau. Niciodată n-am putut să-l fac să-mi explice de ce.

Dar punerea ciorapilor dimineaţa era o problemă capitală pentru el.

– Eric, i-am spus eu, am mai vorbit despre asta, trebuie să-ţi pui ciorapi curaţi.

– Dar ăia sînt ciorapii mei buni!

– Eric, ai o grămadă de ciorapi buni.

– Nu e corect, tată. E de o oră acolo, nu glumesc.

– Eric, du-te şi ia-ţi alţi ciorapi.

– Tată...

M-am mulţumit să arăt cu degetul spre dormitorul lui.

– Of, Doamne.

A ieşit bombănind cum că nu era corect.

M-am întors spre Julia ca să reiau conversaţia. Se uita la mine cu răceală.

– Nici măcar nu-ţi dai seama, este?

– Ce să-mi dau seama?

– A venit şi mi s-a adresat mie, iar tu te-ai băgat între noi. Ai acaparat toată treaba din cîte văd.

Imediat mi-am dat seama că avea dreptate.

– Scuză-mă, i-am spus.

– Nu prea apuc să-mi văd copiii zilele astea, Jack. Cred că ar trebui să pot să interacţionez şi eu cu ei fără ca tu să preiei controlul.

– Îmi pare rău. Mă ocup de chestiile astea ziua-ntreagă şi probabil că...

– Asta e o problemă serioasă, Jack.

– Am spus că-mi pare rău.

– Ştiu foarte bine ce ai spus, dar nu cred că-ţi pare chiar aşa de rău, fiindcă nu te văd facînd ceva ca să-ţi schimbi comportamentul dictatorial.

– Julia, am spus. Acum încercam să-mi controlez furia. Am tras aer în piept. Ai dreptate. Îmi pare rău că s-a întîmplat aşa.

– Nu faci decît să-mi închizi gura şi mă ţii departe de copiii mei...

– Julia, fir-ar să fie, nu eşti niciodată acasă!

O linişte ca de gheaţă. Apoi:

– Ba sînt aici, fără doar şi poate, a spus ea. Să nu îndrăzneşti să spui că nu sînt.

– Ia stai puţin, stai o clipă. Cînd eşti acasă? Cînd a fost ultima oară cînd ai ajuns la timp la cină, Julia? Nu aseară, nici

cu o seară înainte, nici cu două seri înainte. N-ai ajuns de o săptămînă întreagă, Julia. Nu eşti aici.

Se uită la mine cu o căutătură feroce.

– Nu ştiu ce încerci să faci, Jack. Nu ştiu ce joc joci.

– Nu e vorba de nici un joc aici. Ţi-am pus o întrebare.

– Sînt o mamă bună şi încerc să fac faţă unui post foarte solicitant,foarte solicitant, şi nevoilor familiei. Iar din partea ta nu primesc nici un fel de ajutor.

– Ce tot vorbeşti? am izbucnit eu, ridicînd şi mai mult vocea. Începeam să am o senzaţie de ireal în toată povestea asta.

– Mă subminezi, mă sabotezi, îi întorci pe copii împotriva mea, îşi continuă ea rechizitoriul. Să nu crezi că nu văd ce faci. Nu mă sprijini deloc. După toţi anii ăştia de căsnicie, trebuie să-ţi spun că te porţi mizerabil faţă de soţia ta.

După care ieşi din încăpere cu pumnii încleştaţi. Era atît de mînioasă, încît n-a remarcat că Nicole se oprise în faţa uşii şi ascultase toată cearta. Şi uitîndu-se lung la mine, în timp ce maică-sa a trecut pe lîngă ea.

Acum mergeam cu maşina la şcoală.

– E nebună, tată.

– Nu, nu e nebună.

– Ba ştii bine că e. Te prefaci doar.

– Nicole, e mama ta. Mama ta nu e nebună. Acum munceşte foarte mult.

– Asta mi-ai spus şi săptămîna trecută, după ceartă.

– Ei bine, se întîmplă să fie adevărat.

– Voi doi nu vă certaţi înainte.

– Acum situaţia este foarte stresantă.

Nicole pufni, încrucişă braţele şi privi drept înainte.

– Nu ştiu cum de-i rabzi atîtea.

– Iar eu nu ştiu de ce tragi cu urechea la nişte lucruri care nu te privesc.

– Tată, de ce mă prosteşti?

– Nicole...

– Scu-zee. Dar de ce nu eşti în stare să porţi o discuţie adevărată, în loc să-i iei apărarea tot timpul. Nu e normal ce face ea. Ştiu că şi tu crezi că e nebună.

– Nu-i adevărat.

De pe bancheta din spate, Eric o pocni peste ceafă, zicînd:

– Ba tu eşti nebună.

– Gura, băşinosule.

– Ba tu să taci, borîtură ce eşti!

– Nu vreau să vă mai aud pe nici unul, am intervenit foarte energic. Nu am chef de chestii din astea.

Intre timp ajunsesem în rondul din faţa şcolii. Copiii au coborît din maşină. Nicole s-a dat jos, s-a întors spre mine ca să-şi ia rucsacul, mi-a aruncat o privire şi a plecat.

Nu credeam că Julia e nebună, dar cu siguranţă ceva se schimbase şi, rememorînd discuţia de dimineaţă, m-am simţit neliniştit din alte cauze. O mare parte din comentariile ei lăsau impresia că îşi alcătuieşte un adevărat rechizitoriu împotriva mea. Metodic, pas cu pas.

Tu eşti cel care mă izolezi şi mă îndepărtezi de copiii mei. Eu sînt prezentă, numai tu nu observi. Sînt o mamă bună, încerc să echilibrez exigenţele unei slujbe foarte solicitante cu nevoile familiei mele. Nu mă sprijini deloc. Mă subminezi, mă sabotezi. Îi întorci pe copii împotriva mea.

Mi-l închipuiam cu uşurinţă pe avocatul ei spunînd aceste lucruri la tribunal. Şi ştiam şi de ce. Conform unui articol pe care-l citisem de curînd în revista Redbook, “alienarea afecţiunii” era argumentul “la modă” în tribunale. Tatăl întoarce copiii împotriva mamei. Otrăvindu-le mintea plăpîndă cu vorbe şi fapte. În vreme ce Mama, ca întotdeauna, nu are nici o vină.

Orice tată ştia că sistemul juridic era implacabil înclinat în favoarea mamelor. Tribunalele îşi afirmau formal respectul pentru ideea de egalitate în drepturi, după care hotărau că orice copil are nevoie de mama lui. Chiar dacă aceasta era absentă. Chiar dacă-i bătea sau uita să le dea de mîncare. Atîta timp cît nu se droga sau nu le rupea oasele, în ochii tribunalelor era o mamă corespunzătoare. Şi chiar dacă se droga, era posibil ca tatăl să nu cîştige procesul. Fosta nevastă a unuia dintre prietenii mei de la MediaTronics era o dependentă de heroină care de ani de zile era clienta centrelor de reabilitare. În cele din urmă au divorţat şi copiii le-au fost încredinţaţi în custodie comună. Se presupunea că e “curată”, dar copiii spuneau că nu e. Prietenul meu era îngrijorat. Nu voia ca fosta lui nevastă să-i ducă pe copii cu maşina cînd era sub influenţa drogurilor. Nu voia ca traficanţii de droguri să mişune în preajma copiilor săi. Aşa că s-a dus la tribunal şi a cerut custodie exclusivă. A pierdut. Judecătorul a spus că soţia se străduia sincer să-şi înfrîngă dependenţa, iar copiii aveau nevoie de mama lor.

Asta era realitatea. Iar acum mi se părea că Julia începea să-şi clădească rechizitoriul. Mă lua cu fiori.

Îmi dădusem cu spumă de ras pe faţă cînd am auzit apelul pe celular. Era Julia. Sunase ca să-şi ceară scuze.

– Îmi pare teribil de rău. Am spus numai prostii azi. Nu aşa gîndesc.

– Adică cum?

– Jack, ştiu că mă ajuţi. Bineînţeles că mă ajuţi. Nu m-aş putea descurca fără tine. Te descurci de minune cu copiii. Zilele astea parcă nu-s în apele mele. A fost o prostie, Jack. Îmi pare rău că am spus lucrurile alea.

Cînd am închis telefonul m-am gîndit că ar fi fost tare bine dacă aş fi înregistrat convorbirea.

La zece aveam o întîlnire cu “căutătoarea mea de slujbă”, Annie Gerard. Ne-am întîlnit pe terasa însorită a unei cafenele din Baker. Întotdeauna ne întîlneam afară, pentru ca Annie să poată fuma. Avea laptopul pe masă, cu modemul wireless[9] conectat. O ţigară îi atîrna în colţul buzelor şi fumul o făcea să-şi ţină ochii întredeschişi.

– Ai găsit ceva? am întrebat-o în timp ce mă aşezam la masă în faţa ei.

– Da, la drept vorbind chiar am găsit. Două posibilităţi foarte bune.

– Grozav, am spus, amestecîndu-mi cafeaua espresso cu lapte. S-auzim.

– Ce zici de asta? Analist cercetător şef la IBM, cu activitate în arhitectura sistemelor de distribuţie avansate.

– Chiar în parohia mea.

– Şi eu m-am gîndit la fel. Eşti supercalificat pentru postul ăsta, Jack. Ar urma să conduci un laborator cu şaizeci de oameni. Salariul de bază, două sute cincizeci, plus opţiuni pe o durată de cinci ani, plus procentaj din cîştigurile obţinute pe orice se produce în laboratorul tău.

– Sună minunat. Unde?

– Armonk.

– New York? Am clătinat din cap. În nici un caz, Annie. Ce mai ai?

9 Modem cu conexiune radio, fără fir (n.tr.).

– Şef de echipă pentru proiectarea de sisteme multi-agent pentru o companie de asigurări care face data-mining[10]. Este o ocazie excelentă, şi...

– Unde?

– Austin.

Am oftat.

– Annie, Julia are o slujbă care-i place, e foarte ataşată de postul ăsta şi n-o să renunţe la el acum. Copiii sînt la şcoală, şi...

– Oamenii se mută tot timpul, Jack. Toţi au copii la şcoală. Copiii se adaptează.

– Dar cu Julia...

– Şi alţi oameni au neveste care lucrează. Şi totuşi se mută.

– Ştiu, dar treaba cu Julia e...

– Ai discutat cu ea despre asta? Ai abordat subiectul?

– Păi, nu, pentru că...

– Jack. Annie se uită fix la mine pe deasupra laptopului. Cred că e timpul să termini cu prostiile. Nu eşti în poziţia în care să faci mofturi. Începi să manifeşti simptome de viaţă-de-sertar.

– Viaţă de sertar...

– Exact. N-ai mai lucrat de şase luni. În high-tech asta înseamnă o perioadă lungă de timp. Firmele încep să-şi facă socoteala că dacă ţi-a luat atît de mult timp să-ţi găseşti de lucru, înseamnă că ceva nu e în regulă cu tine. Ei nu ştiu care-i adevărul, doar presupun că ai fost respins de prea multe ori, de prea multe companii. N-o să treacă mult timp şi n-or să te mai primească la nici un interviu. Nici în San Jose, nici în Armonk, nici în Austin, nici în Cambridge. Trenul a cam plecat din gară. Mă auzi? înţelegi ce-ţi spun?

– Da, dar...

– Nici un “dar”, Jack. Trebuie să vorbeşti cu soţia ta. Trebuie să găseşti o cale ca să ieşi din sertar.

– Dar nu pot să plec din Silicon Valley. Trebuie să rămîn aici.

– Aici nu e prea bine, spuse ea şi ridică din nou ecranul laptopului. Ori de cîte ori pomenesc numele tău, primesc mereu - auzi, apropo, ce s-a mai întîmplat la MediaTronics? Don Gross o să fie pus sub acuzare?

– Nu ştiu.

---

10 Căutare de informaţii ascunse într-o bază de date, ca, de exemplu, reperarea clienţilor cu arii de interese comune în baza de date a unei companii comerciale (n.tr.).

– Sînt luni de zile de cînd aud zvonul ăsta, dar pare că nu se va întîmplă niciodată. Spre binele tău, sper să se întîmple curînd.

– Nu pricep, am spus. Sînt perfect poziţionat într-un domeniu “fierbinte”, prelucrarea distribuită multi-agent, şi...

– Fierbinte? spuse ea uitîndu-se chiorîş la mine. Prelucrarea distribuită nu e “fierbinte”, Jack. E de-a dreptul *radioactivă*. Toată lumea din Silicon Valley consideră că progresele în domeniul vieţii artificiale vor veni de la prelucrarea distribuită.

– Aşa este, am spus încuviinţînd din cap.

În ultimii ani, viaţa artificială înlocuise inteligenţa artificială ca obiectiv pe termen lung al tehnicii informaţionale. Ideea era să se conceapă programe care să aibă atributele fiinţelor vii - capacitatea de a se adapta, de a coopera, de a învăţa, de a se modifica în funcţie de schimbări. Multe dintre aceste calităţi erau deosebit de importante în robotică şi începeau să fie obţinute prin prelucrarea distribuită.

Prelucrarea distribuită însemna că trebuia să-ţi divizezi munca între mai multe procesoare sau într-o reţea de agenţi virtuali pe care-i creai într-un computer. Acest lucru se făcea prin mai multe metode de bază. Una dintre ele era să creezi o populaţie numeroasă de agenţi destul de tîmpiţi, care lucrau împreună la îndeplinirea unui ţel - exact cum o colonie de furnici lucra în cooperare pentru realizarea unui scop. Echipa mea realizase multe lucruri în această direcţie.

O altă metodă era să creezi o aşa-numită reţea neurală care mima reţeaua de neuroni din creierul uman. S-a dovedit că pînă şi o reţea neurală simplă avea o forţă surprinzătoare. Aceste reţele puteau să înveţe. Puteau să construiască pe baza experienţei acumulate în trecut. Lucrasem şi în această direcţie.

Iar a treia tehnică era să creezi gene virtuale în computer şi să le laşi să evolueze într-o lume virtuală pînă cînd se atingea un anumit scop.

Şi mai erau şi alte cîteva proceduri. Luate laolaltă, aceste proceduri reprezentau o imensă schimbare faţă de vechile noţiuni de inteligenţă artificială sau AI. Pe vremuri, programatorii încercau să scrie instrucţiuni care să acopere orice situaţie. De exemplu, încercau să înveţe computerele că, dacă o persoană cumpăra ceva de la magazin, trebuia să plătească înainte de a pleca. Dar aceste cunoştinţe care ţineau

de bunul-simţ erau extrem de dificil de programat. Computerele făceau greşeli. Pentru evitarea acestora, trebuia scrise noi instrucţiuni. Urmau apoi alte greşeli, însoţite de alte instrucţiuni. În cele din urmă, programele deveneau gigantice, cu milioane de linii de cod, şi începeau să eşueze pur şi simplu din cauza complexităţii. Erau prea mari pentru a mai fi depanate. Nu mai puteai să-ţi dai seama de unde proveneau erorile.

Aşa s-a creat impresia că inteligenţa artificială bazată pe instrucţiuni nu avea să funcţioneze niciodată. Numeroase personalităţi au făcut previziuni sumbre cu privire la sfirşitul inteligenţei artificiale. Anii optzeci au fost o perioadă favorabilă pentru profesorii de engleză care credeau că niciodată computerele nu vor egala inteligenţa umană.

Dar reţelele distribuite de agenţi ofereau o abordare cu totul nouă. Iar filozofia programării se înnoise şi ea. Vechea programare bazată pe instrucţiuni era de tipul “cu susul în jos”. Sistemul ca întreg primea reguli de comportament.

Dar noua programare era “cu fundul în sus”. Programul definea comportamentul agenţilor individuali la nivelul structural cel mai de jos. Dar comportamentul sistemului ca întreg nu era definit. În schimb, comportamentul sistemului reieşea ca rezultat al sutelor de mici interacţiuni care aveau loc la nivelul inferior.

Din cauză că sistemul nu era programat, putea produce rezultate surprinzătoare. Rezultate care nu erau niciodată anticipate de către programatori. Acesta era motivul pentru care ele păreau a imita viaţa. Şi tot din acest motiv domeniul era “fierbinte”, pentru că...

– Jack.

Annie mă bătea pe mînă. Am clipit.

– Jack, ai auzit ce ţi-am spus adineauri?

– Scuză-mă.

– Mă tem că nu-mi acorzi toată atenţia, spuse ea, suflîndu-mi fumul ţigării în faţă. Da, ai dreptate, lucrezi într-un domeniu fierbinte. Dar ăsta e un motiv în plus ca să-ţi faci griji în privinţa vieţii de sertar. Nu e ca şi cum ai fi un inginer electronist specializat în mecanisme pentru dispozitive optice. Schimbările din domeniile fierbinţi se produc rapid. În şase luni, o companie poate avea succes sau poate da faliment.

– Ştiu.
– Eşti într-o situaţie riscantă, Jack.
– Înţeleg.
– Bun. Deci: o să vorbeşti cu soţia ta? Te rog?
– Da.
– OK, spuse ea. Ai grijă s-o faci. Pentru că altfel n-o să te mai pot ajuta.

Îşi aruncă mucul ţigării în restul meu de cafea. Mucul se stinse cu un sfirîit. Ea îşi închise scurt laptopul, se ridică şi plecă.

Am încercat să o sun pe Julia, dar n-am reuşit să o prind. I-am lăsat un mesaj vocal. Ştiam că era o pierdere de timp fie şi numai să pomenesc de o mutare. Cu siguranţă că va spune nu, mai ales dacă avea un nou prieten. Dar Annie avea dreptate, eram la ananghie. Trebuia să fac ceva. Trebuia să cer.

Şedeam la biroul meu de acasă, întorcînd cutia SSVT în mîini şi încercînd să mă gîndesc la ce aveam de făcut. Mai aveam o oră şi jumătate pînă să plec după copii. Chiar voiam să vorbesc cu Julia. Am decis să o sun din nou prin centrala companiei, să văd dacă pot da de urma ei.

– Xymos Technology.
– Cu Julia Forman, vă rog.
– O clipă, vă rog.

Se auzi nişte muzică clasică, apoi o altă voce:

– Biroul doamnei Forman.

Am recunoscut-o pe Carol, asistenta ei.

– Carol, Jack la telefon.
– Oh, bună ziua, domnule Forman. Ce mai faceţi?
– Bine, mulţumesc.
– O căutaţi pe Julia?
– Da.
– E plecată în Nevada, la fabrică. Să încerc să vă fac legătura acolo?
– Da, te rog.
– O clipă.

Am rămas în aşteptare. Destul de mult timp.

– Domnule Forman, în următoarea oră e într-o şedinţă. Mă aştept să sune după ce se termină. Vreţi să-i spun să vă sune?
– Da, te rog.
– Vreţi să-i transmit ceva?

– Nu, am zis. Doar spune-i să-mi dea un telefon.

– În regulă, domnule Forman.

Am închis şi am privit în gol, învîrtind cutia SSVT. E plecată în Nevcida. Julia nu-mi spusese nimic despre plecarea în Nevada. Am analizat în minte convorbirea cu Carol. Mi se păruse mie sau vocea lui Carol suna cam stînjenită? Ascundea ceva? Nu puteam fi sigur. Nu mai puteam fi sigur de nimic acum. M-am uitat pe fereastră şi, în timp ce priveam, aspersoarele au pornit, împrăştiind pe gazon conuri de apă. Era chiar în miezul zilei, un moment total nepotrivit pentru udat. Nu trebuia să se întîmple. Aspersoarele fuseseră reglate în urmă cu cîteva zile.

Uitîndu-mă la apă, am început să mă simt deprimat. Parcă totul mergea anapoda. N-aveam serviciu, soţia mea era absentă, copiii erau o problemă, mă simţeam permanent inadecvat în interacţiunea cu ei... iar acum şi tîmpitele de aspersoare funcţionau aiurea. Aveau să pîrjolească gazonul, dar-ar dracii.

Şi deodată fetiţa a început să plîngă.

Am aşteptat ca Julia să sune, dar n-a făcut-o. Am tăiat fişii piepturile de pui (trucul era să păstrezi piepturile reci, semicongelate) pentru cină, fiindcă era un fel de mîncare la care copiii nu protestau niciodată. Am pus orezul la fiert. M-am uitat la morcovii din frigider şi am hotărît să-i folosesc în seara asta, chiar dacă erau cam vechi.

M-am tăiat la deget în timp ce tocam morcovii. Nu era o tăietură mare, dar a sîngerat din abundenţă, iar leucoplastul n-a oprit sîngerarea. Sîngele continua să pătrundă prin pansament, aşa că am fost nevoit să pun altele noi. Era frustrant.

Am luat masa de seară tîrziu, iar copiii erau irascibili. Eric s-a plîns zgomotos că tîşiile de piept pregătite de mine erau sub orice critică, cele de la McDonald fiind mai bune, şi de ce nu puteam să cumpărăm din alea? Nicole a încercat mai multe variante de intonaţie pentru replicile ei de la teatru, în timp ce Eric o imita cu glas scăzut. Amanda a scuipat întruna cerealele pe care i le dădeam, pînă cînd m-am oprit şi le-am amestecat cu puţin piure de banane. După aceea a mîncat fără probleme. Nu ştiam de ce nu-mi trecuse prin minte pînă atunci chestia asta. Amanda crescuse şi nu mai accepta mîncarea fără gust.

Eric îşi uitase temele la şcoală; i-am spus să-şi sune prietenii ca să vadă ce are de făcut, dar n-a vrut. Nicole a stat pe Internet

o oră cu prietenii. Am intrat de mai multe ori în camera ei ca să-i spun să înceteze cu computerul pînă nu-şi termina temele, iar ea mi-a răspuns de fiecare dată “Ies imediat, tată”. Amanda nu avea astîmpăr şi mi-a luat o grămadă de timp pînă am reuşit s-o culc.

Am intrat din nou în camera lui Nicole şi i-am spus: “*Acum, fir-ar al dracului!*” Nicole a început să plîngă. Eric a venit ca s-o maimuţărească. L-am întrebat de ce nu era în pat la ora aia. Mi-a văzut expresia feţei şi a şters-o cît ai zice peşte. Printre sughiţuri, Nicole mi-a declarat că trebuie să-i cer scuze. I-am replicat că ar fi trebuit să facă aşa cum îi spusesem de două ori înainte. S-a dus în baie şi a trîntit uşa. Din camera lui, Eric a protestat vehement: “Nu pot să dorm cu balamucul ăsta!”

Am ripostat:

– Încă o vorbă şi nu mai pupi televizor o săptămînă.

– Nu e corect!

M-am dus în dormitor şi am dat drumul la televizor ca să văd ce mai rămăsese din meci. După o jumătate de oră m-am dus să văd ce fac copiii. Copilaşul dormea liniştit. Eric adormise şi dăduse jos toate păturile. L-am învelit din nou. Nicole învăţa. Cînd m-a văzut, şi-a cerut scuze. Am îmbrăţişat-o.

M-am înapoiat în dormitor şi m-am mai uitat la meci vreo zece minute, după care m-a luat somnul.

ZIUA A CINCEA
7:10 A.M.

Cînd m-am trezit dimineaţa, am văzut că partea de pat a Juliei nu era deranjată, iar perna nu arăta ca şi cum s-ar fi dormit pe ea. În noaptea trecută nu venise deloc acasă. Am verificat mesajele telefonice; nu era nici unul. Eric a intrat şi a văzut patul.

– Unde-i mami?

– Nu ştiu, băiete.

– A şi plecat?

– Cred că da...

S-a uitat fix la mine, apoi la patul nedesfacut. După care a plecat din cameră. Nu se va împăca cu chestia asta.

Dar începeam să cred că eu trebuia să o fac. Poate că ar trebui să vorbesc cu un avocat. Atît doar că, în mintea mea, discuţia cu un avocat avea ceva irevocabil. Dacă problema era atît de gravă, probabil că era fatală. Nu voiam să cred că mariajul meu se dusese de rîpă, aşa că am decis să amîn discuţia cu avocatul.

Atunci am hotărît să o sun pe sora mea din San Diego. Ellen este psiholog clinician, are un cabinet particular în La Jolla. Era destul de devreme şi m-am gîndit că nu apucase să plece la muncă; mi-a răspuns la telefonul fix de acasă. S-a arătat surprinsă că am sunat-o. Îmi iubesc sora, dar sîntem foarte diferiţi. În orice caz, i-am vorbit pe scurt despre bănuielile mele în legătură cu Julia şi motivele acestor bănuieli.

– Zici că n-a venit acasă şi nici n-a sunat?

– Exact.

– Tu ai sunat-o?

– Încă nu.

– Cum aşa?

– Nu ştiu.

– Poate a avut un accident, poate e rănită...

– Nu cred.

– De ce?

– Întotdeauna auzi cînd are loc un accident. Nu a fost nici un accident.

– Pari supărat, Jack.

– Nu ştiu. Poate.

Sora mea a tăcut o clipă, după care a spus:

– Jack, tu ai o problemă. De ce nu faci ceva?
– Ca de exemplu?
– Să te duci la un consilier pe probleme maritale. Sau la un avocat.
– Of, Dumnezeule.
– Nu crezi că asta ar trebui să faci? m-a întrebat ea.
– Nu ştiu. Nu. Nu încă.
– Jack. Nu a venit acasă azi-noapte şi nu s-a deranjat să sune. Eu constat că atunci cînd vrea să lanseze un indiciu, femeia asta parcă trage la ţintă. Ce vrei mai clar de atît?
– Nu ştiu.
– Jack, repeţi întruna “nu ştiu”. Eşti conştient de asta?
– Cred că da. O pauză.
– Jack, te simţi bine?
– Nu ştiu.
– Vrei să vin la tine vreo două zile? Fiindcă pot, nu e nici o problemă. Trebuia să plec din oraş cu prietenul meu, dar firma lui tocmai a fost cumpărată. Aşa că sînt disponibilă, dacă vrei să vin.
– Nu, nu e nevoie.
– Eşti sigur? Mă îngrijorezi.
– Nu, nu, am spus. Nu ai de ce să-ţi faci griji.
– Eşti deprimat?
– Nu. De ce?
– Dormi bine? Faci exerciţii fizice?
– Destul de bine. Cu exerciţiile nu prea mă omor.
– Aha. Ţi-ai găsit slujbă?
– Nu.
– Perspective?
– Nu prea. Nu.
– Jack, a spus ea. Trebuie să vorbeşti cu un avocat.
– Poate după un timp.
– Jack! Ce se întîmplă cu tine? Să-ţi amintesc ce mi-ai spus chiar tu. Soţia ta se poartă rece cu tine şi e mereu nervoasă. Te minte. Se poartă ciudat cu copiii. Pare să nu-i pese de familia ei. E furioasă şi mai mereu absentă. Situaţia se înrăutăţeşte. Bănuieşti că are pe cineva. Azi-noapte nici măcar n-a mai venit acasă şi nici n-a dat un telefon. Iar tu ai de gînd să laşi chestia asta să treacă fără să faci nimic?
– Nu ştiu ce să fac.
– Ţi-am spus. Du-te la un avocat.

– Aşa crezi?
– Bineînţeles că aşa cred.
– Nu ştiu...
A oftat, lăsînd să se audă un şuierat exasperat.
– Jack, uite care-i treaba. Ştiu că uneori ai tendinţă spre pasivitate, dar...
– Nu sînt pasiv, am replicat. Şi am adăugat: îmi displace cînd mă psihanalizezi.
– Nevastă-ta îşi face mendrele, tu crezi că-şi construieşte argumentaţia ca să-ţi ia copiii, iar tu laşi ca toate astea să se întîmple. Eu aş zice că asta înseamnă pasivitate.
– Şi ce-ar trebui să fac?
– Ţi-am mai spus. (Un alt oftat exasperat.) OK. Îmi iau două zile şi vin la tine să te văd.
– Ellen...
– Să nu protestezi! Vin. Poţi să-i spui Juliei că vin să-ţi dau o mînă de ajutor în privinţa copiilor. O să ajung acolo după-amiază.
– Dar...
– Să nu protestezi.
Şi mi-a închis telefonul în nas.

Nu sînt pasiv. Sînt contemplativ. Ellen e foarte energică, are o personalitate perfectă pentru un psiholog fiindcă-i place să le spună oamenilor ce au de făcut. Sincer vorbind, eu cred că e cam agresivă. Iar ea crede că eu sînt pasiv.
Asta e părerea ei despre mine. Că m-am dus la Stanford la sfirşitul anilor şaptezeci şi am studiat biologia populaţiei – un domeniu pur academic, fără aplicaţii practice, cu posturi disponibile numai în universităţi. Pe atunci, biologia populaţiei era revoluţionată de studiile pe teren cu privire la viaţa animalelor şi de progresele din testele genetice. Amîndouă necesitau analiză computerizată, cu folosirea de algoritmi matematici avansaţi. N-am găsit programele de care aveam nevoie pentru cercetările mele, aşa că am început să mi le scriu singur. Şi aşa am alunecat spre ştiinţa computerelor – un alt domeniu pur academic, pentru pasionaţi.
Numai că absolvirea facultăţii a coincis cu dezvoltarea fenomenului numit Silicon Valley şi cu explozia din domeniul calculatoarelor personale. Angajaţii puţin numeroşi din companiile abia înfiinţate făceau avere în anii optzeci, şi m-am

descurcat destul de bine la prima firmă la care am lucrat. Am cunoscut-o pe Julia, ne-am căsătorit, am avut copii. Totul mergea strună. Amîndoi cîştigam foarte bine numai pentru că ne duceam la lucru. Am fost angajat de o altă companie; beneficii suplimentare, opţiuni mai mari. Iar în anii nouăzeci am mers pe creasta ascendentă a valului. Deja nu mai făceam programare, supervizam elaborarea de software. Iar lucrurile se aranjau de la sine pentru mine, fără prea mari eforturi din partea mea. Pur şi simplu, mi-am urmat cursul vieţii. N-a trebuit niciodată să lupt ca să mă afirm.

Asta e părerea lui Ellen despre mine. Părerea mea e diferită. Companiile din Silicon Valley sînt cele mai intens competitive din istoria planetei. Toată lumea lucrează o sută de ore pe săptămînă. Toată lumea e angrenată într-o cursă contracronometru. Toată lumea reduce ciclurile de dezvoltare. Iniţial, ciclul pentru realizare unui produs nou, a unei versiuni noi avea o durată de trei ani. Pe urmă s-a redus la doi ani. Apoi a ajuns la optsprezece luni. Iar acum se redusese la douăsprezece luni - în fiecare an, o nouă versiune. Dacă mai ţii cont şi de faptul că depanarea programelor în faza beta, lăsată în seama superspecialiştilor, durează cam patru luni, mai rămîn doar opt luni ca să faci munca propriu-zisă. Opt luni ca să revizuieşti milioane de linii de cod şi să ai grijă ca totul să funcţioneze perfect.

Pe scurt, Silicon Valley nu era cîtuşi de puţin un loc potrivit pentru o persoană pasivă, iar eu nu sînt aşa ceva. Îmi puneam zilnic pielea la bătaie. În fiecare zi trebuia să-mi demonstrez calităţile - altfel dispăream. Asta era părerea pe care o aveam despre mine. Şi eram sigur că aveam dreptate.

Totuşi, şi Ellen avea dreptate într-o privinţă. Întreaga mea carieră se derulase sub semnul norocului. Pentru că domeniul meu iniţial de specializare fusese biologia, am avut un avantaj atunci cînd programarea pentru computere a început să imite explicit sistemele biologice. De fapt, erau programatori care făceau un du-te-vino permanent între simularea computerizată şi studierea grupurilor de animale în mediul lor natural, aplicînd lecţiile dintr-un domeniu în celălalt.

Dar, în plus, eu lucrasem în domeniul biologiei populaţiei - studiul grupurilor de organisme vii. Iar ştiinţa computerelor evoluase în direcţia imitării masive a structurilor de reţea -

programarea populaţiilor de agenţi inteligenţi. Era nevoie de o gîndire de un tip special pentru manipularea populaţiilor de agenţi, iar eu mă pregătisem ani de zile pentru exact acel tip de gîndire.

Aşa încît eram admirabil pregătit pentru tendinţele din domeniul meu şi am făcut progrese excelente o dată cu dezvoltarea noilor direcţii. M-am aflat în locul potrivit la momentul potrivit.

Lucrul ăsta era adevărat.

Programele bazate pe agenţi care modelau populaţiile biologice erau tot mai importante în lumea reală. La fel ca programele mele care imitau felul în care furnicile îşi căutau hrana pentru a controla reţelele de comunicaţii de mari dimensiuni. Sau programele care imitau diviziunea muncii în coloniile de termite pentru a controla reglarea termostatelor într-un zgîrie-nori. Şi foarte înrudite erau programele care imitau selecţia genetică, folosite pentru o gamă largă de aplicaţii. Într-unui din aceste programe, martorilor unei crime li se arătau nouă feţe de oameni şi li se cerea să aleagă care semăna mai mult cu criminalul, chiar dacă nici una dintre feţe nu era a respectivului criminal; în continuare, programul le arăta alte nouă feţe, şi martorii trebuia să aleagă din nou. Iar pe baza mai multor repetări, programul genera încet-încet o imagine compozită foarte precisă a feţei căutate, mult mai exactă decît orice ar fi putut să obţină un grafician al poliţiei. Martorii nu trebuia să spună niciodată la ce anume reacţionau în cazul fiecărei feţe. Nu trebuia decît să aleagă şi programul evolua.

Şi pe urmă erau şi companiile specializate în biotehnologie, care descoperiseră că nu puteau să dezvolte noi proteine pentru că acestea aveau tendinţa să se plieze ciudat. Aşa că acum foloseau selecţia genetică pentru a face ca noile proteine să “evolueze”. Toate aceste proceduri deveniseră practici standard în numai cîţiva ani. Şi erau din ce în ce mai puternice, din ce în ce mai importante.

Aşa că, într-adevăr, mă aflasem în locul potrivit la momentul potrivit. Dar nu am fost pasiv, ci norocos.

Încă nu apucasem să mă bărbieresc şi nici să fac duş. M-am dus în baie, mi-am scos tricoul şi mi-am privit imaginea din oglindă. Am constatat cu surprindere că în zona abdomenului se

depusese un strat de grăsime. Sigur că aveam patruzeci de ani şi adevărul era că în ultima vreme cam neglijasem exerciţiile fizice. Şi nu pentru că eram deprimat. Dar fusesem ocupat cu copiii şi eram obosit mai tot timpul. Pur şi simplu n-am mai avut chef să fac exerciţii, atîta tot.

M-am uitat stăruitor la imaginea din oglindă şi m-am întrebat dacă nu cumva Ellen avea dreptate.

Există o problemă cu toate cunoştinţele astea psihologice - nimeni nu le poate aplica asupra propriei persoane. Oamenii pot fi deosebit de perspicace în ceea ce priveşte defectele prietenilor, soţilor sau copiilor lor. Dar habar n-au ce se întîmplă cu ei înşişi. Aceiaşi oameni care observă cu mare claritate lumea din jurul lor nu întreţin decît fantezii cu privire la ei înşişi. Cunoştinţele psihologice nu sînt aplicabile dacă te uiţi într-o oglindă. Acest aspect bizar a rămas, din cîte ştiu eu, neexplicat.

Personal, am considerat întotdeauna că există un indiciu în programarea computerelor, într-o procedură numită revenire. Revenirea înseamnă să faci ca un program să revină asupra lui însuşi, să-şi folosească propriile informaţii ca să repete iarăşi şi iarăşi anumite lucruri pînă cînd obţine un rezultat. Această procedură se foloseşte pentru anumiţi algoritmi de sortare a datelor şi alte operaţiuni asemănătoare. Dar trebuie făcută cu mare atenţie, fiindcă rişti să aduci computerul într-o stare numită regresie infinită. Este echivalentul din programare al acelor oglinzi de la bîlciuri în care se reflectă alte oglinzi, şi alte oglinzi, din ce în ce mai mici, care se întind la infinit. Programul execută instrucţiunile, repetînd şi iar repetînd, dar nu se întîmplă nimic. Computerul se blochează.

Întotdeauna m-am gîndit că la fel se întîmplă atunci cînd oamenii aplică informaţiile psihologice asupra lor înşişi. Creierul se blochează. Procesul gîndirii continuă la nesfirşit, dar nu ajunge nicăieri. Trebuie să fie ceva de genul ăsta, pentru că ştim că oamenii pot gîndi la ei înşişi la nesfirşit. Unii oameni nici nu se gîndesc la prea multe alte lucruri. Şi cu toate acestea oamenii nu par să se schimbe niciodată ca urmare a introspecţiei intense. Niciodată nu se înţeleg mai bine pe ei înşişi. Cunoaşterea de sine este un lucru foarte rar.

Este aproape ca şi cum ai avea nevoie de altcineva ca să-ţi spună cine eşti sau ca să-ţi ţină oglinda. Ceea ce, dacă te gîndeşti mai bine, este foarte ciudat. Sau poate că nu este.

Există o veche întrebare în domeniul inteligenţei artificiale, şi anume - dacă un program poate fi conştient de sine însuşi. Majoritatea programatorilor vor spune că este imposibil. S-a încercat acest lucru şi nu s-a reuşit.

Dar există o versiunea mai fundamentală a acestei întrebări, respectiv întrebarea filozofică dacă vreun computer îşi înţelege propriile acţiuni. Unii ar spune că şi asta este imposibil. Computerul nu se poate cunoaşte pe sine din acelaşi motiv pentru care nu poţi să-ţi muşti dinţii. Şi fără doar şi poate că pare ceva imposibil: creierul uman este cea mai complexă structură din univers, cu toate acestea creierele cunosc foarte puţine lucruri despre ele însele.

În ultimii treizeci de ani, aceste întrebări făcuseră obiectul unor discuţii interesante la o bere, după orele de program. Niciodată nu fuseseră luate în serios. Dar în ultima vreme aceste întrebări filozofice căpătaseră o importanţă nouă deoarece se înregistraseră progrese rapide în reproducerea anumitor funcţii cerebrale. Nu întregul creier, ci doar anumite funcţii ale acestuia. De exemplu, înainte să fiu concediat, echipa mea folosea procesarea multi-agent ca să permită computerelor să înveţe, să recunoască modele repetitive în bazele de date, să înţeleagă limbajele naturale, să stabilească priorităţi în repartizarea sarcinilor. Important la aceste programe era că maşinile, computerele adică, învăţau. Căpătau experienţă şi îşi făceau treaba mai bine. Ceea ce era mai mult decît puteau pretinde unele fiinţe umane.

Telefonul sună. Era Ellen.

– Ţi-ai sunat avocatul?

– Încă nu, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sînt în cursa de două şi zece spre San Jose. Ajung la tine acasă în jur de cinci.

– Ascultă, Ellen, zău că nu e nevoie...

– Ştiu asta. Nu fac decît să plec din oraş. Am nevoie de o pauză. Pe curînd, Jack.

Şi a închis telefonul. Aşadar, acum ea avea să se ocupe de mine.

În tot cazul, m-am gîndit că nu avea nici un rost să sun astăzi un avocat. Aveam prea multe de făcut. Trebuia să iau rufele de la curăţătorie, aşa că am plecat într-acolo. Peste drum de

curăţătorie era o cafenea Starbucks şi m-am dus să-mi iau o cafea espresso cu lapte.

Şi l-am văzut pe Gary Marder, avocatul meu, cu o blondă foarte tînără, îmbrăcată în nişte blugi lăsaţi pe şolduri şi un maiou scurt care lăsa să i se vadă buricul. Stăteau la coada de la casă şi se giugiuleau. Tipa nu părea să fi depăşit cu mult vîrsta colegiului. Stingherit, m-am întors să plec, cînd Gary m-a văzut şi mi-a făcut semn cu mîna.

– Hei, Jack.

– Salut, Gary.

A întins mîna şi i-am strîns-o. A spus:

– Uite, ea e Melissa.

– Bună, Melissa.

– Oh, bună.

Părea vag iritată de această întrerupere, deşi nu puteam fi sigur. Avea acel aer absent pe care îl au unele fete tinere în preajma bărbaţilor. M-am gîndit că nu putea să aibă mai mult de şase ani peste vîrsta lui Nicole. Ce căuta ea în compania unui tip ca Gary?

– Ia zi, Jack, cum merge treaba? a întrebat Gary, strecurîndu-şi mîna pe după mijlocelul gol al Melissei.

– OK, i-am spus. Destul de bine.

– Da? Mă bucur pentru tine.

Dar mă privea încruntat.

– Păi, ăă, mda...

Stăteam acolo, ezitant, simţindu-mă caraghios în faţa fetei. Era limpede că ea voia să plec de acolo. Dar m-am gîndit la ce mi-ar fi zis Ellen: *Te-ai întîlnit din întîmplare cu avocatul tău şi nici măcar nu i-ai pus o întrebare?*

Aşa că am spus:

– Gary, ai un minut liber să vorbesc ceva cu tine?

– Fireşte.

I-a dat fetei bani ca să achite cafeaua şi ne-am retras într-un colţ al sălii. Am coborît glasul şi i-am spus:

– Uite ce e, Gary, trebuie să vorbesc cu un avocat specializat în divorţuri.

– De ce?

– Fiindcă am impresia că Julia are o aventură.

– Ai impresia? Sau ştii sigur?

– Nu. Nu ştiu sigur.

– Prin urmare, ai doar o bănuială.

– Da.

Gary oftă şi-mi aruncă o privire. I-am spus:

– Şi se mai întîmplă nişte chestii. A început să spună că întorc copiii împotriva ei.

– Alienarea afecţiunii, spuse el încuviinţînd din cap. Clişeul juridic al momentului. Şi cînd face ea aceste afirmaţii?

– Cînd ne certăm.

Un nou oftat.

– Jack, oamenii îşi spun tot felul de măgării cînd se ceartă. Asta nu înseamnă în mod necesar ceva anume.

– Eu cred că înseamnă. Mi-e teamă că înseamnă.

– Te supără chestia asta?

– Da.

– Ai văzut un consilier pe probleme maritale?

– Nu.

– Du-te şi consultă unul.

– De ce?

– Din două motive. Mai întîi, pentru că aşa e normal să procedezi. Eşti căsătorit cu Julia de multă vreme şi din cîte ştiu a fost în cea mai mare parte o căsnicie reuşită. Iar în al doilea rînd, pentru că astfel o să începi să stabileşti un istoric al încercărilor tale de a salva căsnicia, ceea ce contrazice acuzaţia de alienare a afecţiunii.

– Da, dar...

– Dacă ai dreptate cum că ea a început să-şi edifice o argumentaţie, va trebui să fii extrem de prudent, dragă prietene. E foarte greu să te aperi împotriva unei acuzaţii de alienare a afecţiunii. Copiii sînt supăraţi pe mama lor, iar ea va spune că tu ai provocat această reacţie. Cum poţi să dovedeşti că nu e adevărat? Păi, nu poţi. Pe lîngă asta, ai stat mult timp acasă, aşa că e uşor de imaginat că s-ar putea să fie adevărat. Juraţii te vor vedea ca pe un om nemulţumit, poate chiar animat de resentimente faţă de soţia ta, care are serviciu.

A ridicat mîinile.

– Ştiu, ştiu că nimic din toate astea nu e adevărat, Jack, dar ce vreau să spun e că va fi un argument foarte simplu de demonstrat. Iar avocatul ei îl va demonstra. Cuprins de resentimente, ai întors copiii împotriva ei.

– Astea sînt prostii.

– Bineînţeles. Ştiu asta.

Apoi, lovindu-mă prieteneşte cu palma pe umăr, mi-a zis:

– Aşa că du-te la un consilier. Dacă ai nevoie de nişte nume, sună la cabinetul meu şi Barbara o să-ţi recomande doi-trei consilieri cu renume.

Am sunat-o pe Julia ca să-i spun că Ellen venea la noi pentru cîteva zile. Bineînţeles, n-am reuşit să dau de Julia, ci doar de mesageria vocală a telefonului ei mobil. I-am lăsat un mesaj lung, în care îi explicam ce se întîmplase. Apoi m-am dus la cumpărături, pentru că vizita lui Ellen presupunea unele provizii suplimentare. Plimbam căruciorul prin super- market cînd m-au sunat de la spital. Era tot doctoraşul fără barbă de la urgenţe. Mă sunase să vadă cum se mai simte Amanda şi i-am spus că vînătăile aproape că dispăruseră.

– E bine, a spus el. Mă bucur să aud asta.

– Ce se aude cu rezultatul de la MRI?

Doctorul mi-a zis că rezultatele MRI nu erau relevante, pentru că maşina se defectase şi nu apucase să o examineze pe Amanda.

– De fapt, ne facem griji cu privire la toate rezultatele din ultimele zile. Pentru că se pare că maşina s-a defectat lent, în timp.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Păi, s-a corodat sau ceva de genul ăsta. Toate circuitele de memorie s-au transformat în pulbere.

Am simţit că mă ia cu fiori, amintindu-mi de playerul pentru MP3-uri al lui Eric.

– Şi cum de s-a întîmplat una ca asta? am întrebat.

– Ipoteza cea mai plauzibilă e că au fost corodate de o scăpare de gaz de la una din conductele din perete, probabil în timpul nopţii. Dacă a fost o scurgere de clor, a fost de ajuns. Ciudat este însă că numai circuitele de memorie au fost deteriorate. Celelalte circuite nu au păţit nimic.

Lucrurile deveneau cu fiecare minut tot mai stranii. Şi au devenit şi mai stranii cîteva minute mai tîrziu, cînd Julia m-a sunat voioasă şi optimistă ca să mă anunţe că va veni acasă în cursul după-amiezei şi va ajunge mult înainte de cină.

– Mă bucur tare mult c-am s-o văd pe Ellen, a spus ea. De ce ziceai că vine?

– Cred că a vrut doar să plece din oraş.

– Ei bine, o să fie nemaipomenit s-o ai în preajmă cîteva zile. Să stai şi tu în compania unei persoane adulte.

– Cred şi eu, am spus.

Am aşteptat să-mi dea o explicaţie pentru faptul că nu venise acasă noaptea trecută. Dar nu a spus decît:

– Hei, trebuie să plec, Jack, vorbim mai tîrziu...

– Julia, stai o clipă...

– Ce e?

Am ezitat, întrebîndu-mă cum să formulez. Am spus:

– Am fost îngrijorat în privinţa ta azi-noapte.

– Da? De ce?

– Păi fiindcă n-ai venit acasă.

– Dragule, te-am sunat. Am rămas blocată la fabrică. Nu ţi-ai verificat mesajele?

– Ba da...

– Şi n-ai găsit nici un mesaj de la mine?

– Nu. N-am găsit.

– Ei bine, nu ştiu ce s-a întîmplat. Ţi-am lăsat un mesaj, Jack. Am sunat mai întîi acasă şi am găsit-o pe Maria, dar ea n-a putut, ştii, era foarte complicat... Aşa că după aia am sunat pe celularul tău şi ţi-am lăsat un mesaj în care-ţi spuneam că trebuie să rămîn în fabrică pînă azi.

– Ei uite că nu l-am primit, am replicat eu, încercînd să nu las impresia unui om bosumflat.

– Îmi pare rău, dragule, dar vezi ce se întîmplă cu serviciul tău de telefonie mobilă. Oricum, ascultă, chiar trebuie să plec. Ne vedem diseară, OK? Te-am pupat.

Şi a închis telefonul.

Mi-am scos telefonul din buzunar şi l-am controlat. Nu era nici un mesaj. Am verificat jurnalul telefonului, dar nu fusese consemnat nici un apel în noaptea trecută.

Julia nu mă sunase. Nimeni nu mă sunase.

Am început să am o senzaţie de slăbiciune, care s-a transformat în depresie. Mă simţeam obosit, nu mă puteam mişca. Mă holbam la rafturile din supermarket. Uitasem de ce mă aflam acolo.

Hotărîsem să plec din magazin cînd telefonul mi-a sunat în mînă. L-am deschis: era Tim Bergman, tipul care-mi preluase postul la MediaTronics.

– Şezi pe un scaun solid? m-a întrebat el.

– Nu, de ce?
– Am să-ţi dau o veste destul de ciudată. Ţine-te tare.
– OK.
– Don vrea să te sune.
Don Gross era şeful companiei, tipul care mă concediase.
– De ce?
– Vrea să te re-angajeze.
– Ce vrea?
– Da. Ştiu. E o nebunie. Vrea să te re-angajeze.
– De ce?
– Avem probleme cu sistemele distribuite pe care le-am vîndut anumitor clienţi.
– Care dintre ele?
– Ei bine, *predprey*.
– Ăsta e unul dintre sistemele vechi, am spus. Cine l-a vîndut pe ăsta?
Predprey era un sistem pe care îl concepusem cu peste un an în urmă. Ca majoritatea programelor noastre, era bazat pe modele biologice. *Predprey* era un program de căutare a unui obiectiv prestabilit, bazat pe dinamica animal de pradă / pradă. Dar avea o structură extrem de simplă.
– Ei bine, Xymos a vrut ceva foarte simplu, mi-a explicat Tim.
– Aţi vîndut *predprey* celor de la Xymos?
– Exact. De fapt, le-am vîndut licenţa. Cu un contract de asistenţă. Chestia asta ne scoate din minţi.
– De ce?
– Fiindcă se pare că nu funcţionează corect. Căutarea obiectivului a luat-o razna. O mare parte din timp, programul pare să-şi fi pierdut obiectivul.
– Nu mă surprinde, am spus, pentru că nu am specificat stimulente.
Stimulentele erau nişte “contragreutăţi” de programare care susţineau obiectivele. Motivul pentru care aveai nevoie de stimulente era acela că, agenţii de reţea putînd să înveţe, procesul de învăţare putea ajunge să-i abată de la obiectivul prestabilit. Ere nevoie de o cale de conservare a obiectivului iniţial, astfel încît să nu se piardă. Adevărul era că te puteai lesne gîndi la programele cu agenţi ca la nişte copii. Programele uitau anumite lucruri, uitau alte lucruri, pierdeau lucrurile.

Era un comportament emergent. Nu era programat, dar era rezultatul programării. Şi, după toate aparenţele, asta se întîmplă la Xymos.

– Ei bine, spuse Tim, Don s-a gîndit că tu ai fost cel care ai condus echipa atunci cînd a fost scris programul, aşa că tu eşti cel mai nimerit să-l repari. În plus, soţia ta face parte din managementul de vîrf de la Xymos, aşa că readucerea ta în echipă îi va linişti pe cei din conducerea lor.

Nu eram sigur de adevărul acestei ipoteze, dar n-am spus nimic.

– Oricum, asta e situaţia, a continuat Tim. Iar eu te-am sunat ca să te întreb dacă e cazul ca Don să te sune. Pentru că nu vrea să fie refuzat.

Am simţit că mă cuprinde furia. Auzi, *nu vrea să fie refuzat*.

– Tim, am spus eu. Nu mă pot întoarce să lucrez acolo.

– A, păi, nici n-o să stai aici. O să lucrezi la fabrica Xymos.

– A, da? Şi cum o să funcţioneze treaba asta?

– Don vrea să te angajeze pe un post de consultant itinerant sau cam aşa ceva.

– Aha, am spus eu pe un ton cît mai neutru.

Totul în legătură cu această propunere mi se părea o idee nefericită. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să lucrez din nou pentru ticălosul acela de Don. Şi întotdeauna era o idee nefericită să revii la o companie de unde ai fost concediat - indiferent de motive, indiferent de condiţii. Toată lumea ştia asta.

Dar, pe de altă parte, dacă acceptam să lucrez în calitate de consultant, rezolvam problema “vieţii de sertar”. Şi m-ar scoate din casă. Ar rezolva multe probleme. După o pauză, am spus:

– Uite ce e, Tim, lasă-mă să mă mai gîndesc la chestia asta.

– Vrei să te mai sun eu?

– OK. Da.

– Cînd să te sun? a întrebat el.

Tensiunea din vocea lui era cît se poate de vădită. I-am spus:

– Mi se pare că te cam presează treaba asta...

– Păi, da, într-o anumită măsură. Cum îţi spuneam, contractul ăsta ne scoate din minţi. Am detaşat cinci programatori din echipa iniţială, care trăiesc practic la fabrica Xymos. Şi nu reuşesc să-i dea de cap. Aşa că dacă nu eşti dispus să ne ajuţi, o să fim nevoiţi să căutăm în altă parte, imediat.

– Bine, te sun eu mîine, am spus.

– Mîine dimineaţă? a sugerat el.
– Bine, mîine dimineaţă.

*

Convorbirea cu Tim ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine în anumite privinţe, dar n-a reuşit. Am dus fetiţa în parc, am dat-o în leagăn un timp. Era în stare să se dea în leagăn douăzeci-treizeci de minute, şi mereu plîngea cînd o luam de acolo. Mai tîrziu, m-am aşezat pe bordura de beton a containerului de nisip cît timp a mers de-a buşilea şi s-a ridicat singură în picioare agăţîndu-se de ţestoasele din beton şi de alte obiecte dejoacă. Unul din ţîncii mai mari a răsturnat-o, dar n-a plîns deloc, pur şi simplu s-a ridicat în picioare. Părea să-i placă să se joace cu copiii mai mari.

Mă uitam la ea şi mă gîndeam să reîncep lucrul.

– Bineînţeles că le-ai spus că te duci, spuse Ellen.

Eram în bucătărie. Abia sosise şi îşi lăsase valiza neagră nedesfăcută într-un colţ. Ellen nu se schimbase deloc - la fel de slabă, de energică, de blondă şi de agitată. Sora mea părea că nu va îmbătrîni niciodată. Bea o cană cu ceai pe care şi-l preparase cu pliculeţe aduse de ea. Ceai *oolong* organic, special cumpărat de la un anumit magazin din San Francisco. Nici în privinţa asta nu se schimbase - Ellen fusese întotdeauna mofturoasă cu mîncarea, încă din copilărie. Ca adult, călătorea cu ceaiurile la ea, cu sosurile pentru salate şi vitaminele personale, aranjate ordonat în pacheţele din hîrtie cerată.

– Nu, nu le-am spus că mă duc. Am spus că o să mă mai gîndesc.

– Să te mai gîndeşti? Glumeşti? Jack, tu trebuie să te întorci la muncă. Ştii bine asta.

S-a uitat la mine cu un ochi critic.

– Eşti deprimat.

– Ba nu sînt.

– Ar trebui să începi să bei ceai din ăsta, a spus ea. Cafeaua aia nu-ţi face bine la nervi.

– Ceaiul are mai multă cafeină decît cafeaua.

– Jack. *Trebuie* să te întorci la muncă.

– Ştiu, Ellen.

– Şi dacă e un post de consultant... n-ar fi perfect? Nu ţi-ar rezolva toate problemele?

– Nu ştiu.
– Zău? Şi ce anume nu ştii?
– Nu ştiu dacă mi s-au relatat toate detaliile, am spus. Adică, dacă Xymos are atîtea probleme, cum se face că Julia nu mi-a vorbit nimic despre asta?
Ellen clătină din cap.
– Am impresia că, în ultima vreme, Julia nu prea-ţi mai spune de nici unele.
Privindu-mă stăruitor, Ellen m-a întrebat:
– De ce n-ai acceptat pe loc?
– Trebuie să fac mai întîi nişte verificări.
– Ce să verifici, Jack?
Tonul trăda lipsa ei de încredere. Ellen se comporta ca şi cum aş fi avut o problemă psihologică pe care trebuia să o rezolve. Abia trecuseră cîteva minute de cînd eram împreună şi sora mea începea să mă irite. Sora mea mai mare, care mă trata de parcă aş fi fost din nou copil. M-am ridicat în picioare:
– Uite care-i treaba, Ellen. Mi-am petrecut viaţa în mediul ăsta şi ştiu cum funcţionează. Două sînt motivele posibile pentru care Don mă vrea înapoi. Primul e că firma e în impas şi ei cred că îi pot ajuta.
– Asta au şi spus.
– Corect. Asta au spus. Dar cealaltă posibilitate e că lucrurile s-au împotmolit în asemenea măsură, încît nu se mai poate face nimic - iar ei ştiu asta.
– Prin urmare, au nevoie de unul pe care să-l scoată vinovat?
– Exact. Au nevoie de un ţap ispăşitor.
Am văzut-o că se încruntă. Ezita.
– Chiar crezi asta?
– Nu ştiu, tocmai asta e problema. Dar trebuie să aflu.
– Lucru pe care-l vei face cum?...
– O să dau nişte telefoane. Poate că o să Tac mîine o vizită neanunţată la fabrică.
– OK. Asta mi se pare îndreptăţit.
– Mă bucur că am aprobarea ta.
N-am putut să spun asta tară să las să se simtă iritarea din glas.
– Jack, a spus ea ridicîndu-se ca să mă îmbrăţişeze. Sînt îngrijorată pentru tine, atîta tot.
– Apreciez asta, am replicat. Dar aşa nu-mi eşti de ajutor.
– Bun. Atunci ce pot să fac ca să-ţi fiu de ajutor?

– Să ai grijă de copii în timp ce dau nişte telefoane.

M-am gîndit să-l sun mai întîi pe Ricky Morse, tipul pe care-l întîlnisem în supermarket cînd cumpăra scutece Huggies. Îl cunoşteam de multă vreme pe Ricky. Lucra la Xymos şi era destul de neglijent în privinţa informaţiilor ca să-mi poată spune ce se întîmplă de fapt acolo. Singura problemă era că Ricky lucra la sediul din Silicon Valley şi chiar el îmi spusese că punctul de interes se mutase la sediul fabricii. Dar pentru mine era un punct de pornire a cercetărilor.

L-am sunat la birou, dar secretara mi-a spus:

– Îmi pare rău, dar domnul Morse nu e în birou.

– Ştiţi cumva cînd se întoarce?

– N-aş putea să vă spun. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj vocal?

I-am lăsat lui Ricky un mesaj vocal. Apoi l-am sunat pe numărul de acasă. Mi-a răspuns nevastă-sa. Mary se pregătea să-şi dea doctoratul în istoria Franţei. Mi-o închipuiam legănînd copilul şi citind dintr-o carte deschisă în poală. I-am spus:

– Ce mai faci, Mary?

– Bine, Jack.

– Ce face copilaşul? Ricky mi-a spus că n-a făcut niciodată iritaţii de la scutece. Sînt invidios.

Încercam să vorbesc cît mai degajat. Doar o convorbire de convenienţă.

Mary mi-a răspuns rîzînd:

– E un copilaş cuminte şi n-am avut nici colici, slavă Domnului. Dar Ricky n-a fost de faţă cînd ne-am iritat. Ne-am iritat şi noi de cîteva ori.

– De fapt, pe el îl căutam. E cumva acasă?

– Nu, Jack. E plecat toată săptămîna. S-a dus la fabrica aia din Nevada.

– Ah, da.

Mi-am amintit acum că Ricky îmi spusese chestia asta cînd ne întîlnisem la supermarket.

– Tu ai fost la fabrica aia? m-a întrebat Mary şi mi s-a părut că desluşesc în tonul ei o uşoară nelinişte.

– Nu, n-am fost, dar...

– Şi Julia petrece mult timp acolo, nu-i aşa? Ce ţi-a spus despre asta?

Nu încăpea nici o îndoială: era îngrijorată.

– Păi, nu cine ştie ce. Cred că au o tehnologie nouă care e foarte secretă. De ce?

Ea avu o ezitare.

– Poate e doar imaginaţia mea...

– Ce este?

– Păi, uneori, cînd mă sună Ricky, mi se pare că-mi vorbeşte ciudat.

– Cum aşa?

– Sînt sigură că e preocupat şi munceşte mult, dar spune unele chestii ciudate. Spune unele lucruri fără nici o noimă. Şi pare evaziv. Ca şi cum... nu ştiu ce să zic, parcă ar ascunde ceva.

– Ascunde ceva...

Ea rîse autoironic şi spuse:

– M-am gîndit chiar că poate are o aventură. Ştii, femeia aia, Mae Chang, e şi ea acolo şi întotdeauna i-a plăcut de ea. E atît de frumoasă.

Mae Chang lucrase şi ea în echipa mea de la MediaTronics.

– Nu ştiam că şi ea ar lucra la fabrică.

– Ba da. Cred că acum sînt acolo mulţi dintre cei care au lucrat în echipa ta.

– Ei bine, i-am spus eu, nu cred că Ricky are o aventură, Mary. Nu e genul lui. Şi nu e nici genul lui Mae.

– Apele liniştite sînt adînci, spuse ea, referindu-se aparent la Mae. Iar eu încă n-am terminat cu alăptatul, deci sînt tot grasă, vreau să spun că am nişte coapse groase ca nişte butuci.

– Nu cred că...

– Se freacă între ele atunci cînd merg. Scot un sunet ciudat.

– Mary, sînt sigur că...

– Julia e OK, Jack? Nu se poartă ciudat?

– Nu mai mult decît de obicei, i-am spus, încercînd să o dau pe glumă.

De cîteva zile îmi doream ca oamenii să fie sinceri cu mine în privinţa Juliei, dar acum, cînd constatam că aveam ceva în comun cu Mary, nu aveam de gînd să fiu sincer cu ea. Aveam de gînd să-mi ţin gura. Am spus:

– Julia are mult de lucra şi uneori e cam ciudată.

– Ţi-a spus ceva despre un nor negru?

– Ăă... nu.

– Despre noua lume? Despre a fi prezent la naşterea unei noi ordini mondiale?

Mi se părea deja că discuţia alunecă pe panta conspiraţiilor. Ca oamenii care se arată îngrijoraţi de Comisia Trilaterală şi cred că familia Rockefeller conduce lumea.

– Nu, nimic de genul ăsta.

– A pomenit de o mantie neagră?

Am simţit dintr-o dată că ritmul activităţii mele cerebrale a scăzut considerabil.

– Cum?

– Într-una din nopţile trecute Ricky mi-a vorbit despre o mantie neagră, de faptul că era acoperit de o mantie neagră. Era tîrziu, era obosit, vorbea în dodii.

– Şi ce a spus despre acea mantie neagră?

– Nimic. Doar atît. A tăcut o pauză. Crezi că li se dau droguri acolo?

– Nu ştiu.

– Ştii, presiunile sînt mari, se lucrează nonstop, nimeni nu doarme prea mult. Mă întreb dacă nu iau droguri.

– Hai că-l sun eu pe Ricky, am spus.

Mary mi-a dat numărul lui de celular pe care mi l-am notat. Mă pregăteam să-l formez cînd am auzit uşa de la intrare trîntindu-se, apoi pe Eric zicînd:

– Hei, mami! Cine era tipul din maşină care era cu tine?

M-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră, spre alee. BMW-ul decapotabil al Juliei era acolo, cu capota coborîtă. M-am uitat la ceas. Era doar 4:30.

M-am dus în hol şi am văzut-o pe Julia îmbrăţişîndu-l pe Eric şi zicîndu-i:

– Trebuie să fi fost lumina pe parbriz. Nu mai era nimeni în maşină.

– Ba da. L-am văzut.

– Serios? făcu ea deschizînd uşa de la intrare. Du-te şi convinge-te.

Eric a ieşit pe gazon. Julia a zîmbit către mine.

– I s-a părut că mai e cineva în maşină. Eric s-a întors, ridicînd din umeri.

– Păi, cred că n-a fost nimeni.

– Aşa este, dragule.

Julia se apropie de mine şi întrebă:

– Ellen e aici?

– Abia a ajuns.

– Excelent. Mă duc să fac un duş şi după aia stăm de vorbă. Să desfacem o sticlă de vin. Ce vrei să pregăteşti pentru cină?

– Am friptura gata.

– Grozav. Sună grozav.

Şi, cu un gest ştrengăresc, se duse să facă duş.

Seara fiind călduroasă, am luat masa în curte. Am pus faţa de masă în carouri roşii şi am perpelit fripturile pe grătar, purtînd şorţul meu de bucătar-şef pe care scria “cuvîntul bucătarului e lege”; şi am avut parte de un fel de cină clasică a familiei americane.

Julia a fost fermecătoare şi vorbăreaţă, concentrîndu-şi atenţia asupra surorii mele, vorbind despre copii, despre şcoală, despre schimbările pe care avea de gînd să le facă în casă.

– Fereastra aia trebuie să dispară, a spus ea arătînd spre bucătărie. O să punem nişte uşi din sticlă care să se deschidă spre exterior. O să fie nemaipomenit.

Eram uluit de reprezentaţia Juliei. Pînă şi copiii se holbau la ea. Julia a arătat cît de mîndră se simţea de rolul important al lui Nicole în viitoarea piesă de teatru de la şcoală. Nicole a protestat:

– Mamă, am un rol tîmpit.

– Ei, nu chiar aşa, draga mea.

– Ba da. N-am de spus decît două replici.

– Ei lasă, draga mea, sînt sigură că...

Eric se grăbi să intervină:

– “Iată, acuşica vine John. Pare destul de gravă treaba.”

– Taci din gură, mucosule.

– Le repetă în baie, iar şi iar, anunţă Eric. Cam de un trilion de catralioane de ori.

Julia se interesă:

– Cine-i John?

– Alea sînt replicile din piesă.

– Aha. Păi, în orice caz, sînt sigură că o să fii minunată. Iar micul nostru Eric face mari progrese la fotbal, nu-i aşa, dragule?

– O să se termine săptămîna care vine, spuse el şi se posomori.

În toamna asta, Julia nu reuşise să ajungă la nici unul dintre meciurile băiatului.

– I-a făcut foarte bine, îi spunea ea lui Ellen. Sporturile de echipă dezvoltă spiritul de cooperare. Mai ales la băieţi, competitivitatea îi ajută foarte mult.

Ellen nu spunea nimic, se mulţumea să asculte şi să dea din cap.

În mod special pentru seara asta, Julia insistase să-i dea ea de mîncare bebeluşului şi aşezase scaunul înalt lîngă ea. Dar Amanda era obişnuită cu joaca de-a avionul la fiecare masă. Aştepta să vadă cum lingura se mişcă spre ea în timp ce persoana care o mînuia spunea: “Vrrrruuum... vine avionul... deschideţi uşile!” Fiindcă Julia nu făcea chestia asta, Amanda şi-a ţinut buzele strîns lipite. Ceea ce făcea parte, de asemenea, din joc.

– Ei, mă rog. Cred că nu-i e foame, spuse Julia ridicînd din umeri. Şi-a băut laptele, Jack?

– Nu, i-am spus eu. Nu bea decît după masa de seară.

– Asta *ştiu*. Mă refeream, înainte...

– Nu. Înainte, nu.

Am arătat spre Amanda. Să încerc şi eu?

– Sigur.

Julia mi-a dat lingura, iar eu m-am aşezat lîngă Amanda şi am început joaca de-a avionul. “Vrrruuuum...” Amanda a zîmbit imediat şi a deschis gura.

– Jack s-a purtat minunat cu copiii, pur şi simplu minunat, i s-a adresat Julia lui Ellen.

– Cred că e bine ca un bărbat să cunoască pe pielea lui ce înseamnă viaţa casnică, a remarcat Ellen.

– A, da, sigur că e bine. M-a ajutat foarte mult, a încuviinţat Julia, bătîndu-mă pe genunchi. Să ştii că m-ai ajutat, Jack.

Mie mi se părea evident că Julia era exagerat de veselă, exagerat de optimistă. Era surescitată, vorbea repede şi era evident că încearcă să-i creeze lui Ellen impresia că ea se află la cîrma familiei. Îmi dădeam seama că Ellen nu se lasă păcălită. Dar Julia era atît de grăbită încît nici n-a băgat de seamă. Am început să mă întreb dacă nu cumva lua droguri. Ăsta să fie motivul comportamentului ei straniu? Lua oare amfetamine?

– Iar la serviciu, continua Julia, totul e de-a dreptul incredibil zilele astea. Xymos face realmente nişte descoperiri epocale - genul de descoperiri pe care lumea le aşteaptă de mai bine de zece ani. Dar, în sfirşit, se întîmplă.

– Cum ar fi mantia neagră? am zis eu cînd tocmai terminasem de hrănit copilul.

Julia a clipit repede.

– Ce anume? A clătinat din cap. Despre ce tot vorbeşti, dragă?

– Despre o mantie neagră. Nu ziceai tu ceva despre o mantie neagră acum cîteva zile?

– Nu... A clătinat din cap. Nu ştiu la ce te referi.

S-a întors din nou spre Ellen.

– În orice caz, toată tehnologia asta moleculară a ieşit pe piaţă într-un ritm mult mai lent decît ne aşteptam cu toţii. Dar acum, în sfirşit, e gata.

– Pari foarte entuziasmată, observă Ellen.

– Trebuie să-ţi spun, Ellen, că e de-a dreptul palpitant. Apoi, cu glas scăzut: Şi, pe deasupra, probabil că o să cîştigăm o mică avere.

– Asta ar fi minunat, comentă Ellen. Dar presupun că a trebuit să lucrezi ore suplimentare...

– Ei, nu chiar atît de multe, spuse Julia. Luînd toate aspectele în considerare, n-a fost chiar aşa de rău. Doar săptămîna trecută, cam aşa ceva.

Am văzut-o pe Nicole lăcînd ochii mari. Eric mînca şi se holba la maică-sa. Dar copiii n-au spus nimic. Nici eu.

– E doar o perioadă de tranziţie, continuă Julia. Toate companiile au astfel de perioade de tranziţie.

– Desigur, spuse Ellen.

Soarele cobora spre asfinţit. Aerul se răcorise. Copiii au plecat de la masă. M-am ridicat şi am început să strîng vasele, ajutat de Ellen. Julia a continuat să vorbească şi deodată ne-a ameninţat:

– Mi-ar plăcea să rămîn, dar am lăsat o treabă ne terminată şi trebuie să mă întorc la birou pentru cîteva ore.

Dacă Ellen a fost surprinsă auzind-o, nu s-a trădat. N-a spus decît:

– Ore suplimentare.

– Doar cît ţine tranziţia asta.

Apoi către mine:

– Îţi mulţumesc că ai avut grijă de toate treburile, iubitule.

La uşă, s-a întors şi mi-a trimis o bezea, spunînd:

– Te iubesc, Jack.

După care a plecat.

Ellen s-a uitat după ea cu o expresie încruntată.

– Puţin cam brusc, nu ţi se pare?

Am ridicat din umeri.

– O să-şi ia rămas-bun de la copii?

– Probabil că nu.

– Pur şi simplu iese aşa pe uşă?

– Întocmai.

Ellen clătină din cap.

– Jack, nu ştiu dacă o avea sau nu vreo aventură, dar... ce droguri ia?

– Nici unul, din cîte ştiu.

– Sînt sigură că ia droguri. Nu ţi se pare că a mai slăbit?

– Da, puţin.

– Şi doarme foarte puţin. Şi e foarte expeditivă... Ellen clătină încă o dată din cap. Mulţi dintre directorii ăştia cu răspunderi mari iau droguri.

– Nu ştiu, am spus.

S-a mulţumit să se uite la mine.

M-am dus la mine în birou ca să-l sun pe Ricky, şi de la fereastră am văzut-o pe Julia conducîndu-şi maşina în marşarier pe alee. Am vrut să-i fac cu mîna, dar se uita în spate, atentă la traiectoria maşinii. În lumina serii am văzut nişte fişii aurii reflectate pe parbriz, de la copacii de deasupra. Aproape că ajunsese în stradă cînd mi s-a părut că zăresc pe cineva aşezat pe scaunul din dreapta ei. Arăta ca un bărbat.

Nu i-am putut distinge bine trăsăturile prin parbriz în timp ce maşina se deplasa pe alee. Cînd maşina a ajuns în stradă, corpul Juliei îmi bloca vederea spre scaunul pasagerului. Dar mi s-a părut că ea vorbeşte foarte însufleţit cu el. Apoi a schimbat vitezele şi s-a lăsat pe spate în scaun, astfel că, o clipă, am avut posibilitatea să văd clar. Bărbatul era luminat din spate, faţa lui era umbrită, şi de bună seamă că se uita la ea fiindcă tot nu-i puteam distinge trăsăturile, dar, după felul cum stătea tolănit, am avut impresia că e vorba de un tînăr, poate pînă în treizeci de ani, deşi, sincer, nu puteam fi sigur. A fost doar o imagine fugară. Pe urmă BMW-ul a accelerat şi a dispărut din cîmpul meu vizual.

M-am gîndit: la naiba cu toate astea. Am ieşit afară şi am alergat pe alee. Am ajuns în stradă cînd maşina ajunsese la semaforul de la prima intersecţie, cu semnalizatoarele de frînă

aprinse. Probabil că era la o distanţă de nici cincizeci de metri, iluminaţia stradală fiind estompată. Lumina cădea pieziş. Mi se părea că e singură în maşină, dar nu vedeam foarte bine. Am avut un moment de uşurare, simţindu-mă totodată ca un caraghios. Uite-mă stînd în mijlocul străzii tară vreun motiv întemeiat. Mintea începea să-mi joace feste. Nu era nimeni în maşină.

Apoi, cînd Julia a cotit la dreapta, individul a apărut din nou, ca şi cum pînă atunci stătuse aplecat ca să ia ceva din torpedo. Apoi maşina a dispărut. Şi într-o clipită toată nefericirea mea m-a năpădit, o durere ascuţită care mi-a cuprins pieptul şi întreg corpul. Am simţit cum mi se taie respiraţia şi mă ia ameţeala.

Era cineva în maşină.

M-am tîrît înapoi pe alee sub imperiul unor emoţii tulburi, neştiind ce să fac în continuare.

– Nu ştii ce să faci în continuare? m-a întrebat Ellen.

Spălam împreună oalele şi cratiţele în chiuvetă, cele care nu încăpeau în maşina de spălat vase. Eu le frecam şi le curăţăm, iar Ellen le ştergea.

– Pui mîna pe telefon şi o suni.

– E în maşină.

– Are telefon în maşină. Sun-o.

– Ihî, am spus. Şi ce să-i zic? Hei, Julia, cine-i tipul care e lîngă tine în maşină? Am clătinat din cap. Ar fi o discuţie foarte dificilă.

– Poate c-o să fie.

– Ar însemna divorţul, fără doar şi poate.

Ea s-a uitat fix la mine.

– Iar tu nu vrei să divorţezi, nu-i aşa?

– La naiba, nu. Vreau să-mi păstrez familia unită.

– S-ar putea să fie imposibil, Jack. S-ar putea să nu hotărăşti tu lucrul ăsta.

– Nimic din toate astea n-are nici o noimă, am replicat. Vreau să spun, tipul din maşină era ca un puştan, un tinerel.

– Şi?

– Nu e genul Juliei.

– Zău? Ellen ridică din sprîncene. Probabil că are douăzeci şi ceva de ani, poate e puţin trecut de treizeci. Şi, apropo, eşti chiar aşa de sigur de preferinţele Juliei?

– Ei bine, trăiesc cu ea de treisprezece ani.

Ellen trînti o cratiţă cu zgomot.

– Jack. Înţeleg că toate lucrurile astea sînt greu de acceptat.

– Aşa este, ai dreptate.

Repetam în minte secvenţa cu maşina care se retrăgea pe alee, iarăşi şi iarăşi. Mă gîndeam că era ceva ciudat în legătură cu cealaltă persoană din maşină, ceva neobişnuit în înfăţişarea acesteia. Cu ochii minţii, tot încercam să-i desluşesc faţa, dar nu reuşeam deloc. Trăsăturile erau înceţoşate din cauza parbrizului, a luminii care se schimba în timp ce maşina se deplasa... Nu-i vedeam ochii, pomeţii sau gura. În memorie mi se întipărise o faţă întunecată şi fără trăsături distincte. Am încercat să-i explic acest lucru surorii mele.

– Nu e nici o surpriză.

– Nu?

– Nu. Se numeşte negare. Uite ce e, Jack, adevărul e că ai avut dovada chiar în faţa ochilor. Ai văzut-o, Jack. Nu crezi că a sosit momentul să o şi crezi?

Ştiam că are dreptate.

– Da, am spus. A sosit momentul.

Telefonul a început să sune. Aveam mîinile pline pînă la cot de clăbuci de detergent. Am rugat-o pe Ellen să răspundă, dar unul dintre copii ridicase deja receptorul. Am terminat de curăţat grătarul pentru friptură şi i l-am dat lui Ellen să-l şteargă.

– Jack, trebuie să începi să vezi lucrurile cum sînt în realitate, nu aşa cum ai vrea tu să fie.

– Ai dreptate, am spus. O s-o sun.

În momentul acela, Nicole a intrat în bucătărie, palidă la faţă.

– Tati? E de la poliţie. Vor să vorbească cu tine.

ZIUA A CINCEA
9:10 P.M.

Maşina Juliei părăsise carosabilul cam la opt kilometri de casă. Plonjase preţ de cincisprezece metri peste o rîpă abruptă, tăind o cărare prin tufişurile de salvie şi de ienupăr. Apoi trebuie că se rostogolise, fiindcă acum stătea într-o rină, cu roţile în sus. Nu puteam să văd decît partea de jos a maşinii. Soarele apusese, iar rîpa era întunecată. Cele trei ambulanţe de pe şosea aveau girofarurile aprinse, iar echipele de salvare coborau deja cu ajutorul frînghiilor. În timp ce priveam operaţiunile, au fost aprinse nişte reflectoare mobile care scăldau locul accidentului într-o lumină albastră crudă. Peste tot se auzeau păcăniturile staţiilor radio.

Stăteam pe drum cu un poliţist motociclist. Cerusem să cobor şi eu în prăpastie şi mi se spusese că nu se poate; trebuia să rămîn pe şosea. Cînd am auzit staţia radio, am întrebat:

– E rănită? Soţia mea e rănită?

– O să aflăm imediat, mi-a răspuns calm poliţistul.

– Dar celălalt tip?

– O clipă, spuse el. Avea un dispozitiv auditiv în casca de protecţie, fiindcă a început să vorbească cu voce scăzută. Părea că vorbeşte codificat. Am auzit: “... O actualizare patru- zero-doi pentru şapte-trei-nouă aici...”

Am stat pe margine şi m-am uitat în jos, încercînd să văd ceva. Între timp, maşina fusese înconjurată de muncitori, iar cîţiva erau în spatele caroseriei răsturnate. Mi s-a părut că a trecut un lung interval de timp.

Poliţistul a spus:

– Soţia dumneavoastră e inconştientă, dar... A avut centura de siguranţă şi a rămas în maşină. Cei de jos cred că nu a păţit nimic grav. Semnele vitale sînt stabile. N-a păţit nimic la coloana vertebrală, dar... se pare că şi-a fracturat braţul.

– Dar e bine, în general?

– Ei aşa cred.

Încă o pauză în timpul căreia poliţistul a ascultat. L-am auzit spunînd:

– Lîngă mine e soţul doamnei, aşa că hai să facem un opt-şapte.

S-a întors spre mine şi a spus:

– Da, începe să-şi revină. Va trebui să meargă la spital ca să vadă dacă nu are vreo hemoragie internă. Şi şi-a fracturat braţul. Dar ei spun că e bine. Chiar acum o aşază pe targă.

– Slavă Domnului, am spus.

Poliţistul încuviinţă din cap.

– Asta e o porţiune de şosea cu ghinion.

– S-a mai întîmplat şi înainte?

– La cîteva luni. Şi de regulă nu sînt toţi la fel de norocoşi.

Mi-am deschis telefonul celular şi am sunat-o pe Ellen, i-am spus să le explice copiilor că nu au de ce să-şi facă griji, că mama o să fie bine.

– Mai ales Nicole, am adăugat.

– O să am grijă de ea, mi-a promis Ellen.

Am închis telefonul şi m-am adresat din nou poliţistului:

– Ce s-a întîmplat cu celălalt tip?

– Păi, doar ea e în maşină.

– Ba nu. Mai era un tip cu ea.

După ce a vorbit în cască, s-a întors către mine.

– Mi s-a spus că nu e nici urmă de altcineva.

– Poate c-a fost aruncat din maşină.

– Uite, chiar acum o întreabă pe soţia dumneavoastră... (A ascultat o clipă.) Zice că a fost singură.

– Nu se poate, am insistat.

S-a uitat la mine şi a ridicat din umeri.

– Asta a spus ea.

În lumina roşie de la ambulanţă nu puteam să-i desluşesc expresia. Dar tonul lui parcă spunea: încă unul care nu-şi cunoaşte nevasta. M-am întors într-o parte şi m-am uitat peste marginea drumului.

Unul dintre vehiculele de salvare întinsese un braţ metalic cu un troliu care atîrna deasupra rîpei. Lăsa în jos un cablu. Am văzut muncitorii străduindu-se să-şi menţină echilibrul pe panta abruptă în timp ce agăţau o targă de cablul macaralei. Nu o puteam vedea prea bine pe Julia, cum era prinsă cu nişte curele de targă şi acoperită cu o pătură argintie. Macaraua a început să ridice targa, trecînd-o prin conul de lumină albastră, făcînd-o apoi să dispară în întuneric. Poliţistul spuse:

– Mă întreabă de droguri şi medicamente. Soţia dumneavoastră lua cumva droguri sau medicamente?

– Nimic despre care să ştiu.

– Dar alcool? Băuse?

– Nişte vin la cină. Un pahar sau două.

Poliţistul se întoarse într-o parte şi vorbi din nou cu glas scăzut, în întuneric. După o pauză l-am auzit spunînd:

– Afirmativ.

Targa se răsucea lent în timp ce se ridica în aer. Un muncitor, aflat la jumătatea pantei, se întinse şi o stabiliză. Targa îşi continuă ascensiunea.

Tot n-am putut să o văd clar pe Julia pînă cînd n-a ajuns la nivelul drumului, iar muncitorii din echipa de salvare au desfăcut targa de cablu. Era umflată la faţă; obrazul stîng era vînăt, iar fruntea era şi ea vînătă deasupra ochiului stîng. Probabil că se lovise destul de tare la cap. Respira cu greu.

M-am apropiat de targă. M-a văzut şi, încercînd să zîmbească, mi-a spus:

– Jack...

– Stai liniştită.

A tuşit uşurel.

– Jack, a fost un accident.

Infirmierii treceau pe lîngă motocicletă cu targa şi a trebuit să fiu atent pe unde calc.

– Bineînţeles că a fost un accident.

– Nu e ceea ce crezi, Jack.

– Ce să fie, Julia?

Părea că delirează. Intensitatea vocii ei părea oscilantă.

– Ştiu ce crezi, mi-a spus ea strîngîndu-mă de braţ cu mîna. Promite-mi că n-o să te amesteci în treaba asta, Jack.

M-am mulţumit să merg pe lîngă targă fără să spun nimic. Ea m-a strîns şi mai tare.

– Promite-mi că nu te amesteci.

– Promit.

S-a relaxat, dîndu-mi drumul la braţ.

– Asta nu afectează familia noastră. Nici copiii şi nici tu n-o să păţiţi nimic. Doar să nu te amesteci, ai înţeles?

– Am înţeles, am spus, doar din dorinţa de a o linişti.

– Jack?

– Da, iubito, sînt aici.

Între timp ne apropiasem de prima ambulanţă. Uşile s-au deschis. Un membru al echipei de salvare m-a întrebat:

– Sînteţi rudă cu ea?

– Sînt soţul ei.

– Vreţi să veniţi?

– Da.
– Hai, urcaţi.
Am urcat mai întîi eu în ambulanţă, apoi au împins targa înăuntru şi unul din echipa de salvare a închis uşile. Maşina a pornit la drum cu sirena pornită. Am fost imediat dat la o parte de doi infirmieri care se ocupau de ea. Unul înregistra nişte date într-un calculator de buzunar, iar celălalt i-a înfipt o a doua perfuzie în braţ. Amîndoi erau îngrijoraţi din pricina tensiunii arteriale, care scădea. Era un motiv serios de îngrijorare. În tot acest timp n-am mai putut s-o văd pe Julia, dar o auzeam murmurînd. Am încercat să mă apropii, însă infirmierii m-au împins înapoi.
– Lăsaţi-ne să lucrăm, domnule. Soţia dumneavoastră e rănită. Avem de lucru.
Restul drumului, am stat pe o strapontină şi m-am agăţat de un mîner ca să-mi menţin echilibrul cînd ambulanţa se înclina la curbe. Julia începuse evident să delireze, bolborosind fără noimă. Am auzit ceva despre “norii negri” care “nu mai erau negri”. Apoi a trecut la un fel de conferinţă, vorbind despre “răzvrătirea adolescenţilor”. A pomenit de Amanda, apoi de Eric, întrcbînd dacă erau sănătoşi. Părea agitată. Infirmierii încercau să o liniştească. Şi în cele din urmă a început să repete întruna “N-am făcut nimic rău, n-am vrut să fac nimic rău”. Între timp ambulanţa gonea în noapte.
Ascultînd-o, nu mi-am putut alunga îngrijorarea.

Examinarea medicală a dat de înţeles că rănile Juliei ar putea fi mai grave decît s-a crezut iniţial. Erau multe de verificat: o posibilă fractură pelviană, un posibil hematom, o posibilă fractură a vertebrei cervicale, braţul stîng fracturat în două locuri, poate că va fi nevoie de o tijă. Doctorii păreau cel mai îngrijoraţi din pricina pelvisului. Cînd au transferat-o la terapie intensivă se purtau cu mult mai multă grijă cu ea.
Dar Julia era conştientă. Din cînd în cînd privirile noastre se întîlneau şi atunci îmi zîmbea, pînă cînd a adormit. Doctorii mi-au spus că nu mai aveam ce face acolo; ei aveau să o trezească din jumătate în jumătate de oră în timpul nopţii. Mi-au mai spus că o să rămînă internată cel puţin trei zile, probabil o săptămînă.
M-au sfătuit să mă odihnesc. Am plecat de la spital puţin înainte de miezul nopţii. Am luat un taxi pînă la locul

accidentului, ca să-mi recuperez maşina. Era o noapte rece. Maşinile poliţiei şi ambulanţele plecaseră. Un camion mare cu remorcă sosise în locul lor şi acum trăgea maşina Juliei din prăpastie cu un troliu. Un tip slăbănog, care pufăia dintr-o ţigară, manevra troliul.

– Nu e nimic de văzut aici, mi-a spus el. Toată lumea s-a dus la spital.

I-am spus că era maşina soţiei mele.

– N-o puteţi conduce, a zis el.

Mi-a cerut cârdul de asigurare. L-am scos din portact şi i l-am dat.

– Am auzit că soţia dumneavoastră e bine.

– Pînă acum, da.

– Sînteţi norocos, mi-a spus el, apoi m-a întrebat, arătînd cu degetul mare peste drum: Sînt cu dumneavoastră?

Peste drum era parcată o dubiţă albă. Pereţii laterali nu purtau nici un însemn sau siglă a vreunei companii. Dar în partea de jos a uşii din faţă am zărit un număr scris cu negru. Iar dedesubt scria “UNITATE SSVT”.

– Nu, nu sînt cu mine.

– Stau aici de o oră, mi-a spus slăbănogul. Stau acolo şi nu fac nimic.

N-am văzut pe nimeni în dubă; geamurile din faţă erau fumurii. Am traversat strada spre ei. Am auzit un păcănit slab de staţie radio. Cînd am ajuns la vreo trei metri, luminile s-au aprins, motorul a pornit şi maşina a trecut în viteză pe lîngă mine, dispărînd pe şosea. În trecere, am apucat să-l văd pe şofer. Purta un costum lucios, parcă făcut din plastic argintiu, şi o glugă strîmtă din acelaşi material. Mi s-a părut că la gît îi atîrna un aparat ciudat, argintiu. Arăta ca o mască de gaze, numai că era argintiu. Dar nu eram sigur.

În timp ce maşina se îndepărta, am observat că pe bara de protecţie din spate erau lipite două autocolante verzi, pe fiecare fiind desenat cîte un X mare. Asta era sigla firmei Xymos. Dar placa de înmatriculare a fost cea care mi-a atras atenţia pentru că era din statul Nevada.

Dubiţa venise de la fabrica situată în deşert.

Mi-am zis atunci că sosise momentul să vizitez fabrica aia. Mi-am scos telefonul celular din buzunar şi l-am apelat pe Tim Bergman. l-am spus că am reconsiderat oferta lui şi că accept postul de consultant.

– Grozav, a spus Tim. Don o să fie foarte bucuros.
– Minunat, am replicat. Cînd încep treaba?

DEȘERTUL

ZIUA A ȘASEA
7:12 A.M.

Probabil că vibraţiile elicopterului m-au făcut să aţipesc cîteva minute. M-am trezit şi am căscat, auzind voci în căşti. Vorbeau nişte bărbaţi:

– Ei bine, care anume e problema? mormăi careva.

– Se pare că fabrica a emanat nu ştiu ce material în mediu. A fost un accident. Acum s-au găsit cîteva animale moarte în deşert. În apropierea fabricii.

Asta era o voce raţională, metodică.

– Cine le-a găsit? se interesă Mormăilă.

– Doi ecologişti băgăreţi. Au ignorat marcajele de interdicţie şi şi-au băgat nasul în preajma fabricii. Au înaintat o plîngere companiei şi solicită o inspecţie la faţa locului.

– Pe care nu o putem permite.

– Nu, nici pomeneală.

– Cum rezolvăm problema asta? interveni o voce timidă.

– Eu aş zice să reducem cantitatea de emisii contaminante şi să dăm nişte date care să arate că nu sînt posibile nici un fel de consecinţe nedorite, opină vocea metodică.

– Pe naiba, eu n-aş proceda astfel, ripostă vocea mormăită. Am face mai bine dacă am nega categoric. Nu a fost nici o emanaţie. Ce dovezi sînt că a existat vreo emanaţie?

– Păi, animalele moarte. Un coiot, nişte rozătoare de deşert. Mi se pare că şi nişte păsări.

– La naiba, animalele mor în natură tot timpul. Mai ţineţi minte afacerea aia cu animalele mutilate? S-a presupus că veneau nişte extratereştri cu OZN-urile şi hăcuiau vitele. Ca pînă la urmă să reiasă că bietele vaci mureau din cauze naturale şi că gazul descompus era cel care le făcea să plesnească. Vă mai amintiţi?

– Vag.

Vocea timidă:

– Nu sînt sigur că putem nega pur şi simplu…

– Ba bine că nu, o să negăm!

– Dar nu s-au făcut fotografii? Cred că ecologiştii au făcut nişte poze.

– Şi, cui îi pasă? Ce-or să arate fotografiile, un coiot mort? Nimeni n-o să se agite pentru un coiot mort. Crede-mă. Pilotule? Pilotule, unde mama dracului sîntem?

Am deschis ochii. Şedeam pe fotoliul din faţă al elicopterului, lîngă pilot. Elicopterul zbura spre est, spre lumina orbitoare a soarelui care abia se ridicase deasupra orizontului. Sub mine am văzut o întindere netedă, cu pîlcuri joase de cactuşi, ienupăr şi, din loc în loc, cîte un arbust yucca.

Elicopterul zbura paralel cu stîlpii de înaltă tensiune care se înşirau de-a lungul deşertului ca nişte uriaşi soldaţi de oţel cu braţele desfăcute. În lumina soarelui de dimineaţă, stîlpii aruncau umbre prelungi.

Un bărbat solid, îmbrăcat la costum şi cravată, se aplecă în faţă:

– Pilotule, n-am ajuns încă?

– Abia am traversat graniţa cu Nevada, răspunse pilotul, încă vreo zece minute.

Bărbatul solid bombăni ceva şi se reaşeză pe scaun. Făcusem cunoştinţă la plecare, dar nu-mi mai aminteam cum îl cheamă. M-am uitat în spate la cei trei bărbaţi care călătoreau cu mine, toţi îmbrăcaţi în costume şi cu cravate. Erau consultaţi PR[11] angajaţi de Xymos. Puteam să atribui fiecăruia vocile pe care le auzisem mai devreme. Un bărbat slab, agitat, care îşi frămînta mîinile. Apoi un bărbat între două vîrste care ţinea o servietă-diplomat în poală. Şi bărbatul solid, cel mai vîrstnic dintre ei, omul pe care îl numisem în gînd Mormăilă, evident conducătorul echipei.

– Şi pînă la urmă de ce naiba au construit-o în Nevada?

– Mai puţine restricţii, inspecţii mai uşoare. În momentul de faţă, în California reglementările sînt destul de stricte în privinţa noii industrii. Numai cu declaraţiile pentru protecţia mediului s-ar fi întîrziat un an. Şi mult mai greu de obţinut autorizaţiile. Aşa că au venit aici.

Mormăilă se uită pe geam către deşert.

– Ce căcănărie! Nu dau doi bani pe ce se întîmplă în pustietatea asta, nu mi se pare că e o problemă.

---

11 Public Relations - serviciu pentru promovarea unei imagini favorabile a firmei (n.tr.)

S-a întors spre mine.

– Tu cu ce te ocupi?

– Sînt programator de computere.

– Ai semnat un NDA[12]?

Voia să se asigure dacă semnasem un angajament de păstrare a secretului care să mă împiedice să discut despre ceea ce auzisem.

– Da.

– Ai venit să lucrezi la fabrică?

– Da, în calitate de consultant.

– Consultanţa e cea mai meseriaşă chestie, spuse el, încuviinţînd din cap de parcă m-ar fi considerat un aliat. Nici o responsabilitate. Nici o obligaţie. Doar îţi spui părerea şi te uiţi la ei cum n-o iau în seamă.

Se auzi un pocnet electrostatic, apoi vocea pilotului răsună în căşti:

– Unitatea de Manufacturare Moleculară Xymos este chiar în faţa noastră. O puteţi vedea chiar acum.

La o distanţă de vreo treizeci şi ceva de kilometri în faţa noastră, un grup de clădiri joase se profila la orizont. Cei din spatele meu se aplecară în faţă.

– Aia e? întrebă Mormăilă. Aia e toată?

– E mai mare decît se vede de aici, spuse pilotul.

Cînd elicopterul s-a apropiat, am putut vedea că toate clădirile erau interconectate. Nişte blocuri din beton lipsite de personalitate, toate zugrăvite în alb. Cei de la PR au fost atît de încîntaţi încît n-a lipsit mult să înceapă să aplaude.

– Hei, e nemaipomenit!

– Parc-ar fi un spital.

– Arhitectura e grozavă.

– O să dea bine în poze.

Am întrebat şi eu:

– De ce o să dea bine în poze?

– Da, pentru că nu au nimic proeminent, zise omul cu diplomatul. Nici o antenă, nici pilon, nimic care să iasă în evidenţă. Oamenii se tem de antene şi de piloni metalici. S-au făcut studii. Dar o construcţie care e simplă şi pătrăţoasă ca asta, şi pe deasupra şi albă - o alegere coloristică perfectă,

---

12 Acronim pentru non-disclosure agreement, echivalent cu un angajament de păstrare a secretului (n.tr.)

stîrneşte asociaţii cu ceva virginal, cu curăţenia spitalelor, cu ceva pur, care vindecă -, deci o construcţie ca asta nu provoacă nici o reacţie.

– Ecologiştii ăia au dat de dracu', spuse Mormăilă satisfăcut. Se fac cercetări medicale aici, este?

– Nu tocmai...

– Or să facă atunci cînd o să termin, crede-mă. Cercetarea medicală este calea ce trebuie urmată.

Pilotul ne arăta diferitele clădiri în timp ce dirija aparatul în cerc pe deasupra lor.

– Primul bloc de beton, de colo, e centrala electrică. Pasarela spre clădirea aia joasă, acolo sînt spaţiile de locuit. La uşa următoare, unităţile auxiliare, laboratoarele şi alte celea. Iar clădirea aia pătrată, fără ferestre, cu trei niveluri, este corpul principal al fabricii. Mi-au spus că aia e o manta exterioară, că înăuntru e o altă clădire. Apoi, spre dreapta, hangarul ăla scund, acolo se află parcarea şi magazia exterioară. Maşinile trebuie să stea sub paravanul ăsta de aici, altfel tablourile de bord cedează. Te alegi cu arsuri de gradul unu dacă atingi volanul.

– Şi au şi locuri de cazare aici?

Pilotul încuviinţă din cap.

– Păi, trebuie să aibă. Cel mai apropiat motel e la peste două sute cincizeci de kilometri de aici. Tocmai lîngă Reno.

– Deci cîţi oameni sînt cazaţi aici? întrebă Mormăilă.

– Pot fi maximum doisprezece, spuse pilotul. Dar în general au cam între cinci şi opt oameni. Nu e nevoie de prea mulţi ca să supravegheze activitatea de aici. Din ce-am auzit şi eu, totul e automatizat.

– Şi ce altceva ai mai auzit?

– Păi, nu cine ştie ce, spuse pilotul. Nu se vorbeşte prea mult despre locul ăsta. N-am fost niciodată înăuntru.

– Bun, conchise Mormăilă. Trebuie să ne asigurăm că aşa o să şi rămînă lucrurile.

Pilotul trase de manşă. Elicopterul se înclină, apoi începu să coboare.

Am deschis uşa din plastic a cockpitului şi am dat să cobor. Am avut senzaţia că pătrund într-o etuvă. Valul de aer încins mi-a tăiat respiraţia.

– Asta nu e nimic! strigă pilotul, încercînd să acopere huruitul rotorului. Acum e aproape iarnă! Poate să depăşească şi patruzeci de grade!

– Grozav, am spus eu inhalînd aerul fierbinte. M-am întins în spate ca să-mi recuperez geanta şi laptopul. Le vîrîsem sub scaunul bărbatului timid.

– Trebuie să mă uşurez, anunţă Mormăilă, desfăcîndu-şi centura de siguranţă.

– Dave... spuse bărbatul cu diplomatul pe un ton de avertisment.

– La naiba, nu durează decît un minuţel.

– Dave!... Bărbatul îmi aruncă o privire jenată, apoi coborî vocea: Ne-au spus să nu ne dăm jos din elicopter, ţii minte?

– Îi dau dracu'. Nu pot să mai aştept încă o oră. Şi oricum, ce importanţă are? Arătă cu mîna spre deşertul din jurul său. Nu e nici ţipenie pe o rază de un milion de kilometri.

– Dar, Dave...

– Hai că mă şi enervezi! Mă duc să mă uşurez, ce mama mă-sii.

Se ridică de pe scaun şi porni către uşă.

N-am mai auzit şi restul conversaţiei pentru că mi-am scos căştile. Mormăilă coborî din elicopter. Mi-am luat bagajul şi m-am îndepărtat, aplecîndu-mă ca să nu mă lovească paletele rotorului. Acestea aruncau o umbră pîlpîitoare pe pistă. Am ajuns la marginea pistei de unde, în prelungirea betonului, pornea o potecă bătătorită care şerpuia printre pîlcuri de cactuşi cholla spre clădirea albă care adăpostea centrala electrică, aflată la cincizeci de metri distanţă. Nu m-a întîmpinat nimeni - de fapt, nu se vedea nimeni prin preajmă.

Uitîndu-mă înapoi, l-am zărit pe Mormăilă trăgîndu-şi fermoarul şi urcîndu-se la loc în elicopter. Pilotul a închis uşa şi a decolat, făcîndu-mi semn cu mîna în timp ce aparatul se ridica în aer. I-am răspuns la salut, după care m-am ferit de norul de nisip stîrnit de rotor. Elicopterul se roti şi porni spre vest. Zgomotul rotorului se pierdu în depărtare.

Deşertul era liniştit, cu excepţia zumzetului liniilor de electricitate aflate la cîteva sute de metri. Vîntul îmi încreţea cămaşa, facîndu-mi pantalonii să fluture. M-am întors încet pe loc, neştiind ce să fac în continuare. Şi mă mai gîndeam la cuvintele tipului de la PR: “*Ne-au spus să nu ne dăm jos din elicopter, ţii minte?*”

– Hei! Hei, tu!

M-am uitat în spate. Un bărbat îşi iţise capul prin uşa întredeschisă a blocului energetic.

– Eşti Jack Forman?

– Da, am spus eu.

– Atunci, ce naiba mai aştepţi, o invitaţie scrisă? Intră o dată, pentru numele lui Dumnezeu!

După care a trîntit uşa.

Aşa am fost primit la Unitatea de Fabricaţie Xymos. Ducîndu-mi bagajele, m-am apropiat de uşă.

Lucrurile nu se întîmplă niciodată aşa cum te aştepţi.

Am intrat într-o încăpere mică, cu pereţi de un cenuşiu închis pe trei laturi. Pereţii erau dintr-un material neted, cu aspect de melamină. Mi-a trebuit puţin timp pînă m-am obişnuit cu întunericul relativ. Apoi am observat că al patrulea perete, cel din faţa mea, era în întregime de sticlă şi dădea spre un compartiment mic şi un al doilea perete de sticlă. Pereţii aceştia de sticlă erau echipaţi cu braţe pliante de oţel care se terminau cu un fel de tampoane de presiune metalice. Semăna puţin cu ceea ce te-ai fi aşteptat să vezi în seiful unei bănci.

Dincolo de al doilea perete de sticlă am văzut un bărbat corpolent îmbrăcat cu o salopetă albastră, pe buzunar cu sigla firmei Xymos. Era, fără doar şi poate, inginerul de întreţinere al fabricii. Mi-a făcut un gest cu mîna:

– E un sas. Uşa e automată. Mergi înainte.

M-am conformat şi cea mai apropiată uşă s-a deschis cu un fişîit. O lumină roşie s-a aprins. În compartimentul din faţa mea am văzut că podeaua, tavanul şi cei doi pereţi laterali aveau o structură de grilă metalică. Am ezitat.

– Arată ca un aparat de prăjit pîinea, este? spuse bărbatul rînjind. Avea cîţiva dinţi lipsă. Dar nu-ţi face probleme. O să te sufle niţel. Hai, vino.

Am păşit în compartimentul de sticlă şi mi-am pus geanta pe podea.

– Nu, nu. Ridică geanta.

Am ridicat-o. Imediat, uşa de sticlă s-a închis în spatele meu cu un şuierat şi braţele de oţel s-au desfăcut lent. Tampoanele metalice au etanşeizat interiorul cu un clinchet. Am simţit un uşor disconfort în urechi în timp ce sasul se presuriza. Bărbatul în salopetă albastră spuse:

– Ar fi bine să închizi ochii.

Am închis ochii şi imediat am simţit un lichid rece stropindu-mă pe faţă şi pe corp din toate părţile. Hainele mi s-au udat rapid. Mirosea înţepător a acetonă sau dizolvant pentru ojă. Am început să tremur; lichidul era foarte rece.

Primul suflu de aer a venit de deasupra capului, un vuiet care în scurt timp a căpătat intensitatea unui uragan. Mi-am încordat corpul ca să-mi menţin echilibrul. Hainele îmi fluturau şi mi se lipeau de corp. Suflul era atît de puternic încît ameninţa să-mi smulgă geanta din mînă. Apoi aerul încetă să sufle preţ de cîteva momente şi o a doua rafală începu de jos, din podea. M-am simţit dezorientat, dar nu a durat decît cîteva secunde. Apoi, cu un şuierat, pompele de vid au intrat în funcţiune şi am simţit o uşoară durere în urechi în timp ce presiunea scădea brusc, ca într-un avion care pierde din altitudine. Apoi tăcere. O voce spuse:

– Asta e tot. Mergi înainte.

Am deschis ochii. Lichidul cu care fusesem stropit se evaporase. Hainele mi se uscaseră. Uşile s-au deschis în faţa mea. Am ieşit şi bărbatul în salopetă albastră m-a examinat curios.

– Te simţi bine?

– Da, aşa cred.

– N-ai mîncărimi?

– Nu...

– Bun. Am avut cîţiva inşi care erau alergici la substanţa aia. Dar trebuie să facem operaţiunea asta - pentru camerele sterile.

Am încuviinţat din cap. Era evident o procedură menită să îndepărteze praful şi alţi agenţi contaminanţi. Fluidul cu care fusesem stropit era foarte volatil, evaporîndu-se la temperatura camerei şi îndepărtînd toate microparticulele de pe corpul şi de pe hainele mele. Jeturile de aer definitivau operaţiunea. Procedura absorbea toate particulele desprinse de pe corpul meu.

– Eu sînt Vince Reynolds, spuse bărbatul, fără să întindă mîna. Poţi să-mi zici Vince. Iar tu eşti Jack?

Am confirmat.

– OK, Jack. Eşti aşteptat, aşa că hai să începem. Trebuie să luăm măsuri de precauţie, fiindcă aici este un mediu cu cîmp magnetic de mare intensitate, mai mare de 33 Tesla, aşa că...

Luă o cutie de carton şi spuse:

– Ar fi bine să-ţi scoţi ceasul de la mînă.

L-am pus în cutie.

– Şi cureaua.

Mi-am desfăcut şi cureaua şi am pus-o în cutie.

– Alte bijuterii? Brăţară? Lănţişor la gît? Ace înfipte? Medalii? Insigne?

– Nu.

– Dar ceva metal în corp ai? Răni vechi, gloanţe, schije? Nu? Vreo tijă la braţe, picioare, înlocuitoare de şold sau de genunchi? Nu? Valve artificiale, cartilagii artificiale, pompe vasculare sau implanturi?

I-am spus că nu aveam nici unul clin obiectele enumerate.

– Ei da, eşti încă tînăr, a conchis el. Ia să vedem acum ce-ai în geantă.

M-a pus să scot tot ce aveam în geantă şi să pun pe masă, astfel încît să Ie poată examina. Aveam o mulţime de obiecte metalice acolo: o curea de rezervă cu cataramă metalică, o unghieră, un spray cu spumă de ras, un aparat de ras şi lame, un briceag, blugi cu ţinte metalice...

A luat briceagul şi cureaua, dar a lăsat restul.

– Poţi să-ţi pui lucrurile înapoi în geantă. Acum, uite cum facem. Geanta poate să ajungă în clădirea pentru cazare, dar nu mai departe. Ai înţeles? Dacă încerci să treci cu metal de uşa clădirii pentru cazare se declanşează o alarmă. Dar fă-mi, te rog, plăcerea şi încearcă să n-o declanşezi, OK? Pentru că întrerupe alimentarea magneţilor, ca măsură de protecţie, şi durează vreo cinci minute pînă porneşte din nou. Iar asta-i supără pe cei de la tehnic, mai ales dacă în momentul ăla lucrează. Le strică toată munca migăloasă.

L-am asigurat că o să ţin minte.

– Restul obiectelor rămîne chiar aici.

A arătat cu un gest al capului spre peretele din spatele meu. Am văzut o duzină de seifuri mici, fiecare cu cîte o tastatură electronică.

– Îţi fixezi singur combinaţia şi-ţi încui lucrurile acolo.

Se întoarse într-o parte ca să mă lase să fixez combinaţia de blocare a seifului.

– Şi n-o să am nevoie de ceas?

– Lasă că-ţi dăm noi ceas.

– Şi cureaua?

– Îţi dăm şi curea.

– Dar laptopul?

– Trebuie să-l laşi în seif. Doar dacă nu vrei să-ţi razi hard-disk-ul cu cîmpul magnetic de aici.

Mi-am pus laptopul în seif, alături de celelalte obiecte, şi am închis uşa. Mă simţeam ciudat, deposedat de obiectele mele personale ca un om care intră la puşcărie.

– Sper că nu trebuie să vă dau şi şireturile? am întrebat în glumă.

– Noo! Pe-alea poţi să le păstrezi. Ca să te poţi spînzura dacă o să simţi nevoia.

– Şi de ce-aş simţi o asemenea nevoie?

– N-aş putea să-ţi spun, zise Vince ridicînd din umeri. Dar dacă mă întrebi de tipii ăştia care lucrează aici, o să-ţi spun că toţi sînt nişte nebuni. Fac chestiile astea minuscule pe care nu le poţi vedea, se joacă cu moleculele alea, le lipesc între ele. E o muncă foarte încordată şi migăloasă şi îi face să o ia razna. Pe toţi, pînă la unul. Nebuni de legat. Vino pe aici.

Am trecut prin alt set de uşi de sticlă, dar de data asta fără alte lichide de curăţire.

Am intrat în centrala electrică. Sub lumina albastră a lămpilor cu halogen am văzut nişte cuve metalice uriaşe, înalte de trei metri, şi nişte izolatori ceramici groşi cît un picior de om. Totul zumzăia în jur. Am simţit o vibraţie distinctă în podea. Peste tot erau semnale de avertizare cu fulgere roşii care spuneau: Atenţie: Se lucrează cu curenţi electrici letali!

– Văd că folosiţi o grămadă de curent electric aici, am spus eu.

– Destul cît să alimenteze un orăşel, confirmă Vince, arătînd spre unul dintre semnale. Să iei avertismentele alea în serios. Cu cîtva timp în urmă am avut probleme cu incendiile.

– Serios?

– Da. S-au cuibărit şobolanii în clădire. Nenorociţii se tot prăjeau. Efectiv. Urăsc mirosul de blană de şobolan arsă. Tu nu?

– N-am avut niciodată ocazia.

– Păi, miroase exact aşa cum te-ai aştepta.

– Îhî. Şi cum au pătruns şobolanii?

– Prin vasul de toaletă.

De bună seamă că surprinderea se citea pe faţa mea, fiindcă Vince a continuat:

– Ce, nu ştiai asta? Şobolanii fac asta tot timpul, pentru ei e ca o partidă de înot. Acu', sigur că dacă se întîmplă în timp ce şezi, poţi să ai o surpriză destul de neplăcută.
Rîse scurt.
– Problema e că cei care au construit clădirea n-au îngropat suficient de adînc puţul decantor. Oricum, şobolanii au intrat. Am avut mai multe accidente din astea de cînd sîntem aici.
– Da? Şi ce fel de accidente?
El ridică din umeri.
– Au încercat să facă aceste clădiri perfecte. Pentru că lucrează cu lucruri atît de mici. Dar nu trăim într-o lume perfectă, Jack. N-a fost niciodată şi nici n-o să fie niciodată perfectă.
Am repetat întrebarea:
– Ce fel de accidente?
Dar între timp ajunsesem la uşa îndepărtată, echipată cu un panou cu tastatură, iar Vince formă rapid numărul de acces. Uşile se deschiseră cu un declic.
– Toate uşile se deschid cu acelaşi cod. Zero şase, zero patru, zero doi.
Vince a deschis larg uşa şi am intrat într-un pasaj acoperit care lega centrala electrică de celelalte clădiri. În pofida zgomotoasei instalaţii de aer condiţionat, aerul era irespirabil de fierbinte.
– Constructorii, explică Vince. N-au reuşit niciodată să echilibreze ca lumea sistemul de ventilaţie. De cinci ori i-am chemat înapoi să-l repare, dar pasajul ăsta tot fierbinte rămîne.
La sfirşitul coridorului era o altă uşă, iar Vince m-a pus pe mine să tastez codul. Uşile s-au deschis.
M-am pomenit în faţa altui sas: un perete de sticlă groasă, cu un alt perete la cîţiva zeci de centimetri mai încolo. Iar în spatele acelui al doilea perete l-am zărit pe Ricky Morse, în blugi şi tricou, zîmbind larg şi făcîndu-mi semne entuziaste cu mîna.
Pe tricoul lui scria: “Supune-te, eu sînt Root”.
Era o glumă pentru cunoscători. În sistemul de operare UNIX, “root” înseamnă “şeful”.
Printr-un difuzor de intercom, Ricky spuse:
– Îl preiau eu de aici, Vince.
– Nici o problemă, încuviinţă Vince şi flutură din mînă.
– Ai reparat reglarea presiunii pozitive?

– De-acum o oră. De ce?

– S-ar putea să nu se menţină în laboratorul principal.

– O să verific din nou, spuse Vince. Mi-e să nu avem vreo altă scurgere pe undeva.

Mă bătu pe umăr şi arătă cu degetul mare spre interiorul clădirii.

– Mult noroc acolo.

Apoi se întoarse şi o luă înapoi pe unde venisem împreună.

– Mă bucur tare mult că te văd, spuse Ricky. Ştii codul de acces?

I-am spus că-l ştiu. A arătat spre tastatura numerică, am format codul şi uşa glisantă de sticlă se dădu la o parte. Am păşit într-un alt spaţiu îngust, cu lăţimea de numai un metru şi douăzeci de centimetri, cu grile metalice pe toţi pereţii. Uşa se închise în spatele meu.

Un curent straşnic de aer izbucni din podea, făcîndu-mi crăcii pantalonilor să fluture şi şifonîndu-mi hainele. Aproape imediat a fost urmat de rafale de aer venite din lateral, apoi de deasupra, suflîndu-mi cu putere pe cap şi pe umeri. După care se auzi şuierul specific al pompelor de vid. Panoul de sticlă din faţa mea culisă lateral. Mi-am netezit hainele şi am ieşit.

– Scuze pentru chestia asta, spuse Ricky scuturîndu-mi mîna viguros. Dar cel puţin nu sîntem nevoiţi să purtăm costume de iepuraşi.

Am remarcat că arăta puternic şi sănătos. Muşchii antebraţului i se defineau bine sub piele.

– Arăţi bine, Ricky. Faci exerciţii fizice?

– Ei, ştii şi tu. Nu prea...

– Păi, eşti destul de suplu, i-am spus lovindu-l prieteneşte în umăr.

El zîmbi larg.

– E doar tensiunea de la locul de muncă. Te-a speriat Vince?

– Nu tocmai...

– E puţin cam ciudat omul, spuse Ricky. Vince a crescut singur în deşert, împreună cu maică-sa. Ea a murit cînd el avea cinci ani. Cadavrul era descompus de-a binelea cînd l-au găsit. Bietul copil, nici nu ştia ce să facă. Cred că şi eu m-aş fi purtat ciudat în locul lui. Ricky ridică din umeri şi continuă: În orice caz, mă bucur că eşti aici, Jack. Mi-a fost teamă că n-o să vii.

În pofida aparentei stări de sănătate perfectă, începusem să observ că părea neliniştit, iritabil. M-a condus în pas vioi de-a lungul unui culoar scurt.

– Deci, cum se simte Julia?

– Şi-a fracturat braţul şi s-a lovit destul de rău la cap. Medicii de la spital o ţin sub observaţie. Dar o să se facă bine.

– Bun, asta e bine.

A încuviinţat din cap cu un gest scurt şi şi-a continuat drumul pe coridor.

– Cine are grijă de copii?

I-am spus că sora mea era în oraş.

– Atunci poţi să rămîi o vreme aici? Cîteva zile?

– Cred că da. Dacă ai nevoie de mine atît de mult timp. În mod normal, consultanţii software nu petrec atît de mult timp la faţa locului. O zi, maximum două. Nu mai mult. Ricky mi-a aruncat o privire peste umăr.

– Ăă... ţi-a explicat cumva Julia care-i treaba cu locul ăsta?

– Nu prea.

– Dar ştiai că-şi petrece o mare parte din timp aici?

– A, sigur că da.

– În ultimele săptămîni a venit aproape în fiecare zi cu elicopterul. Chiar a rămas peste noapte în vreo două rînduri.

– Nu ştiam că se interesează atît de mult de procesul de fabricare.

Ricky păru să ezite un moment, după care zise:

– Ei bine, Jack, asta e o chestie cu totul nouă... Se încruntă: Chiar nu ţi-a spus nimic?

– Nu. Nu prea. De ce? Nu mi-a răspuns.

Ajunsesem la o uşă pe care a deschis-o şi mi-a făcut semn să intru.

– Acesta este modulul nostru de cazare, unde toată lumea doarme şi mănîncă.

Prin comparaţie cu coridorul, aerul de aici era răcoros. Pereţii erau din acelaşi material neted şi lucios. Se auzea şuieratul continuu al ventilatoarelor. Un şir de uşi se deschideau spre coridor. Pe una dintre ele era scris cu markerul numele meu, pe o bandă de hîrtie. Ricky mi-a deschis uşa.

– Ca la mama acasă, Jack.

Încăperea avea un aer monastic - un pat mic, un birou pe care abia dacă aveau loc un monitor şi o tastatură. Deasupra

patului, o etajeră pentru cărţi şi haine. Tot mobilierul era furniruit cu un material plastic laminat. Nu existau colţuri şi unghere în care să se depună particule de praf rătăcite. Camera nu avea nici ferestre, dar un ecran cu cristale lichide prezenta o imagine a deşertului înconjurător.

Pe pat am văzut un ceas din material plastic şi o curea cu cataramă din plastic. Mi-am pus ceasul la mînă şi cureaua la pantaloni.

– Lasă-ţi bagajul şi am să-ţi fac turul fabricii, mi-a spus Ricky.

Păstrînd acelaşi ritm alert, m-a condus într-o sală de repaus de mărime mijlocie, cu o canapea şi nişte fotolii în jurul unei măsuţe de cafea, şi un panou de afişaj pe unul dintre pereţi. Şi aici, mobilierul era acoperit cu acelaşi material plastic neted şi lucios.

– La dreapta e bucătăria şi sala pentru recreare, cu televizor, jocuri video şi aşa mai departe.

Am intrat în mica bucătărie. Acolo erau doi oameni, un bărbat şi o femeie, care mîncau sandvişuri stînd în picioare.

– Cred că-i cunoşti, îmi spuse Ricky zîmbind.

Şi chiar îi cunoşteam. Amîndoi lucraseră în echipa mea de la MediaTronics.

Rosie Castro era o brunetă slabă, cu înfăţişare exotică şi o atitudine sarcastică; purta pantaloni scurţi cu buzunare încăpătoare şi un tricou strimt care-i acoperea sînii mari, pe care trona inscripţia “Ai vrea tu”. Independentă şi rebelă, Rosie a avut o bursă de specializare în literatura shakespeariană la Harvard, pînă cînd a ajuns la concluzia, după cum s-a exprimat chiar ea, că “Shakespeare e oale şi ulcele. De sute şi sute de ani. Nu mai e nimic nou de spus. Ce rost are?” S-a transferat la MIT şi a devenit protejata lui Robert Kim, lucrînd în programarea în limbaje naturale. S-a dovedit că era genială în domeniu. Iar în zilele astea programele în limbaje naturale începeau să implice programarea distribuită. Pentru că s-a demonstrat că oamenii evaluează propoziţiile în mai multe feluri deodată pe măsură ce sînt rostite. Nu aşteaptă pînă la sfirşit, ci îşi formează aşteptări cu privire la ceea ce urmează. Asta este situaţia perfectă pentru programarea distribuită, care poate aborda rezolvarea unei probleme acţionînd în mai multe puncte simultan. Am spus:

– Şi-acum porţi tricourile alea, Rosie.

La MediaTronics, felul cum se îmbrăca provocase anumite discuţii.

– Ei, îi ţine pe băieţi la distanţă, spusese ea ridicînd din umeri.

– De fapt, noi nu le băgăm în seamă.

M-am întors spre David Brooks, ţeapăn, protocolar, obsedat de curăţenie, şi aproape chel la douăzeci şi opt de ani. A clipit în spatele lentilelor groase.

– Oricum, nu sînt chiar aşa de grozavi, adăugă David.

Rosie scoase limba la el.

David era inginer şi avea francheţea şi lipsa de tact a unui inginer. Pe deasupra, mai era şi plin de contradicţii. Deşi se agita pentru fiecare detaliu în legătură cu munca şi înfăţişarea sa, în week-end-uri conducea o motocicletă de dirt-track, adeseori întorcîndu-se din curse plin de noroi din cap pînă în picioare. Mi-a strîns mîna cu entuziasm:

– Mă bucur foarte mult că eşti aici, Jack.

– Pînă la urmă, cineva o să trebuiască să-mi explice de ce vă bucuraţi atîta că mă aflu aici.

Rosie spuse:

– Păi, fiindcă tu ştii mai multe lucruri despre algoritmii multi-agent decît...

– Mai întîi vreau să-i arăt fabrica, interveni brusc Ricky. Pe urmă stăm de vorbă.

– Da' de ce? ripostă Rosie. Vrei să fie o surpriză?

– A naibii surpriză, comentă David.

– Nu, nicidecum, spuse Ricky uitîndu-se sever la ei. Vreau doar ca Jack să-şi formeze mai întîi o impresie de ansamblu. Vreau să-i prezint unele lucruri.

David se uită la ceas.

– Păi, cam cît crezi că o să dureze treaba asta? Fiindcă îmi închipui că avem...

– *Am spus, lăsaţi-mă să-i arăt fabrica, pentru numele lui Dumnezeu!*

Ricky mai avea niţel şi îşi arăta colţii. Eram surprins. Nu-l văzusem niciodată pierzîndu-şi cumpătul. Dar se pare că pentru cei doi nu era prima oară:

– OK, OK, Ricky.

– Hei, tu eşti şeful, Ricky.

– Întocmai, eu sînt şeful, zise Ricky, încă vizibil mînios. Şi, apropo, pauza voastră s-a terminat acum zece minute. Aşa că

hai să ne întoarcem la treburile noastre. Se uită în direcţia sălii de jocuri alăturate. Unde sînt ceilalţi?

– Repară senzorii de perimetru.

– Adică sînt afară?

– Nu, nu. Sînt în sala instalaţiilor utilitare. Bobby e de părere că e o problemă de calibrare la unităţile de senzori.

– Grozav. L-a anunţat cineva pe Vince?

– Nu. E o problemă de software. Bobby se ocupă de ea.

Chiar în clipa asta mi-a sunat telefonul celular. Surprins, l-am scos din buzunar. M-am întors spre ceilalţi:

– Funcţionează celularele?

– Da, spuse Ricky, avem legătură aici. Reluă discuţia cu David şi Rosie.

Am ieşit pe coridor şi mi-am verificat mesajele. Era unul singur, de la spital, în legătură cu Julia. “Am înţeles că sînteţi soţul doamnei Forman şi vă rugăm să ne sunaţi cît mai curînd posibil...” Urma un număr de interior pentru un anume dr. Rana. Centrala mi-a făcut legătura.

– Salonul de terapie intensivă.

Am cerut să vorbesc cu dr. Rana şi am aşteptat pînă cînd acesta a venit la telefon.

– La telefon Jack Forman. Soţul Juliei Forman.

– A, da, domnul Forman. (O voce plăcută, melodioasă.) Vă mulţumesc că m-aţi sunat. Înţeleg că au însoţit-o pe soţia dumneavoastră la spital azi-noapte. Da? Ei bine, atunci cunoaşteţi gravitatea leziunilor ei sau, mai bine zis, a potenţialelor leziuni. Sîntem de părere că trebuie să-i facem o analiză serioasă pentru fractura cervicală şi pentru hematoamele subdurale. Şi mai e nevoie şi de un control în legătură cu o posibilă fractură pelviană.

– Da, am zis. Aşa mi s-a spus şi azi-noapte. E vreo problemă?

– De fapt, este. Soţia dumneavoastră refuză tratamentul.

– Serios?

– Noaptea trecută ne-a permis să-i facem radiografii şi să-i remediem fracturile de la încheieturile mîinilor. I-am explicat că radiografiile sînt limitate în privinţa detaliilor şi că este foarte important să-i facem o examinare MRI, dar ne-a refuzat.

– De ce?

– Spune că nu are nevoie de aşa ceva.

– Ba fireşte că are nevoie, am ripostat.

– Da, domnule Forma, are nevoie. Nu vreau să vă alarmez, dar este posibil ca fractura pelviană să provoace o hemoragie masivă în regiunea abdominală, care îi poate fi fatală. Se poate întîmplă foarte rapid şi...

– Şi ce aţi vrea să fac eu?

– Am dori să staţi de vorbă cu ea.

– Desigur. Faceţi-mi legătura.

– Din păcate, chiar în acest moment face nişte radiografii suplimentare. Există vreun număr la care să vă găsim? Celularul? în regulă. Pe de altă parte, domnule Forman, nu am reuşit să obţinem un istoric psihiatric de la soţia dumneavoastră...

– De ce?

– Refuză să discute despre acest subiect. Mă refer la droguri, tulburări de comportament, treburi din astea. Puteţi să ne spuneţi ceva în privinţa asta?

– O să încerc...

– Nu vreau să vă alarmez, dar soţia dumneavoastră a fost, mă rog, puţin iraţională. La răstimpuri avea chiar halucinaţii.

– În ultima vreme a fost foarte stresată, am spus.

– Da, sînt sigur că şi asta a contribuit, a răspuns conciliant dr. Rana. Dar a suferit o leziune destul de gravă la cap, pe care trebuie s-o investigăm atent. Nu vreau să vă alarmez, dar sincer vă spun, cei de la psihiatrie au fost de părere că soţia dumneavoastră a suferit un deranjament bipolar ori o tulburare provocată de droguri, sau şi una, şi alta.

– Înţeleg...

– Şi fireşte că astfel de întrebări iau naştere firesc în contextul unui accident de automobil în care persoana a fost singură la volan...

Voia să spună că accidentul ar fi putut să fie o încercare de sinucidere. Nu mi se părea că aşa stăteau lucrurile.

– Nu ştiu ca soţia mea să fi luat droguri, am spus. Dar am fost îngrijorat de purtarea ei de vreo, să zicem, de vreo cîteva săptămîni.

Ricky venise lîngă mine şi se fiţîia nerăbdător. Am acoperit microfonul cu palma.

– E vorba de Julia.

A încuviinţat din cap şi s-a uitat la ceas. A ridicat din sprîncene. Mi s-a părut destul de ciudat să mă grăbească într-un moment în care vorbeam cu spitalul despre soţia mea, totodată

şi şefa lui directă. Doctorul a mai trăncănit o vreme şi i-am răspuns cît am putut de bine la întrebări, dar adevărul era că nu aveam nici o informaţie care să-i fie de folos. M-a asigurat că o va ruga pe Julia să mă sune cînd se va întoarce, iar eu am spus că aştept telefonul ei. Am închis celularul. Ricky mi-a zis:

– OK, excelent. Scuză-mă că te grăbesc, Jack, dar... ştii, am multe să-ţi arăt.

– E vreo problemă cu timpul? am întrebat.

– Nu ştiu. S-ar putea.

Am dat să-l întreb ce-a vrut să spună prin asta, dar o luase înainte deja, mergînd repede. Am ieşit din zona rezidenţială şi am trecut de o altă uşă de sticlă, mergînd pe un alt culoar de legătură. Am remarcat că acest culoar era foarte bine etanşeizat. Am străbătut o pasarelă de sticlă suspendată deasupra podelei. Sticla avea mici perforaţii, iar dedesubt era un şir de tuburi de vid, pentru absorbţie. Între timp mă obişnuisem cu şuierul constant al instalaţiilor de ventilare.

Pe la jumătatea coridorului se afla o altă pereche de uşi de sticlă. A trebuit să trecem de ele pe rînd. S-au deschis cînd am trecut şi s-au închis în urma noastră. Pe cînd ne continuam drumul, am avut din nou senzaţia distinctă că mă aflu într-o închisoare, că trec printr-o succesiune de uşi cu zăbrele, că pătrund tot mai adînc în ceva.

O fi fost tehnologie de vîrf şi pereţi de sticlă strălucitori - dar tot o închisoare rămînea.

ZIUA A ŞASEA
8:12 A.M.

Am intrat într-o sală mare pe uşa căreia scria UTILITARE, iar dedesubt, REZMOL / REZFAB / MATERII PRIMITE. Pereţii şi tavanul erau acoperiţi cu familiarul material plastic laminat. Pe podea erau stivuite containere încăpătoare, acoperite şi ele cu acelaşi plastic. Spre dreapta am văzut un şir de boilere din oţel inoxidabil, îngropate sub nivelul solului şi înconjurate de o mulţime de ţevi şi robinete, înălţîndu-se pînă la nivelul primului etaj. Arăta exact ca o micro fabrică de bere şi mă pregăteam să-i pun lui Ricky o întrebare în sensul ăsta cînd el a spus:

– Deci aici eraţi!

Trei membri ai fostei mele echipe lucrau la o cutie de racord aflată sub un ecran de monitor. Cînd am apărut acolo, aveau un aer uşor vinovat, ca nişte copii prinşi cu mîna în borcanul cu bomboane. Bineînţeles, Bobby Lembeck era şeful lor. La treizeci şi cinci de ani, Bobby superviza acum mai multe programe decît scria, ceea ce nu însemna că nu era în stare să le şi scrie dacă avea chef. Ca întotdeauna, purta nişte blugi decoloraţi şi un tricou “Ghost în the Shell”, iar la curea era prins nelipsitul său walkman.

Apoi mai era frumoasa şi delicata Mae Chang, situată exact la polul opus al feminităţii faţă de Rosie Castro. Mae lucrase ca biolog “de teren” la Sichuan, studiind maimuţele cu nas cîrn, înainte ca, pe la douăzeci şi cinci de ani, să se îndrepte spre programare. Timpul petrecut în natură, pe lîngă înclinaţiile ei naturale, au făcut-o să devină aproape tăcută. Mae vorbea foarte puţin, se mişca aproape neauzit şi nu ridica niciodată tonul - dar, pe de altă parte, niciodată nu pierdea o dispută. La fel ca mulţi dintre biologii de teren, îşi dezvoltase capacitatea extraordinară de a se pierde în decor, de a deveni insesizabilă, aproape invizibilă.

Şi, în sfirşit, Charley Davenport, ţîfnos, ciufulit şi deja supraponderal la treizeci de ani. Lent şi greoi, arăta de parcă dormise în hainele pe care le purta şi ziua, lucru pe care uneori chiar îl făcea după o sesiune de programare maraton. Charley lucrase în echipa lui John Holland la Chicago şi în cea a lui Doyne Farmer la Los Alamos. Era expert în algoritmi genetici, genul de programare care mima selecţia naturală pentru definitivarea şi perfecţionarea răspunsurilor. Dar avea o

personalitate enervantă - murmura, sforăia, vorbea de unul singur şi trăgea vînturi cu o uitare de sine zgomotoasă. Numai talentul lui ieşit din comun îl făcea să fie tolerat de ceilalţi membri ai grupului.

– Chiar e nevoie de trei oameni pentru treaba asta? se interesă Ricky după ce am dat mîna cu toţi trei.

– Da, răspunse Bobby, e nevoie de trei oameni, El Rooto, pentru că este complicat.

– De ce? Şi nu-mi mai zice El Rooto.

– Ascult şi mă supun, domnule Root.

– Hai, lasă, zi-i mai departe...

– Ei bine, am început să verific senzorii după episodul din dimineaţa asta, şi mi se par decalibraţi. Dar cum nimeni nu iese, se pune întrebarea dacă nu cumva e o eroare de citire, sau dacă senzorii înşişi dau erori, ori sînt doar greşit calibraţi pe echipamentul de aici. Mae cunoaşte senzorii ăştia, i-a folosit în China. Eu fac acum revizuirea codurilor. Iar Charley se află aici pentru că nu vrea să plece şi să ne lase singuri.

– La naiba, am şi lucruri mai importante de făcut, spuse Charley. Dar eu am scris algoritmul care controlează senzorii şi trebuie să optimizăm codurile senzorilor după ce îi reglăm. Abia aştept să termine cu bîjbîiala aici ca să m-apuc să optimizez. Se uită semnificativ spre Bobby. Indivizii ăştia habar n-au să optimizeze.

– Bobby ştie, spuse Mae.

– Mda, poate dacă-i dai şase luni pentru asta.

– Copii, copii, interveni Ricky. Hai să nu ne facem de rîs în faţa musafirului nostru.

Am zîmbit prietenos. Adevărul este că nu eram atent la ce-şi spuneau, doar îi studiam din priviri. Erau trei dintre cei mai buni programatori pe care-i avusesem - iar cînd lucrau pentru mine, erau atît de siguri pe ei încît i-ai fi putut considera aroganţi. Dar acum m-a frapat cît de agitaţi erau. Toţi erau cu capsa pusă, certăreţi, iritabili. Şi, privind retrospectiv, mi-am dat seama că aceeaşi stare de nervozitate îi caracteriza şi pe Rosie şi David.

Charley începu să murmure în felul lui enervant.

– Of, dar-ar dracii! exclamă Bobby Lembeck. Vrei să-i spui să înceteze?

– Charley, zise Ricky. Ştii că am mai vorbit despre mormăitul ăsta al tău.

Charley continuă să murmure.

– Charley...

Charley oftă îndelung, teatral. Se opri din mormăit.

– Mulţumesc, spuse Bobby.

Charley ridică exasperat ochii spre tavan.

– Bun, conchise Ricky. Terminaţi rapid ce-aveţi de făcut şi întoarceţi-vă la posturile voastre.

– OK, am înţeles.

– Vreau ca toată lumea să fie la post cît mai curînd posibil.

– OK, spuse Bobby.

– Vorbesc cît se poate de serios. La locurile voastre de muncă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ricky, gata, am înţeles. Acum, fii bun şi termină cu vorbăria ca să ne laşi să lucrăm.

Lăsînd în urmă grupul, Ricky mă conduse spre o încăpere mai mică. I-am spus:

– Ricky, băieţii ăştia nu sînt aşa cum îi ştiam cînd lucrau pentru mine.

– Ştiu. În momentul ăsta, toţi sînt puţin cam încordaţi.

– Dar de ce?

– Din cauza a ceea ce se întîmplă aici.

– Şi ce se întîmplă aici?

Se opri în faţa unui mic compartiment situat pe peretele opus al încăperii.

– Julia nu avea voie să-ţi spună pentru că e o treabă strict secretă.

Atinse uşa cu o cartelă magnetică specială.

– Strict secretă? Imagistica medicală a devenit strict secretă?

Sistemul de blocare a uşii s-a deschis cu un declic şi am intrat. Uşa s-a închis în spatele nostru. Înăuntru am văzut o masă, două scaune, un monitor de computer şi o tastatură. Ricky s-a aşezat la masă şi a început imediat să tasteze.

– Proiectul de imagistică medicală a fost doar o idee ulterioară, spuse el, o aplicaţie comercială minoră a unei tehnologii pe care o dezvoltam deja.

– Aha. Şi care ar fi aceea?

– E un proiect militar.

– Xymos lucrează la proiecte militare?

– Da. Cu contract. Făcu o pauză. Cu doi ani în urmă, pornind de la experienţa din Bosnia, Departamentul Apărării şi-a dat

seama că avioanele robotizate care puteau să transmită în direct imagini de pe cîmpul de luptă aveau o valoare uriaşă. Pentagonul a înţeles că în viitoarele războaie aceste camere zburătoare de luat vederi vor avea utilizări din ce în ce mai sofisticate. Se pot folosi la reperarea poziţiilor trupelor inamice chiar şi atunci cînd se ascund în junglă sau în anumite clădiri. Se pot utiliza la controlarea tirului rachetelor ghidate prin laser sau pentru a identifica poziţia trupelor aliate, şi aşa mai departe. Comandanţii aflaţi la sol ar putea să solicite imaginile pe care le doresc, în spectrul preferat - vizibil, infraroşu, ultraviolet, în oricare dintre ele. În viitoarele operaţiuni militare, imagistica în timp real va fi un instrument foarte puternic.

– Bun...

– Dar este limpede că aceste camere-robot sînt vulnerabile. Pot fi doborîte ca nişte porumbei. Pentagonul voia o cameră care să nu poată fi doborîtă. Ei şi-au imaginat ceva de dimensiuni foarte reduse, poate cît o libelulă - o ţintă prea mică pentru a fi lovită. Dar erau probleme cu alimentarea cu energie, cu suprafeţele de control mici şi cu limitările de rezoluţie care apăreau la folosirea unor lentile atît de mici. Aveau nevoie de lentile mai mari.

Am încuviinţat din cap.

– Iar voi v-aţi gîndit la un roi de nano componente.

– Întocmai.

Ricky arătă spre ecran, pe care un roi de puncte negre se mişcau şi se răsuceau în aer ca nişte păsări.

– Un nor de componente ţi-ar permite să faci o cameră cu o lentilă de dimensiunile dorite. Şi nu poate fi doborîtă pentru că un glonţ ar trece pur şi simplu prin nor. Mai mult decît atît, poţi să dispersezi norul aşa cum se împrăştie un stol de păsări la un foc de armă. În felul ăsta camera ar fi invizibilă pînă cînd norul şi-ar recapăta forma. Aşa încît părea să fie soluţia ideală. Pentagonul ne-a oferit trei ani de finanţare DARPA[13].

– Şi?

– Ne-am apucat să construim camera. Bineînţeles că a devenit imediat evident că avem o problemă cu inteligenţa distribuită.

---

13 Abreviere de la Deferise Advcanced Research Projects Agency - Agenţia pentru proiecte de cercetare avansată în domeniul militar (n.tr.).

Eram familiarizat cu problema. Nanoparticulele din nor trebuia înzestrate cu o inteligenţă rudimentară, astfel încît să poată interacţiona unele cu altele pentru a alcătui stolul care se deplasa prin aer. O astfel de activitate poate părea destul de inteligentă, dar ea avea loc chiar şi atunci cînd indivizii care alcătuiesc "stolul" sînt destul de reduşi mintal. În definitiv, păsările şi peştii pot face acest lucru şi nu sînt chiar cele mai inteligente fiinţe de pe planetă.

Majoritatea celor care privesc un stol de păsări sau un banc de peşti presupun că există un lider şi că toate celelalte animale îl urmează pe lider. Asta pentru că fiinţele umane, la fel ca majoritatea mamiferelor sociale, au lideri de grup.

Dar păsările şi peştii nu au lideri. Grupurile lor sînt organizate altfel. Studierea atentă a comportamentului de grup - prin analiză video cadru cu cadru - a arătat că, de fapt, nu există nici un lider. Păsările şi peştii reacţionează la cîţiva stimuli simpli între membrii grupului, iar rezultanta este un comportament coordonat. Numai că nimeni nu controlează acest comportament. Nimeni nu îl conduce. Nimeni nu îl dirijează.

După cum păsările nici nu sînt genetic programate pentru comportamentul de stol. Adunarea în stol nu este "implementată" la nivel hardware. Nu există nimic în creierul păsării care să-i spună "Cînd se întîmplă asta şi asta, începeţi să vă adunaţi". Dimpotrivă, adunarea în stol apare în interiorul grupului ca rezultat al unor reguli mult mai simple, de nivel scăzut. Reguli precum: "Rămîi aproape de păsările de lîngă tine, dar nu te ciocni de ele". Pe baza acestor reguli, întregul grup se mişcă coordonat în interiorul stolului şi fără accidente. Pentru că se produce pe baza unor reguli elementare, adunarea în stol a fost denumită comportament emergent. Definiţia tehnică a comportamentului emergent spune că este comportamentul care apare într-un grup fără să fi fost programat în nici un membru al grupului. Comportamentul emergent poate apărea la orice populaţie, inclusiv o populaţie de computere. Sau o populaţie de roboţi. Sau un nanofurnicar.

I-am spus lui Ricky:

– Problema voastră a fost cumva comportamentul emergent al roiului?

– Exact.

– Era imprevizibil?

– Ca să ne exprimăm eufemistic.

În ultimele decenii, noţiunea de comportament de grup emergent a provocat o revoluţie minoră în ştiinţa computerelor. Pentru programatori însemna că poţi să stabileşti reguli de comportament pentru agenţii individuali, dar nu şi pentru agenţii care acţionează împreună. Agenţii individuali - care pot fi module de program, procesoare sau, ca în acest caz, microroboţi adevăraţi - pot fi programaţi să coopereze în anumite circumstanţe şi să concureze în altele. Li se pot stabili nişte scopuri. Pot fi instruiţi să-şi urmărească neabătut realizarea scopurilor sau să fie disponibili pentru a-i ajuta pe alţi agenţi. Dar rezultatul acestor interacţiuni nu putea fi programat. Pur şi simplu apărea, cu consecinţe adeseori surprinzătoare.

Într-un sens, asta era foarte interesant. Pentru prima oară un program producea rezultate pe care programatorul nu putea să le prezică. Programele se comportau mai mult ca nişte organisme vii decît ca nişte automate artificiale. Asta îi entuziasma pe programatori, dar le crea şi un sentiment de frustrare.

Căci comportamentul emergent al programelor era aleatoriu. Uneori, agenţii aflaţi în competiţie luptau pînă ajungeau la impas, iar programul înceta să-şi mai realizeze sarcinile. Alteori, agenţii erau atît de influenţaţi unii de alţii încît pierdeau din vedere scopul prestabilit şi făceau în schimb altceva. În acest sens, programul se comporta ca un copil - imprevizibil şi uşor de deturnat. Aşa cum se exprimase un programator: “Să încerci să programezi inteligenţa distribuită este ca şi cum i-ai spune unui puşti ele cinci ani să se ducă în camera lui şi să-şi schimbe hainele. S-ar putea să facă şi asta, dar la fel de probabil e să facă altceva şi să nu se mai întoarcă.”

Dat fiind că aceste programe se comportau “ca în viaţă”, programatorii au început să facă analogii cu comportamentul organismelor vii din lumea reală. De fapt, ei au început să copieze comportamentul organismelor reale ca o cale de a obţine un oarecare control asupra rezultatelor programelor.

Aşa încît au apărut programatori care studiau furnicarele, movilele de termite sau dansul albinelor, cu scopul de a scrie programe care să controleze orarele de aterizare ale avioanelor, programarea excursiilor la agenţiile de turism sau traduceri lingvistice. Aceste programe puteau lucra foarte bine, dar tot

exista riscul să o ia razna, mai ales dacă circumstanţele se modificau drastic. În momentul acela îşi pierdeau scopul.

Ăsta a fost momentul în care, în urmă cu cinci ani, am început să copiez relaţia prădător-pradă pentru a găsi o metodă de menţinere a scopului. Şi asta pentru că animalele de pradă flămînde nu se lăsau abătute de la ţel. Circumstanţele puteau să le oblige să improvizeze metodele folosite şi puteau să încerce de mai multe ori înainte de a reuşi - dar nu pierdeau niciodată din vedere obiectivul.

Aşa că am devenit expert în relaţiile dintre prădător şi pradă. Ştiam o mulţime de lucruri despre haitele de hiene, de cîini de vînătoare africani, despre leoaicele care-şi urmăreau prada şi despre coloanele de atac ale furnicilor legionare. Echipa mea studiase lucrările biologilor de teren şi generalizaserăm descoperirile acestora într-un modul de program numit PREDPREY, care putea fi folosit pentru a controla orice sistem de agenţi şi pentru a-l face să fie consecvent. Să determine programul să caute un ţel.

Privind la ecranul lui Ricky, la unităţile coordonate care se mişcau lin în timp ce se rostogoleau prin aer, am spus:

– Aţi folosit PREDPREY ca să vă programaţi unităţile individuale?

– Exact. Am folosit acele reguli.

– Păi, comportamentul mi se pare destul de bun, am spus urmărind ecranul. Care este problema?

– Nu sîntem siguri.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că ştim că este o problemă, dar nu ştim sigur ce anume o cauzează. Dacă problema vine de la programare sau de la altceva.

– Altceva? Ce anume ar mai putea să fie? am întrebat, încruntîndu-mă. Nu pricep, Ricky. Ăsta e doar un grup de microroboţi. Poţi să-l determini să facă ce vrei. Dacă programarea nu e corectă, o ajustezi. Ce nu înţeleg eu aici?

Ricky s-a uitat la mine stînjenit. Şi-a îndepărtat scaunul de masă şi s-a ridicat în picioare.

– Hai să-ţi arăt cum fabricăm noi agenţii ăştia, a spus el. După aia o să înţelegi mai bine situaţia.

După ce urmărisem înregistrarea prezentării făcute de Julia, eram grozav de curios să văd ce urma să-mi arate. Pentru că

mulţi oameni pe care-i respectam considerau că manufacturarea moleculară era imposibilă. Una din obiecţiile teoretice principale se referea la timpul necesar pentru a construi o moleculă funcţională. Pentru a funcţiona cît de cît, linia de nanoasamblare ar fi trebuit să fie mult mai eficientă decît toate realizările de pînă atunci ale manu- facturării umane. În esenţă, toate liniile de asamblare construite de oameni funcţionau cu aproximativ aceeaşi viteză: se putea adăuga cîte o parte pe secundă. De exemplu, un automobil are cîteva mii de părţi componente. Poţi să construieşti o maşină în cîteva ore. Un avion comercial are şase milioane de părţi şi necesită cîteva luni pentru a fi construit.

Dar o moleculă manufacturată obişnuită constă din 10^{25} părţi. Asta înseamnă 10 000 000 000 000 000 000 000 000 părţi. Practic, acest număr este de neimaginat. Creierul omenesc nu l-ar putea cuprinde. Dar calculele au arătat că şi în situaţia în care ai putea să asamblezi un milion de părţi pe secundă, timpul necesar pentru a completa o moleculă tot ar fi de 3 000 de trilioane de ani - adică un interval de timp mai lung decît vîrsta cunoscută a universului. Iar asta era o problemă. Cunoscută sub numele de problema timpului de construire. Aşa că i-am spus lui Ricky:

– Dacă aţi ajuns la manufacturarea industrială…

– Da, am ajuns.

– Înseamnă că aţi rezolvat problema timpului de construire.

– Am rezolvat-o.

– Cum?

– Ai răbdare.

Majoritatea savanţilor presupuneau că această problemă avea să fie rezolvată prin asamblarea unor subunităţi mai mari, fragmente moleculare alcătuite din miliarde de atomi. Ceea ce ar fi redus timpul de asamblare la vreo doi ani. Apoi, cu ajutorul autoasamblării parţiale, puteai reduce timpul la cîteva ore, poate chiar la o oră. Dar chiar şi cu perfecţionările ulterioare, tot rămînea o provocare teoretică producerea unor cantităţi comerciale ale produsului. Pentru că scopul nu era să manufacturezi o singură moleculă într-o oră. Ţelul era să fabrici cîteva kilograme de molecule într-o oră. Nimeni nu reuşise să descopere cum s-ar putea face asta.

Am trecut prin două laboratoare, din care unul arăta ca un laborator de microbiologic obişnuit. Am văzut-o pe Mae stînd în picioare în laborator, încercînd să-şi omoare timpul. Am vrut să-l întreb pe Ricky de ce avea nevoie aici de un laborator de microbiologie, dar mi-a anulat întrebarea cu un gest al mîinii. Era nerăbdător acum, în mare grabă. L-am văzut uitîndu-se pe furiş la ceasul de la mînă. Chiar în faţa noastră se afla un ultim sas din sticlă. Pe uşa de sticlă era gravat MicroFabricaţie. Ricky mi-a făcut semn să intru:

– Pe rînd, cîte unul, mi-a spus. Doar atît permite sistemul.

Am păşit înăuntru. Uşile s-au închis cu un fişîit în urma mea, tampoanele de presiune închizîndu-se din nou cu un zgomot înfundat. Aerul izbucni din nou în rafale: de jos, din lateral şi de sus. Începusem să mă obişnuiesc. A doua uşă se deschise şi am păşit într-un alt coridor scurt, care ducea la o încăpere mare. Am văzut o lumină strălucitoare, albă - atît de puternică încît mă dureau ochii.

Ricky a venit imediat după mine, vorbind în timp ce mergea, dar nu-mi amintesc ce spunea. Nu mă puteam concentra asupra cuvintelor lui. Rămăsesem cu gura căscată. Pentru că ajunsesem în clădirea principală a fabricii - un imens spaţiu fără ferestre, ca un hangar uriaş, înalt cît o clădire cu trei niveluri. Iar în interiorul acestui hangar se afla o structură de o complexitate imensă, care părea să plutească în aer, strălucind ca un giuvaier.

ZIUA A ŞASEA
9:12 A.M.

La început mi-a fost greu să înţeleg ce vedeam - arăta ca o caracatiţă gigantică strălucitoare, care se înălţa deasupra mea, cu braţe sclipitoare faţetate, extinse în toate direcţiile, aruncînd reflexii complexe şi benzi de culoare pe pereţii din jur. Numai că această caracatiţă avea straturi multiple de braţe. Un strat era jos, la doar treizeci de centimetri deasupra pardoselii. Al doilea era la nivelul pieptului; al treilea şi al patrulea mai sus, deasupra capului meu. Şi toate străluceau şi scînteiau.

Am clipit, aproape orbit. Am început să desluşesc detalii. Caracatiţa era încadrată de o structură neregulată pe trei niveluri, construită în întregime din module cubice din sticlă. Podelele, pereţii, tavanele, scările - toate erau cuburi. Dar aranjamentul era aleatoriu, ca şi cum cineva răsturnase în mijlocul sălii o grămadă de cuburi uriaşe din zahăr transparent. În interiorul acestei grupări de cuburi, braţele caracatiţei şerpuiau în toate direcţiile. Întreaga alcătuire era susţinută de o reţea de traverse şi conectori din metal galvanizat, acesta fiind motivul pentru care caracatiţa părea să plutească.

Ricky îmi spuse cu un zîmbet larg:

– Asamblare convergentă. Arhitectura este fractală. Fain, nu?

Am încuviinţat încet din cap. Începeam să văd mai multe detalii. Ceea ce mi se păruse a fi o caracatiţă era de fapt structura unui arbore cu crengi. O conductă cu secţiunea pătrată se înălţa vertical în centrul încăperii, cu ţevi mai mici care se ramificau pe toate laturile. Din aceste ramuri se ramificau alte ţevi mai mici, apoi altele şi mai mici. Cele mai mici aveau grosimea unui creion. Totul strălucea şi scînteia ca şi cum ar fi fost reflectat în oglindă.

– De ce e atît de strălucitoare toată chestia asta?

– Sticla are o peliculă diamantoidă, mi-a răspuns el. La nivel molecular, sticla e ca şvaiţerul, plină de găuri. Şi, fireşte, e un fluid, aşa încît atomii trec prin ea ca prin brînză!

– Adică aţi acoperit sticla cu o peliculă.

– Exact. Era obligatoriu.

Undeva, în această pădure de sticlă ramificată, David şi Rosie se mişcau dintr-un loc în altul, făceau însemnări, reglau valve, îşi consultau minicomputerele portabile. Am înţeles că

priveam la o uriaşă linie de asamblare în paralel. Micile fragmente de molecule se introduceau în ţevile cele mai subţiri, iar atomii se adăugau acestora. Cînd treaba asta se termina, fragmentele se mutau în ţevile mai mari, unde erau adăugaţi alţi atomi. În felul acesta, moleculele se deplasau treptat spre centrul structurii pînă cînd asamblarea se termina, după care erau descărcate în conducta principală.

– Întru totul exact, a spus Ricky. Este la fel ca o linie de asamblare pentru automobile, numai că totul e la scară moleculară. Moleculele încep la capete şi vin pe circuit spre centru. Aici adăugăm o secvenţă de proteină, dincolo - o grupare metil, exact cum se adaugă roţile şi portierele la un automobil. La capătul liniei rezultă o structură moleculară nouă, construită conform specificaţiilor noastre.

– Şi braţele diferite?

– Realizează molecule diferite. De-aia braţele arată diferit.

În mai multe locuri, braţul caracatiţei trecea printr-un tunel de oţel întărit cu buloane masive pentru circuitul de vid. În alte locuri, cubul era acoperit cu o izolaţie capitonată de argint, şi am văzut nişte containere de azot lichid în apropiere. În secţiunea aceea erau generate temperaturi extrem de scăzute.

– Acelea sînt sălile criogenice, mi-a spus Ricky. Nu mergem cu temperatura prea jos, cel mult pînă la minus şaptezeci de grade Celsius. Hai să-ţi arăt.

M-a condus prin complex, străbătînd pasarelele de sticlă care treceau printre braţe. Din loc în loc, cîte o scară scundă ne permitea să păşim peste braţele mai joase.

Ricky sporovăia neîncetat despre detaliile tehnice: furtunuri cu mantale vidate, separatoare de faze metalice, valve de control sferice. Cînd am ajuns la cubul izolat, a deschis o uşă masivă spre o cameră de mici dimensiuni, cu o a doua încăpere adiacentă. Arăta ca un compartiment dublu pentru depozitarea cărnii. Fiecare uşă avea cîte o ferestruică de vizitare. În momentul acela, totul era la temperatura camerei.

– Poţi avea aici două temperaturi, a spus Ricky. Poţi să controlezi ce se întîmplă într-o cameră acţionînd din cealaltă, dacă doreşti, dar de regulă totul e automatizat.

Ricky m-a condus din nou afară, uitîndu-se iar la ceas. I-am spus:

– Întîrziem la vreo întîlnire?

– Ce? Nu, nu. Nimic de genul ăsta.

Cele două cuburi din apropiere erau de fapt nişte camere metalice solide, cu cabluri electrice groase la interior. Am întrebat:

– Ăştia sînt magneţii?

– Exact. În centru sînt generate cîmpuri magnetice pulsatorii de 33 Tesla. Asta ar fi cam de un milion de ori valoarea cîmpului magnetic terestru.

Cu un icnet, deschise uşa spre cea mai apropiată dintre sălile magneţilor. Am văzut un obiect inelar cu diametrul de un metru şi optzeci de centimetri, avînd în centru o gaură cu diametrul de doi centimetri şi jumătate. Inelul era complet acoperit cu ţevărie şi material plastic izolator. Nişte buloane masive din oţel fixau mantaua.

– Răcire din belşug pentru jucăria asta, pot să-ţi spun. Şi curent electric cît cuprinde: cincisprezece kilovolţi. Condensatoarele au nevoie de un minut ca să se încarce. Şi, bineînţeles, nu putem lucra decît cu curent alternativ. Dacă am folosi curent continuu, ar exploda, din cauza cîmpului magnetic generat.

Arătă spre baza magnetului, unde se afla un buton la nivelul genunchiului.

– Acela e întrerupătorul de siguranţă, spuse el. Pentru orice eventualitate. Îl apeşi cu genunchiul dacă ai mîinile ocupate.

– Aşadar, folosiţi cîmpuri magnetice de mare intensitate ca să realizaţi o parte din asam...

Dar Ricky se întorsese deja şi se îndrepta spre uşă, uitîndu-se din nou la ceas. M-am grăbit să-l ajung din urmă.

– Ricky...

– Mai am cîte ceva să-ţi arăt, spuse el. Ne apropiem de final.

– Ricky, toate astea sînt foarte impresionante, am spus, arătînd spre braţele strălucitoare. Dar cea mai mare parte a liniei tale de asamblare funcţionează la temperatura camerei - fără vid, fără criogenie, fără cîmpuri magnetice.

– Exact. Fără condiţii speciale.

– Cum de este posibil una ca asta?

Ridică din umeri.

– Asamblorii nu au nevoie de aşa ceva.

– Asamblorii? Vrei să spui că pe această linie lucrează asamblori moleculari?

– Da, bineînţeles.

– Şi asamblorii ăştia realizează procesul de fabricaţie pentru voi?

– Desigur. Am crezut că ai înţeles deja asta.

– Nu, Ricky, n-am înţeles deloc acest lucru. Şi nu-mi place să fiu minţit.

Chipul lui căpătă o expresie de om ofensat.

– Dar nu te mint.

Însă eu eram sigur că mă minte.

Unul dintre primele lucruri pe care savanţii le-au aflat despre manufacturarea moleculară a fost cît de îngrozitor de dificil era de realizat. În 1990, unii cercetători de la IBM au reuşit să aranjeze nişte atomi de xenon pe o plachetă din nichel pînă cînd au format literele “IBM” ca în sigla companiei. Întregul aranjament avea dimensiuni de ordinul unei zecimi de miliardime de centimetru şi nu putea fi văzut decît cu ajutorul microscopului electronic. Dar impactul vizual era extrem de puternic şi s-a bucurat de multă publicitate. IBM i-a făcut pe oameni să creadă că aceasta era dovada unui concept, deschiderea uşii spre manufacturarea moleculară. Dar a rămas la stadiul de ştire de senzaţie.

Pentru că ordonarea atomilor individuali într-un aranjament specific era o muncă lentă, migăloasă şi costisitoare. Cercetătorii de la IBM au avut nevoie de o zi întreagă ca să aranjeze treizeci şi cinci de atomi. Nimeni nu credea că se poate crea o tehnologie cu totul nouă în felul acesta. În schimb, cei mai mulţi credeau că, pînă la urmă, specialiştii în nanoinginerie vor găsi o metodă de construire a unor “asamblori” - maşini moleculare miniaturale capabile să realizeze anumite molecule, aşa cum maşinile cu rulmenţi puteau să realizeze rulmenţi. Noua tehnologie urma să se bazeze pe maşini moleculare pentru a obţine produse moleculare.

Era un concept frumos, dar problemele practice erau descurajante. Din cîte ştiam eu, nici un laborator din lume nu reuşise să-l realizeze. Iar acum Ricky îmi spunea, pe un ton nepăsător, că cei de la Xymos puteau construi asamblori moleculari care construiau molecule pentru companie.

Iar eu nu-l credeam.

Toată viaţa lucrasem în domeniul tehnologiei şi îmi dezvoltasem un adevărat fler pentru ceea ce era posibil. Pur şi simplu acest gen de uriaş salt înainte nu avusese loc. Niciodată.

Tehnologiile sînt o formă a cunoaşterii şi, ca întreaga cunoaştere, tehnologiile cresc, evoluează, se maturizează. A crede altceva era ca şi cum ai crede că fraţii Wright ar fi putut construi o rachetă ca să zboare pînă la Lună în loc să zboare la o sută de metri deasupra dunelor de nisip de la Kitty Hawk.

Nanotehnologia se afla încă în etapa Kitty Hawk.

– Haide, Ricky, am spus. Cum faceţi de fapt toată treaba asta?

– Detaliile tehnice nu sînt aşa de importante, Jack.

– Ce gogomănie mai e şi asta? Bineînţeles că sînt importante.

– Jack, spuse el adresîndu-mi un zîmbet cuceritor. Chiar crezi că te mint?

– Da, Ricky, aşa cred.

M-am uitat la braţele caracatiţei din jurul meu. Înconjurat de sticlă, mi-am văzut imaginea reflectată de zeci de ori în suprafeţele reflectorizante. Era ceva derutant, mă simţeam dezorientat. Încercînd să-mi adun gîndurile, m-am uitat în jos, la picioarele mele.

Şi am observat că, deşi mersesem prin pasarele din sticlă, unele porţiuni din podeaua pe care mă aflam erau şi ele din sticlă. O asemenea secţiune era în apropierea mea. Am mers către ea. Prin sticlă am văzut conductele şi ţevile de oţel de la subsol. Un grup de ţevi mi-a atras atenţia pentru că porneau de la sala de materii prime la un cub de sticlă din apropiere, punct în care ieşeau prin podea şi se îndreptau în sus, ramificîndu-se în tuburi mai subţiri.

Am presupus că aceea era materia primă - nămolul de materie organică brută care avea să fie transformat în linia de asamblare în molecule finite.

Privind din nou la podea, am urmărit traseul ţevilor înapoi spre locul unde pătrundeau din camera învecinată. Şi această joncţiune era din sticlă. Am putut să văd burţile cazanelor imense pe care le remarcasem mai devreme. Rezervoarele despre care crezusem că fac parte dintr-o microfabrică de bere. Fiindcă aşa arătau, fără doar şi poate, ca o mică fabrică de bere. Maşini pentru fermentare controlată, pentru dezvoltarea controlată a microbilor.

Şi atunci mi-am dat seama ce era cu adevărat.

– Fir-ai tu să fii de ticălos!

Ricky a zîmbit din nou şi a ridicat din umeri:

– Hei, aşa ne facem treaba.

Cazanele din camera învecinată erau într-adevăr rezervoare pentru dezvoltarea controlată a microbilor. Numai că Ricky nu făcea bere - el făcea microbi, şi nu aveam nici o îndoială în privinţa motivului pentru care făcea asta. Incapabili să construiască nanoasamblori adevăraţi, Xymos se folosea de bacterii ca să obţină moleculele. Iar asta era inginerie genetică, nu nanotehnologie.

– Ei bine, nu e chiar aşa, a replicat Ricky cînd i-am spus ce credeam. Dar recunosc că folosim o tehnologie hibridă. Ceea ce nici n-ar fi o prea mare surpriză, nu-i aşa?

Asta era adevărat. De cel puţin zece ani, observatorii preziseseră că, în cele din urmă, ingineria genetică, programarea şi nanotehnologia vor fuziona. Toate erau implicate în activităţi similare şi interconectate. Nu era prea mare diferenţă între folosirea unui computer pentru a descifra o parte a genomului bacterian, pe de o parte, şi folosirea computerului pentru a te ajuta să inserezi gene noi în alcătuirea bacteriilor pentru obţinerea unor proteine noi, pe de alta. Şi nu era mare diferenţă între crearea unor noi bacterii care să producă, să zicem, molecule de insulină şi crearea unui asamblor artificial, micromecanic, care să producă molecule noi. Totul se petrecea la acelaşi nivel molecular. În toate cazurile era vorba de încercarea de a impune un proiect uman asupra unor sisteme extrem de complexe. Iar dacă proiectarea moleculară nu era complicată, atunci nimic nu era.

Poţi să-ţi imaginezi o moleculă ca pe un şir de atomi prinşi laolaltă precum blocurile unui joc de Lego. Dar imaginea este înşelătoare. Pentru că, spre deosebire de jocul de Lego, atomii nu pot fi asamblaţi în orice fel de aranjament vrei. Un atom inserat era supus unor puternice forţe locale - magnetice şi chimice -, adesea cu rezultate nedorite. Atomul putea fi expulzat din poziţia respectivă. Era posibil să rămînă, dar într-un unghi neadecvat. Putea chiar să provoace plierea moleculei în noduri.

În consecinţă, manufacturarea moleculară era un exerciţiu în arta posibilului, de substituire a atomilor şi a grupurilor atomice pentru a obţine structuri echivalente care să funcţioneze în felul dorit. În faţa tuturor acestor dificultăţi, era imposibil să ignori faptul că existau deja fabrici moleculare

testate care erau capabile să producă cantităţi mari de molecule: acestea se numeau celule.

– Din păcate, manufacturarea celulară nu ne poate aduce decît în faza asta, a spus Ricky. Recoltăm moleculele de substrat - materiile prime - şi pe urmă construim pe ele cu ajutorul procedurilor de nanoinginerie. Aşa încît facem cîte puţin din amîndouă.

Am arătat spre rezervoare.

– Ce tip de celule creşteţi acolo?

– Theta-d 5972, mi-a răspuns.

– Asta ce e?

– O specie de *E. coli*.

E. coli este o bacterie cît se poate de obişnuită, care se găseşte mai peste tot în natură, ba chiar şi în intestinul omului. Am spus:

– S-a gîndit cineva că s-ar putea să nu fie o idee prea inspirată folosirea unor celule care pot trăi şi în interiorul fiinţelor omeneşti?

– Nu prea, a spus el. Sincer vorbind, acest lucru nu a fost luat în considerare. Am dorit doar o celulă bine studiată, despre care să găsim toate informaţiile necesare în literatura de specialitate. Am ales un standard industrial.

– Aha...

– Oricum, continuă Ricky, nu cred că asta constituie o problemă, Jack. N-o să reziste în intestinele umane. Theta-d este optimizată pentru o varietate de surse nutritive - pentru a putea fi crescută ieftin în laborator. De fapt, cred că poate creşte chiar şi în gunoi.

– Prin urmare, aşa obţineţi moleculele. Bacteriile le fabrică pentru voi.

– Da, aşa obţinem moleculele primare. Recoltăm douăzeci şi şapte de molecule primare. Ele se îmbină unele cu altele într-un mediu de temperatură înaltă în care atomii sînt mai activi şi se amestecă rapid.

– De-aia e aşa de cald aici?

– Da. Randamentul reacţiei are un maximum la şaizeci şi patru de grade Celsius, aşa că lucrăm la această temperatură, la care obţinem cea mai mare viteză de combinare. Dar aceste molecule se pot combina şi la temperaturi mult mai scăzute. Chiar şi între 1,5 şi 4,5 grade Celsius poţi obţine o anumită cantitate de combinare moleculară.

– Şi nu aveţi nevoie de alte condiţii? De vid? De presiune? Cîmpuri magnetice intense?

– Nu, Jack, răspunse Ricky clătinînd din cap. Menţinem condiţiile astea numai ca să accelerăm asamblarea, dar nu sînt strict necesare. Designul este realmente elegant. Moleculele componente se combină destul de uşor.

– Iar moleculele astea componente se combină pentru a forma asamblorul final de care aveţi nevoie?

– Care pe urmă asamblează moleculele pe care le dorim. Da.

Crearea asamblorilor cu ajutorul bacteriilor era o soluţie ingenioasă. Dar, după cum spunea Ricky, componentele se asamblau aproape automat, fără să fie nevoie de altceva decît de temperaturi ridicate. Şi atunci, pentru ce mai era necesară această complexă construcţie din sticlă?

– Pentru randament şi pentru separarea proceselor, m-a lămurit Ricky. Putem construi pînă la nouă asamblori simultan, în braţe diferite.

– Şi unde realizează aceşti asamblori moleculele finale?

– În aceeaşi structură. Dar mai întîi îi reaplicăm.

Am clătinat din cap. Termenul nu-mi era familiar.

– Re-aplicaţi?

– Este o uşoară perfecţionare pe care am pus-o la punct aici. Urmează s-o brevetăm. Vezi, sistemul nostru a funcţionat perfect de la bun început - dar producţia era extrem de scăzută. Abia dacă obţineam o jumătate de gram de molecule finite într-o oră. În ritmul ăsta, ar fi durat cîteva zile ca să realizăm o singură cameră. Nu ne dădeam seama care era problema. Fosta asamblare din braţele caracatiţei este realizată în fază gazoasă. A reieşit că asamblorii moleculari erau grei şi aveau tendinţa să se lase la fund. Bacteriile se depuneau pe un strat deasupra lor, eliberînd moleculele componente care erau ceva mai uşoare şi pluteau mai sus. Aşa încît asamblorii intrau prea puţin în contact cu moleculele pe care ar fi trebuit să le asambleze. Am încercat să combinăm tehnologiile, dar fără nici un folos.

– Şi atunci ce aţi făcut?

– Am modificat proiectul asamblorului astfel încît să posede o bază lipotrofă care să se ataşeze de suprafaţa bacteriei. Asta a adus asamblorii într-un contact mai bun cu moleculele componente, şi imediat producţia a crescut cu cinci ordine de mărime.

– Iar acum asamblorii voştri stau pe bacterii?

– Corect. Se ataşează de membrana externă a celulei.

La un calculator din apropiere, Ricky tastă o comandă şi proiectul asamblorului apăru pe monitorul cu cristale lichide. Asamblorul semăna cu o morişcă de la focurile de artificii, cu nişte braţe spiralate plecînd în diferite direcţii dintr-un nod atomic dens situat în centru.

– Aşa cum am mai spus, este o geometrie fractală, mi-a explicat Ricky. Aşa că arată cam la fel la trepte de mărire mai mici. Ca în bancul ăla vechi, cu ţestoasele care arată toate la fel. Apăsă cîteva taste. În orice caz, uite şi configuraţia ataşată.

Ecranul prezenta acum asamblorul aderînd la o structură mult mai mare, în formă de pilulă, ca o morişcă ataşată de un submarin.

– Asta e bacteria Theta-d, mă anunţă Ricky. Cu asamblorul lipit de ea.

În timp ce priveam, mai multe morişti s-au ataşat de bacterie.

– Şi aceşti asamblori construiesc de fapt camerele?

– Corect.

Tastă o nouă comandă şi pe monitor apăru o nouă imagine.

– Asta e micromaşina-ţintă, camera finală. Ai văzut versiunea pentru circuitul sanguin. Asta e versiunea pentru Pentagon, mult mai mare şi proiectată să fie aeropurtată.

– Unde-i elicea?

– N-are elice. Maşina se foloseşte de aceste protuberanţe rotunde pe care le vezi aici, înfipte la diferite unghiuri. Alea constituie motorul. Maşinile manevrează de fapt căţărîndu-se pe vîscozitatea aerului. Ceea ce vezi tu acum este un elicopter molecular.

– Pe ce se caţără?

– Pe vîscozitatea aerului. La nivel de micromaşină, ai uitat? Este o lume cu totul nouă, Jack.

Oricît de inovator era proiectul, Ricky trebuia totuşi să se încadreze în specificaţiile de fabricaţie impuse de Pentagon pentru produs, iar produsul nu era performant. Adevărat, construiseră camera care nu putea fi doborîtă şi transmitea imaginile destul de bine. Ricky mi-a explicat că în testele de interior a funcţionat perfect. Dar în aer liber, pînă şi cea mai uşoară briză reuşea să o împrăştie ca pe un nor de praf. Echipa

de ingineri de la Xymos încerca să modifice unităţile pentru a le creşte mobilitatea, dar deocamdată fără succes. Intre timp, Departamentul Apărării decisese că restricţiile impuse de proiect nu puteau fi îndeplinite şi îşi retrăseseră susţinerea ideii de nanotehnologie. Contractul cu Xymos fusese anulat. Departamentul Apărării urma să-şi retragă finanţarea în şase săptămîni.

– De-aia s-a luptat Julia cu atîta disperare ca să obţină capitalul investitorilor în săptămînile din urmă?

– Exact, admise Ricky. Sincer vorbind, întreaga companie ar putea da faliment înainte de Crăciun.

– Doar dacă nu reuşiţi să reparaţi unităţile, astfel încît să poată funcţiona şi în aer liber.

– Exact, exact!

– Ricky, eu sînt programator. Nu te pot ajuta în problema mobilităţii agenţilor. Asta e o chestiune care ţine de proiectarea moleculară. Este inginerie, nu e specialitatea mea.

– Hm, ştiu asta. Făcu o pauză şi se încruntă, apoi continuă: Dar, de fapt, noi credem că instrucţiunile programului ar putea fi implicate în soluţia problemei.

– Instrucţiunile? Implicate în soluţia cărei probleme?

– Jack, trebuie să fiu sincer cu tine. Am făcut o greşeală. Dar nu e vina noastră. Îţi jur! N-am fost noi de vină, ci constructorii. Se ridică de pe scaun. Hai cu mine, o să-ţi arăt.

Mergînd vioi, m-a condus în cealaltă parte a fabricii, unde se afla o cuşcă de ascensor galbenă, montată pe perete. Era un ascensor mic şi nu m-am simţit la largul meu pentru că era deschis. Mi-am ferit privirea.

– Ţi-e frică de înălţimi? m-a întrebat Ricky.

– Nu le suport.

– Păi, e mai bine decît să urci scările.

Arătă într-o parte, unde o scară metalică urca pe perete pînă la tavan.

– Cînd se strică ascensorul, sîntem nevoiţi să urcăm pe chestia aia.

– Eu în nici un caz, am spus scuturîndu-mă.

Am urcat cu ascensorul pînă la tavan, la trei niveluri deasupra solului. De tavan atîrna o încîlceală de ţevi şi conducte, precum şi o reţea de pasarele din plasă de sîrmă, folosite de muncitorii de la întreţinere. Detestam sîrma pentru

că puteam să văd prin ea pînă jos. Am încercat să mă uit în altă parte. A trebuit să ne aplecăm de mai multe ori ca să trecem pe sub ţevi. Ricky a fost nevoit să strige ca să acopere zgomotul asurzitor al echipamentului.

– Totul e aici, sus! a strigat el, arătînd în diferite direcţii. Aeratoarele, acolo! Rezervorul de apă pentru aspersoarele contra incendiilor, dincolo! Cutiile pentru racordurile electrice, aici! Aici e, de fapt, centrul pentru toate utilităţile.

Ricky a mers mai departe pe pasarelă, oprindu-se în cele din urmă lîngă o supapă mare de aer cu diametrul de circa nouăzeci de centimetri, care intra în zidul exterior.

– Asta e supapa numărul trei, a spus el apropiindu-se de urechea mea. Este una din cele patru supape principale care elimină aerul în exterior. Acum, vezi fantele alea de-a lungul supapei şi cutiile pătrate montate în fante? Sînt dispozitivele de filtrare. Avem microfiltre aranjate în straturi succesive pentru a preveni contaminarea externă cu diverse elemente provenite din fabrică.

– Le văd...

– Păi, le vezi acum, preciză Ricky. Din nefericire, constructorii au uitat să instaleze filtrele în această supapă. De fapt, nici măcar nu au tăiat fantele, aşa încît cei care au inspectat clădirea n-au remarcat că lipseşte ceva. Au semnat recepţia clădirii, iar noi am început să lucrăm aici. Şi am eliminat aer nefiltrat în mediul exterior.

– Cît timp?

Ricky îşi muşcă buza şi răspunse:

– Trei săptămîni.

– Şi aţi mers cu producţie maximă?

El încuviinţă din cap.

– Credem că au fost eliminate aproximativ douăzeci şi cinci de kilograme de contaminanţi.

– Şi ce fel de contaminanţi au fost?

– Cîte puţin din fiecare. Nu sîntem siguri ce anume exact.

– Prin urmare, aţi eliminat E. coli, asamblori, molecule finite, toate astea?

– Întocmai. Dar nu ştim în ce proporţii.

– Contează proporţiile?

– S-ar putea. Da.

Ricky devenea tot mai nervos pe cînd îmi spunea toate astea, muşcîndu-şi limba, scărpinîndu-se în cap, evitîndu-mi privirea.

Nu pricepeam. În analele poluării industriale, douăzeci şi cinci de kilograme de poluanţi reprezentau ceva banal. Douăzeci şi cinci de kilograme încăpeau lejer într-un sac de sport. În afară de cazul în care era vorba de substanţe cu o toxicitate sau o radioactivitate extrem de ridicată - ceea ce nu era cazul -, o cantitate atît de mică pur şi simplu nu conta. Am spus:

– Şi ce-i cu asta, Ricky? Particulele alea au fost împrăştiate de vînt pe o rază de cîteva sute de kilometri în deşert. Lumina soarelui şi radiaţia cosmică le vor descompune. Se vor dezintegra şi în cîteva ore sau zile vor dispărea. Corect?

Ricky ridică din umeri.

– De fapt, Jack, nu asta s-a...

Acela a fost momentul în care s-a declanşat alarma.

Nu era o alarmă prea zgomotoasă, doar un piuit slab, insistent, dar l-a făcut pe Ricky să tresară. A alergat de-a lungul pasarelei, facînd să se zgîlţîie structura metalică, pînă la un computer montat pe perete. Într-un colţ al monitorului apăruse o mică fereastră de stare pe care scria cu litere roşii: INTRARE PV-90.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Ceva a declanşat alarma de perimetru.

Îşi desfăcu staţia radio portabilă şi spuse:

– Vince, blochează totul.

Se auzi un păcănit electrostatic, apoi răspunsul:

– Sîntem blocaţi, Ricky.

– Ridică presiunea pozitivă.

– Avem 35 kilopascali deasupra liniei de referinţă. Vrei să o cresc mai mult?

– Nu, las-o aşa. Avem vizualizare?

– Încă nu.

– Fir-ar să fie!

Ricky îşi prinse din nou staţia radio la centură şi începu să tasteze grăbit nişte comenzi. Ecranul computerului se diviză în şase imagini mici, transmise de camerele de supraveghere montate în jurul fabricii. Unele arătau deşertul înconjurător văzut de la înălţimea acoperişului. Altele prezentau imagini luate de la nivelul solului. Camerele se roteau lent.

Nu am văzut nimic. Doar pustietatea deşertului şi, din loc în loc, pîlcuri de cactuşi.

– O alarmă falsă? am întrebat.

Ricky clătină din cap şi spuse:

– Aş vrea eu.
– Eu nu văd nimic.
– O să dureze doar un minut pînă-l găsim.
– Ce să găsiţi?
– *Pe ăla.*
Arătă spre monitor şi îşi muşcă limba.

Am văzut ceea ce părea a fi un nor mic, învolburat, alcătuit din particule negre. Arăta ca un “diavol din praf, una din acele minitornade care se mişcă deasupra solului, stîrnite de curenţii de convecţie creaţi de suprafaţa fierbinte a deşertului. Numai că norul acesta era negru şi avea o formă oarecare definită: părea îngustat la mijloc, aducînd puţin cu una din sticlele de Coca-Cola dispărute de mult de pe piaţă. Dar nu-şi păstra forma tot timpul, înfăţişarea sa schimbîn- du-se mereu, transformîndu-se.
– Ricky, am spus. La ce ne uităm noi acum?
– Păi, speram ca tu să-mi spui.
– Pare a fi un roi de agenţi. Ăsta e roiul care alcătuieşte camera voastră de filmat?
– Nu, e altceva.
– De unde ştii?
– Pentru că nu-l putem controla. Nu răspunde la semnalele noastre radio.
– Aţi încercat?
– Da. De aproape două săptămîni tot încercăm să stabilim contactul. Generează un cîmp electric pe care-l putem măsura, dar dintr-un motiv necunoscut nu putem interacţiona cu el.
– Aşadar, aveţi un roi evadat.
– Da.
– Care acţionează autonom.
– Da.
– Şi asta se întîmplă de…
– … cîteva zile. Cam zece zile.
– Zece zile? am spus eu încruntîndu-mă. Cum e posibil aşa ceva, Ricky? Roiul e o grupare de maşini microrobotice. De ce nu s-au dezintegrat sau n-au rămas fără energie? Şi, mai exact, de ce nu-le puteţi controla? Fiindcă dacă au posibilitatea să se adune într-un roi, atunci trebuie să existe o interacţiune mediată electric între ele. Ar trebui deci să fiţi în măsură să preluaţi controlul roiului… sau cel puţin să-l distrugeţi.

– Tot ce spui e adevărat, replică Ricky. Atît doar că nu putem. Şi am încercat toate metodele pe care ni le-am putut imagina.

Era concentrat asupra ecranului, urmărind totul cu mare atenţie.

– Norul este independent de noi, şi cu asta basta.

– Vasăzică m-aţi adus aici...

– Ca să ne ajuţi să aducem blestemăţia aia înapoi, spuse Ricky.

ZIUA A ŞASEA
9:32 A.M.

M-am gîndit că era o problemă pe care nimeni nu şi-o mai imaginase pînă atunci. În toţi anii în care mă ocupasem de programarea agenţilor, eforturile se îndreptaseră spre determinarea acestora să interacţioneze de o manieră în care să producă rezultate utile. Niciodată nu ne-a trecut prin cap că ar putea exista problema unui control de nivel superior sau o problemă de independenţă. Pentru că pur şi simplu era imposibil. Agenţii individuali erau prea mici ca să aibă alimentare independentă cu energic. Ei îşi luau energia din- tr-o sursă externă, cum ar fi un cîmp electric sau de microunde furnizat din exterior. Nu aveai decît să întrerupi acel cîmp şi agenţii mureau. Roiul nu era mai greu de controlat ca un aparat electrocasnic, de exemplu - un mixer de bucătărie, întrerupi curentul şi... moare.

Dar Ricky îmi spunea că acest nor se autosuştinea de cîteva zile. Era ceva ilogic.

– De unde-şi ia energia?

Ricky oftă şi-mi răspunse:

– Am echipat unităţile cu un mic strat piezoelectric care să genereze curenţi din fotoni. A fost o chestie suplimentară, adăugată ulterior, dar se pare că agenţii au reuşit să se descurce cu această sursă.

– Aşadar, unităţile sînt alimentate cu energie solară, am spus.

– Exact.

– A cui a fost ideea asta?

– Pentagonul a cerut-o.

– Şi aţi încorporat o capacitanţă?

– Mda. Pot să stochcze energie pentru trei ore.

– Bun, în regulă, am spus eu, gîndindu-mă că începeam să ajungem la o concluzie. Au deci energie pentru trei ore. Ce se întîmplă noaptea?

– Păi, noaptea se presupune că după trei ore de întuneric îşi pierd energia.

– Şi norul se destramă?

– Da.

– Iar unităţile individuale cad la sol.

– De presupus că da.

– Şi nu puteţi prelua atunci controlul asupra lor?

– Am putea dacă le-am găsi. Ieşim în fiecare noapte să le căutăm. Dar n-am reuşit niciodată să le găsim.

– Aţi încorporat markere?

– Da, fireşte. Fiecare unitate are cîte un modul fluorescent în învelişul exterior. În lumină ultravioletă au o culoare albastru-verzuie.

– Aşa că ieşiţi noaptea şi căutaţi un petic de deşert care emite o lumină albastru-verzuie.

– Exact. Şi pînă acum nu am găsit nimic.

Asta chiar că nu mă surprindea. Dacă norul s-ar prăbuşi la sol compact, ar forma un bulgăre cu diametrul de aproximativ cincisprezece centimetri pe suprafaţa deşertului. Iar deşertul era foarte mare. Ar fi fost foarte greu de descoperit.

Dar, pe măsură ce mă gîndeam la problemă, apărea un alt aspect ilogic. Din momentul în care norul cădea la sol - adică, din clipa în care unităţile individuale îşi pierdeau energia -, norul nu mai avea nici un fel de organizare. Putea fi împrăştiat de vînt, aşa cum se întîmplă cu particulele de praf, şi să nu se mai formeze niciodată la loc. Numai că, evident, nu se întîmplă aşa. Unităţile nu se împrăştiau. În schimb, norul revenea în fiecare zi. Care era motivul?

– Noi credem, spuse Ricky, că s-ar putea ca noaptea să se ascundă.

– Să se ascundă?

– Da. Credem că se duce într-o zonă protejată, poate un ieşind al construcţiei sau într-o gaură din sol, ceva de genul ăsta.

Am arătat spre norul care se apropia de noi.

– Crezi că norul este capabil să se ascundă?

– Cred că este capabil să se adapteze. De fapt, ştiu asta. Oftă. Oricum, nu e doar un singur roi, Jack.

– Adică sînt mai multe?

– Sînt cel puţin trei. Poate mai multe deja.

Am simţit o clipă că mi se înceţoşează mintea, un fel de confuzie cenuşie care mă învăluise. Dintr-o dată nu mai puteam gîndi, nu mai puteam raţiona.

– Ce tot spui?

– Spun că se reproduce, Jack. Nenorocitul ăsta de roi se reproduce.

Camera prezenta acum o imagine de la nivelul solului a norului de praf care se rotea apropiindu-se de noi. Dar, urmărindu-l, mi-am dat seama că nu se rotea ca o minitornadă, cum crezusem. În schimb, particulele se răsuceau într-o direcţie, apoi în direcţie opusă, ca într-un fel de mişcare sinusoidală.

Nu încăpea nici o îndoială că particulele roiau.

“Roitul” era un termen pentru comportamentul anumitor insecte sociale, precum furnicile sau albinele, care roiau ori de cîte ori roiul se muta într-un loc nou. Un nor de albine zbura într-o direcţie, apoi în alta, formînd un rîu întunecat în aer. Roiul se putea opri agăţîndu-se de creanga unui copac, uneori timp de o oră, alteori o noapte întreagă, înainte de a-şi continua deplasarea. Pînă la urmă, albinele se stabileau într-un adăpost nou pentru roiul lor şi roitul înceta.

În ultimii ani, programatorii scriseseră programe care imitau acest comportament specific insectelor. Algoritmii care mimau roitul deveniseră un instrument important în programare. Pentru programatori, un roi însemna o populaţie de agenţi de computer care acţionau împreună pentru rezolvarea unei probleme prin inteligenţă distribuită. Roitul devenise o modalitate populară de organizare a agenţilor pentru a lucra împreună. Existau organizaţii profesionale şi conferinţe dedicate în întregime programelor bazate pe inteligenţa de roi. În ultima vreme devenise un fel de soluţie standard: dacă nu puteai programa ceva mai inventiv, îi făceai pe agenţi să roiască.

Dar uitîndu-mă cu atenţie, am remarcat că acest nor nu roia în nici un fel obişnuit. Mişcarea de du-te-vino sinusoidală părea să reprezinte doar o parte a mişcării sale. În acelaşi timp se putea observa o expansiune şi contractare ritmică, o pulsaţie, aproape ca mişcarea respiratorie. Şi, intermitent, norul părea să se rărească şi să se ridice la o înălţime mai mare, după care se prăbuşea şi se aplatiza. Aceste schimbări se produceau continuu, dar într-un ritm repetat - sau mai degrabă într-o serie de ritmuri suprapuse.

– Dar-ar dracii! spuse Ricky. Nu le văd pe celelalte. Şi ştiu că nu e singurul. Apăsă din nou butonul staţiei radio. Vince? Tu le vezi pe celelalte?

– Nu, Ricky.

– Unde sînt celelalte? Băieţi? Răspundeţi!

Staţiile radio răspunseră din toate colţurile fabricii. Bobby Lembeck spuse:
– Ricky, e singur.
– Nu se poate să fie singur.
– Ricky, aici nu se mai înregistrează nimic altceva, spuse Mae Chang.
– Un singur roi, Ricky, spuse şi David Brooks.
– Nu are cum să fie singur!
Ricky strîngea staţia atît de tare încît i se albiseră degetele. Apăsă butonul:
– Vince? Ridică presiunea pozitivă la cincizeci.
– Eşti sigur?
– Da, fă-o!
– Mă rog, dacă crezi...
– Lasă dracului comentariile şi fă-o o dată!
Ricky vorbea despre creşterea presiunii pozitive în interiorul clădirii la cincizeci de kilopascali. Toate fabricile “sterile” menţineau o presiune pozitivă la interior pentru ca particulele de praf să nu pătrundă pe nicăieri din exterior. Orice asemenea “tentativă” era respinsă de aerul care ieşea prin fisuri. Dar pentru a menţine această stare de lucruri era suficientă o valoare de 7, maximum 14 kilopascali. Cincizeci de kilopascali era o presiune pozitivă foarte mare. Nu era nevoie de atît pentru a opri pătrunderea unor particule pasive.
Dar, bineînţeles, astea nu erau particule pasive.

Urmărind norul cum se învolburează şi se ondulează pe măsură ce se apropia, am văzut că anumite părţi din el prindeau din cînd în cînd lumina soarelui într-un fel care le facea să strălucească într-o irizaţie argintie. Pe urmă culoarea se atenua şi roiul redevenea negru. Acelea trebuia să fie panourile piezoelectrice care receptau lumina soarelui. Dar asta demonstra limpede că unităţile individuale aveau o mare mobilitate, deoarece norul nu devenea nici o clipă cu totul argintiu, ci doar anumite porţiuni sau benzi ale sale.
– Parcă spuneai că Pentagonul şi-a retras susţinerea pentru că nu puteţi controla roiul în condiţii de vînt.
– Exact, n-am reuşit să-l controlăm.
– Dar în ultimele zile trebuie să fi avut vînturi puternice.
– Desigur. De regulă apar spre sfirşitul după-amiezei. Ieri am avut un vînt de zece noduri.

– Şi de ce nu s-a împrăştiat roiul?

– Pentru că a reuşit să rezolve problema, spuse posomorit Ricky. S-a adaptat la vînt.

– Cum?

– Uită-te în continuare şi probabil că o să vezi cum. Ori de cîte ori bale vîntul, roiul se lasă jos, ţinîndu-se în apropierea solului. După ce vîntul se potoleşte, se ridică din nou.

– Ăsta e un comportament emergent?

– Da. Nimeni nu l-a programat.

Am observat că şi-a muşcat buza şi m-am întrebat dacă nu cumva mă minţea din nou.

– Vrei să spui că a învăţat...

– Exact, exact.

– Cum a putut să înveţe? Agenţii nu au memorie.

– Ăăă... ei bine, asta e o poveste mai lungă.

– Vrei să spui că au memorie?

– Da, au memorie. Limitată. Noi am implementat-o.

Ricky apăsă butonul staţiei radio.

– Aude cineva ceva?

– Încă nu.

– Nimic.

– Nici un sunet?

– Încă nu.

L-am întrebat pe Ricky:

– Scoate sunete?

– Nu sîntem siguri. Uneori aşa pare. Am încercat să-l înregistrăm...

Tastă nişte comenzi pe computer, schimbînd rapid imaginile de pe monitor, făcîndu-le mai mari, una după alta. Clătină din cap:

– Nu-mi place deloc ce se întîmplă. Chestia aia nu poate fi singură. Vreau să ştiu unde sînt celelalte.

– De unde ştii că mai sînt şi altele?

– Pentru că întotdeauna sînt şi altele.

Îşi muşcă buza încordat, privind la monitor.

– Mă întreb ce mai pune la cale acum...

N-a trebuit să mai aşteptăm mult. În cîteva minute, roiul negru se apropiase la cîţiva metri de clădire. Brusc, se diviza în două, apoi se diviza din nou. Acum erau trei roiuri care se deplasau unul lîngă altul.

– Ticălosul, spuse Ricky. Le-a ascuns în el însuşi pe toate celelalte. Apăsă clin nou butonul staţiei. Băieţi, au apărut toate trei. Şi sînt aproape de noi.

De fapt, erau prea aproape ca să mai poată fi urmărite de camera de la sol. Ricky comută pe camerele de la înălţime. Am văzut trei nori negri care se mişcau lateral, paralel cu clădirea. Comportamentul părea evident orientat spre un scop anume.

– Ce încearcă să facă? am întrebat.

– Să intre în clădire.

– De ce?

– Păi, o să trebuiască să-i întrebi. Dar ieri, unul din ele...

Deodată, dintr-un pîlc de cactuşi din apropierea clădirii, un iepure de cîmp o rupse la fugă prin deşert. Imediat, cele trei roiuri au pornit în urmărirea lui. Ricky comută imaginea monitorului la nivelul solului. Cei trei nori se apropiau convergent de iepurele îngrozit, care alerga cît putea de repede, apărînd ca o ceaţă albicioasă pe ecran. Norii se deplasau după el cu o viteză surprinzătoare. Comportamentul era clar: *porniseră la vînătoare*.

Am avut un moment de mîndrie iraţională. PREDPREY funcţiona perfect! Roiurile acelea puteau fi foarte bine nişte leoaice care urmăreau o gazelă, atît de perfect orientat era comportamentul lor. Roiurile se întoarseră brusc, apoi se separară, tăind calea iepurelui spre stînga şi spre dreapta. Comportamentul celor trei nori părea evident coordonat. Acum se apropiau de ţintă.

Şi deodată unul dintre roiuri se lăsă jos, învăluindu-l pe iepure. Celelalte două se lăsară asupra prăzii cîteva momente mai tîrziu. Norul de particule rezultant era atît de dens încît abia dacă mai puteam vedea iepurele. După toate aparenţele, căzuse pe spate, pentru că i-am văzut picioarele dinapoi zvîcnind spasmodic în aer, deasupra norului însuşi. Am spus:

– Îl omoară...

– Da, răspunse Ricky, încuviinţînd din cap. Aşa-i.

– Parcă ziceai că e un roi cu rol de cameră video.

– Da, mă rog.

– Şi cum se face că-l omoară pe iepurele ăla?

– Nu ştim, Jack, dar se întîmplă rapid.

M-am încruntat:

– Aţi mai văzut deja aşa ceva?

Ricky ezită, muşcîndu-şi limba. Nu mi-a răspuns, rămînînd cu ochii la ecran.

– Ricky, aţi mai văzut asta înainte?

Oftă prelung.

– Da. Ei bine, prima oară a fost ieri. Au omorît un şarpe cu clopoţei.

Am repetat în gînd: Ieri au omorît un şarpe cu clopoţei. Am spus:

– Doamne Dumnezeule, Ricky!

M-am gîndit la oamenii din elicopter care vorbeau despre toate animalele moarte. M-am întrebat dacă Ricky îmi spunea tot ceea ce ştia.

– Mda.

Iepurele încetase să se mai mişte. Un singur picior ieşea în afară, cuprins de convulsii uşoare, după care rămase nemişcat. Norul se rotea în jurul animalului, ridieîndu-se şi coborînd uşor. Mişcarea a continuat timp de aproape un minut.

– Ce fac acum?

Ricky clătină din cap.

– Nu sînt sigur. Dar au mai făcut-o şi înainte.

– Lasă impresia că l-ar mînca.

– Ştiu, spuse Ricky.

Bineînţeles că era ceva absurd. Predprey era doar o analogie biologică. În timp ce urmăream norul pulsatoriu, m-am gîndit că acest comportament ar putea să reprezinte un moment de suspendare a programului. Nu-mi mai aminteam exact ce reguli scriseserăm pentru unităţile individuale după ce scopul era atins. Animalele de pradă reale, fireşte, îşi mîncau prada, dar probabil că nu exista nici un comportament analog pentru aceşti micro-roboţi. Aşa încît probabil că norul nu făcea decît să se rotească într-o stare de confuzie. Dacă aşa stăteau lucrurilc, curînd avea să înceapă să se mişte iar.

De obicei, atunci cînd un program de inteligenţă distribuită rămînea blocat, era un fenomen temporar. Mai devreme sau mai tîrziu, influenţele aleatorii ale mediului determinau suficiente unităţi să acţioneze, iar acestea induceau acest comportament şi celorlalte. După care programul o lua de la început. Unităţile îşi reîncepeau căutarea scopului.

Acest comportament se asemăna în linii mari cu ceea ce se petrecea într-o sală de conferinţe după terminarea discuţiilor.

Oamenii mai rămîneau prin preajmă o vreme, întinzîndu-se, vorbind cu cei apropiaţi, sau salutîndu-şi prietenii, adunîndu-şi hainele şi bagajele. Doar cîţiva spectatori plecau imediat, ignoraţi de masa principală a publicului. Dar după ce un anumit procentaj din auditoriu pleca, cei care rămăseseră încetau să se mai învîrtească fără rost şi plecau în scurt timp. Era un fel de schimbare a concentrării.

Dacă aveam dreptate, atunci trebuia să văd ceva asemănător şi în comportamentul norului. Roiurile urmau să-şi piardă aparenţa coordonată. Trebuia să apară fuioare izolate de particule ridicîndu-se în aer. Abia atunci va începe şi norul să se mişte.

Am aruncat o privire la ceasul dintr-un colţ al monitorului.

– Cît timp a trecut?

– Vreo două minute.

M-am gîndit că nu era un interval de timp prea lung pentru o blocare temporară de program. La un moment dat, pe cînd lucram la PREDPREY, am folosit computerul pentru a simula comportamentul coordonat al agenţilor. Întotdeauna trebuia să restartăm computerul după un astfel de blocaj, dar în cele din urmă am hotărît să aşteptăm şi să vedem dacă într-adevăr blocajul era permanent. Am constatat că programul putea să rămîne suspendat şi cîte douăsprezece ore pînă cînd să iasă brusc din starea aceea şi să revină la viaţă. De fapt, acest comportament îi interesa pe specialiştii în neurologie pentru că...

– Au început, anunţă Ricky.

Şi asta am văzut şi eu pe ecran. Roiurile începeau să se înalţe deasupra iepurelui mort. Am văzut deodată că teoria mea era greşită. Nu exista nici o mişcare neregulată, nici un fuior nu se înălţa izolat. Comportamentul părea întru totul nealeatoriu şi controlat. Norii s-au rotit separat preţ de cîteva momente, apoi au fuzionat într-unui singur. Lumina soarelui scînteia pe argintiul pîlpîitor. Iepurele rămăsese nemişcat pe o parte.

Şi deodată roiul se îndepărtă rapid, pierzîndu-se în deşert, spre orizont. În cîteva clipe a dispărut.

Ricky se uita la mine:

– Ce părere ai?

– Aveţi un roi de nanoroboţi evadaţi. Pe care un idiot i-a făcut să fie energetic independenţi şi cu autosusţinere.

– Crezi că-i mai putem aduce înapoi?

– Nu, am spus. Din cîte am văzut, nu există nici cea mai mică şansă.

Ricky oftă şi clătină din cap.

– Dar este sigur că puteţi scăpa de ei, am spus eu. Puteţi să-i omorîţi.

– Putem?

– Fără doar şi poate.

– Serios? făcu Ricky luminîndu-se la faţă.

– Absolut.

Şi eram cît se poate de sigur. Eram convins că Ricky exagera problema cu care se confrunta. Nu o gîndise cum se cuvine. Nu făcuse tot ce s-ar fi putut face.

Eram convins că voi putea să distrug roiul repede. Mă aşteptam să termin toată treaba pînă a doua zi în zori - cel mai tîrziu.

Ceea ce arată cît de puţin îmi înţelegeam adversarul.

ZIUA A ŞASEA
10:11 A.M.

Privind retrospectiv, pot spune că am avut totuşi dreptate într-o privinţă: era de o importanţă vitală să aflăm cum murise iepurele. Bineînţeles că acum ştiu motivul. Mai ştiu şi de ce a fost atacat iepurele. Dar în prima zi petrecută la laborator nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se întîmplase. Şi nu aş fi putut să ghicesc niciodată adevărul.

Nici unul dintre noi nu ar fi putut în momentul acela.

Nici măcar Ricky.

Nici măcar Julia.

Roiul dispăruse de vreo zece minute şi ne adunaserăm cu toţii în depozit. Toţi erau încordaţi şi neliniştiţi. M-au urmărit cu privirea în timp ce-mi prindeam o staţie radio la centură şi îmi puneam casca pe cap. Casca includea o cameră video, montată lîngă urechea stîngă. Mi-a luat ceva timp pînă să reglez transmiţătorul video să lucreze corect. Ricky m-a întrebat:

– Chiar ai de gînd să ieşi din clădire?

– Da. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat cu iepurele ăla.

M-am întors către ceilalţi:

– Cine vine cu mine?

Nimeni nu s-a mişcat. Bobby Lembeck se uita fix în podea, cu mîinile vîrîte în buzunare. David Brooks clipi repede, apoi se uită în altă parte. Ricky îşi studia unghiile. Am surprins privirea lui Rosie Castro. Am văzut-o clătinînd din cap:

– Nici o şansă, Jack.

– De ce, Rosie?

– Ai văzut cu ochii tăi. Chestiile alea sînt plecate la vînătoare.

– Chiar aşa?

– E sigur că aşa pare.

– Rosie, i-am spus. Eu cred că te-am învăţat lucruri mai bune decît asemenea nonsensuri. Cum să vîneze roiurile?

– Am văzut cu toţii. Împinse bărbia înainte, încăpăţînată. Toate trei roiurile vînau coordonîndu-şi manevrele.

– Dar cum?

Acum ea se încruntă, vizibil derutată.

– Ce întrebare e asta? Nu e nici un mister aici. Agenţii pot comunica între ei. Fiecare poate să genereze un semnal electric.

– Corect. Cît de mare e semnalul?

– Păi... făcu ea şi ridică din umeri.

– Cît de mare, Rosie? Nu poate fi aşa de mare, fiindcă agentul nu are decît cinci sutimi din grosimea firului de păr uman. Nu poate să genereze un semnal prea puternic, aşa-i?

– Corect...

– Iar intensitatea radiaţiei electromagnetice scade cu pătratul distanţei, corect?

Orice elev învaţă acest lucru la orele de fizică din liceu. Pe măsură ce te îndepărtezi de sursa cîmpului electromagnetic, forţa acestuia scade foarte repede.

Iar asta însemna că agenţii puteau să comunice numai cu vecinii din imediata lor apropiere. Nu cu alte roiuri aflate la douăzeci-treizeci de metri distanţă. Rosie se încruntă şi mai mult. Întregul grup stătea acum încruntat, uitîndu-se unii la alţii stingheriţi.

David Brooks îşi drese glasul şi spuse:

– Atunci ce-am văzut noi acolo, Jack?

– Aţi văzut o iluzie, am răspuns cu glas ferm. Aţi văzut trei roiuri acţionînd independent şi aţi crezut că acţionează coordonat. Şi sînt sigur că şi alte lucruri pe care le credeţi despre aceste roiuri sînt false.

Erau multe lucruri pe care nu le înţelegeam despre roiuri - şi multe lucruri pe care nu Ic credeam. De exemplu, nu credeam că roiurile se reproduc. Mi se părea că Ricky şi ceilalţi de acolo trebuie să fi fost destul de tulburaţi dacă ajunseseră să creadă aşa ceva. În definitiv, cele douăzeci şi cinci de kilograme de material pe care le evacuaseră în mediul înconjurător puteau să explice cu uşurinţă prezenţa celor trei roiuri pe care le văzusem - precum şi a altor cîtorva zeci de roiuri. (Presupuneam că fiecare roi consta din aproximativ un kilogram şi jumătate de nanoparticule. Asta era cu aproximaţie greutatea unui roi de albine mare.)

Cît despre faptul că aceste roiuri prezentau un comportament orientat spre un scop, asta nu era cîtuşi de puţin tulburător; era rezultatul intenţionat al programării la nivel elementar. Iar eu nu credeam că roiurile acţionează coordonat. Era pur şi simplu imposibil, deoarece cîmpurile erau prea slabe.

După cum nu credeam nici că roiurile ar poseda puterile adaptative pe care i le atribuia Ricky. Văzusem prea multe

demonstraţii cu roboţi care îndeplineau diferite însărcinări - cum ar fi cooperarea la împingerea unei cutii în jurul unei încăperi -, acţiuni care erau interpretate de către observatori ca fiind un comportament inteligent, cînd de fapt roboţii erau proşti, cu o programare minimală, şi cooperau cu totul întîmplător. O bună parte din comportament arăta mai inteligent decît era de fapt. (După cum obişnuia să spună Charley Davenport, “Ricky ar trebui să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru asta”.)

Şi, în sfirşit, nu eram ferm convins că roiurile erau periculoase. Nu credeam că un nor de nanoparticule greu de un kilogram şi jumătate reprezenta o ameninţare pentru orice fiinţă, nici chiar pentru un iepure. Nici măcar nu eram sigur că fusese ucis. Parcă-mi aminteam că iepurii sînt vietăţi nervoase, predispuse să moară de frică. Ori poate că particulele care îl asaltaseră îi pătrunseseră în nas şi în gură, blocîndu-i căile respiratorii şi provocîndu-i moartea prin sufocare. Caz în care moartea lui fusese accidentală, nu intenţionată. Moartea accidentală mi se părea mult mai logică.

Pe scurt, eram de părere că Ricky şi ceilalţi interpretaseră eronat ceea ce văzuseră. Se amăgiseră singuri.

Pe de altă parte, trebuia să recunosc că mă sîcîiau cîteva întrebări rămase tară răspuns.

Prima, şi cea mai evidentă, era de ce roiul le scăpase de sub control. Roiul iniţial, care trebuia să constituie o cameră video, fusese proiectat să fie controlat cu ajutorul unui emiţător de radiofrecvenţă îndreptat spre el. Acum se părea că roiul ignora comenzile transmise prin radio şi nu înţelegeam de ce. Am bănuit o eroare de manufacturare. Probabil că particulele fuseseră construite incorect.

A doua întrebare era în legătură cu longevitatea roiului. Particulele individuale erau extrem de mici, supuse deteriorării provocate de radiaţia cosmică, de descompunerea fotochimică, de deshidratarea lanţurilor proteice şi de alţi factori de mediu. În mediul aspru al deşertului, toate roiurile ar fi trebuit să se usuce şi să moară “de bătrîneţe” cu multe zile în urmă. Dar n-au murit. De ce?

În al treilea rînd era problema scopului aparent al roiului. După cum spunea Ricky, roiurile reveneau mereu la clădirea principală. Ricky credea că vor să intre în clădire. Dar ăsta nu părea a fi un scop rezonabil pentru nişte agenţi, şi doream să

analizez instrucţiunile programului ca să văd ce anume provocase asta. Sincer vorbind, suspectam o eroare de programare.

Şi, în sfirşit, voiam să ştiu de ce urmăriseră iepurele. Pentru că PREDPREY nu programa unităţile să devină literalmente animale de pradă. Nu făcea decît să se folosească de modelul comportamental al animalului de pradă pentru a menţine agenţii concentraţi asupra scopului stabilit iniţial.

Lucrul acesta se schimbase cumva, iar acum roiurile păreau să vîneze efectiv.

Şi asta era probabil o eroare de programare.

În mintea mea, toate aceste incertitudini se reduceau la o singură întrebare centrală: cum murise iepurele? Nu credeam că fusese ucis. Bănuiam că moartea iepurelui era accidentală, nu intenţionată.

Dar trebuia să aflăm acest lucru.

Mi-am ajustat casca radio portabilă, cu ochelarii de soare şi cu camera video montată lîngă ochiul stîng. Am ridicat punga de plastic pentru cadavrul iepurelui şi m-am întors spre ceilalţi:

– Vine cineva cu mine?

A urmat o tăcere stingheră.

– Pentru ce ai luat punga? întrebă Ricky.

– Ca să aduc iepurele înăuntru.

– Nici prin cap să nu-ţi treacă aşa ceva, protestă Ricky. Dacă vrei să te duci acolo, asta e treaba ta. Dar nu aduci aici nici un iepure.

– Cred că glumeşti, am replicat.

– Nu glumesc deloc. Jack, avem aici un mediu cu puritate de nivel şase. Iepurele ăla e impur. Nu poate pătrunde aici.

– Bine, păi, atunci îl putem depozita în laboratorul lui Mae şi...

– Nici vorbă, Jack. Îmi pare rău. Iepurele nu trece de primul sas.

M-am uitat la ceilalţi. Toţi încuviinţau din cap.

– Bine, atunci o să-l examinez afară.

– Chiar ai de gînd să ieşi?

– De ce nu? M-am uitat pe rînd la ei. Trebuie să vă spun, băieţi, că eu cred că v-aţi speriat degeaba. Norul ăla nu e periculos. Şi da, mă duc afară.

M-am întors spre Mae:

– Ai cumva la îndemînă o trusă de disecţie care...

– Vin cu tine, spuse ea calm.

– Bun. Mulţumesc.

Aşa cum vedeam eu lucrurile, am fost surprins că Mae a fost prima care s-a oferit să vină cu mine. Dar, ca biolog de teren, se pricepea mai bine decît ceilalţi să evalueze riscurile din lumea reală. În orice caz, decizia ci a părut să risipească tensiunea din încăpere. Ceilalţi s-au relaxat vizibil. Mae s-a dus să-şi aducă trusa de disecţie şi cîteva instrumente de laborator. Chiar atunci a sunat telefonul. A răspuns Vince şi s-a întors spre mine:

– Cunoşti pe cineva cu numele Ellen Forman?

– Da.

Era sora mea.

– E la telefon.

Vince mi-a dat receptorul şi s-a dat la o parte. Deodată m-am simţit cuprins de nelinişte. M-am uitat la ceas. Era ora unsprezece, pînă-n prînz, ora la care Amanda îşi făcea somnul de dimineaţă. În momentul acela trebuia să doarmă în pătuţul ei. Apoi mi-am amintit că-i promisesem surorii mele că o s-o sun pe la ora unsprezece ca să văd ce mai face, cum mai merg lucrurile. Am spus:

– Alo? Ellen? Totul e în ordine?

– Sigur. Excelent. Un oftat prelung. E în regulă. Doar că nu ştiam ce faci tu, atîta tot.

– Obosită?

– Cam la fel de obosită cum m-am simţit întotdeauna.

– Copiii au ajuns la şcoală cu bine?

Un alt oftat.

– Da. În maşină, Eric a lovit-o pe Nicole în spinare, iar ea i-a tras un pumn în ureche.

– Trebuie să le spui să înceteze cînd încep să se poarte aşa, Ellen.

– Am început să învăţ şi eu asta, a spus ea cu glas obosit.

– Şi Amanda? Cum mai arată iritaţia?

– E mai bine. O ung cu alifia aia.

– Se mişcă bine, tară probleme?

– Sigur. Are mişcările bine coordonate pentru vîrsta ei. E vreo problemă de care ar trebui să ştiu şi eu?

– Nu, nu, am spus. M-am întors cu spatele la grup şi am coborît vocea ca să o întreb: Am vrut să spun, face caca cum trebuie?

În spatele meu l-am auzit pe Charley Davenport chicotind.

– Din abundenţă, m-a liniştit Ellen. Acum doarme. Am scos-o afară, în parc. Era gata să adoarmă acolo. Totul e în regulă cu casa. Numai termostatul de la boilerul pentru apă s-a stricat, dar vine cineva să-l repare.

– Bine, bine... Uite ce e, Ellen, eu aici tocmai mă pregăteam să fac ceva...

– Jack? Julia a sunat de la spital acum cîteva minute. Te căuta.

– Aha...

– Cînd i-am spus că ai plecat în Nevada, s-a supărat destul de tare.

– Chiar aşa?

– A spus că n-ai înţeles. Şi că n-o să faci decît să agravezi lucrurile. Ceva de genul ăsta. Cred că ar fi mai bine s-o suni. Părea cam agitată.

– Bine, am s-o sun.

– Cum merge treaba pe acolo? Te întorci în seara asta?

– Nu în seara asta. Cred că mîine dimineaţă. Ellen, trebuie să închid acum...

– Sună-i pe copii seara, în timpul cinei, dacă poţi. Le-ar plăcea să primească veşti de la tine. E bună şi mătuşa Ellen, dar nu e tata. Înţelegi ce vreau să spun.

– Bine. Mîncaţi pe la şase?

– Cam aşa ceva.

I-am spus că voi încerca să sun şi am încheiat convorbirea.

Mae şi cu mine stăteam lîngă pereţii dubli din sticlă ai sasului extern, imediat lîngă intrarea în clădire, la interior. Dincolo de sticlă vedeam uşa solidă de oţel care dădea în afară. Ricky stătea lîngă noi, posac şi neliniştit, aşteptînd să ne definitivăm pregătirile.

– Eşti sigur că e necesar? Să ieşiţi afară?

– Este esenţial.

– De ce nu aşteptaţi mai bine pînă la noapte şi să ieşiţi atunci.

– Pentru că iepurele n-o să mai fie acolo, am spus. Pînă la noapte, coioţii sau şoimii vor veni şi vor lua cadavrul de acolo.

– Nu ştiu ce să zic, spuse Ricky. E ceva timp de cînd n-am mai văzut prin zonă nici un coiot.

– Ei, la naiba, am spus nerăbdător, punîndu-mi în funcţiune casca radio. Cît timp am pierdut tot discutînd despre treaba asta am fi putut să ne ducem şi să ne şi întoarcem deja. Pe curînd, Ricky.

Am trecut de uşa de sticlă şi am rămas în sas. Uşa s-a închis în spatele meu. Aeratoarele au şuierat rapid, după modelul cunoscut deja, după care cealaltă uşă s-a deschis. Am mers spre uşa de oţel. Uitîndu-mă în urmă, am văzut-o pe Mae intrînd în sas.

Am întredeschis uşa de oţel. Lumina aspră, orbitoare, arunca o fişie aprinsă pe podea. Prin intercom l-am auzit pe Ricky urîndu-ne noroc.

Am tras aer în piept, am deschis uşa mai larg şi am ieşit în deşert.

Vîntul scăzuse în intensitate şi arşiţa dimineţii era sufocantă. De undeva se auzea ciripitul unei păsărele; în rest, era linişte. Stînd lîngă uşă, am mijit ochii în lumina orbitoare a soarelui. Un fior mi-a străbătui spinarea. Am tras din nou aer în piept.

Eram sigur că roiurile nu erau periculoase. Dar acum, cînd ajunsesem afară, inferenţele mele teoretice păreau să-şi mai fi pierdut din vigoare. Probabil că Ricky îmi transmisese încordarea lui, pentru că acum mă simţeam foarte neliniştit. Cadavrul iepurelui părea să fie mult mai departe decît îmi închipuisem. Să fi fost la vreo cincizeci de metri de uşă, cît o jumătate de teren de fotbal. Deşertul înconjurător părea sterp şi expus. Am privit roată în depărtare, căutînd forme negre. N-am văzut nici una.

Uşa de oţel se deschise în spatele meu şi am auzit-o pe Mae zicînd:

– Sînt gata, Jack.

– Atunci hai s-o facem.

Am pornit în direcţia iepurelui mort, tălpile noastre făcînd să scrîşnească nisipul deşertului. Abia ne-am îndepărtat puţin de clădire că inima a şi început să-mi bată cu putere şi am simţit cum încep să transpir. Mi-am impus să respir lent şi profund, încercînd să-mi păstrez cumpătul. Soarele îmi ardea faţa. Ştiam că îi îngăduisem lui Ricky să mă sperie, dar se părea că n-aveam ce face. Mă tot uitam spre orizont. Mae se afla la doi paşi în urma mea. Am întrebat-o:

– Cum te simţi?

– O să fiu bucuroasă cînd o să se termine.

Ne deplasam printr-un cîmp de cactuşi cholla galbeni, înalţi pînă la genunchi. Spinii lor reflectau lumina soarelui. Ici-colo, cîte un cactus “butoi” mare se iţea din nisip ca un stîlp verde ţepos.

Nişte păsărele tăcute ţopăiau pe sol, sub cholla. Cînd ne-am apropiat, şi-au luat zborul ca nişte pete rotitoare pe fondul albastru al cerului. Au aterizat la cîteva sute de paşi mai încolo.

În cele din urmă am ajuns la iepure, care era înconjurat de un nor negru bîzîitor. Surprins, m-am oprit din mers.

– Sînt doar muşte, spuse Mae.

Trecu în faţa mea şi se lăsă pe vine lîngă cadavru, ignorînd muştele. Îşi trase o pereche de mănuşi din cauciuc şi-mi întinse şi mie o pereche. Aşeză pe sol o foaie de celofan pătrată pe care o fixă la colţuri cu nişte bolovani. Ridică iepurele şi-l aşeză în centrul foliei din plastic. Apoi desfăcu o mică trusă de disecţie şi o lăsă deschisă. Am văzut instrumentele de oţel scînteind în lumina soarelui: forceps, scalpel, mai multe tipuri de foarfece. Scoase afară şi o seringă şi cîteva eprubete cu dop din cauciuc. Se mişca repede şi precis. Nu era prima oară cînd făcea treaba asta.

M-am ghemuit lîngă ea. Cadavrul nu mirosea deloc. La exterior n-am văzut nici un semn al vreunei cauze posibile a morţii iepurelui. Ochiul deschis arăta roz şi sănătos. Mae spuse:

– Bobby? Mă înregistrezi?

Prin cască, l-am auzit pe Bobby Lembeck zicînd:

– Mişcă-ţi camera în jos.

Mae atinse camera montată pe ochelarii ei de soare.

– Încă puţin... Încă puţin... Aşa. E destul.

– Bun, spuse Mae.

Întoarse cadavrul iepurelui în mîini, examinîndu-l pe toate părţile. Începu să dicteze rapid:

– La examinarea externă, animalul pare în întregime normal. Nu există nici un semn de anomalie sau boală congenitală, blana e deasă şi sănătoasă ca aspect. Căile respiratorii par blocate, parţial sau total. Am remarcat ceva materii fecale excretate în zona anală, dar presupun că e vorba de o evacuare normală în momentul morţii.

Întoarse animalul pe spate şi-i depărtă picioarele din faţă.

– Am nevoie de ajutorul tău, Jack.

Voia să ţin labele iepurelui pentru ca ea să poată lucra.

Cadavrul era cald încă şi nu începuse să se rigidizeze.

Mae luă bisturiul şi tăie rapid secţiunea mediană expusă. Se deschise o tăietură roşie şi sîngele începu să curgă. Am văzut oasele cutiei toracice şi intestinele de culoare roz. Mae vorbea în timp ce efectua tăierile, observînd culoarea şi structura ţesuturilor. Îmi spuse:

– Ţine aici.

Am mutat o mînă mai jos, ca să ţin într-o parte intestinul lipicios. Cu o singură mişcare a bisturiului, ea deschise stomacul. Ţîşni un lichid mîlos verde, şi un material mai vîscos, care părea a fi fibră vegetală nedigerată. Peretele interior al stomacului avea un aspect rugos, dar Mae spuse că era normal. Cu gesturi îndemînatice, îşi plimbă degetele pe peretele stomacal şi deodată se opri.

– Hm, uită-te aici, spuse ea.

– Ce e?

– Aici, spuse ea arătînd cu degetul.

În mai multe locuri, stomacul era roşu, sîngerînd uşor ca şi cum ar fi avut nişte leziuni provocate prin frecare. În centrul porţiunilor care sîngerau am văzut cîteva pete negre.

– Asta nu e normal, spuse Mae. E ceva patologic.

Luă o lupă şi privi atent, apoi dictă:

– Observ zone întunecate cu diametre de patru pînă la opt milimetri, presupun că e vorba de aglomerări de nanoparticule pe interiorul peretelui stomacal. Aceste aglomerări sînt asociate cu sîngerări uşoare ale peretelui vilos.

– Există nanoparticule în stomac? am întrebat. Cum au ajuns acolo? Le-a mîncat iepurele? Le-a înghiţit involuntar?

– Mă îndoiesc. Eu aş presupune că au pătruns în mod activ.

M-am încruntat.

– Vrei să spui că s-au tîrît de-a lungul...

– Esofagului. Da. Cel puţin aşa cred.

– De ce ar fi făcut una ca asta?

– Nu ştiu.

Nu se opri nici o clipă din operaţiunile care aveau legătură cu disecţia. Luă foarfecele şi tăie sternul, apoi desfăcu cutia toracică cu degetele.

– Ţine aici.

Am mutat mîna ca să ţin depărtate coastele, aşa cum făcuse ea. Muchiile osoase erau ascuţite. Cu cealaltă mînă ţineam picioarele din spate. Mae lucra în spaţiul dintre mîinile mele.

– Plămînii au consistenţă şi aspect normal, de culoare roz.

Tăie un lob cu bisturiul, apoi mai tăie o dată şi încă o dată. În cele din urmă expuse canalul bronhial pe care îl secţionă. La interior, acesta era negru intens.

– Bronhiile prezintă o infestare masivă cu nanoparticule, compatibilă cu inhalarea elementelor roiului, îşi continuă ea dictarea. Ai prins asta, Bobby?

– Am prins totul. Rezoluţia video e bună.

Mae continuă secţionarea în sens ascendent.

– Merg pe arborele bronhial spre gît...

Şi continuă să taie, în gît, apoi de la nas înapoi peste bărbie, după care deschise gura... A trebuit să întorc capul pentru o clipă, dar ea a continuat să dicteze calm:

– Observ o infiltrare masivă a tuturor pasajelor nazale şi a faringelui. Aceasta sugerează o obstrucţie parţială sau completă a căilor respiratorii, ceea ce poate indica, la rîndul său, cauza morţii.

Am privit din nou spre cadavrul secţionat şi am spus:

– Ce?

Capul iepurelui devenise de nerecunoscut, căci Mae îi desprinsese maxilarul şi se uita în interiorul gîtului.

– Uită-te şi tu, îmi spuse ea. Pare să fie o aglomerare densă de particule care blochează faringele şi ceva care arată ca o reacţie alergică sau...

Deodată se auzi glasul lui Ricky:

– Alo, mai aveţi de gînd să staţi mult pe-acolo?

– Atît cît durează, am spus eu, apoi m-am întors spre Mae: Ce fel de reacţie alergică?

– Ei bine, vezi zona asta de ţesut şi cît este de inflamată, şi vezi cum culoarea a trecut în cenuşiu, ceea ce sugerează...

– Vă daţi seama, interveni Ricky, că sînteţi acolo deja de patru minute?

– Stăm aici numai pentru că nu putem să aducem iepurele înăuntru, am spus.

– Aşa este, nu puteţi.

Ascultînd schimbul de replici, Mae clătină din cap şi spuse:

– Ricky, nu ne eşti de nici un folos aici...

Bobby spuse:

– Nu mai clătina din cap, Mae. Mişti camera video încolo şi-ncoace.

– Scuze.

Dar am văzut-o ridicînd capul ca şi cum ar fi privit spre orizont şi, între timp, a scos la repezeală dopul unei eprubete şi a strecurat în tub o bucăţică din mucoasa stomacală a iepurelui. După care a vîrît eprubeta în buzunar. Abia atunci a lăsat capul în jos. Nici unul dintre cei care urmăreau transmisia video n-ar fi putut să vadă ce făcuse.

– În regulă, acum luăm probele de sînge, anunţă ea.

– Doar sînge puteţi să aduceţi aici, spuse Ricky.

– Da, Ricky. Ştim asta.

Mae luă seringa, înfipse acul în arteră, extrase o probă de sînge, o transferă într-un tub din plastic, scoase acul cu o mînă, puse un alt ac şi extrase o a doua probă dintr-o venă. Totul în acelaşi ritm susţinut. Am spus:

– Am senzaţia că ai mai făcut chestii din astea şi-nainte.

– Asta nu e nimic. În Sichuan, lucram întotdeauna pe furtuni grele de zăpadă, nu vedeai ce faci, mîinile îţi îngheţau, animalul era de-a dreptul congelat, nu puteai să bagi acul...

Lăsă deoparte tuburile cu sînge.

– Acum mai luăm doar cîteva mostre de cultură şi am terminat.

Îşi desfăcu trusa, se uită înăuntru şi spuse:

– Of, ce ghinion!

– Ce s-a întîmplat?

– Tampoanele pentru culturi nu sînt în trusă.

– Dar le-ai avut înăuntru?

– Da, sînt sigură de asta.

Am spus:

– Ricky, vezi pe undeva tampoanele?

– Da. Sînt chiar aici, lîngă sas.

– Poţi să ni le aduci şi nouă aici?

– Păi, da, cum să nu. Rîse strident. Nici o şansă să mă vedeţi ieşind la lumina zilei. Dacă le vreţi, n-aveţi decît să veniţi să le luaţi.

– Vrei să te duci tu? mă întrebă Mae.

– Nu, am spus. Ţineam deja animalul desfăcut; mîinile mele erau fixate pe poziţie. Aştept aici. Du-te tu.

– Bine, spuse ea şi se ridică în picioare. Încearcă să îndepărtezi muştele. N-avem nevoie de o contaminare suplimentară. Mă întorc imediat.

Porni într-o alergare uşoară spre uşă. Am auzit zgomotul paşilor ei atenuîndu-se, apoi zăngănitul uşii metalice

închizîndu-se în urma ei. După care se aşternu tăcerea. Atrase de cadavrul secţionat, muştele au revenit în forţă, bîzîind în jurul capului meu şi încercînd să se aşeze pe intestinele expuse. Am dat drumul picioarelor din spate şi am încercat să le îndepărtez cu mîna. Eram destul de ocupat cu muştele ca să nu mă mai gîndesc la faptul că eram singur acolo.

Mă tot uitam în zare, dar n-am văzut nimic. Dădeam întruna cu mîna după muşte şi din cînd în cînd mai atingeam şi blana iepurelui. Atunci am remarcat că, sub blană, pielea era de un roşu aprins.

Roşu aprins: exact ca la o arsură gravă provocată de soare. Numai faptul că o vedeam m-a făcut să mă-nfior.

– Bobby? am vorbit în cască.

– Da, Jack.

– Poţi să vezi iepurele?

– Da, Jack.

– Vezi ce roşie e pielea? Prinzi asta în imagine?

– Ăă, stai puţin.

Am auzit un zumzet uşor lîngă tîmplă. Bobby regla camera de la distanţă. Zumzetul încetă.

– Vezi asta? Prin camera mea?

N-am primit nici un răspuns.

– Bobby?

Am auzit murmure şi şoapte. Sau poate că era zgomotul de fond.

– Bobby, eşti acolo?

Linişte. Am auzit o respiraţie.

– Ăă, Jack? Acum era vocea lui David Brooks. Ar fi bine să te-ntorci.

– Mae nu s-a întors încă. Unde e?

– Mae e înăuntru.

– Ei bine, va trebui s-o aştept, trebuie să vină să ia culturile…

– Nu, Jack. Întoarce-te imediat.

Am lăsat iepurele şi m-am ridicat în picioare. M-am uitat în jur, scrutînd zarea.

– Nu văd nimic.

– Sînt în cealaltă parte a clădirii, Jack.

Avea vocea calmă, dar eu am simţit că mă ia cu fiori.

– Serios?

– Vino înăuntru, Jack.

M-am aplecat şi am luat probele lui Mae. Trusa de disecţie rămăsese lîngă cadavrul iepurelui. Soarele încinsese pielea neagră a trusei.

– Jack?

– O clipă...

– Jack, încetează să te mai foieşti pe-acolo!

Am pornit spre uşa de oţel. Tălpile scrîşneau pe nisipul deşertului. Nu am văzut absolut nimic.

În schimb, am auzit ceva.

Era un zgomot ciudat, grav şi sacadat. La început mi s-a părut că e un zgomot de maşini, dar sunetul creştea şi scădea în intensitate, asemenea bătăilor de inimă. Alte bătăi se suprapuneau pe acest fond, împreună cu un soi de şuierat, creînd o combinaţie stranie, ireală - nu semăna cu nimic din ce mai auzisem pînă atunci. Acum, cînd privesc retrospectiv, îmi dau seama că, mai mult ca orice, sunetul m-a înspăimîntat.

Am început să merg mai repede. Am spus:

– Unde sînt?

– Se apropie.

– Unde?

– Jack? Ia-o la fugă!

– Ce?

– *Fugi!*

Tot nu vedeam nimic, dar intensitatea sunetului sporea. Am început să alerg. Frecvenţa sunetului era atît de joasă încît îl resimţeam ca pe o vibraţie în tot corpul. Dar îl şi auzeam. Ca o pulsaţie înăbuşită, neregulată.

– Fugi, Jack!

Mi-am zis: “Dar-ar dracii!”

Şi am rupt-o la fugă.

Învolburat şi cu scînteieri argintii, primul roi apăru pe după colţul clădirii. Vibraţia şuierătoare venea dinspre nor. Alunecînd pe lîngă zidul clădirii, se apropia de mine. Avea să ajungă la uşă înaintea mea.

M-am uitat înapoi şi am văzut al doilea roi venind dinspre capătul îndepărtat al clădirii. Şi acesta se mişca spre mine.

În cască l-am auzit pe David Brooks:

– Jack, n-o să reuşeşti.

– Văd şi eu, am spus.

Primul roi ajunsese deja la uşă şi stătea în faţa acesteia, blocîndu-mi calea. M-am oprit în loc, neştiind ce să fac. În faţa mea, pe sol, am văzut un băţ lung de un metru şi ceva. L-am luat de jos şi l-am agitat ameninţător. Roiul a pulsat, dar nu s-a mişcat de lîngă uşă.

Al doilea roi continua să se apropie de mine.

Trebuia să creez o diversiune. Eram familiarizat cu instrucţiunile programului PREDPREY. Ştiam că roiurile erau programate să urmărească ţintele în mişcare dacă acestea păreau să fugă de ele. Ce-ar putea să constituie o ţintă potrivită?

Am îndoit braţul şi am aruncat trusa de disecţie în direcţia celui de-al doilea roi. Trusa a aterizat pe o muchie şi o clipă s-a rostogolit pe pămînt. Imediat, al doilea roi a pornit în urmărirea trusei.

În acelaşi moment, primul roi s-a depărtat de uşă şi a pornit în direcţia trusei.

Era ca un cîine care fuge după o minge aruncată de stăpîn. Cînd am văzut roiul depărtîndu-se, am avut o clipă de exaltare. În definitiv, nu era decît un roi programat. M-am gîndit: Asta e joacă de copii. M-am grăbit spre uşă.

A fost o greşeală. Pentru că se pare că mişcarea mea grăbită a fost sesizată de roi, care s-a oprit imediat şi s-a apropiat din nou de uşă, blocîndu-mi trecerea. Şi acolo a rămas, cu dîrele lui argintii seînteietoare ca lama lucioasă a unei săbii sclipind în soare.

Blocîndu-mi calea.

Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama de semnificaţie. Nu mişcarea mea fusese cea care determinase roiul să mă urmărească. Roiul nu mă vînase cîtuşi de puţin, în schimb, se deplasase ca să-mi blocheze calea. Îmi anticipase mişcarea.

Ială ceva ce nu era prevăzut în instrucţiunile programului. Roiul inventase un comportament nou, adecvat situaţiei date. În loc să mă urmărească, se întorsese şi mă prinsese în capcană.

Îşi depăşise limitele programării - le depăşise cu mult. Nu înţelegeam cum se putuse întîmpla aşa ceva. M-am gîndit că trebuie să fi fost o ameliorare aleatorie. Pentru că particulele individuale aveau o memorie foarte redusă. Inteligenţa roiului era în mod necesar limitată. N-ar fi trebuit să fie atît de greu s-o păcăleşti.

Am încercat o fentă la stînga, apoi una la dreapta. Norul a venit după mine, dar numai pentru o clipă. Apoi se retrăgea la uşă. Ca şi cum ar fi ştiut că ţelul meu era uşa şi că, rămînînd acolo, ar fi reuşit.

Asta era o chestie mult prea inteligentă. Trebuia să existe o programare suplimentară de care nu-mi spuseseră nimic. Am spus în cască:

– Ce naiba aţi făcut cu blestemăţiile astea, măi băieţi?

– N-o să te lase să treci, Jack, răspunse David.

Doar auzindu-l spunînd aşa ceva m-a cuprins iritarea.

– Aşa crezi? O să vedem.

Pentru că următorul meu pas era evident. La o înălţime atît de mică, roiul era vulnerabil structural. Era o aglomerare de particule de mărimea lirelor de praf. Dacă destrămam aglomerarea - dacă-i distrugeam structura atunci particulele trebuia să se reorganizeze, aşa cum păsările dintr-un stol împrăştiat s-ar rearanja în aer. Ceea ce ar dura cel puţin cîteva secunde, timp în care aş fi putut să trec de uşă.

Dar cum să-l destram? Am agitat băţul, auzindu-i şuieratul prin aer, dar era evident nesatisfăcător. Aveam nevoie de ceva cu o suprafaţă plană mult mai mare, ca o padelă sau o frunză de palmier - ceva care să creeze un curent de aer puternic... Mintea mea lucra frenetic. Aveam nevoie de ceva.

Ceva.

În spatele meu, al doilea nor se apropia. Se deplasa spre mine în zigzag, ca să împiedice orice încercare aş fi făcut să trec de el. Îl urmăream cuprins de o fascinaţie îngrozită. Ştiam că nici acest comportament nu fusese prevăzut în program. Era un comportament emergent, autoorganizat - iar scopul lui era cît se poate de clar: mă vîna.

Sunetul pulsatoriu creştea în intensitate pe măsură ce roiul venea mai aproape, tot mai aproape.

Trebuia să-l dezmembrez.

Învîrtindu-mă pe loc, am căutat cu privirea în jurul meu, pe sol. Nu am văzut nimic care să-mi poată fi de folos. Cel mai apropiat arbore de ienupăr era mult prea departe. Cactuşii cholla erau prea firavi. Mi-am spus că era firesc să nu se găsească nimic aici, doar era deşert, ce naiba! Am cercetat cu privirea exteriorul clădirii, sperînd să găsesc vreo unealtă uitată pe afară, o greblă, ceva...

Nimic.

Absolut nimic. Eram aici, în afara clădirii, nu aveam decît cămaşa pe mine şi nu era nimeni care să mă poată ajuta să...

Bineînţeles!

Am auzit un păcănit în căşti:

– Jack, ascultă...

Dar n-am mai auzit nimic după aceea. În timp ce-mi scoteam grăbit cămaşa, casca s-a desprins şi a căzut la sol. Iar apoi, ţinînd cămaşa în mînă, am descris nişte arcuri largi, şuierătoare, prin aer. Şi ţipînd ca scos din minţi, am luat cu asalt roiul de lîngă uşă.

Roiul a vibrat, emiţînd un sunet grav şi sacadat. S-a aplatizat uşor cînd am început să alerg spre el şi deodată m-am pomenit în mijlocul particulelor, plonjînd într-un soi de semiîntuneric, ca într-o furtună de praf. Nu vedeam nimic - nici măcar uşa -, bîjbîiam după clanţă - şi ochii mă usturau din cauza particulelor, dar n-am încetat nici o clipă să mînuiesc cămaşa în cercuri mari, şuierătoare, şi în cîteva momente întunericul începu să se risipească. Reuşisem să dispersez norul, împrăştiind particulele în toate direcţiile. Vederea mi se limpezea şi puteam să respir fără probleme, chiar dacă îmi simţeam gîtul uscat şi dureros. Am început să simt mii de înţepături pe tot corpul, dar abia dacă mă dureau.

Acum puteam să văd uşa din faţa mea. Clanţa era chiar la stînga mea. Continuam să flutur cămaşa şi brusc norul a părut să dispară cu totul, ca şi cum ar fi ieşit din raza mea de acţiune. În momentul acela am intrat pe uşă şi am trîntit-o în urma mea.

Contactul brusc cu întunericul m-a făcut să clipesc. Abia dacă vedeam ceva. Am crezut că ochii mi se vor adapta după trecerea de la lumina orbitoare de afară la întunericul dinăuntru şi am aşteptat un moment, dar vederea nu mi se limpezea deloc. Dimpotrivă, părea să se înrăutăţească. Abia puteam să disting uşile de sticlă ale sasului aflat chiar în faţa mea. Continuam să simt înţepăturile pe toată pielea. Aveam gîtul uscat şi respiraţia aspră. Vederea îmi scădea. Începeam să mă simt ameţit.

În cealaltă parte a sasului, Ricky şi Mae mă urmăreau cu privirea. L-am auzit pe Ricky strigînd:

– Hai, Jack! Grăbeşte-te!

Ochii mă usturau dureros. Ameţeala creştea. M-am rezemat de perete ca să nu cad. Îmi simţeam gîtul înfundat. Respiram cu dificultate. Gîfiind, aşteptam să se deschidă uşile, dar acestea rămîncau închise. Cu un aer tîmp, mă uitam la sas.

– Trebuie să stai în picioare în faţa uşilor! Ridică-te!

Aveam senzaţia că lumea din jurul meu se mişca lent, parcă într-un film derulat cu încetinitorul. Îmi simţeam corpul slăbit şi cuprins de un tremur uşor. Înţepăturile începeau să usture şi mai tare. Camera se întuneca tot mai mult. Nu credeam că voi fi în stare să mă ridic în picioare singur.

– Ridică-le, Jack!

Am reuşit cumva să mă desprind de perete şi să mă tîrăsc spre sas. Uşile s-au deschis cu un lîşîit.

– Haide, Jack! Acum!

Am văzut pete în faţa ochilor. Eram ameţit, mi-era rău de la stomac. Am intrat în sas împleticindu-mă, lovindu-mă de pereţii de sticlă. Cu fiecare secundă care trecea, respiram tot mai greu. Eram conştient că mă sufoc.

În afara clădirii am auzit reîncepînd zumzetul grav şi sacadat. M-am întors încet ca să mă uit în urma mea.

Uşile de sticlă s-au închis.

M-am uitat în jos, la propriul meu corp, clar abia dacă mai desluşeam ceva. Pielea mi se părea că e neagră. Eram acoperit cu praf. Simţeam dureri în tot corpul. Şi cămaşa era neagră de praf. Sprayul mă înţepa şi am închis ochii. Apoi aeratoarele au intrat în funcţiune, şuierînd zgomotos. Am văzut cum praful este absorbit de pe cămaşă. Vedeam ceva mai bine, dar tot nu puteam să respir. Cămaşa mi-a alunecat din mînă, lipindu-se de grătarul de la picioarele mele. M-am aplecat ca s-o ridic. Corpul a început să-mi tremure. Auzeam doar huruitul aeratoarelor.

Am simţit un val de greaţă. Genunchii mi s-au înmuiat. M-am prăbuşit lîngă perete. M-am uitat la Mae şi Ricky prin cea de-a doua uşă de sticlă. Mi se părea că sînt foarte departe. În timp ce-i priveam, s-au îndepărtat şi mai mult, pierzîndu-se în depărtare. În scurt timp au ajuns prea departe de mine ca să-mi mai fac griji pentru ei. Ştiam că aveam să mor. Am închis ochii şi m-am prăbuşit la podea, huruitul aeratoarelor s-a stins, iar în locul lui s-a aşternut o linişte rece şi desăvîrşită.

ZIUA A ŞASEA
11:12 A.M.

– Nu te mişca.

Ceva rece ca gheaţa îmi curgea prin vene. M-am înfiorat.

– Jack, nu te mişca. Doar o secundă, OK?

Ceva rece, un fluid rece îmi curgea prin braţ. Am deschis ochii. Lumina era direct deasupra capului meu, orbitoare, de o culoare verde deschis; m-am cutremurat, întregul corp mă durea. Parcă mă bătuse cineva. Stăteam întins pe spate pe tejgheaua neagră din laboratorul de biologie al lui Mae. Mijind ochii, am văzut-o pe Mae lîngă mine, aplecată peste braţul meu stîng. Mi-a introdus o perfuzie la încheietura cotului.

– Ce se întîmplă?

– Jack, te rog! Nu te mişca. N-am mai făcut asta decît pe animale de laborator.

Era foarte liniştitor!

Am ridicat capul ca să văd ce face. Tîmplele au început să-mi zvîcnească. Am gemut şi m-am lăsat din nou jos.

– Te simţi rău? m-a întrebat Mae.

– Îngrozitor.

– Cred şi eu. A trebuit să-ţi fac trei injecţii.

– Cu ce?

– Ai fost în stare de şoc anafilactic, Jack. Ai avut o reacţie alergică gravă. Era cît pe ce să ţi se blocheze traheea.

– Reacţie alergică, am spus. Asta a fost?

– Una gravă.

– A fost provocată de roi?

După o ezitare scurtă, a răspuns:

– Desigur.

– E posibil ca nişte particule de dimensiuni atît de mici să provoace o asemenea reacţie alergică?

– Cu siguranţă că pot...

– Dar tu nu crezi asta.

– Nu, nu cred. Eu cred că nanoparticulcle sînt anti-genic inerte. Cred că ai reacţionat la o toxină coli formă.

– O toxină coliformă...

Zvîcnirile dureroase din cap reveneau în valuri. Am tras aer adînc în piept, apoi am expirat lent. Am încercat să înţeleg ce-mi spusese. Mintea îmi funcţiona cu încetinitorul, capul mă durea.

– O toxină coliformă.

– Exact.

– O toxină produsă de bacteria E. coli? Asta ai vrut să spui?

– Întocmai. Probabil, o toxină proteolitică.

– Şi de unde ar fi putut proveni o asemenea toxină?

– De la roi.

Asta nu avea nici un fel de noimă. După cum îmi spusese Ricky, bacteriile E. coli se foloseau doar pentru fabricarea moleculelor precursoare.

– Dar bacteriile n-ar avea cum să fie prezente în roi, am protestat eu.

– Nu ştiu ce să zic, Jack. Eu cred că ar putea să fie.

“De ce-o fi aşa de nesigură pe ea?” m-am întrebat. De obicei, Mae era precisă, nu ezita.

– Ei bine, cineva trebuie să ştie. Roiul ăsta a fost proiectat. Bacteriile ori au fost proiectate să fie incluse în roi, ori nu.

Am auzit-o oftînd, ca şi cum tot nu pricepusem.

Dar ce anume nu pricepeam? Am spus:

– Ai reuşit să recuperezi particulele care au fost absorbite în sas? Ai păstrat materia din sas?

– Nu. Toate particulele din sas au fost incinerate.

– Asta n-a fost prea inteligent...

– E o proprietate implicită a sistemului, Jack. Ca o măsură de siguranţă. Nu o putem anula.

– În regulă.

Acum era rîndul meu să oftez. Prin urmare, nu aveam nici o monstră de agenţi din roi pe care să-i putem studia. Am dat să mă ridic, dar mi-a pus cu blîndeţe mîna pe piept, oprindu-mă.

– Ia-o mai uşor, Jack.

Avea dreptate, pentru că durerea de cap se înrăutăţise cînd mă ridicasem în capul oaselor. Mi-am trecut picioarele peste marginea mesei.

– Cît timp am zăcut?

– Douăsprezece minute.

– Mă simt de parc-aş fi fost bătut.

Coastele mă dureau la fiecare respiraţie.

– Ai avut mari dificultăţi de respiraţie.

– Mai am şi acum.

Am luat o batistă de hîrtie şi mi-am suflat nasul. O dată cu aerul au ieşit o mulţime de particule negre, amestecate cu sînge şi praf din deşert. A trebuit să-mi suflu nasul de patru-cinci ori

ca să-l curăţ. Am mototolit şerveţelul şi am dat să-l arunc. Mae mi-a ţinut mîna.

– O să iau eu şerveţelul ăsta.

– Nu, e în regulă...

– Te rog să mi-l dai, Jack.

Luă şerveţelul şi-l vîrî într-o punguţă din plastic pe care o sigilă. Abia atunci mi-am dat seama cît de defectuos îmi funcţiona mintea. Bineînţeles că batista conţinea exact particulele pe care doream să le studiez. Am închis ochii, am respirat adînc şi am aşteptat să mă mai lase niţel durerea chinuitoare de cap. Cînd am deschis din nou ochii, lumina din încăpere nu mai părea la fel de orbitoare. Părea aproape normală.

– Apropo, spuse Mae. Adineauri a sunat Julia. Mi-a spus că nu ai cum s-o suni, zicea ceva de nişte teste pe care trebuie să le facă. Dar voia să-ţi vorbească.

– Aha.

Am privit-o pe Mae cum ia punguţa cu batista şi o pune într-un borcan etanş. Apoi a strîns capacul cît a putut de tare.

– Mae, dacă bacteriile E. coli sînt în roi, putem afla asta numaidecît uitîndu-ne la proba aia. Nu crezi c-ar trebui să o facem?

– Chiar în momentul ăsta nu pot. O voi face imediat ce voi avea posibilitatea. Acum am ceva probleme cu una din unităţile de fermentaţie şi am nevoie de microscoape pentru asta.

– Ce fel de probleme?

– Încă nu sînt sigură. Dar producţia dintr-un rezervor scade. Clătină din cap. Probabil că nu e nimic grav. Lucrurile astea se întîmplă tot timpul. Întregul proces de manufacturare este extrem de delicat, Jack. Menţinerea lui în stare de funcţionare este ca şi cum ai jongla cu o sută de mingi deodată. Am mîinile ocupate.

Am încuviinţat din cap. Dar în mintea mea s-a strecurat ideea că adevăratul motiv pentru care nu se uita la batistă era faptul că ea ştia deja că roiul conţinea bacterii. Dar nu considera însă că se cuvenea să-mi spună lucrul ăsta. Iar dacă aşa stăteau lucrurile, atunci nu avea să-mi spună niciodată.

– Mae. Cineva trebuie să-mi spună ce se întîmplă aici. Nu Ricky. Vreau să-mi spună cineva adevărul.

– Bun, spuse ea. Cred că e o idee foarte bună.

Aşa am ajuns să stau în faţa unui computer dintr-una din camerele acelea mici. Inginerul de proiect, David Brooks, şedea lîngă mine. În timp ce vorbea, David îşi aranja întruna hainele - îşi netezea cravata, trăgea manşetele afară, îşi aranja gulerul, îşi netezea cutele pantalonilor pe coapse. Apoi îşi punea glezna peste genunchiul celuilalt picior, trăgea de ciorap în sus, după care schimba picioarele între ele. Îşi dădea cu mîna peste umeri, îndepărtînd nişte lire imaginare de praf. După care o lua de la început. Toate aceste gesturi erau inconştiente, fireşte, iar cu durerea mea de cap aş fi avut toate motivele să mă simt iritat din cauza lor. Numai că nu-mi stătea gîndul la aşa ceva. Deoarece, cu fiecare informaţie nouă pe care mi-o dădea David, durerea mea de cap se înrăutăţea şi mai şi.

Spre deosebire de Ricky, David avea o minte foarte bine organizată şi mi-a spus totul de la bun început. Xymos încheiase un contract pentru producerea unui roi microrobotic care să funcţioneze ca o cameră video aeriană. Particulele au fost manufacturate cu succes şi sistemul a funcţionat în experienţele de interior. Dar cînd au fost testate afară, vîntul le-a făcut să-şi piardă mobilitatea. Roiul testat a fost împrăştiat de un vînt mai puternic. Asta se întîmplase cu şase săptămîni în urmă.

– După asta aţi mai testat multe roiuri? am întrebat.

– Da, multe. În următoarele patru săptămîni sau cam aşa ceva.

– Nici unul n-a funcţionat?

– Exact. Nici unul n-a funcţionat.

– Deci roiurile alea iniţiale au dispărut toate - împrăştiate de vînt?

– Da.

– Ceea ce înseamnă că roiurile evadate pe care le vedem acum nu au nici o legătură cu roiurile testate iniţial.

– Corect...

– Astea sînt o consecinţă a contaminării...

David clipi iute de cîteva ori.

– Cum adică, a cărei contaminări?

– Cele douăzeci şi cinci de kilograme de materie care a fost expulzată de sistemul de ventilaţie în mediu din cauza unui filtru care lipsea...

– Cine a spus că au fost douăzeci şi cinci de kilograme?

– Ricky mi-a spus.

– A, nu, Jack. Emanaţiile s-au produs *timp de cîteva zile*. Cred că au fost expulzate în mediu vreo cinci-şase sute de kile de contaminanţi - bacterii, molecule, asamblori.

Deci şi în privinţa asta Ricky nu spusese adevărul. Dar nu înţelegeam de ce se ostenea să mintă şi în legătură cu acest aspect. La urma urmelor, era doar o greşeală. Şi, după cum spusese Ricky, fusese greşeala constructorilor.

– Bun, am spus. Şi cînd aţi văzut prima dată aceste roiuri din deşert?

– Acum două săptămîni, a zis David, încuviinţînd din cap şi netezindu-şi cravata.

Mi-a explicat că, la început, roiul era atît de dezorganizat încît au crezut că era un nor de insecte din deşert, ţînţari sau ceva de genul ăsta.

– Şi-a făcut apariţia un timp, învîrtindu-se în jurul clădirii, după care a dispărut. Părea să fie un eveniment întîmplător.

După două zile a apărut din nou un roi, dar de data asta era mult mai bine organizat.

– Manifesta un comportament distinctiv de roi, genul ăla de turbulenţă în nor pe care ai observat-o şi tu. A devenit limpede că era materialul nostru.

– Şi ce s-a întîmplat atunci?

– Roiul s-a învîrtit în deşert în jurul instalaţiilor, ca şi înainte. Venea şi pleca. În următoarele zile am încercat să-l controlăm prin radio, dar n-am reuşit niciodată. Şi în cele din urmă - cam la o săptămînă după asta - am constatat că nici una dintre maşini nu mai pornea.

A făcut o pauză, după care a continuat:

– Am ieşit afară să văd care era treaba şi am observat că toate computerele de bord erau moarte. În vremurile astea, toate automobilele sînt dotate cu microprocesoare care controlează totul, de la injectarea combustibilului pînă la aparatele de radio şi blocarea uşilor.

– Iar acum computerele nu mai funcţionau?

– Exact. De fapt, cipurile procesoarelor n-aveau nimic. Numai circuitele de memorie se corodaseră. Pur şi simplu s-au transformat în praf.

Mi-am zis: “Fir-aş al naibii!” După care am spus:

– V-aţi putut da seama de ce?

– Sigur. Nu era nici un mare mister, Jack. Eroziunea purta semnătura caracteristică a asamblorilor gamma. Eşti la curent

cu asta? Nu? Ei bine, avem nouă tipuri diferite de asamblori implicaţi în procesul de fabricaţie. Fiecare asamblor îndeplineşte o funcţie diferită. Asamblorii gamma descompun materialul carbonic în straturi de silicaţi. De fapt, acţionează la nivel nano - separă bucăţi din substratul de carbon.

– Deci aceşti asamblori au descompus cipurile de memorie ale maşinilor.

– Exact, exact, dar...

David avu o ezitare. Se purta de parcă îmi scăpase esenţialul. Trase de manşete, îşi aranjă gulerul cămăşii.

– Lucrul pe care trebuie să-l ai în vedere, Jack, este că aceşti asamblori pot funcţiona la temperatura camerei. Ba, arşiţa din deşert le face chiar şi mai bine. Temperatura ridicată înseamnă un randament sporit.

O clipă nu am priceput ce vrea să spună. Care era diferenţa dintre temperatura camerei şi arşiţa deşertului? Ce legătură avea asta cu cipurile de memorie ale automobilelor? Şi deodată am înţeles.

– Sfinte Sisoe! am spus.

David a încuviinţat dînd din cap.

– Mda.

David se referea la faptul că un amestec de componente fusese expulzat în deşert şi că aceste componente - care sînt proiectate să se autoasambleze în instalaţia de manufacturare – se puteau autoasambla şi în mediul exterior. Asamblarea putea să aibă loc autonom, în deşert. Şi era evident că tocmai asta se întîmplase.

Am recapitulat pe puncte, ca să fiu sigur că am înţeles corect.

– Asamblarea de bază începe cu bacteriile. Ele au fost modificate genetic ca să se hrănească cu orice, chiar şi cu gunoi, astfel încît să poată găsi şi în deşert ceva ca să supravieţuiască.

– Corect.

– Ceea ce înseamnă că bacteriile se multiplică şi încep să agite moleculele care se autocombină, formînd molecule mai mari. În scurt timp se formează asamblorii şi aceştia încep să facă treaba finală şi să producă noi microagenţi.

– Exact, exact.

– Ceea ce înseamnă că roiurile se reproduc.

– Da, întocmai.

– Şi că agenţii individuali au memorie.
– Da. O memorie limitată.
– Păi, nici nu au nevoie de prea multă, ăsta e şi rostul inteligenţei distribuite. Este colectivă. Deci posedă inteligenţă şi, întrucît au memorie, pot învăţa din propria experienţă.
– Da.
– Iar folosind programul PREDPREY înseamnă că pot rezolva probleme. Iar programul generează suficiente elemente aleatorii ca să le dea posibilitatea să inoveze.
– Chiar aşa.
Capul îmi zvîcnea. Vedeam acum toate implicaţiile şi nu erau deloc bune.
– Prin urmare, înţeleg din ce-mi spui tu că acest roi se reproduce, are capacitatea de autosusţinere, învaţă din experienţă, are o inteligenţă colectivă şi poate inova pentru a rezolva problemele.
– Da.
– Ceea ce, din toate punctele de vedere practice, înseamnă că e viu.
– Da, spuse David încuviinţînd din cap. Cel puţin se comportă ca şi cum ar fi viu, Jack. Din punct de vedere funcţional, este viu.
– Asta e o veste al dracului de proastă.
– Mie-mi spui?
– Aş vrea să ştiu de ce n-a fost distrusă chestia asta cu mult timp în urmă.
David nu-mi răspunse. Îşi netezi cravata, părînd stînjenit.
– Pentru că îţi dai seama, cred, că avem de-a face cu o ciumă mecanică. Asta avem aici. E exact ca o ciumă bacteriană sau una virală. Numai că aici sînt nişte organisme mecanice. Aţi obţinut o ciumă artificială, dar-ar dracii!
– Da.
– Care evoluează.
– Da.
– Şi nu e limitată de ritmurile biologice ale evoluţiei. Probabil că evoluează mult mai rapid.
– Da, evoluează mai rapid.
– Cu cît mai rapid, David?
Brooks oftă.
– Destul de rapid. O să fie diferit în după-amiaza asta, cînd o să revină.

– O să revină?
– Întotdeauna revine.
– Şi de ce revine? am întrebat.
– Încearcă să pătrundă înăuntru.
– Dar de ce?
David se foi stînjenit.
– Avem doar nişte teorii, Jack.
– Nu te jena, pune-mă la încercare.
– Una din posibilităţi ar fi că este vorba de un fel de instinct de teritorialitate. După cum ştii, codul iniţial PREDPREY conţine conceptul de domeniu, de teritoriu în care să acţioneze “animalele” de pradă. Iar în interiorul acelui domeniu de bază se defineşte un fel de centru de operaţiuni pe care s-ar putea ca roiul să-l considere a fi interiorul acestei fabrici.
– Chiar crezi în teoria asta?
– Nu tocmai, nu. Avu o ezitare. De fapt, cei mai mulţi dintre noi cred că se întoarce ca s-o caute pe soţia ta, Jack. O caută pe Julia.

ZIUA A ŞASEA
11:42 A.M.

Aşa am ajuns, cu toată durerea mea cumplită de cap, să vorbesc la telefon cu spitalul din San Jose.

– Cu Julia Forman, vă rog.

I-am dictat telefonistei numele pe litere.

– E la terapie intensivă, mi-a răspuns telefonista.

– Da, i-adevărat.

– Îmi pare rău, dar convorbirile directe nu sînt permise.

– Daţi-mi atunci la sala infirmierelor.

– Mulţumesc, rămîneţi pe fir.

Am aşteptat. Nimeni nu răspundea la telefon. Am sunat din nou, am vorbit din nou cu telefonista şi în sfirşit am obţinut legătura cu sala infirmierelor. Infirmiera de serviciu mi-a spus că Julia era la radiografie şi că nu ştia cînd se întoarce. I-am zis că Julia trebuia să se fi întors deja. Pe un ton destul de acru, infirmiera mi-a răspuns că se uita chiar atunci la patul Juliei şi putea să mă asigure că Julia nu se afla acolo.

Am spus că o să revin.

Am pus receptorul jos şi m-am întors spre David.

– Ce amestec avea Julia în toată treaba asta?

– Ne ajuta, Jack.

– Sînt sigur. Dar cum anume?

– La început a încercat să-l convingă să se întoarcă, a spus David. Aveam nevoie ca roiul să se apropie de clădire pentru a-l putea controla din nou prin radio. Şi Julia ne-a ajutat să-l ţinem aproape.

– Cum?

– Ei bine, i-a ţinut de urît, l-a distrat.

– Ce-a făcut?!

– Cred că aşa se poate numi ce-a făcut ea. A devenit imediat evident că roiul are o inteligenţă rudimentară. A fost ideea Juliei să-l tratăm ca pe un copil. A ieşit afară cu nişte blocuri colorate, cu cîteva jucării. Lucruri care i-ar plăcea şi unui copil. Iar roiul a dat semne că ar reacţiona faţă de ea. Era foarte entuziasmată din acest motiv.

– În momentul acela nu era nici un pericol să stai în preajma norului?

– Nu, absolut nici unul. Era doar un nor de particule. David ridică din umeri şi continuă: În orice caz, după o zi sau două, ea a hotărît să facă încă un pas şi să-l supună la teste oficiale. Ştii, aşa cum face un psiholog cu un copil.

– Vrei să spui, să-l înveţe?

– Nu. Ideea ei era să-l testeze.

– David, roiul ăla are o inteligenţă distribuită. Este o reţea, fir-ar să fie. Învaţă din orice lucru pe care-l faci. Aşadar, învaţă şi din testări. Şi ce anume a făcut cu el?

– Păi, ştii, doar nişte jocuri. Punea trei cuburi colorate pe sol, două albastre şi unul galben, să vadă dacă-l alege pe cel galben. Apoi a lucrat cu pătrate şi triunghiuri. Chestii din astea.

– Dar, David, am spus, ştiaţi cu toţii că era un roi evadat, care evoluează în afara laboratorului. Nu v-a trecut prin minte să ieşiţi afară şi să-l distrugeţi?

– Ba da, cum să nu. Toţi voiam s-o facem. Dar Julia nu ne-a dat voie.

– De ce?

– Voia să-l ţină în viaţă.

– Şi n-a contrazis-o nimeni?

– Jack, Julia e vicepreşedinte al companiei. Spunea întruna că roiul era un accident norocos, că descoperisem din întîmplare ceva măreţ, care în cele din urmă ar putea să salveze compania şi că nu trebuie să-l distrugem. Nu ştiu cum să-ţi spun, dar era de-a dreptul încîntată de chestia asta. Vreau să spun că era mîndră de ea. Ca şi cum ar fi fost invenţia ei. Nu voia decît “să-l mîne înăuntru”. Cuvintele sînt ale ei.

– Mda. Mă rog. Şi cînd a spus ea chestia asta?

– Ieri, Jack. David ridică din umeri. Ştii, a plecat de aici abia ieri după-amiază.

Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că avea dreptate. O singură zi trecuse de cînd Julia fusese aici, după care suferise accidentul. Iar în acest interval de timp, roiurile deja evoluaseră foarte mult.

– Cîte roiuri erau ieri?

– Trei. Dar n-am văzut decît două. Cred că unul dintre ele se ascundea. Clătină din cap. Ştii, unul dintre roiuri devenise un fel de animal de companie pentru ea. Era mai mic decît celelalte. O aştepta să iasă afară şi tot timpul se ţinea aproape de ea. Uneori, cînd ieşea din clădire, se învolbura în jurul ei ca şi cum

se bucura că o vede. Şi ea vorbea cu el aşa cum ai vorbi cu un cîine sau cu un alt animal.

Mi-am apăsat tîmplele care zvîcneau.

– Vorbea cu el, am repetat.

Sfinte Dumnezeule!

– Să nu-mi spui că roiurile au şi senzori auditivi!

– Nu, nu au.

– Păi, atunci era o pierdere de timp să vorbească cu ele.

– Ăă, păi... noi credem că norul era suficient de aproape de ea, iar respiraţia ei devia unele particule. Într-un model ritmic.

– Deci întregul nor era un timpan uriaş?

– Într-un fel, da.

– Şi, fiind vorba de o reţea, a învăţat...

– Mda.

Am oftat.

– Te pregăteşti cumva să-mi spui că a şi răspuns?

– Nu, dar a început să scoată nişte sunete stranii.

Am încuviinţat din cap, pentru că auzisem deja acele sunete stranii.

– Şi cum reuşeşte să Iacă asta?

– Nu sîntem siguri. Bobby crede că inversul deflecţiei auditive îi permite să “audă”. Particulele vibrează într-un front de undă coordonat şi generează o undă acustică. Un fel de difuzor audio.

Mi-am spus că trebuia să fie ceva de genul ăsta. Chiar dacă părea improbabil ca să o poată face. Roiul era în esenţă un nor de praf alcătuit din particule minuscule. Particulele nu aveau nici masa, nici energia necesare pentru a genera o undă acustică.

Un gînd mi-a trecut prin minte:

– David, Julia a fost ieri afară cu roiurile?

– Da, de dimineaţă. Nici o problemă. Abia la cîteva ore după ce a plecat ea roiurile au omorît şarpele.

– Şi a mai fost ucisă vreo vietate înainte de asta?

– Ăă... e posibil să fi fost un coiot acum cîteva zile, nu sînt sigur.

– Aşadar, e posibil ca şarpele să nu fi fost prima victimă?

– E posibil...

– Iar astăzi au ucis un iepure.

– Mda. Acum progresează rapid.

– Mulţumesc, Julia, am spus.

Eram destul de sigur că accelerarea comportamentală a roiurilor pe care o puteam observa era o funcţie a învăţării din experienţa trecutului. Aceasta era o caracteristică a sistemelor distribuite - şi la fel de bine se putea spune că este o caracteristică a evoluţiei, care poate fi considerată un gen de învăţare dacă vrei să gîndeşti în astfel de termeni. În oricare dintre cazuri, însemna că sistemele trec printr-o lungă şi lentă perioadă de început, urmată de o creştere exponenţială.

Se poate observa aceeaşi accelerare a evoluţiei vieţii pe Pămînt. Primele forme de viaţă au apărut cu patru miliarde de ani în urmă şi erau nişte vietăţi monocelulare. Nimic nu s-a schimbat în următoarele două miliarde de ani. Apoi au apărut nucleele în celule. Lucrurile au început să se accelereze. După doar cîteva sute de milioane de ani, au apărut organismele pluricelulare. După alte cîteva sute de milioane de ani diversitatea explozivă a vieţii. Urmată de o şi mai mare diversitate. Cam cu două sute de milioane de ani în urmă existau plante şi animale gigantice, creaturi complexe, dinozauri. În toată această evoluţie, omul este o apariţie de ultimă oră. Cu patru milioane de ani în urmă, primele maimuţe bipede. În urmă cu două milioane de ani, primii strămoşi ai omului. Cu treizeci şi cinci de mii de ani în urmă, picturile din peşteri.

Accelerarea a devenit spectaculoasă. Dacă s-ar comprima istoria vieţii pe Pămînt în douăzeci şi patru de ore, atunci organismele pluricelulare ar fi apărut în ultimele douăsprezece ore, dinozaurii în ultima oră, primii oameni în ultimele patruzeci de secunde, iar omul modern - cu mai puţin de o secundă în urmă.

Celulele primitive au avut nevoie de două miliarde de ani pentru a încorpora un nucleu în structura lor, acesta fiind primul pas spre complexitate. Dar a fost nevoie doar de două sute de milioane de ani - o zecime din timp - pentru ca animalele multicelulare să evolueze. Iar de la maimuţa cu creier neevoluat şi unelte rudimentare din os pînă la omul modern şi ingineria genetică a fost nevoie doar de patru milioane de ani. Iată cît de rapid crescuse ritmul evoluţiei.

Acelaşi model se putea distinge şi în comportamentul sistemelor bazate pe agenţi. Agenţii au nevoie de o perioadă de timp mai lungă pentru “a turna temelia” şi pentru a îndeplini

condiţiile iniţiale, dar din momentul în care termină treaba asta, progresul ulterior poate fi foarte rapid. Este imposibil de sărit peste faza “temeliei”, aşa cum este imposibil ca un om să sară peste copilărie. Trebuie să îndeplineşti toate sarcinile preliminare.

Dar în acelaşi timp nu ai cum să eviţi accelerarea ulterioară. Era, ca să zicem aşa, o caracteristică implicită a sistemului.

Procesul de învăţare sporea randamentul progresului şi eram sigur că ceea ce-l învăţase Julia fusese un factor important în comportamentul actual al roiului. Prin simpla interacţiune cu roiul, Julia introdusese o presiune selectivă într-un organism cu comportament emergent care nu putea fi prezis. Ceea ce făcuse ea fusese o mare prostie.

Aşadar roiul - care se dezvolta deja rapid - urma să se dezvolte şi mai rapid în viitor. Şi ţinînd cont că era un organism creat de om, evoluţia sa nu avea loc într-un ritm comparabil cu cel al organismelor biologice, ci doar în cîteva ore.

Cu fiecare oră care trecea, distrugerea roiurilor avea să fie tot mai dificilă.

– Bun, i-am spus lui David. Dacă roiurile revin întruna, atunci ar fi bine să ne pregătim să le întîmpinăm.

M-am ridicat în picioare, crispîndu-mă din pricina durerii de cap, şi m-am îndreptat spre uşă.

– La ce te-ai gîndit? întrebă David.

– Tu la ce crezi că m-am gîndit? Trebuie să omorîm blestemăţiile astea de-a binelea! Trebuie să le radem de pe faţa planetei. Iar asta trebuie s-o facem acum!

David se foi pe scaun şi spuse:

– Din partea mea, nici o problemă. Dar nu cred că Ricky o să fie prea încîntat.

– Şi de ce nu, mă rog?

– Pur şi simplu n-o să fie, zise David ridicînd din umeri.

Am aşteptat fără să mai spun nimic. David se foi iar, din ce în ce mai stingherit.

– Adevărul e că el şi Julia sînt... ăă... de acord în această privinţă.

– Sînt de acord?

– Da. Au discutat între patru ochi. Vreau să spun - pe tema asta.

– Ce încerci să-mi sugerezi, David?

– Nimic altceva decît ceea ce am spus. Ei doi au căzut de acord că roiurile trebuie menţinute în viaţă. Cred că Ricky o să ţi se opună, atîta tot.

Simţeam nevoia să vorbesc din nou cu Mae. Am găsit-o în laboratorul de biologie, aplecată spre un monitor de computer care prezenta imaginea albă a unei dezvoltări bacteriene pe un mediu de culoare roşu închis. Am spus:

– Auzi, Mae, am discutat acum cu David şi trebuie să... ăă, Mae? Ai vreo problemă?

Se uita ţintă la ecran.

– Cred că da, spuse Mae. O problemă cu materia primă.

– Ce fel de problemă?

– Ultimele stocuri de Theta-d nu se dezvoltă cum trebuie.

Arătă spre o imagine din colţul de sus al monitorului, care arăta bacteria dezvoltîndu-se în cercuri albe şi bine conturate.

– Aia e o dezvoltare coliformă normală, spuse ea. Aşa ar trebui să arate. Dar aici...

Făcu să apară o altă imagine în centrul ecranului. Formele rotunde apăreau ca roase de molii, neregulate şi diforme.

– Asta nu e o creştere normală, spuse ea clătinînd din cap. Mă tem că este o contaminare bacteriofagă.

– Adică, un virus?

Bacteriofagele erau nişte virusuri care atacau bacteriile.

– Da, spuse ea. Coli sînt susceptibile la un foarte mare număr de bacteriofage. Desigur, T4 este cel mai răspîndit, dar Theta-d a fost modificat ca să reziste la atacurile lui T4. Aşa că bănuiesc că e vorba de o nouă formă de bacteriofag.

– Un nou bacteriofag? Vrei să spui că e unul apărut acum?

– Da. Probabil că e un mutant al unei specii existente, care reuşeşte să înfrîngă rezistenţa indusă prin inginerie genetică. Dar asta este o veste proastă pentru procesul de manufacturare. Dacă am infectat rezervele bacteriene, va trebui să întrerupem producţia. Altfel nu vom face decît să răspîndim viruşii în mediu.

– Sincer vorbind, am spus, întreruperea producţiei ar putea fi o idee bună.

– Probabil că voi fi nevoită. Voi încerca să-l izolez, dar pare agresiv. S-ar putea să nu reuşesc să scap de el fără să sterilizez rezervoarele. Să o luăm de la început cu materii prime proaspete. Lui Ricky n-o să-i placă asta.

– I-ai vorbit despre asta?

– Încă nu, spuse ea, clătinînd din cap. Nu cred că i-ar face bine să mai audă o veste proastă în acest moment. Şi apoi…

Se opri ca şi cum ar fi vrut să se gîndească mai bine la ceea ce avea să spună.

– Şi-apoi ce?

– Pentru Ricky, succesul acestei companii reprezintă o miză uriaşă. Se întoarse cu faţa spre mine. Bobby l-a auzit într-o zi vorbind la telefon despre acţiunile lui la firmă. Şi părea îngrijorat. Cred că Ricky vede în Xymos ultima lui şansă să tragă lozul cel mare. Lucrează aici de cinci ani. Dacă treaba asta nu-i iese, o să fie prea bătrîn ca s-o mai ia de la capăt cu o altă companie. Are o soţie şi un copil; nu poate risca să mai aştepte cinci ani ca să vadă dacă cu următoarea companie reuşeşte sau nu. Aşa că se străduieşte din răsputeri ca treaba asta să funcţioneze. Nu mai doarme noaptea, lucrează, se gîndeşte tot timpul. Nu doarme mai mult de trei-patru ore pe zi. Sincer vorbind, mă tem că asta-i afectează puterea de discernămînt.

– Pot să-mi închipui, am spus. Presiunea trebuie să fie teribilă.

– Lipsa asta de somn îl face să se poarte imprevizibil, zise Mae. Niciodată nu ştiu sigur ce o să facă sau cum o să reacţioneze. Uneori am senzaţia că nu vrea deloc să scape de roiuri. Sau poate că e speriat.

– Posibil, am admis eu.

– Oricum, e imprevizibil. Aşa că, în locul tău, aş fi mai prudent înainte de a le veni de hac roiurilor. Fiindcă asta ai de gînd să faci, nu? Să le vii de hac.

– Da, am spus. Asta am de gînd să fee.

ZIUA A ŞASEA
1:12 P.M.

Se adunaseră cu toţii în sala de odihnă, echipată cu jocuri video şi flippere. Nimeni nu se juca acum. Mă urmăreau cu priviri neliniştite în timp ce le explicam ce avem de făcut. Planul era destul de simplu: roiul însuşi ne dicta ce aveam de făcut, deşi omisesem acest adevăr incomod.

În esenţă, le-am spus că avem de-a face cu un roi evadat pe care nu-l putem controla. Iar roiul manifesta un comportament caracterizat prin autoorganizare.

– Ori de cîte ori întîlnim o componentă de autoorganizare puternică înseamnă că roiul se poate reasambla după un accident sau după ce a fost destrămat. Exact aşa cum a procedat cu mine. Aşa încît acest roi trebuie distrus în totalitate, fizic. Asta înseamnă să supunem particulele la căldură, frig, acid sau cîmpuri magnetice intense. Iar din ce am văzut cu privire la comportamentul lui, aş spune că şansele cele mai mari de a-l distruge sînt noaptea, cînd roiul îşi pierde energia şi coboară la nivelul solului.

Ricky încercă să protesteze:

– Dar ţi-am spus deja, Jack, că noaptea nu-l putem găsi...

– E-adevărat, nu puteţi. Pentru că nu l-aţi marcat. Uite, afară deşertul se întinde cît vezi cu ochii. Dacă vrei să urmăreşti roiul pînă la ascunzătoare, trebuie să-l marchezi cu ceva atît de puternic încît să-i poţi lua urma oriunde s-ar duce.

– Şi cu ce să-l marchezi?

– Asta e întrebarea mea următoare, am zis. Ce fel de agenţi de marcaj avem aici?

Răspunsul la întrebarea mea au fost nişte priviri nedumerite.

– Haide, oameni buni! Asta e o unitate industrială. Trebuie să aveţi ceva cu care să acoperim particulele astfel încît să lase o urmă pe care s-o putem repera. Mă gîndesc la o substanţă puternic fluorescentă sau la un feromon care să aibă o semnătură chimică specifică, ori ceva radioactiv... Nu?

Privirile celorlalţi exprimau în continuare nedumerire însoţite de clătinări din cap.

– Ei bine, spuse Mae, sigur că da, avem radioizotopi.

– Bun, excelent.

Începea să se întrevadă o soluţie.

– Îi folosim ca să verificăm scurgerile din sistem. Elicopterul îi aduce o dată pe săptămînă.

– Ce radioizotopi aveţi?

– Seleniu-72 şi reniu-186. Uneori şi xenon-133. Nu sînt sigură ce avem la îndemînă în momentul ăsta.

– Ce timpi de înjumătăţire avem la aceşti radioizotopi?

Anumiţi izotopi îşi pierd radioactivitatea foarte repede, în cîteva ore sau minute. Dacă aşa stăteau lucrurile, n-aveau să-mi fie de prea mare folos.

– Media timpilor de înjumătăţire este cam de o săptămînă, spuse Mae. La seleniu este de opt zile. Reniul are patru zile, iar xenonul - cinci. Cinci şi un sfert.

– Bun. Oricare dintre ei este bun pentru scopurile noastre, am spus. Avem nevoie ca radioactivitatea să dureze doar o noapte, după ce marcăm roiul.

Mae spuse:

– De regulă punem izotopii în FDG. Este o bază de glucoză lichidă. Se poate pulveriza.

– Ar fi excelent. Unde sînt acum radioizotopii?

Mae răspunse schiţînd cu greu un zîmbet:

– În depozit.

– Şi ăsta unde e?

– Afară. Lîngă parcarea pentru maşini.

– Bine. Atunci să mergem să-i luăm de-acolo.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Ricky ridicînd mîinile în sus, exasperat. Ţi-ai pierdut minţile? Era cît pe ce să mori în dimineaţa asta, Jack. E o nebunie să ieşi din nou afară.

– Nu există alternativă!

– Ba sigur că există. Aşteptăm pînă se face noapte.

– Nu. Pentru că asta ar însemna că nu vom putea să marcăm roiurile decît mîine dimineaţă. Şi că nu le vom putea urmări şi distruge decît mîine, după căderea întunericului. Ceea ce înseamnă să aşteptăm treizeci şi şase de ore cu un organism care evoluează repede. Nu ne putem asuma un asemenea risc.

– Risc, zici? Jack, dacă ieşi acum afară, n-ai cum să supravieţuieşti. Eşti nebun de-a binelea dacă-ţi trece prin cap aşa ceva.

Pînă atunci, Charley Davenport privise fix la monitor. Acum se întoarse către grup.

– Nu, Jack nu e nebun, spuse el şi-mi zîmbi. Iar eu o să merg cu el. Charley începu să fredoneze piesa “Bora To Be Wild”.

– Merg şi eu, spuse Mae. Ştiu unde sînt depozitaţi izotopii.

– Nu e nevoie, Mae, poţi să-mi spui unde...

– Ba o să vin.

– Trebuie să improvizăm o instalaţie pentru pulverizat soluţia.

David Brooks îşi sufleca mînecile tacticos.

– Probabil controlată de la distanţă. Asta e specialitatea lui Rosie.

– OK, vin şi eu, spuse Rosie Castro, uitîndu-se la David.

– Aveţi de gînd să ieşiţi cu toţii? Ricky se holba cînd la unul, cînd la celălalt, clătinînd din cap. Chestia asta e extrem de riscantă, spuse el. Extrem de riscantă.

Nimeni nu comentă. Ne uitam cu toţii ia el. Deodată, Ricky spuse:

– Charley, termină dracului o dată cu mormăitul ăla!

După care se întoarse spre mine:

– Nu cred că o să-ţi dau voie să faci asta, Jack.

– Nu cred că ai de ales.

– Eu sînt şeful aici.

– Nu în acest moment, am spus.

M-am simţit brusc cuprins de mînie. Îmi venea să-i spun că, lăsînd acel roi să evolueze în mediul înconjurător, o feştelise. Dar nu ştiam cîte decizii critice luase Julia. În ultimă instanţă, Ricky nu dorea decît să le facă pe plac celor din conducerea firmei, ca un copil faţă de părinţii săi. O făcea într-un mod fermecător; aşa se explica ascensiunea lui de pînă atunci. În acelaşi timp, tot aici era şi punctul lui vulnerabil.

Dar acum Ricky împinse bărbia înainte încăpăţînat.

– Pur şi simplu nu poţi s-o faci, Jack. Nu veţi scăpa cu viaţă dacă ieşiţi.

– Ba o să scăpăm, Ricky, îl contrazise Charley Daven- port, arătînd spre monitor. Uită-te şi tu.

Monitorul prezenta deşertul din jurul clădirii. Soarele după-amiezei lumina cactuşii pitici. Un ienupăr oprit din creştere se profila în depărtare, întunecat la culoare în lumina soarelui. O clipă nu am înţeles la ce se referea Charley. Pe urmă am văzut nisipul răscolit în apropierea solului. Şi am observat că ienupărul era aplecat într-o parte.

– Da, oameni buni, zise Charley Davenport. Afară bate un vînt puternic. După cum ştiţi, cînd vîntul bate cu putere, nu avem roiuri, pentru că trebuie să coboare la sol.

Se îndreptă spre culoarul care ducea la centrala electrică.

– Pierdem timpul, băieţi. Să mergem.

Toată lumea ieşi din sală. Rămăsesem ultimul dintre cei ce urmau să plece. Spre uimirea mea, Ricky m-a tras deoparte, blocînd uşa cu corpul său.

– Îmi pare rău, Jack, n-am vrut să te pun într-o postură jenantă faţă de ceilalţi. Dar nu pot să te las să faci asta.

– Vrei s-o facă altcineva?

– Ce vrei să spui? zise el încruntîndu-se.

– Ricky, ai face bine să accepţi situaţia. Ăsta este deja un dezastru. Şi dacă nu preluăm controlul imediat, atunci vom fi nevoiţi să cerem ajutor.

– Ajutor? La ce te referi?

– Mă refer la Pentagon, la armată. Va trebui să chemăm pe cineva care să anihileze roiurile astea.

– Dumnezeule, Jack, nu putem să facem una ca asta!

– Nu avem de ales.

– Dar asta va distruge compania. N-o să mai obţinem niciodată finanţări.

– Asta nu mă deranjează cîtuşi de puţin, am replicat.

Eram supărat pentru ceea ce se întîmplase în deşert.

Un şir de decizii neinspirate, de erori şi lucruri făcute de mîntuială, care se perpetuaseră pe o perioadă de cîteva luni. Totul lăsa impresia că cei de la Xymos aleseseră doar soluţii pe termen scurt, menite să dreagă lucrurile din mers, rapid şi prin orice mijloace. Nimeni nu luase în considerare consecinţele pe termen lung.

– Uite care-i treaba, i-am spus. Avem un roi evadat care, după toate aparenţele, este mortal. Nu te mai poţi juca cu chestia asta.

– Dar Julia...

– Julia nu-i aici.

– Dar ea a spus...

– Nu-mi pasă ce-a spus, Ricky.

– Dar compania...

– S-o ia dracu' de companie, Ricky!

L-am apucat de umeri şi l-am scuturat zdravăn.

– Nu pricepi? Nu vrei să ieşi ele aici. Ţi-e frică de chestia asta, Ricky. Trebuie s-o distrugem. Şi dacă n-o facem cît mai repede, va trebui să cerem ajutor.

– Nu.

– Ba da, Ricky.

– *O să mai vedem noi cum stau lucrurile,* se răsti el înverşunat.

Avea trupul încordat şi mă săgeta cu privirea. M-a înşfăcat de gulerul cămăşii. N-am făcut nici un gest, m-am mulţumit să mă uit fix la el. Ricky m-a privit o clipă cu ură, după care a slăbit strînsoarea. M-a bătut prieteneşte pe umăr şi mi-a netezit gulerul.

– Of, la naiba, Jack. Ce m-o fi apucat? îmi adresă zîmbetul lui larg, autopersiflant. iartă-mă. Cred că mi-a venit de hac presiunea. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Dă-o-ncolo de companie. Trebuie să facem treaba asta. Trebuie să distrugem imediat roiurile.

– Da, am spus, continuînd să mă uit stăruitor la el. Trebuie.

A făcut o pauză. Şi-a luat mîna de pe gulerul meu.

– Ţi se parc că mă port ciudat, nu-i aşa? Şi Mary crede acelaşi lucru. Mi-a spus-o într-una din zilele astea. Chiar mă port ciudat?

– Păi...

– Te rog să-mi spui.

– Poate ai ajuns la limită... Cum stai cu somnul?

– Nu prea bine. Vreo două-trei ore...

– Poate ar trebui să iei nişte pastile.

– Am luat. Nu prea m-ajută. E de vină presiunea asta nenorocită. Sînt aici de-o săptămînă. Locul ăsta te covîrşeşte.

– Îmi imaginez...

– Mda. Ei bine, în orice caz...

Se întoarse într-o parte, de parcă s-ar fi simţit brusc jenat.

– Uite, cu o să fiu la staţia radio. O să fiu alături ele voi la fiecare pas. Îţi sînt foarte recunoscător, Jack. Ai adus aici raţiunea şi ordinea. Doar... doar să ai grijă de tine acolo, OK?

– O să am.

Ricky se dădu la o parte. Am trecut pe lîngă el şi am ieşit pe uşă afară.

În timp ce străbăteam holul ce ducea la centrala electrică, cu instalaţia de aer condiţionat funcţionînd la capacitate maximă, Mae mi se alătură din mers. I-am spus:

– Mae, nu e neapărat necesar să vii şi tu. Poţi să-mi spui prin radio cum să manipulez izotopii.

– Nu izotopii mă îngrijorează acum, spuse ea cu o voce atît de scăzută, încît zgomotul instalaţiei aproape că-l acoperea. E vorba de iepure.

Mi s-a părut că n-am auzit bine.

– Ce anume?

– Iepurele. Trebuie să examinez din nou iepurele.

– De ce?

– Mai ţii minte eşantionul de ţesut pe care l-am tăiat din stomac. Ei bine, l-am studiat la microscop acum cîteva minute.

– Şi?

– Mă tem că avem probleme mari, Jack.

ZIUA A ŞASEA
2:52 P.M.

Am ieşit primul pe uşă, iar lumina orbitoare a deşertului m-a făcut să mijesc ochii. Chiar dacă se făcuse aproape ora trei după-amiază, soarele părea la fel de strălucitor şi de fierbinte ca întotdeauna. Un vînt fierbinte făcea să-mi fluture pantalonii şi cămaşa. Mi-am tras microfonul mai aproape de buze:

– Bobby, mă auzi?

– Te aud, Jack.

– Ai şi imagine?

– Da, Jack.

Charley Davenport ieşi afară rîzînd.

– Ştii, Ricky, chiar că eşti tembel. Ştiai asta?

Prin cască, l-am auzit pe Ricky spunînd:

– Las-o moartă. Ştii că nu-mi plac complimentele. Vedeţi-vă de treabă.

Apoi ieşi pe uşă Mae. Avea un rucsac atîrnat pe umăr. Mi-a spus:

– E pentru izotopi.

– Sînt chiar aşa de grei?

– Containerele sînt grele.

După ea ieşi David Brooks, urmat îndeaproape de Rosie. Cînd păşi pe nisip, Rosie făcu o grimasă:

– Doamne, ce fierbinte e!

– Mda, cred că o să constaţi că deşertul are tendinţa să fie aşa, spuse Charley.

– Nu mă-nnebuni, Charley!

– Păi, nu mi-aş permite niciodată, Rosie, spuse Charley şi rîgîi.

Eram ocupat să cercetez orizontul, dar n-am văzut nimic. Maşinile erau parcate sub un şopron situat la vreo cincizeci de metri distanţă. La capătul şopronului era o clădire albă şi pătrată din beton, cu ferestre înguste. Acela era depozitul.

Am pornit într-acolo. Rosie se interesă:

– Clădirea aia are aer condiţionat?

– Da, spuse Mae. Dar tot e cald înăuntru. E prost izolată termic.

– E etanşeizată?

– Nu prea.

– Asta înseamnă nu, spuse David rîzînd. Apoi rosti în cască: Bobby, ce putere are vîntul?

– Şaptesprezece noduri, răspunse Bobby Lembeck. Un vînt puternic, sănătos.

– Şi cam cînd s-ar putea să înceteze? La asfinţit?

– Probabil că da. Încă trei ore.

– Ar fi timp destul, am spus.

Am observat că David Brooks nu vorbea deloc. Îşi tîra paşii spre clădire, urmat la mică distanţă de Rosie.

– Dar nu se ştie niciodată, spuse Davenport. S-ar putea să dăm cu toţii de bucluc dintr-o clipă-n alta.

Rîse din nou, în stilul lui iritant. Ricky interveni:

– Charley, ce-ar fi să taci dracului din gură!

– De ce nu vii aici să-mi închizi gura, barosane? replică Charley. Ce-ai păţit, ţi s-au înfundat venele cu găinaţ?

– Trebuie să rămînem concentraţi, Charley, am spus eu.

– Hei, sînt concentrat. Sînt cît se poate de concentrat.

Vîntul ridica nisipul, creînd o ceaţă cafenie imediat deasupra solului. Mae mergea lîngă mine. S-a uitat înspre deşert şi mi-a spus brusc:

– Vreau să mă mai uit o dată la iepure. Voi mergeţi înainte dacă vreţi.

O luă spre dreapta, în direcţia cadavrului. Am plecat după ca. Şi ceilalţi membri ai grupului s-au întors toţi deodată şi au venit în urma noastră. Se părea că toţi voiau să rămînă laolaltă. Vîntul continua să bată cu putere. Charley spuse:

– Ce vrei să vezi, Mae?

– Vreau să verific ceva, spuse ea, trăgîndu-şi mănuşile din mers.

Se auzi un păcănit în cască, apoi vocea lui Ricky:

– Îmi puteţi spune şi mie, vă rog, ce naiba se întîmplă acolo?

– Mergem să vedem iepurele, răspunse Charley.

– De ce?

– Mae vrea să se uite la el.

– L-a mai văzut o dată. Oameni buni, sînteţi expuşi acolo. Eu n-aş mai pierde timpul cu prostii.

– Dar nimeni nu pierde timpul, Ricky.

Puteam să văd deja iepurele în depărtare, parţial acoperit de nisipul suflat de vînt. În cîteva momente stăteam cu toţii în preajma cadavrului. Vîntul îl răsturnase într-o parte. Mae se lăsă pe vine, îl întoarse pe spate şi-l desfăcu.

– Puah! făcu Rosie.

Am remarcat cu surprindere că, acolo unde era expusă, carnea nu mai era netedă şi roz. În schimb, devenise rugoasă peste tot şi, în unele locuri, arăta de parcă ar fi fost zgîriată. Şi era acoperită cu o peliculă lăptoasă.

– Parcă ar fi fost înmuiat în acid, observă Charley.

– Da, aşa arată, replică Mae pe un ton sumbru.

M-am uitat la ceas. Toate acestea se petrecuseră în două ore.

– Ce s-a întîmplat cu el?

Mae îşi scosese lupa şi acum stătea şi mai aproape de animal. Se uită în cîteva locuri, mutînd repede lupa. Apoi spuse:

– Este parţial mîncat.

– Mîncat? De cine?

– De bacterii.

– Ia stai puţin, zise Charley Davenport. Crezi că treaba asta a fost provocată de Theta-d? Crezi căii. coli îl mănîncă?

– O să aflăm cît de curînd, spuse ea.

Scoase dintr-un buzunar mai multe eprubete cu tampoane sterile.

– Dar a murit de puţin timp.

– Suficient de mult, spuse Mae. Iar temperaturile ridicate accelerează creşterea.

Prelevă probe din diverse locuri cu ajutorul tampoanelor, pe care le punea apoi la loc, în eprubete.

– Înseamnă că Theta-d se multiplică foarte agresiv.

– Aşa se întîmplă cu bacteriile dacă le dai o sursă de hrană corespunzătoare. Intră într-o fază logaritmică de creştere în care îşi dublează numărul la fiecare două-trei minute. Cred că asta s-a întîmplat aici.

Am spus:

– Dar, dacă e adevărat, înseamnă că roiul...

– Nu ştiu ce înseamnă, Jack, spuse ea repede.

Se uită la mine şi dădu uşor din cap. Am înţeles mesajul: *nu acum*!

Dar ceilalţi nu se lăsau amăgiţi:

– Mae, Mae, Mae! interveni Charley Davenport. Vrei să spui că roiurile au ucis iepurele ca să-l mănînce? Ca să poată să crească mai multe bacterii? Şi să creeze mai multe nanoroiuri?

– N-am spus asta, Charley, răspunse ea cu glas calm, aproape liniştitor.

– Dar asta crezi, continuă Charley. Crezi că roiurile consumă ţesut de mamifer cu scopul de a se reproduce...

– Da, Charley, asta cred.

Mae îşi puse probele la loc sigur şi se ridică în picioare.

– Dar am luat probe de cultură acum. O să le analizăm în Luria şi agaroză[14] şi pe urmă mai vedem.

– Pariez că dacă ne întoarcem peste o oră, pelicula asta albă o să dispară şi vom vedea cum tot cadavrul este acoperit cu o substanţă neagră. Noile nanoparticule negre. Şi în cele din urmă vor fi suficiente pentru un nou roi.

Mae încuviinţă din cap.

– Da. Aşa cred şi eu.

– Deci de-aia au dispărut toate animalele din zonă? întrebă David Brooks.

– Da, spuse Mae şi-şi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr. Chestia asta se întîmplă de o bună bucată de timp.

A urmat un moment de linişte. Stăteam adunaţi înjurai carcasei iepurelui, cu spatele la vînt. Carcasa era consumată atît de rapid, încît aproape că îmi imaginam cum se întîmplă sub privirile mele, în timp real.

– Trebuie să lichidăm nenorocitele alea de roiuri, spuse Charley.

Ne-am întors cu toţii şi am pornit spre şopron.

Nimeni nu spunea nimic.

Nu era nimic de spus.

În timp ce mergeam spre parcare, cîteva din păsările acelea micuţe care ţopăie pe sub cactuşii cholla îşi luară brusc zborul, ciripind şi rotindu-se în aer. I-am spus lui Mae:

– Adică animalele au dispărut, dar păsările nu?

– Aşa se pare.

Stolul de păsări făcu un ocol prin aer, apoi se întoarse şi se lăsă la sol la cîteva sute de metri depărtare.

– Poate că sînt prea mici pentru ca roiurile să se mai încurce cu ele, spuse Mae. Au prea puţină carne.

– Posibil.

Eu credeam că s-ar putea ca altul să fie răspunsul. Dar pentru a fi sigur trebuia să verific codul programului.

---

14 Substanţe folosite în analizele microbiologice (cromatografie şi electroforeză) (n.tr.).

Am intrat în umbra şopronului din tablă ondulată şi ne-am deplasat pe lîngă şirul de maşini spre uşa depozitului. Pe uşă erau lipite mai multe semnale de avertizare: radiaţii nucleare, risc biologic, microunde, explozibili, radiaţii laser. Charley spuse:

– Acum poţi să vezi de ce ţinem chestiile astea afară.

Pe cînd ne apropiam de uşă, Vince spuse:

– Jack, te sună cineva. Îţi fac legătura.

Telefonul meu celular sună. Probabil că era Julia. Am deschis aparatul:

– Alo?

– Tată.

Era Eric şi-mi vorbea cu tonul insistent pe care îl avea cînd era supărat. Am oftat.

– Da, Eric.

– Cînd vii acasă?

– Nu ştiu sigur, fiule.

– Vii pînă la cină?

– Mă tem că nu. De ce? Care-i problema?

– E o nemernică.

– Eric, spune-mi care-i problema...

– Şi mătuşa Ellen îi ia mereu apărarea. Nu e corect.

– Eric, sînt puţin cam ocupat acum, aşa că spune-mi...

– De ce? Ce faci?

– Spune-mi ce te nemulţumeşte, băiete.

– N-are importanţă, zise el îmbufnat. Dacă nu vii acasă, nu mai contează. Şi unde eşti, de fapt? Eşti cumva în deşert?

– Da. De unde-ai ştiut?

– Am vorbit cu mama. Mătuşa Ellen ne-a dus la spital ca s-o vedem. Nu e corect. Eu nu voiam să merg. Dar ea m-a obligat.

– Aha. Cum se simte mama?

– Păi, o să iasă din spital.

– A terminat toate testele?

– Doctorii ar fi vrut să o mai ţină acolo, spuse Eric. Dar ea vrea să iasă. Are o mînă în ghips, atîta tot. Spune că în rest n-are nimic. Tată? De ce trebuie să fac mereu ce-mi spune mătuşa Ellen? Nu e corect!

– Dă-mi-o pe Ellen la telefon.

– Nu e aici. S-a dus cu Nicole ca să-i cumpere o rochie nouă pentru piesă.

– Cine e cu tine acasă?
– Maria.
– Bine. Ti-ai făcut temele?
– Încă nu.
– Hai, apucă-te de treabă, băiete. Vreau să-ţi termini temele înainte de cină.
Era uluitor cum frazele astea ieşeau pur şi simplu din gura unui părinte.
Între timp ajunsesem la uşa depozitului. M-am holbat la toate semnalele de avertizare. Erau şi cîteva pe care nu le cunoşteam, cum ar fi un romb alcătuit din patru pătrate diferit colorate în interior, fiecare avînd înscris cîte un număr. Mae descuie uşa şi intră.
– Tată? Eric începuse să plîngă. Cînd te-ntorci acasă?
– Nu ştiu. Sper să mă-ntorc mîine.
– Bine. Promiţi?
– Promit.
Îl auzeam smiorcăindu-se, apoi un hîrşîit de parcă şi-ar fi şters nasul de mînecă. I-am spus că poate să mă sune mai tîrziu dacă vrea. Păru mai liniştit şi-mi spuse că aşa va face, după care mormăi un la revedere.
Am închis telefonul şi am intrat în depozit.

Interiorul era divizat în două compartimente mari, cu rafturi pe toţi cei patru pereţi şi, la mijloc, alte rafturi de sine stătătoare. Pereţi şi pardoseală din beton. În al doilea compartiment era şi o a doua uşă, precum şi o uşă mare din tablă ondulată, care se putea ridica pentru a permite accesul camioanelor. Lumina fierbinte a soarelui pătrundea prin ferestrele cu rame din lemn. Instalaţia de aer condiţionat huruia zgomotos, dar, aşa cum spusese Mae, nu reuşea să răcorească incinta. Am închis uşa şi m-am uitat la sistemul de etanşeizare. Nu am văzut decît garniturile obişnuite care asigurau protecţia împotriva ploilor. Era limpede că depozitul nu era etanş la aer.
Am trecut pe lîngă rafturile pline cu cutii ce conţineau piese şi componente de rezervă pentru instalaţia de fabricaţie şi pentru laboratoare. Al doilea compartiment adăpostea obiecte mai banale: materiale sanitare, hîrtie igienică, săpunuri, cutii cu cereale şi două frigidere pline cu alimente.
M-am întors spre Mae.
– Unde sînt izotopii?

– Uite aici.

M-a condus pe după nişte rafturi pînă la un capac de oţel fixat în pardoseala de beton. Capacul avea aproape un metru în diametru. Arăta ca un tomberon de gunoi îngropat, dacă nu ţineai cont de LED-urile şi tastatura din centru. Mae se lăsă într-un genunchi şi tastă repede un cifru.

Capacul se înălţă cu un şuierat.

O scară metalică ducea în interiorul unei săli circulare blindate. Izotopii erau păstraţi în containere de diferite dimensiuni. Se pare că Mae putea să-şi dea seama dintr-o privire ce fel de izotopi erau, fiindcă spuse imediat:

– Avem seleniu-72. E bun?

– Sigur.

Mae începu să coboare treptele.

– Vrei să încetezi o dată, fir-ar să fie!?

Într-un colţ al încăperii, David Brooks sări înapoi, ferindu-se de Charley Davenport care ţinea în mîini un spray cu solvent sanitar Windex. Testa funcţionalitatea mecanismului de pulverizare şi, în timp ce făcea asta, apucase să-l stropească pe David. Nu părea să fi fost ceva întîmplător.

– Dă-ncoace blestemăţia aia, se răţoi David smulgîndu-i butelia.

– Cred că s-ar putea să funcţioneze, spuse Charley blînd. Dar o să avem nevoie de un mecanism de acţionare de la distanţă.

Din primul compartiment, Rosie spuse:

– Credeţi că ăsta o să meargă?

Ţinea în mînă un cilindru lucios din care ieşeau nişte fire.

– Nu e un releu cu solenoid?

– Ba da, confirmă David. Dar mă-ndoiesc că va avea suficientă tărie ca să acţioneze butelia asta. Scrie ceva pe el? Avem nevoie de ceva mai mare.

– Şi nu uitaţi că aveţi nevoie şi de o telecomandă, le reaminti Charley. Doar dacă nu vreţi să staţi afară şi să daţi cu spray!

Mae ieşi de la subsol aducînd cu ea un tub metalic greu. Se duse la chiuvetă şi luă o sticlă ce conţinea un lichid de culoare galben-pai. Îşi puse nişte mănuşi groase de cauciuc şi începu să amestece izotopii în lichid. Un contor de radiaţii de deasupra chiuvetei începu să susure. Prin cască, l-am auzit pe Ricky zicînd:

– Băieţi, nu cumva aţi uitat ceva? Chiar dacă aveţi o telecomandă, cum o să faceţi norul să se apropie de spray?

Fiindcă nu cred că roiul o să vină şi-o să stea pe loc cît timp voi o să-l stropiţi.

– O să găsim ceva cu care să-l atragem, am spus eu.

– Cum ar fi?

– Au fost atrase de iepure.

– Nu avem nici un iepure.

Charley interveni:

– Ştii, Ricky, eşti o persoană foarte negativistă.

– Doar vă spuneam cum stau lucrurile.

– Mulţumim că ne-ai luminat, replică Charley.

Ca şi Mae, Charley îşi dăduse şi el seama: Ricky nu tăcuse altceva decît să pună beţe în roate. Ca şi cum ar fi vrut să menţină roiurile în viaţă. Ceea ce nu avea absolut nici o logică. Dar chiar aşa se purta.

Aş fi vrut să-i spun ceva lui Charley despre Ricky, dar prin căştile noastre toată lumea auzea tot ce se vorbea. Asta era deficienţa comunicaţiilor moderne: oricine poate să tragă cu urechea.

– Hei, băieţi! Era vocea lui Bobby Lembeck. Cum merge treaba?

– Aproape că am terminat. De ce?

– Vîntul scade în intensitate.

– Cîte este acum? am întrebat.

– Cincisprezece noduri. În scădere de la optsprezece.

– E încă puternic, am spus. Stăm bine.

– Ştiu. Voiam doar să ştiţi.

Din camera alăturată, Rosie spuse:

– Ce-i aia “termit”?

Ţinea în mînă o tavă de plastic plină cu tuburi metalice de mărimea unui deget.

– Fii atentă cu chestiile alea, spuse David. Trebuie să fi rămas de la constructori. Cred că au făcut sudură cu termit.

– Dar ce este?

– Termitul este un amestec de pulbere de aluminiu şi oxid de fier, explică David. Arde la o temperatură foarte mare - aproape o mie şapte sute de grade Celsius - şi lumina e atît de puternică încît nu te poţi uita direct la ea. Şi topeşte oţelul pentru sudură.

– Cît termit din ăla avem? am întrebat-o pe Rosie. Pentru că s-ar putea să-l folosim la noapte.

– Mai sînt patru cutii acolo. Ridică un tub din cutie. Şi cum se detonează?

– Fii atentă, Rosie. Este învelit cu o folie de magneziu. Orice sursă de căldură convenabilă l-ar putea aprinde.

– Chiar şi chibriturile?

– Asta dacă vrei să rămîi fără o mînă. E mai bine să foloseşti o petardă, ceva cu fitil.

– Mă duc să văd ce găsesc, spuse ea şi dispăru după colţ.

Auzeam în continuare păcănitul contorului de radiaţii. M-am întors spre chiuvetă. Mae pusese capacul tubului cu izotopi. Acum turna lichidul gălbui în butelia de Windex.

– Hei, băieţi? se auzi glasul lui Bobby Lembeck. Am detectat o instabilitate atmosferică. Vîntul fluctuează în jurul vitezei de douăsprezece noduri.

– În regulă, am spus. Nu trebuie să ne anunţi fiecare mică schimbare, Bobby.

– Am remarcat o instabilitate, atîta tot.

– Cred că deocamdată stăm bine, Bobby.

În orice caz, Mae mai avea de lucru vreo cinci minute. M-am dus la un computer din apropiere şi l-am pornit. Ecranul se aprinse şi apăru un meniu de opţiuni. Am spus cu glas tare:

– Ricky, pot să aduc pe monitorul ăsta codul roiului?

– Codul? întrebă Ricky. Părea alarmat. Pentru ce-ţi trebuie codul?

– Vreau să văd cum l-aţi modificat.

– De ce?

– Ricky, pentru numele lui Dumnezeu, pot să-l văd sau nu?

– Păi, sigur că poţi. Toate reviziile codului sînt în directorul /code. E protejat cu parolă.

Începusem să tastez. Am găsit directorul. Dar nu mi se permitea accesul.

– Iar parola este?...

– Este l-a-n-g-t-o-n, cu litere mici.

– OK.

Am introdus parola. Intrasem în director şi priveam o listă de modificări ale programului, fiecare însoţită de o dimensiune a fişierului şi o dată. Dimensiunile documentelor erau mari, ceea ce însenina că toate acestea erau programe ce ţineau de alte aspecte ale mecanismului roiului. Pentru că programul care ţinea de particulele propriu-zise trebuia să fie mic - doar cîteva linii de cod, opt, maximum zece kilo-bytes, nu mai mult.

– Ricky!

– Da, Jack.

– Unde e codul particulelor?
– Nu e acolo?
– Dar-ar dracii, Ricky, nu mă mai aiuri!
– Hei, Jack, nu sînt responsabil cu arhivarea...
– Ricky, astea sînt fişiere de lucru, nu arhive, am zis. Spune-mi unde e!
O scurtă pauză.
– Trebuie să fie un subdirector C-D-N. E acolo.
Am derulat imaginea.
– L-am găsit.
În acest director am găsit o listă de fişiere, toate foarte mici. Datele modificărilor începeau cu şase săptămîni în urmă. Nu apăruse nimic nou în ultimele două săptămîni.
– Ricky, n-aţi mai schimbat codul de două săptămîni?
– Da, cam de atunci.
Am deschis documentul cel mai recent.
– Aveţi rezumate de nivel înalt?
Cînd oamenii ăştia lucrau pentru mine le ceream întotdeauna să scrie rezumate ale structurii programului în limbaj natural. Era mai uşor de trecut în revistă decît documentaţia conţinută în codul propriu-zis. Şi adesea rezolvau problemele logice atunci cînd trebuia să facă o descriere scurtă.
– Trebuie să fie acolo, spuse Ricky.
Pe ecran am văzut:

```
/* Initialize */
For j=1 to L x V do
Sj = 0 /* set iniţial demand to */
End For
For i=l to z do
  For j = 1 to L x V do
    xij = (state (x,y,z)) /*agent threshold param */
    yij = (intent (Cj.Hj)) /*agent intention fill */
    Response = 0 /* begin agent response */
    Zone = z(i) /* iniţial zone unleamed by agent */
    Sweep =1 /* activate agent travel */
  End For
End For
/*Main*/
For kl=1 to RVd do
  For tm=1 to nv do
```

```
For o = i to j do /* tracking surrounds*/
ij = (intent (Cj.Hj)) /*agent intention fill*/
dij <> (state (x,y,z)) /*agent is în motion*/
dikl = (filed (x,y,z)) /*track nearest agents */
```

Am scanat o vreme instrucţiunile, încercînd să-mi dau seama cum le modificaseră. Apoi am derulat mai jos pînă la codul propriu-zis, ca să văd implementarea. Dar codul important nu era acolo. Întregul set de comportamente ale particulelor era marcat ca o apelare de obiect pentru ceva care se intitula “compstat do”.

– Ricky, am spus, ce este “compstat_do”? Unde este?

– Trebuie să fie acolo.

– Nu e.

– Nu ştiu. Poate că e compilat.

– Păi, asta n-o să-mi fie de nici un folos, nu crezi?

Nu puteai să citeşti un program compilat.

– Ricky, vreau să văd modulul ăla, dar-ar dracii! Care-i problema?

– Nu e nici o problemă. Va trebui să-l caut, atîta tot.

– În regulă...

– Îl caut după ce te-ntorci.

Am aruncat o privire spre Mae.

– Tu ai apucat să analizezi codul?

Ea clătină din cap. Expresia ei părea să-mi dea de înţeles că treaba asta n-o să se întîmple niciodată, că Ricky o să născocească alte pretexte ca să mă împiedice să ajung la cod. Nu înţelegeam de ce. La urma urmelor, venisem acolo ca să-i consiliez în privinţa codului. Asta era specialitatea mea.

În camera alăturată, Rosie şi David scotoceau rafturile cu materiale în căutare de relee radio, fără nici un succes. Din cealaltă parte a încăperii, Charley Davenport trase un vînt puternic şi strigă:

– Bingo!

– Dumnezeule mare, Charley! exclamă Rosie.

– Nu trebuie să le ţii în tine, spuse Charley. Te poţi îmbolnăvi.

– *Tu* mă-mbolnăveşti! spuse Rosie.

– O, scuze.

Charley ridică mîna, arătînd un dispozitiv metalic.

– Atunci probabil că nu vă interesează această valvă de compresie controlată de la distanţă.

– Ce? făcu Rosie, întorcîndu-se spre el.

– Glumeşti? zise şi David, care se duse spre el ca să vadă despre ce era vorba.

– Şi are o rată de conversie automată la distanţă pentru presiune de douăzeci de pi.

– Ar trebui să fie de ajuns, spuse David.

– Asta dacă o foloseşti cum trebuie, replică Charley.

Au luat valva şi s-au apropiat de chiuvetă, unde Mae continua să toarne lichidul gălbui, protejată de mănuşile groase. Ea le ceru:

– Lăsaţi-mă să termin...

– Şi-o să strălucesc în întuneric? o întrebă Charley rînjind.

– Doar băşinile tale, spuse Rosie.

– Păi, alea au deja această proprietate. Mai ales cînd le dai foc.

– Dumnezeule, Charley!

– Ştii, băşinile sînt de fapt metan. Ard cu o flacără de un albastru intens, culoarea briliantului.

Charley izbucni în rîs după această descriere.

– Mă bucur că le apreciezi atît de mult, spuse Rosie. Pentru că nimeni nu o face.

– Au, au! făcu Charley, ţinîndu-se cu mîinile de piept. Mor, mor...

– Nu ne face să sperăm în zadar...

Am auzit un păcănit în cască.

– Hei, băieţi! Era din nou Bobby Lembeck. Vîntul a scăzut la şase noduri.

– În regulă, am spus, după care m-am întors către ceilalţi: Hai să terminăm treaba, băieţi.

– O aşteptăm pe Mae să termine, zise David. După aia fixăm valva asta.

– Lasă că o fixăm în laborator, am spus.

– Mă rog, voiam doar să fim siguri...

– În laborator, am spus. Să ne pregătim de plecare, băieţi.

M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Vîntul continua să agite tufişurile de ienupăr, dar dispăruse stratul de nisip ridicat deasupra solului.

L-am auzit pe Ricky apostrofindu-mă:

– Jack, ieşiţi naibii de-acolo o dată!

– Ieşim chiar acum, l-am asigurat.

David rosti pe un ton grav:

– Băieţi, n-are nici un rost să plecăm pînă nu găsim o valvă care să se potrivească la butelia asta...

– Cred c-ar fi bine să plecăm, spuse Mae. Indiferent dac-am terminat sau nu.

– Şi la ce ne-ar servi asta?

– Strîngeţi-vă lucrurile. Lăsaţi vorba şi pregătiţi-vă de plecare.

Prin cască, l-am auzit pe Bobby spunînd:

– Patru noduri şi scade rapid.

– Haide, toată lumea, plecarea! am spus, îndemnîndu-i prin gesturi să se îndrepte spre uşă.

Deodată l-am auzit pe Ricky zicînd:

– Nu!

– Ce?

– Nu puteţi să mai plecaţi!

– De ce?

– Pentru că e prea tîrziu. Au venit.

ZIUA A ŞASEA
3:12 P.M.

Am alergat cu toţii la fereastră; ne-am ciocnit cap în cap încercînd să ne uităm în toate direcţiile. Atît cît puteam să văd eu, orizontul era curat. Nu vedeam absolut nimic.

– Unde sînt? am întrebat.

– Se apropie dinspre sud. Le vedem pe monitor.

– Cîte sînt? întrebă Charley.

– Patru.

– Patru!

– Da, patru.

Clădirea principală se afla la sud faţă de depozit. Nu existau ferestre pe peretele sudic al şopronului. David spuse:

– Noi nu vedem nimic. Cît de repede se deplasează?

– Repede.

– Avem timp să ajungem dacă fugim?

– Nu cred.

David se încruntă:

– Auzi, cică nu crede! Dumnezeule!

Şi, înainte să-i pot da vreo replică, David o rupse la fugă spre uşă, o deschise şi ieşi în lumina soarelui. Prin dreptunghiul uşii deschise l-am văzut uitîndu-se spre sud, cu mîna streaşină la ochi. Toţi am strigat deodată:

– David!

– David, ce mama dracului faci?!

– David, tîmpitule!

– Încerc să văd...

– Treci înapoi imediat!

– Eşti bătut în cap!

Dar Brooks rămase pe loc, protejîndu-şi ochii cu mîinile.

– Încă nu văd nimic, spuse el. Şi nici nu aud nimic. Uite ce e, eu cred că putem să ajungem dacă fugim... ăă, nu, nu putem.

Se repezi înapoi, în depozit, se împiedică de pragul uşii, căzu, se ridică grăbit în picioare şi trînti uşa trăgînd de clanţă cu putere.

– Unde sînt?

– Se apropie, spuse el. Se apropie! Vocea îi tremura de încordare. Of, Doamne, se apropie!

Trase de clanţă cu amîndouă mîinile, folosindu-şi întreaga greutate corporală. Repeta iar şi iar:

– Se apropie... se apropie...

– Ei da, nemaipomenit! spuse Charley. Individul ăsta s-a scrîntit.

M-am apropiat de David şi i-am pus o mînă pe umăr. Trăgea de clanţă, gîfiind din greu.

– David, i-am spus pe un ton calm. Hai să ne potolim acum. Să respirăm adînc.

– Dar... trebuie să... trebuie să-i ţin...

Începuse să transpire, avea tot corpul încordat ca un arc, îi simţeam umărul tremurînd. Panica pusese stăpînire pe el.

– David, hai să respirăm adînc, OK?

– Trebuie să... trebuie să... trebuie... trebuie... trebuie...

– O respiraţie adîncă, David...

Am tras aer în piept cu titlu demonstrativ.

– Uite ce bine mă simt. Hai şi tu. O respiraţie adîncă...

David încuviinţa din cap, încercînd să mă audă. Inspiră scurt, apoi reluă icnetele.

– Aşa e bine, David. Hai, încă o dată...

David mai trase o dată aer în piept. Respiraţia i se domolea încetul cu încetul. Încetă să mai tremure.

– Bun, David, aşa e bine...

În spatele meu, Charley spuse:

– Am ştiut întotdeauna că individul e terminat. Uită-te la el, trebuie să-i vorbeşti ca unui bebeluş, fir-ar să fie!

Am întors capul şi i-am aruncai o privire cruntă lui Charley, care se mulţumi să ridice din umeri:

– Hei, am dreptate, pe bune!

Mae interveni:

– Asta nu ajută, Charley.

– De-aia nu mai pot eu!

Rosie spuse şi ea:

– Charley, taci naibii din gură măcar o vreme!

M-am întors spre David şi i-am spus cu o voce cît mai egală:

– În regulă, David... Aşa e bine, respiră... bun, acum dă drumul la clanţă.

David clătină din cap, refuzînd, dar acum părea derutat, nesigur de ceea ce trebuia să facă. Clipi repede. Era ca şi cum ar fi ieşit din transă. l-am spus încetişor:

– Dă drumul la clanţă. Nu ajută la nimic.

În cele din urmă îi dădu drumul şi se aşeză jos, pe podea. Îşi sprijini capul în mîini şi începu să plîngă.

– Dumnezeule! Asta ne mai lipsea! spuse Charley.

– Taci din gură, Charley!

Rosie se duse la frigider şi aduse o sticlă cu apă. I-o dădu lui David, care începu să bea printre sughiţuri. Îl ajută apoi să se ridice în picioare şi-mi făcu semn din cap că-l va duce de acolo. M-am dus în centrul încăperii, unde ceilalţi stăteau lîngă ecranul computerului. Pe ecran, liniile de cod fuseseră înlocuite de imaginea faţadei nordice a clădirii principale.

Patru roiuri erau deja acolo, scînteind ca argintul în timp ce patrulau pe lungimea clădirii.

– Ce fac? am întrebat.

– Încearcă să intre.

– Dar de ce fac asta?

– Nu sîntem siguri, spuse Mae.

O vreme, le-am urmărit în tăcere. Încă o dată am fost frapat de consecvenţa comportamentului lor. Îmi aminteau de nişte urşi care încearcă să pătrundă într-o rulotă ca să ajungă la hrană. Se opreau la fiecare uşă şi fereastră închisă, pluteau o vreme pe loc, “verificînd” toate etanşeizările înainte de a trece la următoarea.

– Şi de fiecare dată încearcă uşile, aşa cum fac acum?

– Da. De ce?

– Pentru că s-ar părea că nu ţin minte că uşile sînt închise.

– Nu, spuse Charley. Nu ţin minte.

– Pentru că nu au suficientă memorie?

– Ori aşa, spuse el, ori este vorba de o generaţie nouă.

– Vrei să spui că astea sînt roiuri nou-apărute de la prînz şi pînă acum?

– Da.

M-am uitat la ceas:

– Adică la fiecare trei ore apare cîte o generaţie nouă?

Charley ridică din umeri.

– N-aş putea să spun. N-am aflat niciodată unde se reproduc. Era doar o supoziţie.

Posibilitatea ca noile generaţii să apară atît de repede însemna că mecanismul evoluţionist încorporat în program progresa şi el foarte repede. În mod obişnuit, algoritmii genetici - care modelau reproducerea spre a ajunge la o soluţie - în mod obişnuit, deci, aveau nevoie de un număr de generaţii cuprins

între 500 şi 5000 pentru a ajunge la optimizare. Dacă aceste roiuri se reproduceau la fiecare trei ore, însemna că în ultimele două săptămîni apăruseră cam o sută de generaţii noi. Iar la o sută de generaţii, comportamentul era mult mai inteligent.

Mae le urmări pe monitor şi spuse:

– Cel puţin rămîn în preajma clădirii principale. Se pare că nu ştiu că sîntem aici.

– Cum ar putea să ştie? am întrebat eu.

– N-au cum, zise Charley. Principala lor capacitate senzorială este văzul. Se poate să fi căpătat şi ceva proprietăţi auditive de-a lungul generaţiilor, dar în principal rămîne vederea. Dacă nu ne văd, nu existăm pentru ele.

Rosie se apropie însoţită de David, care spuse:

– Băieţi, îmi pare tare rău...

– Nici o problemă.

– E-n regulă, David.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. Pur şi simplu n-am mai putut să suport.

– Nu-ţi face probleme, David, îl linişti Charley. Înţelegem. Ai probleme cu psihicul şi ai cedat. Ne-am prins. Nici o problemă.

Rosie îl luă pe după umeri pe David, care-şi suflă nasul zgomotos. Ea se uită la monitor şi întrebă:

– Ce se întîmplă cu roiurile acum?

– Se pare că nu ştiu că sîntem aici.

– În regulă...

– Sperăm ca lucrurile să rămînă aşa.

– Aha. Şi dacă nu rămîn?

Mă gîndisem la asta.

– Dacă nu rămîn, ne bazăm pe fisurile din supoziţiile lui PREDPREY. Vom exploata slăbiciunile de programare.

– Ceea ce înseamnă?...

– Ne adunăm în turmă, am spus.

Charley rîse răguşit:

– Da, exact, ne adunăm în turmă şi ne rugăm la Doamne-Doamne!

– Vorbesc serios.

În ultimii treizeci de ani, oamenii de ştiinţă studiaseră interacţiunile dintre animalele de pradă şi victimele acestora, sub toate formele, de la lei la hiene şi chiar la furnicile războinice. Acum se înţelegea mult mai bine felul în care se

apără prada. Animalele de felul zebrelor sau antilopelor caribu nu trăiesc în turme fiindcă ar fi deosebit de sociabile. Faptul că se adună în turmă constituie un mijloc de apărare împotriva atacurilor animalelor de pradă. Numărul mare de animale asigură o vigilenţă sporită. Iar carnivorele sînt de multe ori derutate atunci cînd turma se împrăştie în toate direcţiile. Uneori, acestea rămîn literalmente blocate. Dacă arăţi unui animal de pradă prea multe ţinte în mişcare, de multe ori acesta nu mai vînează nici una.

Acelaşi lucru se întîmplă şi cu păsările adunate în stol sau peştii care se strîng în bancuri. Mişcările coordonate ale grupului îngreunează sarcina prădătorului de a alege o singură victimă. Prădătoarele sînt atrase să atace un animal care se distinge prin ceva anume. Acesta este unul din motivele pentru care atacă atît de des puii - nu numai pentru că sînt mai uşor de prins, ci pentru că arată diferit. Din acelaşi motiv, prădătoarele ucid mai mulţi masculi decît femele deoarece masculii nondominanţi stau mai mult pe la periferia turmei, unde sînt mai uşor de observat.

De fapt, cu treizeci de ani în urmă, cînd Hans Kruuk a studiat hienele în Serengeti, el a constatat că marcarea unui animal cu vopsea garanta uciderea acestuia cu prilejul următorului atac. Asta era puterea diferenţierii.

Aşa încît mesajul era simplu. Să rămînem împreună. Să rămînem la fel.

Era şansa noastră cea mai bună.

Dar speram să nu se ajungă la asta.

Roiurile au dispărut o vreme. Se duseseră în cealaltă parte a clădirii laboratorului. Am aşteptat încordaţi. În cele din urmă au reapărut. S-au deplasat din nou de-a lungul laturii clădirii, încercînd deschiderile una după alta.

Ne uitam cu toţii la monitor. David Brooks transpira din abundenţă. Îşi şterse fruntea cu mîneca.

– Cit or s-o ţină aşa?

– Atît cît or să vrea ele, spuse Charley.

– Cel puţin pînă cînd se porneşte vîntul clin nou, opină Mae. Şi nu sînt semne că s-ar întîmplă prea curînd.

– Dumnezeule! spuse David. Nu ştiu cum puteţi să suportaţi, oameni buni.

Se făcuse palid la faţă. Sudoarea i se prelingea de pe sprîncene pe ochelari. Făcea impresia că o să leşine dintr-o clipă-n alta.

– David, vrei să stai jos?

– Poate c-ar fi mai bine.

– În regulă.

– Haide, David, îl invită Rosie.

Îl duse în cealaltă parte a încăperii, la chiuvetă, şi-l aşeză pe podea. El îşi cuprinse genunchii cu braţele şi-şi lăsă capul în jos. Rosie înmuie în apă un prosop de hîrtie şi i-l puse pe ceafă. Gesturile ci erau blînde.

– Fir-ar al naibii de tîmpit, spuse Charley clătinînd din cap. Exact de-asta aveam nevoie acum.

– Charley, spuse Mae, nu ne ajuţi deloc...

– Şi ce dacă? Sîntem prizonieri în nenorocitul ăsta de depozit care nu e nici măcar etanş, nu putem să facem nimic, n-avem unde să mergem, şi dumnealui n-are altceva mai bun de făcut decît s-o ia razna ca să agraveze situaţia.

– Da, replică ea calm. Tot ce-ai spus e adevărat. Iar tu nu ne ajuţi cu nimic.

Charley îi aruncă o privire şi începu să fredoneze tema din *Zona crepusculară*.

– Charley, am intervenit. Fii atent.

Urmăream roiurile. Comportamentul lor se modificase într-un tel subtil. Acum nu mai stăteau în apropierea clădirii, în schimb, se mişcau în zigzag, îndepărtîndu-se de zid spre deşert, după care reveneau. Se mişcau la unison, ca într-un fel de dans fluid.

Mae observă şi ea schimbarea.

– Un comportament nou...

– Da, am spus. Au văzut că strategia de pînă acum n-a dat rezultate, aşa că încearcă ceva nou.

– N-or să facă nici un rahat aşa, zise Charley. Pot să meargă aşa în zigzag cît vor, că n-or să deschidă nici o uşă.

Chiar şi aşa, eram fascinat să observ acest comportament emergent. Zigzagurile creşteau în amplitudine; roiurile se îndepărtau tot mai mult de clădiri. Strategia lor se modifica progresiv. Evolua sub privirile noastre.

– Este de-a dreptul uluitor, am murmurat.

– Ai dracului ticăloşi, spuse Charley.

Unul dintre roiuri se apropiase acum destul de mult de carcasa iepurelui. Ajunsese la cîţiva metri de el, apoi schimbă din nou direcţia, îndreptîndu-se spre clădire. Un gînd mi-a trecut prin minte.

– Cît de bine văd roiurile?

Am auzit casca păcănind. Era Ricky.

– Au un văz fenomenal, spuse el. În definitiv, de-aia au şi fost construite. Acuitatea vizuală este de douăzeci zero cinci. O rezoluţie fantastică. Mai bună ca a omului.

– Şi cum realizează imaginea?

Pentru că nu erau decît nişte particule individuale. Ca şi în cazul bastonaşelor şi conurilor din ochiul uman, era nevoie de o prelucrare centralizată a informaţiilor individuale pentru a forma o imagine. Cum se realiza această prelucrare?

Ricky îşi drese glasul.

– Ăă... nu sînt sigur.

– A apărut în ultimele generaţii, zise Charley.

– Vrei să spui că şi-au dezvoltat singure vederea?

– Cam aşa ceva.

– Iar noi nu ştim cum fac asta...

– Nu. Ştim doar că o fac, pur şi simplu.

Am urmărit roiul îndepărtîndu-se de zid, apropiindu-se iar de iepure şi revenind încă o dată lîngă clădire. Celelalte roiuri erau mai încolo şi făceau acelaşi lucru. Se duceau spre deşert, după care reveneau.

Prin cască, l-am auzit pe Ricky întrebînd:

– De ce întrebi?

– De-aia.

– Crezi c-or să găsească iepurele?

– Nu pentru iepure îmi fac eu griji, am spus. Oricum, se pare că l-au ratat deja.

– Atunci de ce?

– Hopa! făcu Mae.

– La naiba! spuse Charley şi oftă prelung.

Ne uitam la cel mai apropiat roi, cel care tocmai trecuse pe lîngă iepure. Roiul acela plecase din nou spre deşert, ajungînd cam la vreo zece metri de iepure. Dar în loc să revină la comportamentul obişnuit, se oprise în deşert. Nu se mişca, dar coloana argintie se înălţa şi cobora.

– De ce face asta? am întrebat. De ce urcă şi coboară?

– Să fie ceva legat de vizualizare? Focalizează imaginea?

– Nu, am răspuns. Vreau să spun - de ce s-a oprit?

– O blocare a programului?

Am clătinat din cap.

– Mă îndoiesc.

– Atunci ce?

– Cred că vede ceva.

– Ce anume? întrebă Charley.

Mi-era teamă că ştiam răspunsul. Roiul reprezenta o cameră video cu o rezoluţie foarte înaltă, combinată cu o reţea de inteligenţă distribuită. Şi unul din lucrurile pe care reţelele distribuite îl făceau foarte bine era să detecteze modele repetitive. Iată de ce programele pentru reţele distribuite erau folosite pentru recunoaşterea fizionomiilor în sistemele de securitate sau pentru a asambla cioburi de ceramică găsite pe şantierele arheologice. Reţelele puteau să depisteze modelele repetitive într-o bază de date mai bine decît ochiul omenesc.

– Ce modele? a întrebat Charley cînd i-am spus. Nu e nimic acolo de detectat în afară de nisip şi spinii cactuşilor.

– Şi urme de paşi, spuse Mae.

– Ce? Vrei să spui, urmele paşilor noştri? Pe care le-am făcut venind încoace? Ce naiba, Mae, în ultimul sfert de oră a bătut vîntul şi nu cred că a mai rămas vreo urmă pe acolo.

Priveam roiul stînd pe loc, ridicîndu-se şi coborînd ca şi cum ar fi respirat. Norul devenise în cea mai mare parte negru, doar din loc în loc se mai vedea cîte o scînteiere argintie. Rămăsese în acelaşi loc timp de zece-cincisprezece secunde, pulsînd în sus şi în jos. Celelalte roiuri îşi continuau traseul în zigzag, dar acesta rămăsese în acelaşi loc.

Charley îşi muşcă buza şi spuse:

– Chiar crezi că vede ceva?

– Nu ştiu, am răspuns. Posibil.

Deodată, roiul se înălţă şi începu să se mişte din nou. Dar nu venea spre noi. În schimb, se deplasa în diagonală prin deşert, îndrcptîndu-se spre uşa centralei electrice. Cînd ajunse la uşă, se opri şi începu să se rotească pe loc.

– Ce naiba?! exclamă Charley.

Ştiam despre ce era vorba. Şi Mae ştia.

– Ne-a luat urma, spuse ea. În sens invers.

Roiul refăcuse traseul pe care ne deplasasem iniţial, de la uşă spre iepure. Întrebarea era, ce va face în continuare?

Următoarele cinci minute au fost foarte tensionate. Roiul făcu cale întoarsă spre iepure. Se roti un timp în jurul cadavrului, mişcîndu-se înainte şi înapoi în semicercuri lente. Apoi refăcu iar traseul spre uşa centralei electrice. Rămase în preajma uşii o vreme, după care se întoarse la iepure.

Roiul repetă această succesiune de trei ori. Între timp, celelalte roiuri îşi continuaseră mişcarea în zigzag în jurul clădirii, iar acum dispăruseră din cîmpul vizual. Roiul solitar revenise la uşă, după care se îndreptă iar spre iepure.

– S-a blocat într-o buclă, zise Charley. Repetă întruna acelaşi lucru.

– Spre norocul nostru, am spus.

Aşteptam să văd dacă roiul îşi va schimba comportamentul. Deocamdată nu şi-l schimbase. Şi dacă avea foarte puţină memorie, era posibil să se poarte ca un bolnav de Alzheimer care nu-şi mai aminteşte că a mai făcut acelaşi lucru şi înainte.

Acum roiul se mişca în semicercuri în jurul iepurelui.

– E clar că s-a blocat, spuse Charley.

Am aşteptat.

Nu avusesem cum să analizez toate modificările pe care le aduseseră lui PREDPREY pentru că modulul central lipsea. Dar programul iniţial avusese înglobat un modul generator de evenimente aleatoare tocmai pentru rezolvarea unor astfel de situaţii. Ori de cîte ori PREDPREY nu reuşea să-şi atingă obiectivul şi dacă nu existau influenţe de mediu care să provoace o nouă acţiune, atunci comportamentul lui era modificat aleatoriu. Era o situaţie bine cunoscută. De exemplu, acum psihologii consideră că o anumită proporţie de comportament aleatoriu este necesară pentru inovaţie. Nu poţi fi creator dacă nu acţionezi în direcţii noi, iar aceste direcţii este probabil să fie aleatoare...

– Hopa! exclamă Mae.

Comportamentul se schimbase.

Roiul se mişca în cercuri mai mari, ocolind iar şi iar iepurele. Şi aproape imediat dădu peste un nou traseu. Se opri preţ de o clipă şi deodată se înălţă şi începu să se deplaseze în direcţia noastră. Mergea pe exact acelaşi traseu pe care îl parcurseserăm spre şopron.

– La dracu'! exclamă Charley. Cred c-am feştelit-o!

Mae şi Charley alergară la fereastră ca să se uite afară. David şi Rosie se ridicară şi priviră pe fereastră pe deasupra chiuvetei. Iar eu am început să strig:

– Nu, nu! Plecaţi de la ferestre!

– Ce?

– Aţi uitat că poate să vă vadă? Plecaţi de la ferestre!

Nu prea aveai unde să te ascunzi în depozitul acela.

Rosie şi David se pitiră sub chiuvetă. Charley se înghesui lîngă ei, fără să le ia în seamă protestele. Mae se furişă în umbra dintr-un colţ al încăperii, strecurîndu-se în spaţiul îngust dintre două rafturi. Nu putea fi văzută decît prin fereastra vestică şi chiar şi de acolo destul de greu. Staţia radio păcăni:

– Hei, băieţi? zise Ricky. Unul se îndreaptă spre voi. Şi... ăăă... nu... celelalte două i se alătură.

– Ricky, am spus. Încetează transmisiile.

– Ce?

– Gata cu contactul radio.

– De ce?

– Gata, Ricky!

M-am lăsat în genunchi în spatele unei cutii de carton cu piese de schimb din sala principală. Cutia nu era destul de mare ca să mă acopere cu totul - picioarele mi-au rămas descoperite -, dar, ca şi Mae, nu puteam fi văzut cu uşurinţă. Cineva de afară ar fi trebuit să se uite pieziş prin fereastra dinspre nord ca să mă poată vedea. În orice caz, era cea mai bună soluţie de moment.

Din poziţia ghemuit în care mă aflam, abia îi vedeam pe ceilalţi ascunşi sub chiuvetă. N-o vedeam deloc pe Mae, doar dacă scoteam capul pe după cutie. M-am uitat şi am văzut că părea calmă, stăpînă pe ea. M-am ascuns la loc şi am aşteptat.

Nu se auzea nimic în afară de zgomotul instalaţiei de aer condiţionat.

Au trecut zece-cincisprezece secunde. Vedeam cum lumina soarelui se strecoară prin fereastra nordică de deasupra chiuvetei. Crea un dreptunghi alb pe podea, la stînga mea. Casca păcăni:

– De ce trebuie să întrerupem comunicaţiile?

– Fir-ar dracu-al dracului! bombăni Charley.

Am dus un deget la buze şi am clătinat din cap.

– Ricky, chestiile astea n-au şi capacitate auditivă?

– Ba da, destul de mică, dar...

– Taci din gură şi potoleşte-te.
– Dar...
Am dus mina la centură şi am închis transmiţătorul. Le-am făcut semn şi celorlalţi aflaţi sub chiuvetă. Toţi şi-au închis staţiile.
Charley îşi mişcă buzele ca să-mi transmită ceva pe muteşte. Mi s-a părut că vrea să spună: “Nenorocitul ăsta vrea să ne omoare!”
Dar nu puteam fi sigur.
Am aşteptat.

Nu trecuseră mai mult de două-trei minute, dar mi s-a părut o veşnicie. Mă dureau genunchii sprijiniţi în pardoseala dură de beton. Încercînd să mă aşez mai confortabil, mi-am schimbat poziţia cu mare grijă. Acum eram sigur că primul roi ajunsese în vecinătatea noastră. Nu apăruse încă la fereastră şi m-am întrebat de ce dura atît de mult. Poate că deplasîndu-se pe traseul nostru se oprise ca să inspecteze maşinile. M-am întrebat ce putea să înţeleagă inteligenţa acelui roi dintr-un automobil. Cît de misterios trebuie să i se pară acelui ochi de mare rezoluţie. Dar poate că, dat fiind că maşinile erau neînsufleţite, roiul avea să le ignore ca pe nişte bolovani mari, viu coloraţi.
Şi totuşi... De ce dura atît de mult?
Cu fiecare secundă care trecea, genunchii mă dureau şi mai tare. Mi-am schimbat poziţia, sprijinindu-mă în mîini şi ridicînd genunchii de la sol, ca un alergător în blocstarturi. Am simţit o uşurare temporară. Eram atît de concentrat asupra durerii mele încît n-am observat de la început cum dreptunghiul alb de pe podea se întunecase în centru, după care suprafaţa întunecată se răspîndea spre colţuri. În cîteva clipe, întregul dreptunghi deveni cenuşiu închis.
Roiul era aici.
N-aş fi băgat mîna în foc, dar mi s-a părut că pe lîngă zumzetul instalaţiei de aer condiţionat se auzea un sunet profund, ritmic. Din poziţia în care mă aflam, am văzut cum particulele negre rotitoare întunecă progresiv fereastra de deasupra chiuvetei. Ai fi zis că afară se stîrnise o furtună de praf înăuntrul depozitului se făcuse întuneric. Surprinzător de profund.

De sub chiuvetă, David Brooks începu să geamă. Charley îi acoperi gura cu mîna. Se uitau în sus, deşi chiuveta îi împiedica să vadă fereastra de deasupra.

Şi deodată roiul dispăru de la fereastră la fel de rapid cum apăruse. Lumina soarelui se revărsă din nou în incintă.

Nimeni nu făcu nici o mişcare.

Aşteptam.

Cîteva momente mai tîrziu, fereastra de pe peretele vestic se întunecă la fel. M-am întrebat de ce roiul nu a pătruns în incintă. Fereastra nu era etanşă la aer. Nanoparticulele s-ar fi putut strecura fără dificultate prin fisuri. Dar nici măcar n-au dat semne că ar încerca.

Poate că asta era o situaţie în care procesul de învăţare în reţea era de partea noastră. Poate că experienţa cu laboratorul învăţase roiurile să creadă că uşile şi ferestrele erau impenetrabile. Poate că de aceea nici nu încercaseră.

Gîndul acesta mi-a dat un sentiment de speranţă care m-a ajutat să contracarez durerea din genunchi.

Fereastra vestică era tot întunecată cînd fereastra nordică, de deasupra chiuvetei, se întunecă din nou. De data asta, două roiuri priveau înăuntru în acelaşi timp. Ricky spusese că trei roiuri se îndreptau spre clădirea în care ne aflam. Nu pomenise nimic de al patrulea. M-am întrebat unde putea să fie al patrulea roi. O clipă mai tîrziu am ştiut.

Ca o ceaţă neagră şi tăcută, nanoparticulele au început să pătrundă în încăpere pe sub uşa vestică. Curînd, au pătruns şi alte particule, pe tot conturul cadrului uşii. Ajunse înăuntru, particulele păreau că se rotesc şi se învolburează fără nici o ţintă, dar ştiam că în cîteva clipe aveau să se autoorganizeze.

Apoi am văzut cum alte particule pătrund prin fisurile de la fereastra nordică. Prin răsuflătoarele instalaţiei de aer condiţionat alte particule dădeau năvală în încăpere.

Nu mai avea nici un rost să mai aşteptăm. M-am ridicat şi am ieşit din ascunzătoare. Am strigat către ceilalţi să iasă din locurile unde se ascunseseră.

– Aliniaţi-vă pe două rînduri!

Charley înşfacă butelia de Windex şi intră în formaţie, bombănind:

– Ce şanse crezi că avem, 'tu-i mama mă-sii?

– Cele mai bune pe care le vom avea vreodată! am spus. Regula lui Reynolds! Aliniaţi-vă şi rămîneţi cu mine! Să pornim - acum!

Dacă n-am fi fost atît de înspăimîntaţi, ne-am fi simţit ridicoli, cum mergeam tîrşîindu-ne picioarele prin încăpere, în grup compact, încercînd să ne coordonăm mişcările - încercînd să imităm, de fapt, un stol de păsări. Inima îmi bătea cu putere. Un zgomot asurzitor îmi asalta urechile. Ne era greu să ne concentrăm asupra paşilor. Ştiam că ne mişcăm cu stîngăcie, dar în scurt timp am căpătat mai multă îndemînare. Cînd am ajuns la perete, ne-am rotit şi am început să facem cale întoarsă, mişcîndu-ne la unison. Am început să-mi rotesc braţele şi să bat din palme la fiecare pas. Ceilalţi au făcut la fel. Ne ajuta să ne menţinem coordonarea. Aşa cum avea să spună mai tîrziu Mae: “Era un exerciţiu de aerobică din iad”.

Şi în tot acest timp priveam cum nanoparticulele negre pătrundeau şuierînd prin fisurile uşilor şi ferestrelor. Aveam senzaţia că trecuse o veşnicie, dar probabil că nu trecuseră mai mult de treizeci-patruzeci de secunde. În scurt timp, un fel de ceaţă difuză umplu încăperea. Am simţit înţepături pe tot corpul şi ştiam că şi ceilalţi aveau aceeaşi senzaţie. David a început să geamă din nou, dar Rosie era chiar lîngă el, încurajîndu-l şi îndemnîndu-l să rămînă în formaţie.

Deodată, cu o viteză uluitoare, ceaţa s-a limpezit şi particulele s-au reunit în două coloane perfect conturate, care acum stăteau chiar în faţa noastră, ridicîndu-se şi coborînd în unduiri întunecate.

Văzute de aproape, roiurile iradiau o senzaţie evidentă de pericol, aproape de rea-voinţă. Sunetul ritmic şi profund pe care-l emiteau se putea auzi cu claritate, dar din cînd în cînd auzeam şi şuierat mînios, ca de şarpe.

Dar nu ne-au atacat. Exact aşa cum speram, deficienţele de programare au lucrat în folosul nostru. Confruntate cu un grup de potenţiale victime care se mişcau coordonat, aceste “animale de pradă” se blocaseră. Nu făceau absolut nimic.

Cel puţin deocamdată.

Printre bătăile din palme, Charley spuse:

– Crezi că... tîmpenia asta... O să funcţioneze?

– Da, dar poate... nu pentru mult timp, am răspuns eu.

Mă îngrijora David, nu ştiam cît o să mai fie în stare să-şi controleze agitaţia. Şi mă mai îngrijorau şi roiurile. Nu ştiam cît

timp or să stea aşa pînă cînd vor inventa un nou comportament. Am spus:

– Propun... să mergem spre... uşa din spatele nostru... şi să ieşim naibii afară.

În timp ce ne îndepărtam de perete, am cotit uşor spre camera din spate. Bătînd din palme şi păşind la unison, grupul nostru s-a îndepărtat de roiuri, care au început să zumzăie grav şi să ne urmărească.

– Şi, după ce ieşim afară, ce-o să facem? se văită David.

Nu reuşea să se sincronizeze cu noi. Panica îl făcea să se tot împiedice. Transpira şi clipea cu repeziciune.

– Continuăm aşa... rămînem uniţi... ne-ntoarcem... la laborator... şi intrăm în clădire... vrei să încerci?

– Of, Doamne, gemu el. E aşa de departe... nu ştiu dacă...

Se împiedică din nou, mai-mai să-şi piardă echilibrul. Şi nu bătea din palme o dată cu ceilalţi. Aproape că-i simţeam teroarea, imboldul copleşitor de a fugi.

– David, rămîi cu noi... dacă pleci singur... n-o să reuşeşti... mă asculţi?

David gemu:

– Nu ştiu, Jack... nu ştiu dacă pot...

Se împiedică din nou, se ciocni de Rosie, care căzu peste Charley, dar acesta reuşi să o prindă şi să o ridice pe picioare. Numai că mica noastră turmă a trecut printr-un scurt moment de dezordine, în care şi-a pierdut coordonarea.

Imediat, roiurile au devenit dense şi negre, s-au răsucit şi au devenit compacte, ca şi cum s-ar fi pregătit să atace. L-am auzit pe Charley şoptind în barbă “Dar-ar dracii”, şi într-adevăr, preţ de o clipă am crezut că avea dreptate şi că totul se terminase.

Dar am reuşit să ne recăpătăm ritmul şi imediat roiurile s-au înălţat, revenind la normal. Negreala lor densă se risipi. Şi-au reluat pulsaţia constantă. Ne-au urmărit în camera alăturată. Dar tot nu ne-au atacat. Eram acum la circa şase metri de uşa din spate, aceeaşi uşă pe care intraserăm. Am început să fiu optimist. Pentru prima oară, am crezut cu adevărat că era posibil să reuşim.

Şi deodată, într-o clipită, totul s-a dus pe rîpă.

David Brooks o rupse la fugă.

Ajunsesem de ceva vreme în camera din spate şi tocmai ocoleam nişte rafturi aflate în centrul încăperii cînd David a

luat-o la fugă chiar printre cele două roiuri şi, trecînd de ele, s-a îndreptat spre uşa îndepărtată.

Imediat, roiurile s-au rotit şi au pornit în urmărirea lui.

Rosie ţipa la el să se întoarcă, dar David era concentrat asupra uşii. Roiurile îl urmăreau cu o viteză surprinzătoare. David aproape că ajunsese la uşă - întinsese mîna după clanţă - cînd unul dintre roiuri s-a lăsat jos şi s-a împrăştiat pe podeaua din faţa lui, înnegrind-o.

În clipa în care David a ajuns la suprafaţa neagră, picioarele i-au fugit de sub el ca şi cum ar fi călcat pe gheaţă. A urlat de durere în momentul cînd s-a izbit de beton, şi imediat a încercat să se ridice din nou în picioare, dar nu mai avea cum. Aluneca şi cădea întruna, iar şi iar. Ochelarii se făcură zob, iar ramele îi tăiară nasul. Buzele lui se acoperiseră cu o mizerie neagră. Începu să respire greu.

Rosie nu încetase să ţipe cînd al doilea roi coborî asupra lui David, iar negreala i se răspîndi pe faţă, pe ochi şi în păr. Mişcările lui deveneau tot mai frenetice, gemea jalnic, ca un animal, şi totuşi, nu se ştie cum, pe cînd aluneca şi cădea în genunchi şi în mîini, reuşi să-şi croiască drum spre uşă. În cele din urmă se aruncă în sus, apucă de clanţă şi izbuti să se ridice în genunchi. Cu o ultimă mişcare disperată, răsuci clanţa şi deschise uşa în timp ce cădea.

Lumina fierbinte a soarelui pătrunse în magazie - şi cel de-al treilea roi năvăli înăuntru ca un vîrtej.

– Trebuie să facem ceva! ţipă Rosie.

Am apucat-o de braţ în timp ce fugea pe lîngă mine vrînd să-l ajungă pe David. Ea se zbătu încercînd să scape.

– Trebuie să-l ajutăm! Trebuie să-l ajutăm!

– Nu putem face nimic.

– Trebuie să-l ajutăm!

– Rosie. *Nu putem face nimic*.

David se rostogolea acum la pămînt, negru din cap pînă-n picioare. Al treilea roi se înfăşurase în jurul lui. Era greu să mai distingi ceva printre particulele în mişcare. Ai fi zis că gura lui David era o gaură neagră, iar ochii i se înnegriseră complet. Mi-am zis că, probabil, orbise. Auzeam respiraţia lui întretăiată şi nişte sunete slabe, de om care se sufocă. Roiul năvălea în gura lui ca un rîu negru.

Corpul lui începu să se cutremure. Îşi prinse beregata cu mîinile. Bătea spasmodic cu picioarele în pămînt. Eram sigur că moare.

– Haide, Jack, spuse Charley. Să plecăm dracului de-aici.

– Nu puteţi să-l lăsaţi aşa! strigă Rosie. Nu puteţi, nu puteţi!

David se tîra afară pe uşă, în lumina soarelui. Mişcările lui îşi pierduseră din vigoare. Gura i se mişca, dar nu auzeam decît nişte icnete.

Rosie se zbătu să scape din strînsoarea mea.

Charley o apucă de umăr şi spuse:

– Dar-ar dracii, Rosie…

– Du-te dracului!

Se eliberă din strînsoarea lui, mă călcă pe picior şi, luat prin surprindere, i-am dat drumul, iar ea o rupse la fugă în camera alăturată, strigînd:

– David! David!

Mîna lui, neagră ca a unui miner, se întinse spre ea. Rosie îl apucă de încheietura mîinii. Şi în aceeaşi clipă alunecă pe podeaua neagră, exact aşa cum păţise şi el. Continuă să-l strige pe nume pînă cînd începu să tuşească şi o dungă neagră îi apăru pe buze.

Charley spuse:

– Hai să mergem, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai pot să văd aşa ceva.

M-am simţit incapabil să-mi mişc picioarele, incapabil să plec de-acolo. M-am întors spre Mae. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Am auzit-o spunînd:

– Să mergem!

Rosie continua să strige numele lui David şi între timp îl îmbrăţişa şi-i trăgea corpul la piept. Dar el nu părea să se mai poată mişca cu propriile puteri.

Charley se apropie de mine şi-mi spuse:

– *Nu e vina ta, bătrîne*.

Am încuviinţat dînd încet din cap. Ştiam că rostise un adevăr.

– La naiba, asta e prima ta zi de lucru.

Charley întinse mîna spre centura mea şi porni staţia radio.

– Să mergem.

M-am întors către uşa din spatele meu. Şi am ieşit afară.

ZIUA A ŞASEA
4:12 P.M.

Sub acoperişul din tablă ondulată aerul era fierbinte şi nemişcat. Şirul de maşini se întindea în faţa noastră. Am auzit zumzetul motorului unei camere video fixată pe acoperiş. Probabil că Ricky ne văzuse pe monitoare ieşind, în cască auzeam un fişîit electrostatic. Apoi Ricky spuse:

– Ce naiba se întîmplă acolo?

– Nimic bun, am răspuns. Dincolo de umbră, soarele după-amiezei era la fel de strălucitor.

– Unde sînt ceilalţi? întrebă Ricky. Sînteţi bine cu toţii?

– Nu. Nu sîntem bine cu toţii.

– Păi, spuneţi-mi…

– Nu acum.

Privind lucrurile retrospectiv, toţi eram ca anesteziaţi din pricina celor întîmplate. Nu am avut nici o reacţie în afară de încercarea de a ajunge la loc sigur.

Clădirea laboratoarelor se afla la dreapta noastră, la o distanţă de circa o sută de metri. Puteam să ajungem la uşa centralei electrice cam în treizeci-patruzeci de secunde. Am pornit-o într-acolo într-o alergare susţinută. Ricky continua să trăncănească, dar nu i-am mai răspuns. Toţi ne gîndeam la acelaşi lucru: într-o jumătate de minut aveam să ajungem la uşă şi să scăpăm.

Dar uitasem de al patrulea roi.

– Of, dar-ar dracii! exclamă Charley.

Al patrulea roi ieşi dintr-o parte a clădirii laboratoarelor şi se îndreptă spre noi. Ne-am oprit în loc, derutaţi.

– Ce facem? întrebă Mae. Ne adunăm în turmă?

– Nu, am spus clătinînd din cap. Am rămas doar trei.

Grupul nostru era prea puţin numeros ca să mai deruteze un animal de pradă. Dar nu-mi venea în minte nici o altă strategie. Toate studiile despre relaţia dintre animalele de pradă şi victimele acestora au început să mi se deruleze în minte. Acele studii cădeau de acord asupra unui aspect. Indiferent că imitai furnicile războinice sau leii din Serengeti, studiile confirmau o dinamică principală: lăsate de capul lor, animalele de pradă ucideau toate victimele, pînă cînd nu mai rămînea nici una - în afară de cazul în care victimele reuşeau să-şi găsească un

refugiu. În viaţa reală, refugiul putea să fie o scorbură de copac, un bîrlog subteran ori o bulboană adîncă într-un rîu. Dacă animalele vînate îşi găseau un refugiu, supravieţuiau. Fără refugiu, prădătoarele le ucideau pe toate.

– Cred că am dat de dracu'! spuse Charley.

Aveam nevoie de un refugiu. Roiul se lăsa asupra noastră. Aproape că simţeam înţepături de ace pe piele şi gust de cenuşă în gură. Trebuia să găsim un adăpost înainte ca roiul să ajungă la noi. M-am întors pe loc, căutînd în toate direcţiile, dar nu vedeam nimic, cu excepţia...

– Maşinile astea sînt încuiate?

Am auzit un păcănit în cască, apoi:

– Nu, n-ar trebui să fie.

Ne-am întors şi am luat-o la fugă.

Cea mai apropiată maşină era o berlină Ford albastră. Am deschis portiera dinspre volan în timp ce Mae o deschidea pe cea din dreapta. Începusem să aud vibraţia roiului cînd am trîntit portiera, iar Mae a trîntit-o pe a ei. Charley, ţinînd în braţe butelia de Windex, încerca să deschidă o portieră din spate, dar era încuiată. Mae se răsuci în scaun ca s-o deschidă, dar Charley se întorsese deja spre maşina următoare, un Land Cruiser, şi se urcă în ea, trîntind portiera.

– Mamă! E-al dracului de cald! constată el.

– Ştiu, am admis eu.

În maşină era cald ca-ntr-o etuvă. Şi eu, şi Mae transpiram din abundenţă. Roiul se apropiase rapid şi acum se rotea deasupra parbrizului, pulsînd, mişcîndu-se încoace şi-ncolo.

Prin cască am auzit glasul cuprins de panică al lui Ricky:

– Băieţi! Unde sînteţi? Băieţi?

– Sîntem în maşini.

– În care maşini?

– Ce importanţă are, fir-ar al dracului! ţipă Charley, exasperat. Sîntem în două maşini, Ricky!

Roiul negru se mutase de la berlina noastră la Toyota, îl vedeam cum trece de la un geam la celălalt, încercînd să pătrundă înăuntru. Charley rînji către mine prin geam.

– Nu e ca-n şopron. Maşinile astea sînt etanşe. Aşa că... au luat-o-n bot!

– Şi orificiile de ventilaţie? am întrebat eu.

– Eu le-am închis pe ale mele.

– Dar nu sînt etanşe la aer, aşa-i?

– Nu, spuse el. Dar trebuie să ajungă sub capotă ca să înceapă să pătrundă înăuntru. Sau poate prin portbagaj. Şi pariez că bulgărele ăsta bîzîitor n-o să fie în stare s-o găsească şi p-asta.

În maşina noastră, Mae închidea una după alta fantele de aerisire. Deschise torpedoul, se uită înăuntru, îl închise la loc. Am întrebat:

– Ai găsit vreo cheie?

Ea clătină din cap: nu găsise.

Prin cască, Ricky spuse:

– Băieţi? Aveţi oaspeţi noi.

M-am întors şi am văzut alte două roiuri venind dinspre şopron. Au început imediat să se rotească deasupra maşinii noastre, în faţă şi în spate. Aveam senzaţia că ne aflam într-o furtună de nisip. M-am uitat la Mae. Şedea nemişcată, cu faţa împietrită, şi se uita.

Cei doi nori nou-apăruţi dădură ocol maşinii, după care veniră în faţă. Unul se postase în dreptul geamului lateral dinspre Mae. Pulsa, scînteind reflexe argintii. Celălalt se alia pe capota maşinii, mişcîndu-se de la mine la Mae şi înapoi. Din cînd în cînd se repezea asupra parbrizului şi se împrăştia pe suprafaţa de sticlă. După care se reunea şi se retrăgea pe capotă pentru a relua asaltul.

L-am auzit pe Charley chicotind voios:

– Încearcă să pătrundă. Ţi-am spus eu că n-or să reuşească.

Eu nu eram aşa de sigur. Am observat că la fiecare asalt roiul se îndepărta tot mai mult în josul capotei, luîndu-şi un elan mai mare. Curînd avea să ajungă la grilajul din faţa maşinii. Iar dacă începea să inspecteze grilajul, putea să găsească o cale de intrare în orificiile de ventilaţie. Iar asta însemna sfirşitul. Mae scotocea în compartimentul de scule dintre scaune. Scoase de acolo o rolă de scotch şi o cutie cu pungi de plastic pentru sandvişuri.

– Poate reuşim să astupăm orificiile de ventilaţie.

Am clătinat din cap.

– N-are nici un rost. Astea sînt nanoparticule. Sînt destul de mici ca să treacă fără probleme printr-o membrană.

– Vrei să spui că pot să treacă prin plastic?

– Sau pe lîngă el, prin micile crăpături. Nu poţi să lipeşti banda aia adezivă în aşa fel încît să le-mpiedici să treacă.

– Atunci ce facem, stăm aici şi aşteptăm?
– În esenţă, da?
– Şi sperăm că n-or să descopere cum să intre.
– Exact, am spus, încuviinţînd din cap.
Prin cască, l-am auzit pe Bobby Lembeck zicînd:
– Vîntul a început să sufle din nou. Şase noduri.
Părea că încearcă să ne încurajeze, dar şase noduri nu era nici pe departe o tărie suficientă a vîntului. Roiurile din preajma parbrizului se mişcau tară nici o dificultate în jurul maşinii. Charley spuse:
– Jack? Mi-am pierdut bîzîitoarea. Unde e?
M-am uitat spre maşina lui Charley şi am văzut că al treilea roi se lăsase în jos, la roata din faţă. Şi acolo se rotea în cercuri, intrînd şi ieşind prin găurile din capacul de protecţie al roţii.
– Îţi controlează capacul roţii, Charley, am spus.
– Mmm...
Părea nemulţumit, şi pe bună dreptate. Dacă roiul începea să exploreze cu de-amănuntul maşina, putea să descopere din întîmplare o cale de acces.
– Cred că întrebarea este, spuse el, cît de mare este componenta lor de SO, aşa-i?
– Întocmai, am spus.
Mae întrebă:
– Îmi traduci şi mie?
I-am explicat despre ce era vorba. Roiurile nu aveau un lider şi nici o inteligenţă centralizată. Inteligenţa lor era suma inteligenţelor particulelor componente. Acele particule se organizau singure într-un roi, iar tendinţa lor de autoorganizare avea rezultate imprevizibile. N-aveai cum să ştii ce-or să facă. Roiurile puteau continua să rămînă ineficiente, aşa cum erau acum. La fel de bine puteau să găsească o soluţie din întîmplare. Sau puteau să înceapă să o caute de o manieră organizată.
Dar n-o făcuseră pînă în momentul acela.
Îmi simţeam hainele grele din pricina transpiraţiei. Sudoarea mi se prelingea de pe nas şi de pe bărbie. Mi-am şters fruntea cu dosul palmei. M-am uitat la Mae. Şi ea transpira. Ricky spuse:
– Hei, Jack!
– Ce e?
– Julia a sunat acum cîteva minute. S-a externat din spital şi...

– Nu acum, Ricky.
– Vine aici în seara asta.
– Vorbim mai tîrziu, Ricky.
– Credeam că vrei să ştii.
– Dumnezeule! spuse Charley, explodînd. Să-i spună cineva ticălosului ăsta să tacă naibii din gură. Avem treabă!
Bobby Lembeck spuse:
– Vîntul are acum opt noduri. Ba nu, scuze... şapte.
Charley replică:
– Dumnezeule, suspansul mă ucide! Unde e roiul meu acum, Jack?
– E sub maşină. Nu văd ce face... Nu, stai... A apărut în spatele tău, Charley. Se pare că-ţi controlează stopurile.
– E-nnebunit după maşini, drăgălaşul de el. Ei bine, n-are decît să verifice.
Mă uitam peste umăr la roiul lui Charley, cînd Mae spuse:
– Jack. *Priveşte*!

Roiul de lîngă fereastra ei se schimbase. Devenise în întregime argintiu, scînteind, dar destul de stabil, iar pe această suprafaţă argintie am văzut reflectate capul şi umerii lui Mae. Reflexia nu era perfectă, pentru că ochii şi gura erau uşor neclare, dar în esenţă era o imagine exactă.
M-am încruntat:
– E o oglindă...
– Nu, spuse ea. Nu este.
Se întoarse cu spatele la fereastră şi se uită la mine. Imaginea ei de pe suprafaţa argintie rămase neschimbată. Faţa ei continua să privească spre interiorul maşinii. Apoi, după cîteva clipe, imaginea tremură, se dizolvă şi se reformă ca să arate de data asta spatele capului ei.
– Ce înseamnă asta? întrebă Mae.
– Cred că ştiu despre ce e vorba, dar...
Roiul de pe capotă făcea acelaşi lucru, numai că suprafaţa lui argintie ne arăta pe noi doi stînd unul lîngă celălalt în maşină, arătînd foarte înfricoşaţi. Iar acum era limpede pentru mine că roiul nu era o oglindă adevărată. Roiul însuşi genera imaginea prin poziţionarea precisă a particulelor, ceea ce însemna...
– Veşti proaste, anunţă Charley.
– Ştiu, am spus. Roiurile inovează.

– Şi crezi că e una din setările prealabile?

– În esenţă, da. Presupun că e o imitaţie.

Mae clătină din cap fiindcă nu înţelegea.

– Programul stabileşte în prealabil anumite strategii care să ajute la atingerea scopurilor. Strategiile imită ceea ce fac în realitate animalele de pradă. Aşa că una din strategiile prestabilite este să încremeneşti pe loc şi să aştepţi, ca să iei prada prin surprindere. Alta e să rătăceşti la întîmplare pînă dai de pradă, după care o urmăreşti. A treia este să te camuflezi într-un element din mediu, astfel încît să te pierzi în decor. Iar a patra este să mimezi comportamentul prăzii - să-l imiţi.

– Şi tu crezi că asta e o imitaţie? întrebă ea.

– Da, cred că este o formă de imitaţie.

– Încearcă să arate ca noi?

– Da.

– Iar ăsta este un comportament emergent? A evoluat de unul singur?

– Da, am spus.

– Veşti proaste, zise sumbru Charley. Foarte, foarte proaste.

Stînd în maşină, am început să mă supăr. Fiindcă pentru mine această imagine în oglindă însemna că eu nu cunoşteam adevărata structură a nanoparticulelor. Mi se spusese că exista un strat piezoelectric care reflecta lumina. Aşa că nu era surprinzător că, din cînd în cînd, roiul avea reflexii argintii în lumina soarelui. Asta nu necesita o orientare complicată a particulelor. De fapt, te puteai aştepta la genul ăsta de unduire argintie ca efect aleatoriu, aşa cum pe autostrăzile foarte aglomerate traficul se blochează la un moment dat, după care decurge normal. Congestia era provocată de schimbările aleatorii de viteză ale unuia sau altuia dintre participanţii la trafic, dar efectul se transmitea în lanţ pe întreaga autostradă. Acelaşi lucru era valabil şi pentru roiuri. Un efect întîmplător ar fi străbătut roiul ca o undă. Şi asta văzusem pînă atunci.

Dar acest comportament reflectorizant era cu totul altceva. Roiurile produceau acum imagini colorate şi reuşeau să le menţină destul de stabile. Nanoparticulele simple care îmi fuseseră arătate nu ar fi fost capabile de o asemenea complexitate. Mă îndoiam că puteai să generezi un spectru complet pornind de la un strat argintiu. Teoretic, era posibil ca argintul să poată fi înclinat cu precizie pentru a produce culori prismatice, dar asta implica o imensă complexitate a mişcării.

Era mai logic să presupui că particulele dispuneau de o altă metodă pentru crearea culorilor. Iar asta însemna că nu mi se spusese adevărul nici în privinţa particulelor. Ricky mă minţise şi de data asta. Aşa că eram supărat.

Ajunsesem deja la concluzia că ceva era în neregulă cu Ricky şi, analizînd situaţia retrospectiv, problema era cu mine, nu cu el. Nici după dezastrul din depozit nu reuşisem să înţeleg că roiurile evoluau mai repede decît capacitatea noastră de a ţine pasul cu ele. Ar fi trebuit să-mi dau seama cu ce mă confruntam atunci cînd roiurile au demonstrat o nouă strategie - facînd ca podeaua să devină alunecoasă ca să-şi dezechilibreze prada şi să o poată mişca. Printre furnici, asta s-ar fi numit transport colectiv. Fenomenul era bine cunoscut. Dar pentru aceste roiuri era ceva fără precedent, un comportament nou evoluat. Şi totuşi, în acel moment eram prea îngrozit ca să-i recunosc adevărata importanţă. Iar acum, stînd în maşină, nu-mi servea la nimic să dau vina pe Ricky, dar eram speriat, obosit, şi nu mai gîndeam limpede.

– Jack!

Mae mă făcu atent şi arătă spre maşina lui Charley. Expresia ei era sumbră.

Roiul din spatele maşinii lui Charley devenise acum un curent negru care se curbă la mare înălţime în aer, după care dispăru prin fanta dintre plasticul stopului şi metalul portbagajului. Am spus prin staţie:

– Hei, Charley... cred că a descoperit intrarea.

– Mda, îl văd. Am dat de dracu'!

Charley se chinuia să ajungă la bancheta din spate. Particulele începeau deja să umple interiorul maşinii, creînd o ceaţă cenuşie care se întunecă rapid. Charley tuşi. Nu vedeam ce face, pentru că se lăsase sub geam. Tuşi din nou.

– Charley?

Nu răspunse. Dar îl auzeam înjurînd.

– Charley, ar fi mai bine să ieşi.

– Îi termin pe nenorociţii ăştia!

Şi deodată se auzi un sunet straniu, pe care la început nu am reuşit să-l identific. M-am întors spre Mae, care îşi apăsa casca de ureche. Era un fisîit ciudat, ritmic. Se uită la mine nedumerită.

– Charley?

– Îi stropesc pe ticăloşii ăştia mici. Să-i vedem cum se descurcă atunci cînd sînt uzi.

Mae spuse alarmată:

– Îi stropeşti cu izotopi?

Charley nu răspunse. Dar o clipă mai tîrziu apăru din nou la geam, pulverizînd în toate direcţiile cu butelia de Windex. Lichidul stropea geamul, prelingîndu-se apoi în jos. Interiorul maşinii devenea tot mai întunecat pe măsură ce alte şi alte particule pătrundeau. Curînd nu l-am mai putut vedea deloc. Mîinile i-au apărut din întuneric, apăsînd pe sticla geamului, după care au dispărut din nou. Tuşea neîncetat. O tuse uscată.

– Charley, încearcă să fugi! i-am spus.

– La dracu'! Ce rost are?

Bobby Lembeck spuse:

– Vîntul a ajuns la zece noduri. Fugiţi!

Zece noduri nu era destul, dar era mai bine decît nimic.

– Charley? Mă auzi?

I-am auzit vocea din interiorul negru.

– Da, OK... caut... nu găsesc... blestemăţia de clanţă, nu simt... Unde e nenorocita aia de clanţă la maşina...

Un nou acces de tuse îl întrerupse.

Prin cască auzeam nişte voci în interiorul laboratorului, toate vorbind repede. Ricky spuse:

– E în Toyota. Unde e clanţa la maşina asta?

– Nu ştiu, răspunse Bobby Lembeck. Nu e maşina mea.

– A cui e maşina? Vince?

– Nu, nu, spuse Vince. E a tipului ăla care are probleme cu ochii.

– Care?

– Inginerul. Ăla care clipeşte tot timpul.

– David Brooks?

– Da. A lui e.

Ricky ne anunţă:

– Băieţi! Cred că e maşina lui David.

I-am răspuns:

– Asta n-o să ne fie de nici...

Şi deodată m-am întrerupt, pentru că Mae arăta cu degetul în spatele maşinii noastre. Prin îmbinarea dintre pernă şi spătar, particulele pătrundeau şuierînd în maşină ca un fum negru.

M-am uitat mai atent şi am văzut o pătură pe canapeaua din spate. Mae a văzut-o şi ea şi s-a aruncat în spate, printre

scaunele din faţă. M-a lovit cu piciorul în cap, dar a apucat pătura şi a început să o îndese în crăpătură. Casca mi-a căzut şi m-am sprijinit de volan în încercarea de a ajunge în spate ca să-i dau o mînă de ajutor. În maşină era mare înghesuială. Am auzit o voce firavă dinspre căşti.

– Haide, spuse Mae. Haide!

Eram mai solid decît ea. În spate nu era loc şi pentru mine. M-am strecurat cu greu pe deasupra scaunului şi am apucat de pătură, încercînd s-o ajut în strădaniile ei. Am sesizat vag că uşa Toyotei se deschisese şi am zărit piciorul lui Charley ieşind din ceaţa neagră. Îşi încerca norocul în afara maşinii. M-am gîndit că poate ar trebui să facem şi noi la fel, continuînd să o ajut pe Mae să îndese pătura. Pentru că pătura aceea nu era de nici un folos, era doar o tactică de întîrziere. Simţeam deja că particulele treceau direct prin material. Spaţiul maşinii continua să se umple, iar aerul devenea tot mai întunecat. Am simţit înţepături pe tot corpul.

– Mae, să fugim.

Nu mi-a răspuns - continua să îndese pătura în crăpături. Probabil că îşi dădea seama că n-o să facem nici o ispravă dacă o să ieşim afară. Roiurile aveau să ne urmărească, să ne aţină calea, să ne facă să alunecăm şi să cădem. Iar după aceea aveau să ne omoare prin sufocare. Exact cum făcuseră şi cu ceilalţi.

Aerul se îngroşase. Am început să tuşesc. În semiîntuneric continuam să aud o voce firavă dinspre căşti. Nu-mi dădeam seama de unde venea. Casca lui Mae căzuse şi ea şi aveam impresia că o văzusem pe scaunul din faţă, dar acum se întunecase prea mult şi n-o mai vedeam. Ochii mă usturau. Tuşeam întruna. Mae tuşea şi ea. Nu ştiam dacă se mai încăpăţîna să îndese pătura aia. Era ca o umbră în ceaţă.

Durerea intensă m-a făcut să mijesc ochii. Gîtul mi se îngustase şi aveam o tuse uscată. M-a cuprins din nou ameţeala. Ştiam că nu putem supravieţui mai mult de un minut, poate chiar mai puţin. M-am uitat din nou la Mae, dar n-o mai vedeam. O auzeam tuşind. Am fluturat din mînă, încercînd să împrăştii ceaţa ca s-o pot vedea. N-a mers. Am fluturat mîna în faţa parbrizului şi, preţ de o clipă, ceaţa neagră s-a împrăştiat.

În ciuda accesului de tuse, am văzut laboratorul în depărtare. Soarele strălucea. Totul părea normal. Era de-a dreptul enervant că totul părea atît de normal şi de liniştit în timp ce noi muream tuşind. Nu vedeam ce se întîmplase cu

Charley. Nu era nicăieri în faţa mea. De fapt - am fluturat din nou mîna - nu vedeam decît...

Nisipul învolburat.

Dumnezeule, *nisipul învolburat de vînt*.

Vîntul începuse să sufle din nou.

– Mae. Am tuşit. Mae. Uşa.

Nu ştiu dacă m-a auzit. Tuşea din greu. Am întins mîna spre portieră, bîjbîind după clanţă. Mă simţeam confuz şi dezorientat. Tuşeam fără întrerupere. Am atins ceva metalic şi fierbinte şi am tras în jos.

Portiera s-a deschis lîngă mine. Aerul fierbinte al deşertului a năvălit înăuntru, tulburînd ceaţa. Vîntul începuse din nou să sufle, nu încăpea nici o îndoială.

– Mae!

Era cuprinsă de o tuse violentă. Poate că nu se mai putea mişca. M-am întins spre portiera din dreapta. Maneta cutiei de viteză m-a lovit în coaste. Ceaţa devenise mai puţin densă acum şi am văzut mînerul, l-am răsucit şi am împins portiera în afară. Vîntul o trînti la loc. M-am aplecat şi mai mult, am deschis din nou portiera şi am ţinut-o deschisă cu mîna.

Vîntul sufla prin maşină.

Norul negru se risipi în cîteva secunde. Canapeaua din spate era tot întunecată. M-am tîrît înainte, ieşind prin dreapta, şi am deschis portiera din spate. Am apucat-o pe Mae de mîini şi am tras-o afară. Amîndoi tuşeam rău. Picioarele i s-au înmuiat. I-am luat braţul, l-am petrecut peste umerii mei şi am purtat-o spre deşert.

Nici acum nu ştiu cum am reuşit să ajung la clădirea laboratorului. Roiurile dispăruseră; vîntul bătea cu putere.

Mae îmi atîrna ca o piatră de moară pe umeri, cu corpul inert şi picioarele tîrîndu-se pe nisip. Nu mai aveam nici pic de energie. Eram zguduit de o tuse spasmodică, care mă forţa deseori să mă opresc. Nu-mi puteam recăpăta suflul. Eram ameţit, dezorientat. Lumina orbitoare a soarelui avea o tentă verzuie şi vedeam pete înaintea ochilor. Mae tuşea anemic, abia respirînd. Am avut presimţirea că n-o să supravieţuiască. M-am tîrît înainte, punînd un picior înaintea celuilalt.

Nu ştiu cum a apărut uşa înaintea mea şi am reuşit s-o deschid. Am adus-o pe Mae în camera exterioară neagră. În cealaltă parte a sasului, Ricky şi Bobby Lembeck ne aşteptau.

Strigau ceva, cuprinşi de entuziasm, dar nu-i auzeam. Casca mea rămăsese în maşină.

Uşile sasului se deschiseră şi am băgat-o pe Mae înăuntru. Reuşi să rămînă în picioare, cu toate că tuşea o făcea să se îndoaie de mijloc. M-am dat la o parte. Curentul de aer începu să o cureţe. M-am rezemat de perete, cu respiraţia întretăiată, ameţit.

Mi-am zis: "N-am mai trecut o dată prin asta?"

M-am uitat la ceas. Abia trecuseră trei ore de cînd scăpasem ca prin minune de atacul precedent. M-am îndoit din mijloc şi m-am sprijinit cu palmele pe genunchi. Priveam ţintă la podea şi aşteptam să se elibereze sasul. M-am uitat la Ricky şi la Bobby. Ţipau, arătînd spre ureche. Am clătinat din cap.

Chiar nu vedeau că nu mai aveam casca?

Am spus:

– Unde-i Charley?

Mi-au răspuns ceva, dar nu-i puteam auzi.

– A reuşit? Unde-i Charley?

Am tresărit cînd am auzit un scrîşnet electronic şi pe urmă, prin intercom, vocea lui Ricky:

– ... nu prea ai ce să faci.

– E aici? am întrebat. A scăpat?

– Nu.

– Unde e?

– A rămas în maşină, spuse Ricky. N-a reuşit să iasă din maşină. Nu ştiai?

– Am fost ocupat, am explicat. Deci, a rămas acolo?

– Mda.

– E mort?

– Nu, nu. Trăieşte.

Respiram la fel de greu şi eram la fel de ameţit.

– Ce?

– E greu să-ţi dai seama pe monitorul video, dar se pare că trăieşte...

– Atunci de ce mama dracului nu vă duceţi să-l luaţi de acolo?

Vocea lui Ricky era calmă:

– N-avem cum, Jack. Trebuie să avem grijă de Mae.

– Cineva de aici ar putea s-o facă.

– Nu avem pe cine să trimitem.

– Eu nu pot să mă duc, am spus. Nu sînt în stare să mă mai duc.

– Bineînţeles că nu, spuse Ricky cu vocea lui voit liniştitoare. Voce de cioclu. Toate astea trebuie să fi-fost teribil de şocante pentru tine, Jack. Toate întîmplările prin care ai trecut...

– Spune-mi... cine se duce după el, Ricky?

– Ca să fiu sincer, brutal de sincer, spuse Ricky, nu cred că mai are vreun rost. A avut o convulsie. Una urîtă de tot. Nu cred că mai are mult de trăit.

– Nu se duce nimeni? am întrebat.

– Mă tem că nu mai are rost, Jack.

În interiorul sasului, Bobby o ajuta pe Mae să iasă şi o conducea pe coridor. Ricky stătea acolo şi mă privea prin uşile din sticlă.

– E rîndul tău, Jack. Hai, vino.

Nu m-am mişcat. Am rămas rezemat de perete. Am spus:

– Cineva trebuie să se ducă după el.

– Nu în momentul ăsta. Vîntul nu este stabil, Jack. Poate să înceteze din nou dintr-o clipă în alta.

– Dar trăieşte!

– Nu pentru mult timp.

– Cineva trebuie să se ducă, am repetat.

– Jack, ştii la fel de bine ca şi mine cu ce ne confruntăm, spuse Ricky. Adoptase acum vocea raţiunii, calmă şi logică. Am suferit pierderi teribile. Nu mai putem risca viaţa nimănui. Pînă ajunge cineva la Charley, el va fi murit deja. Poate că e mort de pe acum. Hai, intră în sas.

Îmi evaluam starea fizică, observîndu-mi respiraţia, simţindu-mi corpul cuprins de o oboseală cruntă. Nu mă puteam întoarce acum. Nu în starea în care mă aflam.

Aşa că am intrat în sas.

Cu un zgomot asurzitor, suflantele mi-au lipit părul de cap, mi-au făcut hainele să-mi fluture şi au curăţat particulele negre de pe haine şi de pe piele. Vederea mi s-a ameliorat aproape imediat. Şi respiram mai uşor. Acum aerul sufla în sus. Am ţinut mîna întinsă şi am văzut cum trece de la negru la cenuşiu, apoi la culoarea normală a pielii.

Acum era rîndul suflantelor laterale. Am tras aer în piept. Înţepăturile de pe piele nu mai erau aşa de dureroase. Ori îmi amorţiseră simţurile, ori erau îndepărtate de pe pielea mea.

Mintea mi s-a limpezit un pic. Am tras din nou aer în piept. Nu mă simţeam prea bine. Dar mă simţeam mai bine. Uşile de sticlă se deschiseră. Ricky desfăcu braţele.

– Jack! Slavă Domnului că eşti teafar!

Nu i-am răspuns. M-am întors pe loc şi am pornit înapoi pe unde venisem.

– Jack!...

Uşile de sticlă culisară şi se închiseră cu o bufnitură.

– Nu-l las acolo, am spus.

– Şi ce-ai de gînd să faci? Nu poţi să-l cari, e prea greu. Ce-ai să faci?

– Nu ştiu. Dar nu-l las acolo, Ricky.

Şi am ieşit iar afară.

Bineînţeles că făceam exact ce dorea Ricky - exact ceea ce se aşteptase că am să fac -, dar în momentul acela nu mi-am dat seama de asta. Şi chiar dacă mi-ar fi spus cineva, nu l-aş fi creditat pe Ricky cu gradul ăsta de sofisticare psihologică. Ricky era destul de transparent în felul lui de a manipula oamenii. Dar de data asta m-a avut.

ZIUA A ŞASEA
4:22 P.M.

Bătea un vînt tăios. Nu se vedea nici urmă de roiuri, aşa că am ajuns la şopron fără nici un incident. Lipsa căştii m-a scutit de comentariile lui Ricky.

Portiera din spate a Toyotei era deschisă. L-am găsit pe Charley zăcînd nemişcat pe spate. Am observat imediat că mai respira încă, chiar dacă firav. Cu efort, am reuşit să-l trag şi să-l pun în fund. Se uita la mine cu o privire lipsită de expresie. Avea buzele vinete şi pielea de un cenuşiu albicios. O lacrimă îi curgea pe obraz. Mişcă buzele.

– Nu încerca să vorbeşti, i-am spus. Păstrează-ţi energia.

Gemînd, l-am tras spre marginea banchetei, lingă portieră, şi i-am adus picioarele în aşa fel încît să stea cu faţa spre exterior. Charley era un tip solid, înalt de un metru optzeci şi cu cel puţin zece kilograme mai greu decît mine. Ştiam că nu pot să-l car în spinare pînă la clădirea laboratorului. Dar în spatele canapelei Toyotei am văzut cauciucurile umflate ale unei motociclete de teren. M-am gîndit că s-ar putea să ne fie de folos.

– Charley, mă auzi?

Un semn din cap aproape imperceptibil.

– Poţi să te ridici în picioare?

Nimic. Nici o reacţie. Nu se uita la mine; privea în gol.

– Charley, crezi că poţi să te ridici în picioare? încuviinţă iar din cap, apoi îşi îndreptă corpul astfel încît alunecă de pe canapea şi ajunse cu picioarele pe pămînt. Rămase ridicat preţ de o clipă, cu picioarele tremurînd, după care se prăbuşi peste mine, agăţîndu-se ca să rămînă în picioare. M-am îndoit sub greutatea lui.

– Bine, Charley…

L-am aşezat înapoi în maşină, pe prag.

– Rămîi aşa, bine?

I-am dat drumul şi a rămas nemişcat. Continua să privească în gol.

– Mă întorc imediat.

M-am dus în spatele Land Cruiser-ului şi am deschis portbagajul. Era într-adevăr o motocicletă de teren acolo - cea mai curată motocicletă de teren pe care o văzusem vreodată. Era protejată cu o husă grea din Mylar. Şi fusese spălată şi

ştearsă după folosire. M-am gîndit că era tipic pentru David - întotdeauna curat şi bine organizat.

Am scos motocicleta din maşină şi am aşezat-o pe pămînt. Nu avea cheia în contact. M-am dus în faţa maşinii şi am deschis portiera din dreapta. Scaunele din faţă erau curate şi bine aranjate. David avea pe bord un blocnotes prins cu ventuză, un locaş pentru celular şi o cască telefonică prinsă de un mic cîrlig. Am deschis torpedoul şi am remarcat că şi interiorul acestuia era bine orînduit. Documentele maşinii erau într-un plic pus sub o tăviţă de plastic împărţită în compartimente care conţineau balsam pentru buze, batiste igienice şi leucoplast. Nici o cheie. Apoi am observat că între scaune era o cutie pentru CD-uri, iar dedesubt un sertar încuiat. Era acelaşi tip de încuietoare ca şi cea de la contact. Probabil că se deschidea cu cheia de contact.

Am lovit sertarul cu podul palmei şi am auzit un zăngănit metalic în interior. Putea să fie o cheie mică. Cum ar fi o cheie de motocicletă. În orice caz, ceva de metal.

Unde erau cheile lui David? M-am întrebat dacă Vince îi luase şi lui David cheile la sosire, aşa cum mi le luase pe ale mele. În cazul ăsta, cheile erau în laborator. Asta nu mi-ar servi la nimic.

M-am uitat spre clădirea laboratorului, întrebîndu-mă dacă n-ar trebui să mă duc să le iau. Atunci am observat că vîntul scăzuse în intensitate. Mai era încă un strat de nisip ridicat deasupra solului, dar nu mai avea aceeaşi vigoare.

“Grozav”, mi-am spus. “Exact de asta mai aveam nevoie!”

Sub imperiul acestei noi urgenţe, am renunţat la motocicletă şi la cheia care lipsea. Speram să găsesc ceva în depozit cu care să-l pot urni pe Charley înapoi în laborator. Nu-mi aminteam de nimic, dar m-am dus totuşi în depozit, ca să verific. Am intrat cu precauţie, fiindcă se auzeau nişte bufnituri puternice. S-a dovedit a fi uşa din partea opusă, pe care vîntul o închidea şi o deschidea succesiv. Cadavrul lui Rosie zăcea chiar lîngă uşă, luminîndu-se şi întunecîndu-se în funcţie de uşa trîntită de vînt. Pielea ei se acoperise deja cu pelicula aceea lăptoasă pe care o observasem şi pe iepure. Dar nu m-am apropiat ca să văd mai bine. Am căutat înfrigurat pe rafturi, am deschis dulapul cu materiale sanitare, m-am uitat în spatele cutiilor stivuite. Am găsit un mic şasiu rulant pentru mobilă, construit din scînduri şi echipat cu nişte role mici. Pe nisip, însă, era inutil.

M-am întors afară sub şopronul din tablă ondulată şi m-am grăbit spre Toyota. Nu aveam ce face decît să încerc să-l car pe Charley pînă la clădirea laboratoarelor. Poate că reuşeam să-l car dacă nu-şi lăsa toată greutatea pe mine. M-am gîndit că poate se simţea deja mai bine. Poate că-şi mai recăpătase din puteri.

Dar o privire aruncată spre faţa lui mi-a dat de înţeles că nu se întremase. Ba chiar părea şi mai slăbit.

– Fir-ar să fie, Charley, ce mă fac cu tine?

Nu mi-a răspuns.

– Nu pot să te car. Iar David nu şi-a lăsat cheile în maşină, aşa că n-avem noroc...

M-am oprit.

Ce s-ar fi întîmplat dacă David s-ar fi pomenit cu maşina încuiată pe dinafară? Era inginer, întotdeauna lua în calcul o asemenea eventualitate. Chiar dacă era puţin probabil să se întîmple, David nu ar fi fost niciodată prins nepregătit. Nu l-ai fi văzut niciodată făcînd cu mîna la maşinile de pe şosea ca să-i întrebe pe şoferi dacă n-au vreun umeraş de sîrmă în plus. Nu, nu.

De bună seamă că David ar fi ascuns o cheie de rezervă. Probabil într-una din acele cutii magnetice pentru ehei. Am dat să mă culc pe spate ca să mă uit pe sub maşină cînd mi-am dat seama că David nu şi-ar fi murdărit în ruptul capului hainele numai ca să recupereze o cheie. Ar fi ascuns-o inteligent, dar într-un loc accesibil.

Gîndind astfel, am căutat cu degetele de-a lungul barei de protecţie din faţă. Nimic. M-am dus la bara din spate şi am făcut acelaşi lucru. Nimic. Am căutat pe sub pragurile de sub ambele părţi ale maşinii. Nimic. Nici o cutie magnetică, nici o cheie. Nu-mi venea să cred, aşa că m-am lăsat în jos şi m-am uitat sub maşină, să văd dacă nu era vreo proptea sau traversă care-mi scăpase cînd controlasem cu degetele.

Nu, nu era nimic. N-am găsit nici o cheie.

Am clătinat din cap nedumerit. Pentru o cutie magnetică, ascunzişul trebuia să fie de oţel. Şi trebuia să fie protejat de intemperii. Iată de ce aproape toţi îşi ascundeau cheile în interiorul barelor de protecţie.

David nu procedase astfel.

Unde mai poate fi ascunsă o cheie?

Am ocolit din nou maşina, uitîndu-mă la contururile metalice line. Mi-am plimbat degetele pe grilajul de protecţie al radiatorului şi pe sub denivelările plăcilor de înmatriculare.

Nici o cheie.

Am început să transpir. Nu era doar tensiunea; scăderea intensităţii vîntului devenise sesizabilă. M-am înapoiat la Charley, care continua să şadă pe pragul maşinii.

– Cum te mai simţi, Charley?

Nu-mi răspunse, mulţumindu-se să ridice uşor din umeri. I-am scos casca de pe cap şi mi-am pus-o la ureche. Am auzii un zgomot electrostatic de fond şi voci care vorbeau pe un ton scăzut. Păreau a fi vocile lui Ricky şi Bobby şi semăna cu o ceartă. Am tras microfonul aproape de buze şi am rostit:

– Băieţi! Vorbiţi-mi!

O pauză. Apoi Bobby, surprins:

– Jack?

– Exact...

– Jack, nu poţi să mai rămîi acolo. În ultimele minute vîntul a scăzut constant în intensitate. Acum are doar zece noduri.

– Bine...

– Jack, trebuie să te întorci.

– Nu pot chiar acum.

– Sub şapte noduri, roiurile se pot deplasa.

– Bine...

Ricky interveni şi el:

– Cum adică “bine”? Dumnezeule, Jack, vii sau nu?

– Nu pot să-l car pe Charley.

– Ştiai asta încă de cînd ai plecat.

– Îhî.

– Jack. Ce mama naibii faci?

Am auzit zumzetul camerei video din colţul şopronului. M-am uitat peste acoperişul maşinii şi am văzut lentilele rotindu-se în timp ce focalizau imaginea pe mine. Toyota era o maşină mare, care aproape că-mi bloca vederea camerei video. Iar suportul pentru schiuri de deasupra o făcea să fie şi mai înaltă. M-am întrebat vag de ce avea David un suport pentru schiuri, fiindcă el nu schia niciodată. Ura frigul. Probabil că suportul făcea parte din dotarea standard a maşinii şi...

Am tras o înjurătură. Era atît de evident!

Rămăsese un singur loc unde nu căutasem. Am sărit pe pragul maşinii şi m-am uitat la acoperiş. Mi-am plimbat degetele

peste suportul pentru schiuri şi de-a lungul şinelor paralele prinse de acoperiş. Am dat peste o bandă neagră lipită de suport. Am dezlipit banda şi am văzut o cheie argintie.

– Jack? Nouă noduri.

– Bine.

Am sărit jos şi m-am căţărat pe scaunul şoferului. Am introdus cheia în cutia încuiată şi am răsucit-o. Cutia s-a deschis şi înăuntru am găsit o cheiţă galbenă.

– Jack? Ce faci?

M-am dus repede în spatele maşinii. Am băgat cheia galbenă în contact. Am încălecat pe motocicletă şi am pornit-o. Motorul huruia asurzitor sub acoperişul din tablă ondulată.

– Jack?

Am coborît din şa şi am dus motocicleta la locul unde se afla Charley. Acum urma partea cea mai dificilă. Motocicleta nu avea cric. M-am apropiat cît am putut de mult de Charley şi am încercat să-l sprijin atît cît să se poată urca pe locul din spate, în vreme ce eu şedeam călare pe motocicletă şi încercam s-o ţin dreaptă. Din fericire, a părut să înţeleagă ce vreau să fac. A reuşit să se urce în şa şi i-am spus să se ţină de mine.

– Jack, roiurile au ajuns aici.

– Unde?

– Latura sudică. Vin spre tine.

– Bine.

Am pornit motorul şi am închis portiera maşinii. După care am rămas pe loc.

– Jack?

– Ce-a păţit? întrebă Ricky. Ştie ce pericol e.

– Ştiu, răspunse Bobby.

– Şi uite-l că stă pe loc.

Charley mă cuprinse cu mîinile pe după mijloc. Capul lui se sprijinea pe umărul meu. Îi auzeam respiraţia aspră. I-am spus:

– Ţine-te bine, Charley.

L-am simţit încuviinţînd din cap.

– Jack? Ce faci, omule? întrebă Ricky.

Aproape de urechea mea, cu o voce abia mai ridicată ca o şoaptă, Charley spuse:

– Idiotul dracului!

– Da, am zis dînd din cap.

Aşteptam. Am văzut roiurile apărînd de după colţul clădirii. De data asta erau nouă roiuri şi se îndreptau spre mine în formaţie de V. Era propriul lor comportament de turmă.

“Nouă roiuri!” mi-am spus. “Curînd or să fie treizeci de roiuri, pe urmă două sute...”

– Jack, le vezi? întrebă Bobby.

– Le văd.

Bineînţeles că le vedeam.

Şi bineînţeles că erau altfel decît înainte. Acum erau mai dense, coloanele fiind mai groase şi mai solide. Roiurile astea nu mai cîntăreau un kilogram şi jumătate. Aveam senzaţia că se apropie de cinci sau zece kilograme. Poate chiar mai mult. Poate cincisprezece kilograme. Acum chiar că aveau o greutate adevărată şi o consistenţă cît se poate de reală.

Am aşteptat. Am rămas pe loc. O parte detaşată a creierului meu se întreba ce or să facă roiurile cînd or să ajungă la mine. Or să-mi dea ocol? Oare unele roiuri or să rămînă în spate, în aşteptare? Ce puteau ele să înţeleagă din motocicleta zgomotoasă?

Nimic - au venit drept spre mine, aplatizînd V-ul într-o linie, apoi formînd un fel de V inversat. Auzeam vibraţia lor profundă care, cu atît de multe roiuri, era mult mai intensă.

Coloanele rotitoare ajunseră la douăzeci de metri, apoi la zece metri de mine. Mi se părea mie sau se mişcau şi mai rapid acum? Am aşteptat pînă au ajuns aproape deasupra mea. Am răsucit acceleraţia şi am ţîşnit înainte. Am trecut direct prin roiul din fruntea formaţiei, trecînd prin ceaţa neagră şi ieşind din nou la lumină, apoi am accelerat spre uşa centralei electrice, neîndrăznind să mă uit peste umăr. A fost o cursă dementă şi nu a durat decît cîteva secunde. Cînd am ajuns la uşa centralei, am dat drumul motocicletei, mi-am pus umărul sub braţul lui Charley şi am parcurs împleticindu-mă ultimii doi paşi pînă la uşă.

Roiurile erau încă la vreo cincizeci de metri de uşă cînd am reuşit să răsucesc clanţa, să trag de uşă şi să-mi strecor piciorul în interval, deschizînd-o apoi cu o lovitură de picior. Dar cînd am făcut-o, mi-am pierdut echilibrul şi amîndoi am căzut prin spaţiul uşii pe beton. Lăsată liberă, uşa s-a închis la loc, oprindu-se în picioarele noastre care rămăseseră afară. Am simţit o durere ascuţită în glezne, dar cel mai rău era că uşa

rămăsese deschisă, ţinută în loc de picioarele noastre. Prin deschizătură am văzut cum se apropiau roiurile.

M-am ridicat şi am tîrît corpul inert al lui Charley în interior. Uşa nu s-a închis complet în urma noastră, ci a rămas întredeschisă, deşi am tras de ea de cîteva ori. Probabil că se strecurase ceva mizerie în balamale. M-am dat bătut. Trebuia să ajungem amîndoi în sas. Nu puteam fi în siguranţă decît în momentul în care prima pereche de uşi de sticlă avea să se închidă.

Gemînd şi asudînd din greu, l-am împins pe Charley în sas. L-am ridicat în capul oaselor, sprijinindu-l de suflantele laterale. Picioarele îi trecuseră astfel de uşile de sticlă. Şi pentru că doar o singură persoană putea să rămînă în sas la un moment dat, am ieşit afară. Şi am aşteptat ca uşile să se închidă.

Dar nu s-au închis.

Am căutat vreun buton pe peretele lateral, dar n-am văzut nimic. Luminile din sas erau aprinse, deci era alimentat cu curent electric. Dar uşile nu se închideau.

Şi ştiam că roiurile se apropie cu repeziciune.

Bobby Lembeck şi Mae au apărut alergînd în camera de dincolo de sas. I-am văzut prin a doua pereche de uşi de sticlă. Fluturau braţele, făcînd gesturi largi, vrînd parcă să-mi dea de înţeles să intru şi eu în sas. Dar asta nu avea nici o logică. Prin cască, am spus:

– Credeam că nu merge decît cu o singură persoană înăuntru.

Ei nu aveau căşti aşa că nu m-au auzit. Dădeau din mîini disperaţi - intră, intră.

Am ridicat două degete, întrebător.

Au clătinat din capete. Păreau să-mi indice că nu am înţeles ceva.

La picioarele mele am văzut că nanoparticulele începuseră să intre în încăpere ca un abur negru. Se strecurau pe la marginile uşii de incendiu. Mai aveam la dispoziţie doar cinci-zece secunde. Am păşit în sas. Bobby şi Mae încuviinţau dînd din cap. Dar uşile nu se închideau. Acum i-am văzut făcînd alte gesturi, de ridicare.

– Vreţi să-l ridic pe Charley?

Asta voiau. Am clătinat din cap. Charley era prăbuşit în fund, inert. M-am uitat înapoi în anticameră şi am văzut cum se umple cu particule negre care începeau să formeze o ceaţă cenuşie în

aer. Ceaţa cenuşie pătrunsese şi în sas. Am simţit înţepături ca de ace pe piele.

M-am uitat la Bobby şi la Mae, aflaţi dincolo de uşile de sticlă. Ei vedeau ce se întîmplă şi ştiau că rămăseseră doar cîteva secunde. Făceau din nou nişte gesturi: ridică-l pe Charley. M-am aplecat şi l-am apucat de subsuori. Am încercat să-l ridic în picioare, dar nici nu s-a clintit din loc.

– Charley, pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă!

Gemînd, am încercai din nou. Charley s-a proptit în picioare şi a împins cu braţele, astfel că am reuşit să-l ridic cam o jumătate de metru de la podea. După care a alunecat din nou pe podea.

– Charley, haide, încă o dată...

Am tras cît de tare am putut, iar de data asta m-a ajutat foarte mult şi am reuşit să-i aduc picioarele sub el şi, cu un ultim efort, să-l ridic în picioare. Îl ţineam de subsuori; eram prinşi într-o îmbrăţişare grotescă, un fel de îndrăgostiţi nebuni. Răsuflarea lui Charley era hîrîită. M-am uitat în spate, la uşile de sticlă.

Uşile nu se închideau.

Aerul se înnegrea cu fiecare clipă care trecea. M-am uitat la Mae şi la Bobby, care erau cuprinşi de disperare, ţineau ridicate două degete, agitîndu-le spre mine. Nu pricepeam.

– Da, sîntem doi...

Ce naiba se-ntîmplase cu blestematele alea de uşi? în cele din urmă, Mae s-a aplecat şi, cu gesturi bine cumpănite, mi-a arătat cu cîte un deget de la fiecare mînă spre cei doi pantofi ai ei. Am văzut-o articulînd: “Doi pantofi”. Şi arătînd spre Charley.

– Da, deci, avem doi pantofi. El stă pe doi pantofi.

Mae clătină din cap.

Ridică patru degete.

– Patru pantofi?

Înţepăturile deveniseră iritante, împiedicîndu-mă să gîndesc. Am simţit cum mă cuprinde vechea stare de confuzie. Creierul mi se lenevea. Ce voia să spună cu patru pantofi? începuse să se întunece în sas. Îi vedeam cu greu pe Mae şi Bobby. Ei făceau acum alte gesturi, dar nu pricepeam. Au început să mi se pară îndepărtaţi, îndepărtaţi şi lipsiţi de însemnătate. Iar eu mă simţeam fără vlagă şi fără nici o grijă. Doi pantofi, patru pantofi.

Şi deodată am înţeles. M-am întors cu spatele spre Charley, m-am rezemat de el şi i-am spus:

– Pune-ţi mîinile în jurul gîtului meu.

A făcut ce i-am spus, iar eu l-am apucat de picioare şi l-am ridicat de la podea. Instantaneu, uşile s-au închis.

“Deci asta era!” mi-am zis eu.

Aeratoarele au început să sufle asupra noastră. Aerul s-a limpezit rapid. M-am căznit să-l ţin pe Charley ridicat pînă cînd am văzut al doilea set de uşi deschizîndu-se. Mae şi Bobby au pătruns repede în sas.

Iar eu m-am prăbuşit. Cu Charley peste mine. Cred că Bobby a fost cel care l-a tras de deasupra mea. Nu sînt sigur. Pentru că din momentul ăsta nu-mi mai amintesc mare lucru.

CUIBUL

ZIUA A ŞASEA
6:18 P.M.

M-am trezit în patul meu din modulul rezidenţial. Aeratoarele huruiau atît de puternic încît ai fi zis că te afli pe un aeroport. Cu privirea înceţoşată, m-am împleticit pînă la uşă. Uşa era încuiată.

Am început să bat cu pumnii, dar nu mi-a răspuns nimeni nici cînd am început să ţip. M-am dus la micul computer de pe birou şi l-am pornit. A apărut un meniu şi am căutat un fel de intercom. N-am văzut nimic de genul ăsta, deşi am cercetat atent interfaţa. Probabil că am declanşat ceva, fiindcă s-a deschis o fereastră pe ecran şi a apărut faţa zîmbitoare a lui Ricky.

– Aşadar, te-ai trezit. Cum te simţi?

– Descuie uşa, fir-ar a dracului de uşă!

– Uşa ta e încuiată?

– Descui-o cînd îţi spun!

– A fost numai pentru protecţia ta.

– Ricky, descuie nenorocita aia de uşă!

– Gata, Jack, e deschisă.

M-am dus la uşă. Avea dreptate, s-a deschis imediat. M-am uitat la broască. Avea un bolţ suplimentar, un fel de mecanism de blocare cu comandă de la distanţă. Trebuia să-mi amintesc să lipesc o bandă adezivă peste el.

Pe monitor, Ricky îmi spunea:

– Poate vrei să faci un duş.

– Da, vreau. De ce e aerul atît de zgomotos?

– Am dat ventilaţia la maximum în camera ta, spuse Ricky. Pentru eventualitatea că ar mai fi rămas particule.

Am scotocit în geantă după nişte haine.

– Unde e duşul?

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu, nu am nevoie de ajutor. Spune-mi doar unde e duşul, dar-ar dracii!

– Pari supărat.

– Du-te dracului, Ricky!

Duşul mi-a făcut bine. Am rămas sub duş vreo douăzeci de minute, lăsînd apa fierbinte să curgă pe corpul care mă durea. Se părea că aveam o mulţime de vînătăi - pe piept, pe coapse dar nu-mi aminteam cum le căpătasem.

Cînd am ieşit, l-am găsit pe Ricky aşteptîndu-mă pe o bancă.

– Jack, sînt foarte îngrijorat.

– Cum se simte Charley?

– Pare să fie în regulă. Doarme.

– I-ai încuiat şi lui camera?

– Jack, ştiu că ai trecut prin nişte încercări grele şi vreau să-ţi spun că-ţi sîntem cu toţii recunoscători pentru ceea ce ai făcut - vreau să spun că firma e recunoscătoare şi...

– O dau dracului de firmă!

– Jack, înţeleg că ai motive să fii supărat.

– Lasă vrăjeala, Ricky. N-am primit nici cel mai mic ajutor. Nici de la tine, nici de la nimeni dintre cei de aici.

– Sînt sigur că ai avut senzaţia asta...

– Aşa au stat lucrurile, Ricky. Nici un ajutor înseamnă nici un ajutor.

– Jack, Jack, te rog. Vreau să-ţi spun că îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat. Mă simt îngrozitor din pricina asta. Serios. Dacă ar exista vreo posibilitate să ne întoarcem în timp să schimbăm situaţia, crede-mă, aş face-o.

M-am uitat la el şi i-am spus:

– Nu te cred, Ricky.

Îmi adresă un zîmbet cuceritor:

– Sper că îţi vei schimba părerea cu timpul.

– Nu, nu mi-o voi schimba.

– Ştii că întotdeauna am preţuit prietenia noastră, Jack. Întotdeauna a fost pentru mine lucrul cel mai important.

M-am holbat la el. Ricky nu mă asculta deloc. Pe chipul lui rămăsese lipit zîmbetul ăla caraghios, “zîmbeşte şi totul va fi în regulă”. M-am întrebat dacă nu cumva se droga, pentru că, fără doar şi poate, se comporta bizar.

– Ei, mă rog. Trase aer în piept şi schimbă subiectul. Vestea bună e că o să vină şi Julia. Ar trebui să ajungă aici în seara asta.

– Aha. Şi de ce vine?

– Păi, sînt sigur că e îngrijorată din pricina roiurilor evadate.

– Cît de îngrijorată este? am întrebat. Pentru că roiurile astea ar fi putut fi distruse cu cîteva săptămîni în urmă, cînd

s-au manifestat prima oară tendinţele evoluţioniste. Dar uite că asta nu s-a întîmplat.

– Da. Mă rog. Adevărul e că atunci nimeni nu a înţeles cu adevărat...

– Ba eu cred că s-a înţeles.

– Ba nu.

Reuşi să pară acuzat pe nedrept şi chiar uşor ofensat. Dar jocul lui începea să mă obosească.

– Ricky, am ajuns aici cu un elicopter în care mai erau nişte tipi de la PR. Cine i-a înştiinţat că aici e o problemă de imagine?

– Nu ştiu nimic despre nici un tip de la PR.

– Li se spusese să nu se dea jos din elicopter. Că aici este periculos.

– Habar n-am, spuse Ricky clătinînd din cap. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am ridicat mîinile, exasperat, şi am ieşit din baie.

– Nu ştiu! protestă Ricky în urina mea. Îţi jur că habar n-am de chestia asta!

După o jumătate de oră, încercînd să dreagă lucrurile, Ricky mi-a adus codul lipsă pe care-l cerusem. Era scurt, doar o foaie de hîrtie.

– Îmi pare rău pentru chestia asta, a spus el. Mi-a luat ceva timp pînă l-am găsit. Acum cîteva zile, Rosie a luat un întreg subdirector off-line ca să lucreze pe una din secţiuni. Cred că a uitat să-l pună la Ioc. De-aia nu era în directorul principal.

– Aha. Am aruncat o privire la foaia de hîrtie. Şi la ce zici că lucra?

Ricky săltă din umeri:

– Habar n-am. La unul din celelalte fişiere.

```
/*Mod Compstat_do*/
Exec (move{dij (Cx1, Cy1, Cz1)} )/*init */
{dij (x1, y1, z1)}/*state */
{dikl (x1,y1,z1) (x2,y2,z2)} /*track*/
Push (z(i)} /*store*/
React <advan> /*ref state*/
  B1 {(dx(i, j, k)} {(place(Cj,Hj)}
  B2 {(fx,(a,q)}
Place {z(q)} /*store*/
Intent <advan> /*ref intent */
  Bijk {(dx(i, j, k)}{(place(Cj,Hj)}
```

```
  Bx {(fx,(a,q)}
Load (z(i)} /*store*/
Exec (move{0 ij (Cx1, Cy1, Cz1)})
Exec (pre{0 ij (Hx1, Hy1, Hz1)})
Exec (post{0 ij (Hx1, Hy1, Hz1)})
Push {dij (x1,y1,z1)}
  {5ikl (x1,y1,z1) move (x2,y2,z2)} /*track7
{0,1,0,01)
```

– Ricky, codul ăsta pare aproape identic cu cel original.

– Mda, aşa mi se pare şi mie. Schimbările sînt minore. Nu ştiu de ce ar fi o chestie aşa de importantă. Săltă din umeri. Vreau să spun că, din momentul în care am pierdut controlul asupra roiului, codul precis mi se pare cam în afara subiectului. Oricum nu-l mai poţi schimba.

– Şi cum se face că aţi pierdut controlul? în codul ăsta nu e nici un algoritm evoluţionist.

El desfăcu braţele a neputinţă.

– Jack, dac-am şti asta, am şti totul. N-am mai fi în situaţia asta imposibilă.

– Dar mie mi s-a cerut să vin aici şi să verific codul pe care l-a scris echipa mea, Ricky. Mi s-a spus că agenţii îşi pierd obiectivul...

– Aş zice că scăparea de sub controlul radio echivalează cu o pierdere a obiectivului.

– Dar codul nu s-a schimbat.

– Mda, mă rog, nimeni nu se mai sinchiseşte de codul propriu-zis, Jack. E vorba de implicaţiile codului. De comportamentul care ia naştere de pe urma codului. Ăsta era aspectul în care doream să ne ajuţi, Jack. Pentru că, de fapt, e codul tău, nu?

– Mda, dar roiul e al vostru.

– Foarte adevărat, Jack.

Săltă din umeri în felul său autopersiflant şi părăsi încăperea. M-am uitat atent la foaia de hîrtie şi m-am întrebat de ce îmi adusese instrucţiunile tipărite. Asta însemna că nu puteam să verific documentul electronic. Poate că Ricky încerca să mă mintă şi de data asta. Poate că de fapt codul fusese schimbat, dar el nu mi-l arăta. Sau poate...

La naiba cu codul, mi-am zis. Am mototolit foaia de hîrtie şi am aruncat-o în coş. Indiferent cum ajungea să fie rezolvată

problema asta, soluţia nu era în codul de computer. Lucrul ăsta mi-era cît se poate de limpede.

Mae era în laboratorul de biologic, uitîndu-se la monitor, cu bărbia sprijinită în palmă. Am întrebat-o:

– Te simţi bine?

– Da. Zîmbi. Dar tu?

– Doar puţin obosit. Şi mi-a revenit durerea de cap.

– Şi pe mine m-a durut. Dar cred că mie mi-a provocat-o bacteriofagul ăsta.

Arătă spre ecranul monitorului. Era o imagine alb-negru a unui virus obţinută la microscopul electronic. Virusul arăta ca un obuz de mortieră - un cap bulbos conic, de care era ataşată o coadă mai îngustă. Am întrebat:

– Ăsta e noul mutant despre care vorbeai mai devreme?

– Da. Am scos deja din circuit un rezervor. Producţia a scăzut la doar şaizeci la sută din capacitate. Oricum nu mai contează, presupun.

– Şi ce faci cu rezervorul scos din circuit?

– Testez reactivii antivirali, spuse ea. Am doar un număr limitat de asemenea reactivi aici. Nu sîntem prea bine pregătiţi să analizăm contaminanţii. Protocolul spune să scoatem din circuit şi să sterilizăm orice rezervor care nu e corespunzător.

– Şi de ce n-ai făcut asta?

– Probabil că, pînă la urmă, asta am să fac. Dar, întrucît e vorba de un nou mutant, m-am gîndit c-ar fi mai bine să încerc să găsesc un antidot. Pentru că or să aibă nevoie la viitoarele producţii. Vreau să spun că virusul va reveni.

– Vrei să spui că va apărea din nou? Că va reevolua?

– Da. Poate că va fi mai mult sau mai puţin virulent, dar în esenţă va fi acelaşi, Am încuviinţat din cap. Cunoşteam asta de la lucrul cu algoritmii genetici - programe care erau proiectate anume ca să mimeze evoluţia. Cei mai mulţi oameni îşi imaginează că evoluţia este un proces cu desfăşurare unică, o confluenţă de evenimente datorate şansei. Dacă plantele n-ar fi început să fabrice oxigen, animalele n-ar fi evoluat niciodată. Dacă un asteroid nu ar fi şters de pe fala Pămintului dinozaurii, mamiferele n-ar fi dobîndit niciodată supremaţia. Dacă unii peşti nu ar fi ajuns pe uscat, am fi rămas cu toţii în apă şi acum. Şi aşa mai departe.

Toate acestea erau adevărate, dar evoluţia mai avea şi o altă latură. Anumite forme şi anumite moduri de viaţă continuau să

apară iarăşi şi iarăşi. De exemplu, parazitismul - un animal trăind pe seama altuia - a evoluat independent de multe ori în cursul evoluţiei. Parazitismul constituie o formă de interacţiune stabilă între formele de viaţă, aşa încît a continuat să reapară.

Un fenomen similar se întîmplă şi cu programele genetice. Acestea tind să evolueze spre anumite soluţii verificate şi confirmate. Referindu-se la această caracteristică, programatorii vorbeau despre vîrfuri pe un cîmp de oportunităţi; ei puteau să o modeleze ca pe un lanţ muntos tridimensional în culori false. Dar adevărul este că evoluţia are şi latura ei stabilă.

Şi unul dintre lucrurile pe care poţi să te bazezi este că orice "supă" bacteriană, în cantitate mare şi la o temperatură ridicată, va ajunge să fie contaminată de un virus, iar dacă acel virus nu poate să infecteze bacteriile, va suferi o mutaţie pentru a crea o formă care să o poată face. Poţi să contezi pe asta aşa cum poţi să fii sigur că dacă laşi prea mult timp pe masă un castron cu zahăr, pînă la urmă o să găseşti furnici în el.

Ţinînd cont că evoluţia este studiată de o sută cincizeci de ani, este surprinzător cît de puţine se cunosc despre ea. Vechile idei privind supravieţuirea celui mai adaptat nu mai sînt la modă de mult. Erau idei prea simpliste. Gînditorii secolului al nouăsprezecelea vedeau evoluţia ca "natura roşie de sînge pe dinţi şi gheare", imaginînd o lume în care animalele mai puternice le ucideau pe cele mai slabe. Ei nu ţineau cont de faptul că animalele mai slabe ajungeau inevitabil mai puternice sau că puteau să reacţioneze altfel. Lucru pe care, desigur, îl făceau întotdeauna.

Noile idei pun accentul pe interacţiunile dintre formele aliate într-o evoluţie continuă. Unii oameni vorbesc despre evoluţie ca despre o cursă a înarmărilor, înţelegînd prin asta o interacţiune care escaladează în mod continuu. O plantă atacată de o pestă îşi dezvoltă în frunze o substanţă pesticidă. Pesta evoluează ca să tolereze pesticidul, aşa încît planta îşi dezvoltă un pesticid mai puternic. Şi aşa mai departe.

Alţii vorbesc despre acest model ca despre o co-evoluţie, în care două sau mai multe forme de viaţă evoluează simultan pentru a se tolera reciproc. Astfel, o plantă atacată de furnici evoluează aşa încît să tolereze furnicile, şi chiar începe să fabrice pe suprafaţa frunzelor o hrană specială pentru ele. În

schimb, furnicile rezidente protejează planta, înţepînd orice animal care încearcă să mănînce frunzele. În scurt timp, nici planta, nici specia de furnici nu pot supravieţui unele fără altele.

Acest model este atît de fundamental încît mulţi oameni îl consideră a fi adevărata esenţă a evoluţiei. Parazitismul şi simbioza constituie adevărata bază a schimbărilor evoluţioniste. Aceste procese se află în centrul întregii evoluţii şi a fost prezent încă de la bun început. Lynn Margulis a devenit celebru demonstrînd că bacteriile şi-au dezvoltat prima oară nucleele înghiţind alte bacterii.

Iar acum, în secolul douăzeci şi unu, era limpede că această coevoluţie nu este limitată la perechi de vietăţii angrenate într-un dans izolat. Existau modele coevoluţioniste cu trei, zece sau n forme de viaţă, unde n putea lua orice valoare. Un lan de grîu conţinea multe tipuri de plante, era atacat de multe tipuri de pestă şi îşi dezvolta mai multe sisteme de apărare. Plantele concurau cu buruienile; pestele concurează cu alte peste; animalele mai mari mîncau atît plantele, cît şi pestele. Rezultatul acestei interacţiuni complexe era întotdeauna schimbător, evolua tot timpul.

Şi asta era, inerent, imprevizibil.

Pînă la urmă, acesta era motivul pentru care eram atît de supărat pe Ricky.

El ar fi trebuit să cunoască pericolele atunci cînd a constatat că nu mai poate să controleze roiurile. A fost o nebunie să stai liniştit şi să le laşi să evolueze de capul lor. Ricky era un om inteligent; ştia despre algoritmii genetici; cunoştea fundamentul biologic al tendinţelor curente din programare. Ştia că autoorganizarea era inevitabilă.

Ştia că formele emergente sînt imprevizibile.

Ştia că evoluţia implica interacţiunea cu n forme.

Ştia toate astea şi totuşi a făcut-o.

Ori el, ori Julia.

M-am dus să văd ce face Charley. Dormea încă în camera lui, trîntit pe pat. Bobby Lembeck a apărut prin preajmă.

– De cînd doarme?

– De cînd v-aţi întors. De vreo trei ore.

– Crezi c-ar fi bine să-l trezim, să vedem cum se simte?

– Nu, lasă-l să doarmă. Îi facem un control după masa de seară.

– Cînd o să fie asta?

– Peste o jumătate de oră, răspunse Bobby rîzînd. Eu sînt bucătarul.

Asta mi-a amintit că trebuia să sun acasă în jurul orei cinei, aşa că m-am dus în camera mea şi am format numărul.

Mi-a răspuns Ellen.

– Alo? Cine e la telefon?!

Părea necăjită. În fundal o auzeam pe Amanda plîngînd şi pe Eric ţipînd la Nicole. Apoi Ellen: “Nicole, nu-i face asta fratelui tău!”

– Bună, Ellen, am spus.

– Oh, slavă Domnului! replică ea. Trebuie neapărat să vorbeşti cu fiica ta.

– Dar ce s-a întîmplat?

– O clipă. Nicole, vino să vorbeşti cu taică-tău.

Îmi dădeam seama că ţinea receptorul întins pentru Nicole. A urmat o pauză, apoi:

– Bună, tată.

– Ce s-a-ntîmplat, Nic?

– Nimic. Eric este un copil neastîmpărat.

Foarte la obiect.

– Nic, vreau să-mi spui ce i-ai tăcut fratelui tău.

– Tată.

Coborî vocea pînă aproape de şoaptă. Ştiam că-şi pusese mîna căuş deasupra receptorului.

– Mătuşa Ellen nu prea se poartă frumos.

– Am auzit asta, spuse Ellen din fundal. Dar cel puţin Amanda încetase să plîngă; sora mea se dusese la ea şi probabil că o luase în braţe.

– Nicole, tu eşti mai mare. Mă bazez pe tine să menţii situaţia sub control cît sînt plecat.

– Mă străduiesc, tată. Dar el e un mucos şi-un căcăcios!

Din fundal: “Ba nu sînt! Să te sparg, căcat de nevăstuică!”

– Tată, vezi şi tu cu cine am de-a face!

M-am uitat la monitorul din faţa mea. Prezenta imagini ale deşertului de afară, rotind imaginile primite de la toate camerele de securitate. O cameră arăta motocicleta pe care o lăsasem culcată pe o parte lîngă uşa centralei electrice. O altă cameră arăta exteriorul depozitului, cu uşa care se închidea şi se deschidea, dezvăluind conturul cadavrului lui Rosie

dinăuntru. Doi oameni muriseră azi. Şi eu văzusem moartea cu ochii. Iar acum, familia mea, care cu o zi în urmă fusese cel mai important lucru din viaţa mea, părea ceva îndepărtat şi neînsemnat.

– E foarte simplu, tată, spunea Nicole pe tonul ei cel mai rezonabil de persoană matură. Am venit cu mătuşa Ellen de la magazin, de unde mi-am luat o bluză foarte drăguţă pentru spectacol, iar Eric a intrat în camera mea şi mi-a răsturnat toate cărţile pe podea. Aşa că i-am spus să le ridice. El a refuzat şi mi-a zis cuvîntul ăla urît, aşa că i-am tras un şut în fund, nu foarte tare, şi i l-am luat pe soldatul Joe şi l-am ascuns. Asta e tot.

– I l-ai ascuns pe *soldatul Joe*?

Soldatul Joe era obiectul cel mai de preţ al lui Eric. Vorbea cu soldatul Joe. Dormea cu soldatul Joe pe pernă, lîngă el.

– I-l dau înapoi, a spus Nicole, cînd o să-mi pună cărţile la loc.

– Nic...

– Tată, mi-a zis cuvîntul ăla urît!

– Dă-i-l înapoi pe soldatul Joe.

Ecranul prezenta pe rînd imagini de la diferite camere video. Fiecare imagine nu rămînea pe ecran decît o secundă - două. Am aşteptat ca imaginea de la depozit să revină. Ceva nu-mi dădea pace în legătură cu ea. Ceva mă deranja.

– Tată, e umilitor!

– Nic, tu nu eşti mama...

– Ei da, ce să spun, iar ca a fost aici timp de vreo cinci secunde.

– A fost acasă? Mama a fost acolo?

– Şi pe urmă, surpriză mare, a trebuit să plece. Trebuia să prindă un avion.

– Aha. Nicole, trebuie s-o asculţi pe Ellen...

– Tată, ţi-am spus că nu...

– Pentru că ea răspunde de casă pînă mă întorc. Iar dacă ca îţi spune să faci ceva, tu trebuie s-o asculţi.

– Tată, am sentimentul că e ceva lipsit de logică. (Vocea ei de “membru al juriului”.)

– Ei, draga tatei, asta e.

– Dar problema mea...

– *Nicole, asta e*. Pînă mă întorc.

– Şi cînd te întorci?

– Probabil că mîine.

– Bine.

– Deci, ne-am înţeles?

– Da, tată. Probabil că o să fac o depresie nervoasă aici...

– Atunci îţi promit că o să te vizitez la spitalul de nebuni imediat ce mă întorc.

– Foarte amuzant!...

– Dă-mi-l pe Eric la telefon.

Am avut o scurtă convorbire cu Eric, care mi-a spus de mai multe ori că nu e corect, l-am cerut să pună la loc cărţile lui Nicole. A spus că nu le-a răsturnat, că a fost un accident. I-am zis că n-are importanţă cum au căzut şi să le pună la loc. După care am vorbit puţin şi cu Ellen. Am încurajat-o cît am putut.

La un moment dat, în timpul acestei convorbiri, pe ecran a apărut din nou imaginea de la camera care arăta exteriorul depozitului. Şi am văzut din nou uşa care se legăna în balamale şi exteriorul construcţiei. Din acest unghi se vedea că depozitul era uşor supraînălţat. Patru trepte de lemn duceau de la uşă la nivelul solului. Dar totul arăta normal. Nu ştiam ce anume mă deranjase.

Şi deodată mi-am dat seama.

Cadavrul lui David nu mai era acolo. Nu era în cadrul uşii. Mai înainte îi văzusem corpul ieşind pe uşă şi dispărînd din cîmpul vizual, aşa încît trebuia să fie undeva pe afară. Ţinînd cont de uşoara supraînălţare, era posibil să se fi rostogolit la cîţiva metri faţă de uşă, dar nu mai mult de atît.

Nu era nici un cadavru acolo.

Dar poate că mă înşelam. Sau poate că veniseră între timp coioţii. În orice caz, imaginea se schimbase acum. Ar fi trebuit să aştept trecerea a încă unui ciclu ca s-o văd din nou. Am decis să nu mai aştept. Dacă dispăruse cadavrul lui David, oricum nu mai puteam face acum nimic în privinţa asta.

Se făcuse în jur de şapte cînd ne-am aşezat să luăm cina în mica bucătărie din modulul rezidenţial. Bobby a adus farfurii cu ravioli cu sos tomat şi o salată de legume. Fusesem "casnic" destulă vreme ca să recunosc mărcile de alimente congelate pe care le folosise.

– Eu cred că ravioli Contadina erau mai bune.

Bobby ridică din umeri:

– M-am dus la frigider şi am luat ce-am găsit.

Mi-era surprinzător de foame. Am lins farfuria.

– Nu cred c-au fost aşa de rele, a remarcat Bobby.

Mae a mîncat în linişte, ca de obicei. Lîngă ea, Vince mînca zgomotos. Ricky şedea de cealaltă parte a mesei, departe de mine, şi se uita în farfurie, evitîndu-mi privirea. Mie nici că-mi păsa. Nimeni nu voia să discute despre Rosie şi David, dar scaunele goale din jurul mesei erau destul de grăitoare. Bobby mă întrebă:

– Aşadar, ai de gînd să ieşi afară în noaptea asta?

– Da, am spus. Cînd se întunecă?

– Soarele apune pe la şapte şi douăzeci, zise Bobby.

Apoi porni un monitor de pe perete.

– O să-ţi dau imediat ora exactă cînd apune.

– Prin urmare putem ieşi cam la trei ore după asta. Undeva după zece.

– Şi credeţi că o să puteţi urmări roiul?

– Aşa ar trebui. Charley l-a stropit abundent pe unul dintre ele.

– Drept urmare, acum eu strălucesc în întuneric, spuse Charley rîzînd.

A intrat în cameră şi s-a aşezat la masă. Toată lumea l-a întîmpinat cu entuziasm. Cel puţin era o senzaţie plăcută să mai avem pe cineva la masă. L-am întrebat cum se simte.

– Bine. Puţin slăbit. Şi am o durere de cap de mă îndoaie.

– Cunosc. Şi eu.

– Şi eu la fel, spuse Mae.

– E mai rea decît durerea de cap pe care mi-o provoacă Ricky, spuse Charley, uitîndu-se în lungul mesei. Şi durează şi mai mult.

Ricky nu spuse nimic. Îşi văzu de farfurie.

– Crezi că şmecheriile astea intră în creier? întrebă Charley. La urma urmei, sînt nanoparticule. Pot fi inhalate, pot traversa bariera sanguino-cerebrală... şi să pătrundă în creier?

Bobby împinse în faţa lui Charley o farfurie de paste. El începu imediat să macine piper peste mîncare.

– Nu guşti mai întîi?

– Nu trebuie să te superi, dar sînt sigur că e nevoie.

După care începu să mănînce.

– Vreau să spun, continuă el, de-aia sînt toţi îngrijoraţi de poluarea mediului datorată nanotehnologiei, nu? Nanoparticulele sînt destul de mici ca să ajungă în locuri pînă

acum inaccesibile. Pot ajunge la sinapsele dintre neuroni. Pot ajunge în citoplasma celulelor cardiace. Pot ajunge în nucleele celulelor. Sînt suficient de mici încît să ajungă oriunde în interiorul corpului. Aşa că poate sîntem infectaţi, Jack.

– Nu pari să fii prea îngrijorat din pricina asta, remarcă Ricky.

– Păi, ce-aş mai putea să fac acum? Doar să sper să ţi le transmit şi ţie, atîta tot. Hei, spaghetele astea nu-s chiar aşa rele.

– Ravioli, preciză Bobby.

– Mă rog. Au nevoie doar de puţin piper.

Mai măcină puţin piper peste paste.

– Soarele apune la şapte şi douăzeci şi şapte de minute, anunţă Bobby citind ora exactă de pe monitor. Apoi începu din nou să mănînce, zicînd: Şi nu au nevoie de piper.

– Ba au, ce naiba!

– Am pus deja piper.

– Mai trebuie.

Atunci am spus:

– Băieţi? Lipseşte cineva de la masă?

– Nu cred, de ce?

Am arătat spre monitor:

– Atunci, cine stă acolo în deşert?

ZIUA A ŞASEA
7:12 P.M.

– Fir-ar să fie! spuse Bobby.

Se ridică brusc de la masă şi ieşi din încăpere. Toţi ceilalţi au făcut la fel. M-am dus după ei.

Ricky vorbea în staţia radio din mers:

– Vince, etanşează-ne. Vince?

– Sîntem etanşaţi, răspunse Vince. Presiunea este plus treizeci şi cinci kilopascali.

– Atunci de ce nu s-a declanşat alarma?

– Nu ştiu să-ţi spun. Poate că au învăţat să treacă şi de asta.

Ne-am dus toţi în sala de utilităţi, unde un uriaş ecran cu cristale lichide montat pe perete prezenta imaginile surprinse de camerele video de afară. Imagini ale deşertului văzut din toate unghiurile. Soarele coborîse deja sub linia orizontului, dar cerul era de un portocaliu intens, care se preschimba apoi în purpuriu şi într-un albastru închis. Pe fundalul acestui cer se profila silueta unui bărbat tînăr cu părul tuns scurt. Era îmbrăcat în blugi şi tricou alb şi arăta ca un surfer. Nu-i vedeam bine faţa în lumina înşelătoare, dar chiar şi aşa, uitîndu-mă la felul cum se mişca, mi s-a părut că avea ceva familiar.

– Avem reflectoare acolo? întrebă Charley, care îşi luase cu el castronul cu paste şi mînca în timp ce se plimba de colo-colo.

– Aprindem luminile, spuse Bobby şi, o clipă mai tîrziu, tînărul era învăluit într-o lumină orbitoare. Acum îl puteam vedea clar...

Şi deodată mi-am dat seama. Arăta ca tînărul care fusese în maşina Juliei în seara trecută, după cină, cînd plecase cu maşina, chiar înainte de accident. Acelaşi surfer blond care, acum cînd îl vedeam mai bine, semăna cu...

– Iisuse, Ricky! spuse Bobby. Arată ca tine.

– Ai dreptate, remarcă Mae. E Ricky. Pînă şi tricoul...

Ricky tocmai îşi turna o băutură răcoritoare de la automat. Se întoarse spre ecran:

– Ce tot vorbiţi?

– Seamănă cu tine, spuse Mae. Are chiar tricoul cu inscripţia “Eu sînt Root” pe piept.

– Tu n-ai ieşit niciodată din clădire, Ricky, am spus eu. Cum se face că ai apărut tu?

– Să mor dacă ştiu, răspunse Ricky, ridicînd din umeri nepăsător. Prea nepăsător?

Mae spuse:

– Nu pot să-i disting prea bine faţa. Mă refer la trăsături.

Charley se apropie de cel mai mare dintre ecrane şi se uită atent la imagine.

– Nu poţi să-i distingi trăsăturile, zise el, fiindcă nu există aşa ceva.

– Ei, haida-de!

– Charley, e doar efectul negativ datorat rezoluţiei insuficiente, atîta tot.

– Ba nu e, spuse Charley. Nu are nici un fel de trăsătură. Măriţi imaginea şi-o să vedeţi cu ochii voştri.

Bobby acţionă nişte comenzi şi imaginea capului blond apăru mărită. Figura se mişca încolo şi-ncoace, ieşind şi reintrînd în cadru, dar a fost imediat limpede că Charley avusese dreptate. Nu existau nici un fel de trăsături. Sub părul blond era un petic oval de piele palidă; şi mai erau nişte sugestii de nas şi frunte, iar acolo unde ar fi trebuit să fie gura era un fel de umflătură. Dar trăsături propriu-zise nu existau.

Era ca şi cum un sculptor ar fi început să cioplească un chip şi se oprise din lucru înainte să fi terminat. Era o faţă neterminată.

Atît doar că sprîncenele se mişcau din cînd în cînd. Un soi de unduire sau vibraţie. Sau poate că era doar o iluzie.

– Ştiţi ia ce ne uităm noi aici, nu? zise Charley pe un ton care-i trăda îngrijorarea. Daţi imaginea mai jos. Să vedem şi restul corpului.

Bobby a reglat imaginea şi am văzut pantofii albi de sport mişcîndu-se pe suprafaţa deşertului. Numai că pantofii nu atingeau solul, ci păreau să plutească pe deasupra. Şi am observat că şi pantofii erau înceţoşaţi. Aveau ceva ce sugera şireturile şi o dungă acolo unde ar fi trebuit să se afle sigla Nike. Dar era mai curînd o schiţă decît un pantof de sport real.

– Asta e foarte straniu, spuse Mae.

– Nu e straniu deloc, o contrazise Charley. Este o aproximaţie calculată pentru densitate. Roiul nu are destui agenţi ca să facă nişte pantofi de înaltă rezoluţie. Prin urmare, aproximează.

– Sau, am spus, e realizarea cea mai bună posibilă cu materialul disponibil. Trebuie să fi generat toate acele culori

înclinînd suprafeţele fotovoltaice la diferite unghiuri ca să reflecte lumina. Ca acele cartoane colorate pe care mulţimea de spectatori le ridică şi le coboară pe stadioane ca să alcătuiască o imagine.

– Caz în care, remarcă Charley, comportamentul său este foarte sofisticat.

– Mai sofisticat decît am văzut mai devreme, am zis.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, interveni iritat Ricky. Vorbiţi de parcă roiul ăsta ar fi Einstein.

– Evident că nu, spuse Charley. Ţinînd cont că te modelează pe tine, cu siguranţă că nu e Einstein.

– Las-o baltă, Charley.

– Aş lăsa-o, Ricky, dar eşti atît de ticălos încît mă provoci de fiecare dată.

Bobby interveni:

– Ce-ar fi să renunţaţi amîndoi?

Mae se întoarse către mine şi spuse:

– De ce face roiul treaba asta? Imită prada?

– În esenţă, da, am spus.

– Detest să mă gîndesc la noi ca la o pradă, spuse Ricky.

– Vrei să spui, continuă Mae, că a fost programat să imite fizic, literalmente, prada?

– Nu, am spus. Instrucţiunile programului sînt mai generale. Ele nu fac decît să ordone agenţilor să-şi atingă scopul. Aşa încît ceea ce vedem noi este o posibilă soluţie emergentă. Care e mai avansată decît versiunea anterioară, înainte, avea dificultăţi la alcătuirea unei imagini bidimensionale stabile. Acum modelează în trei dimensiuni.

M-am uitat la programatori. Feţele lor exprimau uimire. Ştiau exact cît de mare era progresul pe care îl vedeau cu ochii lor. Trecerea la trei dimensiuni însemna că roiul nu se mai mulţumea să ne imite înfăţişarea exterioară, ci ne imita şi comportamentul. Felul cum mergeam, gesturile... Ceea ce presupunea un model intern mult mai complicat. Mae spuse:

– Şi roiul a decis asta de unul singur?

– Da, am spus. Deşi nu sînt sigur că “a decide” e termenul adecvat. Comportamentul emergent este suma comportamentelor agenţilor individuali. Nu există nimeni care să “decidă” ceva. Nu există creier şi nici vreo altă formă de control superior în roiul acela.

– O minte colectivă? întrebă Mae. O minte de roi?

– Într-un fel, am spus. Important este că nu există un control centralizat.

– Dar pare atît de bine controlat, zise ea. Pare a fi un organism definit, conştient de ceea ce vrea.

– Mda, mă rog, şi noi părem, interveni Charley cu un hohot de rîs strident.

Nimeni nu mai rîse de gluma lui.

Dacă priveşti lucrurile din perspectiva asta, o fiinţă omenească este de fapt un roi gigantic. Sau, mai precis, este un roi de roiuri, pentru că fiecare organ - sînge, ficat, rinichi - este un roi separat. Ceea ce considerăm a fi “corp” este de fapt o combinaţie a tuturor acestor roiuri organice.

Credem despre corpurile noastre că sînt solide, dar numai pentru că nu putem vedea ce se întîmplă la nivel celular. Dacă am putea mări la o scară uriaşă corpul omenesc, am vedea că nu e altceva decît o masă învolburată de celule şi atomi, grupaţi laolaltă în roiuri mai mici de celule şi atomi.

Cui îi pasă? Ei bine, s-a dovedit că o mare parte din prelucrarea informaţiilor are loc la nivelul organelor. Comportamentul uman este determinat în mai multe locuri din organism. Controlul comportamentului nostru nu este localizat în creier, ci în tot corpul.

Aşa că se poate argumenta că “inteligenţa de roi” guvernează şi fiinţele omeneşti. Echilibrul este controlat de roiul cerebelului şi arareori ajunge la conştiinţă. Alte prelucrări au loc în măduva spinării, în stomac, în intestine. O mare parte din procesul vederii are loc în globii oculari cu mult înainte de a fi implicat creierul.

Şi, din acest punct de vedere, o mare parte din prelucrarea cerebrală sofisticată are loc şi ea sub nivelul conştiinţei. O dovadă simplă în acest sens este evitarea obiectelor. Un robot mobil trebuie să dedice o cantitate imensă de timp de prelucrare numai pentru a evita obstacolele întîlnite în cale. Fiinţele omeneşti fac şi ele acelaşi lucru, dar niciodată nu sînt conştiente de asta - pînă cînd se stinge lumina. Abia atunci, pe întuneric, află ele, în mod dureros, cît de multă prelucrare este necesară de fapt pentru a evita nişte obiecte.

Aşadar, există dovezi că întreaga structură a conştiinţei, precum şi senzaţia de autocontrol şi discernămînt a oamenilor nu sînt decît nişte iluzii ale utilizatorilor. Noi nu deţinem cîtuşi

de puţin un control conştient asupra noastră înşine. Doar credem că deţinem.

Numai pentru că fiinţele umane au ajuns să se gîndească la ele ca la “eu” nu înseamnă că este şi adevărat.

Şi, cel puţin din cîte ştiam, acest blestemat de roi avea un fel de conştiinţă rudimentară de sine ca entitate. Sau, dacă nu avea, era posibil să aibă foarte curînd.

Urmărind bărbatul fără chip de pe monitor, am observat că acum imaginea devenea instabilă. Roiul avea dificultăţi să menţină o aparenţă solidă. În schimb fluctua: din cînd în cînd, faţa şi umerii păreau să se dizolve în praf, apoi reapăreau ca obiecte solide. Era ceva straniu de urmărit.

– Îşi pierde concentrarea? întrebă Bobby.

– Nu, cred că oboseşte, opină Charley.

– Vrei să spui că rămîne fără energie.

– Da, probabil. E nevoie de multă putere suplimentară ca să încline toate particulele alea la unghiurile necesare.

Într-adevăr, roiul revenea la înfăţişarea de nor.

– Prin urmare, acum funcţionează “economic”?

– Da. Şi sînt sigur că au fost optimizate pentru managementul energiei.

– Sau sînt acum, am spus.

Se întuneca rapid acum. Portocaliul dispăruse de pe cer. Monitorul începea să-şi piardă definiţia.

Roiul se întoarse şi se îndepărtă.

– Fir-aş al naibii! exclamă Charley.

Am privit roiul dispărînd la orizont.

– Trei ore, am spus, şi s-a zis cu ele.

ZIUA A ŞASEA
10:12 P.M.

Imediat după masă, Charley s-a dus să se culce. Mai dormea în seara aceea, la ora zece, cînd Mae şi cu mine ne pregăteam să ieşim din nou. Ne-am pus nişte veste şi geci, pentru că afară avea să fie frig. Aveam nevoie de o a treia persoană care să meargă cu noi. Ricky a spus că trebuia s-o aştepte pe Julia, care urma să sosească cu avionul dintr-o clipă în alta. Mie-mi convenea asta, pentru că oricum nu-l voiam în echipă. Vince era ascuns pe undeva, uitîndu-se la televizor şi bînd bere. Aşa că mai rămăsese Bobby.

La început, Bobby n-a vrut să meargă, dar pînă la urmă Mae l-a convins, ameninţîndu-l că-l va face de ruşine. Acum mai rămînea să stabilim cum o să ne deplasăm toţi trei, dat fiind că era posibil ca roiul să fie ascuns la o distanţă destul de mare, poate chiar la cîţiva kilometri de clădirea în care ne aflam. Pe motocicleta lui David nu puteau merge decît două persoane. A reieşit că Vince avea un ATV[15] în şopron. M-am dus după el în unitatea electrică pentru a-i cere cheia.

– Nu e nevoie de cheie, mi-a răspuns el.

Şedea pe canapea şi urmărea Vrei să fii miliardar? L-am auzit pe moderator zicînd: “Răspunsul final?”

– Am spus, cum adică nu e nevoie de cheie?

– Cheia e în maşină, zise Vince. O ţin mereu acolo.

– Ia stai puţin! Vrei să spui că în tot acest timp a existat în parcare un vehicul cu cheia în contact?

– Desigur.

La televizor, am auzit: “Pentru patru mii de dolari, care este cel mai mic stat din Europa?”

– Şi de ce nu mi-a spus nimeni? am întrebat, simţind că mă înfurii.

Vince ridică din umeri.

– Păi, n-aveam cum. Nu m-a întrebat nimeni.

M-am înapoiat grăbit şi furios în unitatea principală:

– Unde dracu' e Ricky?

---

15 Abreviere de la All-terrain vehicle - vehicul pentru terenuri accidentate (n.tr.)

– La telefon, răspunse Bobby. Vorbeşte cu ştăbimea din Silicon Valley.

– Potoleşte-te, interveni Mae.

– Mă potolesc, am spus. Care telefon? Din unitatea principală?

– Jack.

Mae mi-a pus mîna pe umăr şi m-a oprit.

– E trecut de zece. Las-o baltă.

– S-o las baltă? Dar puteam să murim din cauza lui!

– Iar în momentul ăsta avem treabă.

M-am uitat la faţa ei calmă, la expresia ei neclintită. M-am gîndit la gesturile rapide cu care eviscerase iepurele.

– Ai dreptate, am recunoscut.

– Bun, zise ea întorcîndu-se într-o parte. Acum cred că, de îndată ce facem rost de rucsacuri, putem pleca.

M-am gîndit că exista un motiv pentru care Mae nu pierdea niciodată o dispută. M-am dus la vestiar şi am scos trei rucsacuri. I-am dat unul lui Bobby şi am spus:

– Hai să mergem.

Era o noapte senină, cu cerul plin de stele. Am mers pe întuneric spre depozitul care se contura întunecat pe cerul negru. Am împins motocicleta şi am înaintat. O vreme, nici unul din noi n-a scos nici un cuvînt. În cele din urmă, Bobby a spus:

– O să avem nevoie de nişte lanterne.

– O să avem nevoie de o mulţime de lucruri, spuse Mae. Am făcut o listă.

Am ajuns la depozit şi am deschis uşa. L-am văzut pe Bobby rămas în urmă în întuneric. Am intrat şi am bîjbîit după întrerupător. Am aprins luminile.

Interiorul depozitului părea să fie aşa cum îl lăsasem. Mae îşi desfăcuse fermoarul rucsacului şi începu să se plimbe de-a lungul şirului de rafturi.

– Avem nevoie de lanterne... de fitiluri detonatoare... petarde... Oxigen...

– Oxigen? se miră Bobby. Serios?

– Dacă locul unde mergem este subteran, da, s-ar putea... şi avem nevoie şi de termit.

– Rosie găsise termitul, am spus eu. Poate că l-a pus jos cînd a... Mă duc eu să mă uit.

M-am dus în încăperea alăturată. Cutia cu tuburi de termit zăcea răsturnată pe podea, cu tuburile împrăştiate în apropiere. Probabil că Rosie o scăpase din mîna cînd o luase la fugă. M-am întrebat dacă-i rămăsese vreunul în mînă. M-am uitat înspre cadavrul ei de lîngă uşă.

Cadavrul lui Rosie dispăruse!

– Iisuse!

Bobby veni în fugă.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

Am arătat spre uşă.

– Rosie a dispărut!

– Cum adică a dispărut!?

M-am uitat la el.

– Adică a dispărut, Bobby. Cadavrul a fost aici mai devreme şi acum a dispărut.

– Cum e posibil? Vreun animal?

– Nu ştiu.

M-am dus la locul unde zăcuse cadavrul şi m-am lăsat pe vine. Cînd îl văzusem ultima oară, cu cinci-şase ore în urmă, cadavrul era acoperit cu o secreţie lăptoasă. O parte din secreţia aceea se răspîndise şi pe podea. Arăta exact ca laptele uscat şi îngroşat. În locul unde fusese capul, secreţia era netedă şi netulburată. Dar în apropierea uşii părea să fi fost rîcîită. Se vedeau nişte dungi pe peliculă.

– Se pare că a fost tîrîtă afară, spuse Bobby.

– Da.

M-am uitat mai atent la secreţie, căutînd urme de paşi. Un singur coiot n-ar fi putut să o tîrască, ar fi fost nevoie de o întreagă haită ca să o tragă afară pe uşă. Cu siguranţă că ar fi lăsat nişte urme. N-am văzut nici una.

M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Bobby stătea lîngă mine, uitîndu-se afară, în întuneric.

– Vezi ceva? întrebă el.

– Nu.

M-am întors la Mae. Găsise toate obiectele. Găsise şi împachetase fitil de magneziu. Avea petarde. Avea lanterne cu halogen. Avea şi un fel de lămpaşe care se prindeau pe cap cu elastic. Avea binocluri mici şi ochelari pentru vizionare pe timp de noapte. Avea şi o staţie radio de teren. Şi mai găsise şi butelii de oxigen dotate cu măşti de gaz din plastic transparent. Am avut un sentiment de nelinişte cînd am observat că erau de

acelaşi tip ca şi măştile pe care le purtau bărbaţii din duba SSVT noaptea trecută, în California, atîta doar că nu erau argintii.

Şi deodată mi-am spus: “A fost chiar noaptea trecută?” Aşa era. Abia dacă trecuseră douăzeci şi patru de ore.

Mi se părea că trecuse o lună.

Mae repartiză toate obiectele în cele trei rucsacuri. Privind-o, mi-am dat seama că era singura dintre noi trei care avea realmente experienţă de teren. Prin comparaţie cu ea, noi eram nişte “şoareci de bibliotecă”, nişte teoreticieni. Era surprinzător cît de mult mă bizuiam pe ea în momentele acelea. Bobby săltă rucsacul cel mai apropiat de el şi gemu:

– Chiar crezi că avem nevoie de toate chestiile astea, Mae?

– În primul rînd că n-o să-l cari în spinare, avem mijloace de transport. Iar în al doilea rînd, da, paza bună trece primejdia rea.

– OK, în regulă... dar - o staţie radio?

– Nu ştii niciodată...

– Pe cine-o să chemi?

– Adevărul e, Bobby, că dacă se dovedeşte că ai nevoie de oricare dintre obiectele astea, atunci chiar că ai nevoie de ele.

– Da, mă rog, dar e...

Mae ridică al doilea rucsac şi-l aruncă pe umăr cu uşurinţă. Se uită la Bobby.

– Ce ziceai?

– N-are importanţă.

Am ridicat al treilea rucsac. Nu era aşa de greu. Bobby se plîngea pentru că era speriat. Este adevărat că butelia de oxigen era ceva mai mare şi mai grea decît mi-ar fi plăcut, şi nu prea încăpea în rucsac. Dar Mae a insistat să avem o rezervă de oxigen. Bobby a întrebat neliniştit:

– Rezervă de oxigen? Da' cît de mare credeţi voi că este ascunzătoarea asta?

– Habar n-am, spuse Mae. Dar roiurile cele mai recente au fost mult mai mari.

S-a dus la chiuvetă şi a luat de acolo contorul de radiaţii. Dar cînd l-a scos din perete, a observat că bateria era moartă. A trebuit să căutăm altă baterie, să deşurubăm capacul şi să înlocuim bateria. Eram îngrijorat că şi bateria cea nouă era consumată. Dacă aşa stăteau lucrurile, eram terminaţi.

Mae ne-a atras atenţia:

– Trebuie să avem grijă şi de ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Nu ştiu cît de bune sînt bateriile astea pentru ce-avem aici.

Dar contorul începu să ticăie zgomotos. Indicatorul bateriei se aprinse.

– E complet încărcată, spuse ea. O să ţină patru ore.

– Să mergem, am spus.

Era ora 10:43 P.M.

Contorul de radiaţii a luat-o razna cînd am ajuns la Toyota, ticăind atît de rapid încît se auzea ca un sunet continuu. Ţinînd bagheta-detector în mînă, Mae se îndepărtă de maşină şi porni spre deşert. Se întoarse către vest şi ticăiturile se domoliră. Se întoarse spre est şi ticăiturile se accelerară din nou. Dar mergînd mai mult spre est, aparatul indică o scădere a radiaţiilor. Se întoarse spre nord şi clicurile aparatului de veniră mai rapide.

– Spre nord, spuse ea.

M-am urcat pe motocicletă şi am pornit motorul.

Bobby scoase de sub şopron ATV-ul, un vehicul cu pneuri groase şi ghidon ca de bicicletă. ATV-ul părea greoi, dar ştiam că era poate mai potrivit pentru o călătorie nocturnă prin deşert.

Mae se urcă în spatele meu pe motocicletă, se aplecă într-o parte ca să ţină detectorul în apropierea solului şi spuse:

– În regulă, să mergem!

Am pornit la drum prin deşert sub cerul fără nici un nor.

Farul motocicletei se mişca în sus şi-n jos, aruncînd umbre pe terenul din faţă, aşa încît mi-era greu să văd ce vine. Deşertul care la lumina zilei părea atît de neted şi de lipsit de denivelări, acum scotea la iveală gropile pline cu nisip, porţiunile cu bolovani şi albiile adînci de torente care apăreau pe neaşteptate. A trebuit să mă concentrez la maximum ca să menţin motocicleta în poziţie cît de cît verticală, mai ales că Mae striga întruna: “La stînga... acum la dreapta... acum la dreapta... OK, prea mult, la stînga...” Uneori eram nevoiţi să parcurgem un cerc complet pînă cînd era sigură încotro trebuie să o luăm.

Dacă cineva ar fi mers pe urmele noastre în timpul zilei, şi-ar fi spus că motociclistul trebuie să fie beat judecînd după cîte coluri şi ocoluri făcusem. Motocicleta făcu un salt şi se clătină pe o porţiune denivelată. Ajunsesem deja la cîţiva kilometri de laborator şi începusem să-mi fac griji. Auzeam ticăitul contorului, care devenea din ce în ce mai rar. Era tot mai greu de distins urma lăsată de roi de radiaţia de fond. Nu înţelegeam de ce se întîmplă aşa ceva, dar nu încăpea nici o îndoială în privinţa asta. Dacă nu găseam în scurt timp ascunzişul roiului, însemna că pierdusem urma.

Şi Mae era îngrijorată. Se apleca tot mai aproape de sol, agăţată cu o mînă de mijlocul meu, iar cu cealaltă ţinînd detectorul. Şi a trebuit să micşorez viteza fiindcă urma devenise foarte slabă. La un moment dat am pierdut urma, am găsit-o, apoi a dispărut din nou. Sub bolta neagră şi înstelată, am făcut cale întoarsă, ne-am învîrtit în cerc. M-am surprins la un moment dat că îmi ţin respiraţia.

Şi în final am ajuns să mă învîrtesc de mai multe ori în acelaşi loc, încercînd să nu mă las cuprins de disperare. Am parcurs cercul de trei ori, apoi de patru, dar fără nici un folos: contorul din mîna lui Mae ticăia la întîmplare. Şi deodată ne-am dat seama că pierdusem într-adevăr urma.

Ajunsesem în pustietatea asta şi ne învîrteam în cerc.

Pierdusem urma.

Epuizarea m-a cuprins brusc şi temeinic. Ziua-ntreagă adrenalina mă menţinuse în stare de funcţionare, iar acum, cînd mă simţeam în cele din urmă înfrînt, o oboseală profundă s-a revărsat peste mine. Mi-am simţit pleoapele ca de plumb. Aveam senzaţia că aş putea adormi stînd pe şaua motocicletei.

În spatele meu, Mae îşi îndreptă spatele şi-mi spuse:

– Nu-ţi face griji, OK?

– Cum aşa? am întrebat eu, obosit. Planul meu a fost un eşec total, Mae.

– Poate că nu încă.

Bobby se apropie de noi:

– V-aţi uitat şi în spatele vostru? întrebă el.

– De ce?

– ia uitaţi-vă să vedeţi cît de mult am mers.

M-am uitat peste umăr. Am văzut spre sud, luminile strălucitoare ale fabricii, surprinzător de aproape. Să fi fost la

vreo doi-trei kilometri. Probabil că parcursesem un semicerc larg, revenind în cele din urmă spre punctul din care plecaserăm.

– Asta chiar că e ciudat.

Mae se dădu jos de pe motocicletă şi se duse în faţa farului. Se uita la afişajul cu cristale lichide al contorului. Am auzit-o mormăind:

– Hmmm.

Bobby întrebă, cu speranţă în glas:

– Ce părere ai, Mae? Ne-ntoarcem?

– Nu, spuse Mae. Nu ne-ntoarcem deloc. Ia priviţi aici.

Bobby se apropie şi amîndoi ne-am uitat la afişaj. Arăta un grafic al intensităţii radiaţiei, scăzînd progresiv pînă în final, cînd scăderea era bruscă. Bobby se încruntă:

– Şi ce înseamnă asta?

– Distribuţia în timp a valorilor din seara asta, spuse ea. Aparatul ne arată că, din momentul în care am început măsurătoarea, intensitatea radiaţiei a scăzut aritmetic - e o descreştere liniară, ca o scară, vedeţi? Şi a rămas aritmetică pînă acum circa un minut, cînd descreşterea a devenit subit exponenţială. Pur şi simplu a scăzut la zero.

– Deci? Bobby era nedumerit. Ce înseamnă asta? Nu pricep.

– Eu da.

Se întoarse spre mine şi se urcă pe motocicletă.

– Cred că ştiu ce s-a întîmplat. Mergi înainte - încet.

Am schimbat viteza şi am pornit înainte. Lumina farului a făcut să se vadă un uşor urcuş în deşert, cactuşi pitici în faţă...

– Nu, mai încet, Jack.

Am încetinit. Acum mergeam, practic, la pas. Am căscat. N-avea nici un rost să-i pun întrebări. Era foarte concentrată. Iar eu eram obosit şi înfrînt. Am urcat panta pînă cînd deşertul a devenit iar orizontal, după care motocicleta a început să se incline în faţă...

– Opreşte!

Am oprit.

Drept în faţa noastră, platoul deşertic se termina brusc. Am văzut întuneric în faţă.

– E o faleză?

– Nu, doar o creastă înaltă.

Am deplasat motocicleta în faţă. Terenul cobora fără doar şi poate. Curînd am ajuns la margine şi am putut să mă orientez.

Ne aflam pe culmea unei creste, care era de fapt peretele abrupt al unei albii de rîu foarte late. Chiar mai jos de mine am văzut nişte pietre de rîu netede, iar din loc în loc, bolovani mai mari şi tufişuri răzleţe care se întindeau pe o distanţă de vreo cincizeci de metri, pînă la malul celălalt al albiei. Dincolo de malul îndepărtat, deşertul îşi recăpăta aspectul obişnuit, neted.

– Acum am înţeles, am spus. Roiul a făcut un salt.

– Da, spuse Mae. A zburat prin aer, iar noi i-am pierdut urma.

– Dar atunci înseamnă că a aterizat undeva, jos, spuse Bobby arătînd către albia rîului.

– Poate că da, am spus. Sau poate că nu.

Mă gîndeam că ne-ar fi luat cîteva minute bune ca să găsim o cale sigură să coborîm pînă acolo. Apoi aveam să petrecem mult timp căutînd printre tufişurile şi bolovanii din albie înainte de a găsi din nou urma. Putea să dureze ore întregi. Era posibil să n-o găsim deloc. Din poziţia în care ne aflam, am văzut imensitatea descurajantă a deşertului care se întindea în faţa noastră. Am spus:

– Roiul ar fi putut să aterizeze pe fundul albiei. Sau poate că s-a lăsat jos pe malul celălalt. Sau e posibil să fi mers cîteva sute de metri mai încolo.

Mae nu se lăsă descurajată:

– Bobby, tu rămîi aici, spuse ea. Vei marca poziţia din care roiul a făcut saltul. Jack şi cu mine vom găsi o cale să coborîm, să ieşim pe malul celălalt şi pe urmă să mergem în linie dreaptă pe direcţia est-vest pînă cînd dăm din nou de urmă. Mai devreme sau mai tîrziu, o vom găsi.

– Bine, încuviinţă Bobby. Am înţeles.

– În regulă, am spus.

În definitiv, n-aveam nimic de pierdut dacă o făceam. Dar credeam foarte puţin în reuşita acestei acţiuni.

Bobby se aplecă înainte şi zise:

– Ce-a fost asta?

– Ce?

– Un animal. Am văzut nişte ochi lucind.

– Unde?

– În tufişul ăla de colo.

A arătat spre mijlocul albiei. M-am uitat într-acolo. Amîndoi aveam farurile îndreptate în josul malului. Deşi porţiunea luminată era destul de largă, n-am văzut nici un animal.

– Uite colo! spuse Mae.

– Nu văd nimic.

Ea arătă cu degetul:

– Acum s-a dus după tufişul ăla de ienupăr. Vezi tufişul care arată ca o piramidă? Cu nişte crengi uscate pe margini?

– Îl văd, dar...

Nu vedeam nici un animal.

– Se mişcă de la stînga la dreapta. Aşteaptă puţin şi o să apară din nou.

Am aşteptat şi deodată am văzut doi ochi de un verde strălucitor, ca nişte pete luminoase. Aproape de pămînt, mişcîndu-se spre dreapta. Am văzut şi o străfulgerare albă. Şi aproape imediat mi-am dat seama că ceva era în neregulă. La fel şi-a dat seama şi Bobby, care îşi suci ghidonul, mutînd fasciculul farului direct asupra locului cu pricina. Duse binoclul la ochi.

– Ăla nu e un animal... spuse el.

Am văzut mişcîndu-se printre tufişuri mai mult alb - alb ca de piele. Dar vedeam numai frînturi. Şi deodată am văzut o dungă albă pe care am identificat-o cu stupoare ca fiind o mînă de om tîrîndu-se pe pămînt. O mînă cu degetele răsfirate.

– Dumnezeule! spuse Bobby uitîndu-se prin binoclu.

– Ce? Ce este?

– E un cadavru care este tîrît, spuse el. Apoi, cu o voce ciudată, adăugă: E Rosie!

ZIUA A ŞASEA
10:58 P.M.

Am pornit motocicleta şi, cu Mae în spatele meu, am mers de-a lungul malului pînă cînd am găsit o porţiune care cobora în pantă mai lină spre albie. Bobby a rămas pe loc, ţinînd sub supraveghere cadavrul lui Rosie. În cîteva momente am traversat albia spre celălalt mal şi făceam cale întoarsă spre locul luminat de farul lui Bobby.

Mae spuse:

– Să mergem mai încet, Jack.

Aşa că am încetinit, aplecîndu-mă peste ghidon şi încercînd să văd terenul din faţa mea. Deodată, contorul de radiaţii începu din nou să ţăcănească.

– Semn bun, am zis.

Am mers mai departe pînă am ajuns în dreptul lui Bobby, aflat mai sus de noi, pe creastă. Farul lui arunca o lumină slabă pe terenul din jurul nostru, parc-am fi fost luminaţi de lună. I-am făcut semn cu mîna să coboare. Şi-a întors vehiculul şi s-a îndreptat spre vest. Fără lumina lui, terenul deveni dintr-o dată mai întunecat şi mai misterios.

Şi-atunci am văzut-o pe Rosie Castro.

Rosie stătea întinsă pe spate, cu capul lăsat în jos în aşa fel încît părea că se uită în spate, direct spre mine, cu ochii măriţi, cu braţul întins spre mine şi cu palma palidă deschisă. Pe faţa ei se întipărise o expresie de implorare - sau de groază. Rigiditatea cadaverică se instalase şi corpul ei tresărea ţeapăn cînd trecea peste tufişurile joase şi peste cactuşii deşertului.

Era tîrîtă - dar nu se vedea nici un animal care s-o tîrască.

– Cred c-ar trebui să stingi farul, spuse Mae.

– Dar nu văd ce o tîrăşte... şi parc-ar fi o umbră sub ea...

– Aia nu e o umbră, spuse Mae. Sînt particulele.

– Ele o tîrăsc?

Ea încuviinţă din cap.

– Stinge farul.

Am stins lumina. Am rămas pe întuneric. Am spus:

– Credeam că roiurile nu-şi pot menţine energia mai mult de trei ore.

– Asta a spus Ricky.

– Iar m-a minţit?

– Sau au depăşit această limitare în natură.

Implicaţiile erau neliniştitoare. Dacă roiurile puteau acum să-şi păstreze energia şi pe timp de noapte, atunci s-ar putea să fie active cînd ajungeam la ascunzătoarea lor. Eu îmi făcusem socoteala că o să Ie găsesc prăbuşite, cu particulele împrăştiate la sol. Ca să spun aşa, intenţionam să le omor în somn. Dar acum se părea că roiurile nu aveau somn.

Stăteam acolo, în aerul răcoros, reflectînd asupra situaţiei. În cele din urmă, Mae spuse:

– Nu cumva roiurile astea sînt modelate după comportamentul insectelor?

– Nu tocmai, am replicat. Modelul folosit în programare a fost cel al interacţiunii dintre animalul de pradă şi pradă. Întrucît roiul este o populaţie de particule care interacţionează, într-o anumită măsură se va comporta ca orice populaţie alcătuită din particule care interacţionează, cum ar fi insectele. De ce?

– Insectele pot pune în aplicare planuri care durează mai mult decît intervalul de timp al unei singure generaţii. Ele pot construi cuiburi a căror definitivare necesită mai multe generaţii. Aşa este?

– Aşa cred...

– Atunci poate că un roi a cărat cadavrul o vreme, după care a venit altul şi a continuat operaţiunea. Poate că pînă acum au participat trei sau patru roiuri. În felul ăsta, nici unul dintre ele n-a trebuit să acţioneze trei ore din noapte.

Implicaţiile acestei supoziţii îmi displăceau la fel de mult.

– Asta ar însemna că roiurile lucrează împreună, am conchis. Ar însemna că sînt coordonate.

– Pînă acum a fost limpede că sînt.

– Numai că asta nu e posibil, i-am spus. Pentru că nu au capacitatea de semnalizare.

– N-a fost posibil cu cîteva generaţii în urmă, zise Mae. Dar acum este. Mai ţii minte formaţia în V care te-a atacat? Alea erau coordonate.

Avea dreptate. Numai că eu nu-mi dădusem seama în momentul acela. Stînd acolo în deşert, m-am întrebat de cîte alte lucruri nu-mi dădusem seama. Am mijit ochii încercînd să văd în faţa mea, în întuneric.

– Unde o duc? am întrebat.

Mae îmi desfăcu rucsacul şi scoase ochelarii pentru vedere nocturnă.

– Ia încearcă-i.

Mă pregăteam să o ajut să şi-i scoată pe-ai ei, dar ea îşi dăduse jos rucsacul, îl desfăcuse şi îşi luase ochelarii. Mişcările ei erau iuţi şi sigure.

Mi-am pus dispozitivul pe cap, am reglat cureaua de prindere şi am coborît lentilele peste ochi. Erau nişte ochelari de ultimă generaţie, care prezentau imaginile într-o culoare estompată. Aproape imediat am văzut-o pe Rosie în deşert. Corpul ei dispărea în spatele tufişului pe cînd era purtată tot mai departe.

– Bun, şi unde o duc? am întrebat din nou.

Chiar în timp ce vorbeam, am ridicat capul şi am văzut unde o duceau.

De la distanţă părea ca o formaţiune naturală - o movilă din pămînt închis la culoare, lată de aproape cinci metri şi înaltă de circa doi metri. Eroziunea săpase nişte crăpături verticale adînci, aşa încît movila semăna puţin cu o uriaşă cutie de viteze răsturnată pe o parte. O puteai lua cu uşurinţă drept o formă de relief naturală.

Numai că nu era naturală. Nu eroziunea produsese aspectul sculptat. Dimpotrivă, aveam în faţa ochilor o construcţie artificială, similară cu cuiburile construite de termitele africane şi de alte insecte sociale.

Purtînd şi ea ochelarii pentru vedere nocturnă, Mae a privit un timp în tăcere, apoi a întrebat:

– Ai de gînd să-mi spui că ăsta e produsul unui comportament autoorganizat? Că acest comportament care a dus la construirea cuibului a apărut aşa, din senin?

– La drept vorbind, da. Exact aşa s-a întîmplat.

– Greu de crezut.

– Ştiu.

Mae era un bun biolog, dar un biolog specializat în primate. Era obişnuită cu studierea unor populaţii puţin numeroase de animale foarte inteligente, care aveau ierarhii bazate pe dominaţie şi lideri de grup. Înţelegea comportamentul complex ca fiind rezultatul unei inteligenţe complexe. Şi îi venea greu să înţeleagă forţa uriaşă a comportamentului autoorganizat în cadrul unei populaţii foarte numeroase de animale proaste.

În orice caz, asta era o profundă prejudecată umană. Oamenii se aşteaptă să găsească o comandă centralizată în orice formă de organizare. Statele au guverne. Corporaţiile au patroni. Şcolile au directori. Armatele au generali. Fiinţele omeneşti tind să creadă că, fără o comandă centralizată, haosul ar pune stăpînire pe organizaţia respectivă şi nimic important nu s-ar mai putea realiza.

Din această perspectivă, era greu să crezi că nişte creaturi extrem de stupide, avînd creierul mai mic decît un vîrf de ac, ar fi capabile să construiască nişte proiecte mai complicate decît orice proiect uman. Dar, în realitate, ele sînt în stare.

Termitele africane constituie un exemplu clasic. Aceste insecte îşi construiesc nişte movile din pămînt ca nişte castele, cu un diametru de treizeci de metri şi nişte turnuri care se înalţă pînă la şase metri. Pentru a aprecia cum se cuvine această ispravă, trebuie să-ţi imaginezi că dacă termitele ar fi la fel de mari ca oamenii, atunci aceste movile ar fi nişte zgîrie-nori înalţi de peste un kilometru şi jumătate şi cu un diametru de vreo opt kilometri. Şi, ca orice zgîrie-nori, această movilă are o arhitectură internă complexă, care îi permite să asigure aer curat, să îndepărteze surplusul de C09 şi de căldură, şi aşa mai departe. În interiorul structurii sînt grădini pentru creşterea alimentelor, reşedinţe pentru familia regală şi spaţiu de locuit pentru o populaţie de pînă la două milioane de termite. Nu există două movile identice; fiecare este construită individual, în aşa fel încît să se conformeze necesităţilor şi să valorifice avantajele unei anumite amplasări.

Toate acestea sînt realizate fără aportul vreunui arhitect, al unui maistru sau al vreunei autorităţi centrale. După cum nici planul construcţiei nu e codificat în genele termitelor. În schimb, aceste creaţii imense sînt rezultatul unor reguli relativ simple pe care fiecare termită le respectă în relaţia cu celelalte. (Reguli ca: “Dacă miroşi că o altă termită a fost aici, pune un grăunte de pămînt în acest loc.”) Şi cu toate acestea rezultatul este, după cum se poate demonstra, mai complex decît orice creaţie umană.

Acum noi ne uitam la o nouă construcţie realizată de o nouă creatură şi era din nou greu de conceput cum a fost posibil. Cum poate un roi să construiască o movilă? Dar începeam să-mi dau seama că aici, în deşert, nu avea nici un rost să te întrebi cum anume s-a întîmplat ceva. Roiurile se schimbau cu

repeziciune, aproape de la un minut la altul. Impulsul natural al omului de a găsi explicaţii era o pierdere de timp. Pînă cînd găseai explicaţia, lucrurile se schimbau.

Bobby ambreie motorul ATV-ului şi stinse farul. Stăteam cu toţii sub cerul înstelat. Bobby întrebă:

– Şi acum ce facem?

– O urmărim pe Rosie, am spus.

– Se pare că Rosie o să ajungă în movila aia, spuse el. Vrei să spui că o să mergem acolo?

– Da.

La sugestia lui Mae, am parcurs pe jos restul drumului. Cu rucsacurile în spinare, ne-a luat aproape zece minute ca să ajungem în apropierea movilei. Ne-am oprit la vreo cincisprezece metri depărtare. În aer plutea un miros greţos, o miasmă respingătoare de materie organică descompusă. Era atît de puternică încît mi-a întors stomacul pe dos. În afară de asta, o lumină verzuie slabă părea să emane din interiorul movilei.

Bobby şopti:

– Chiar vreţi să intraţi acolo?

– Încă nu, şopti Mae.

Arătă cu degetul într-o parte a movilei. Cadavrul lui Rosie urca panta acesteia. Cînd a ajuns la buza craterului, picioarele ei rigide au rămas o clipă ridicate în aer. Apoi corpul ei s-a rostogolit şi a căzut în interior. Dar s-a oprit înainte de a dispărea complet. Preţ de cîteva secunde, capul i-a rămas deasupra marginii, iar braţul părea întins după aer. Apoi alunecă încet şi dispăru. Bobby se cutremură. Mae spuse în şoaptă:

– OK. Să mergem!

O luă înainte, în maniera ei obişnuită, fără să scoată nici un zgomot. Mergînd în urma ei, încercam să mă deplasez cît mai liniştit. În schimb, paşii lui Bobby pe nisip făceau un zgomot cumplit. Mae se opri şi îi aruncă o privire severă.

Bobby ridică mîinile ca şi cum ar fi vrut să spună: “Ce pot să fac?”

Mae îi şopti:

– Fii atent unde pui piciorul.

– Păi sînt, răspunse el, tot în şoaptă.

– Ba nu eşti.

– E-ntuneric, nu văd nimic.

– Dacă te strădui eşti, o să vezi.

Nu-mi aminteam s-o mai fi văzut pe Mae iritată pînă atunci, dar acum toţi eram tensionaţi. Iar duhoarea era îngrozitoare. Mae se întoarse şi porni din nou fără zgomot. Bobby o urmă, aproape la fel de gălăgios ca şi înainte. Am mai făcut doar cîţiva paşi pînă cînd Mae s-a întors spre el, a ridicat mîna şi i-a făcut semn să rămînă pe loc. El a clătinat din cap în semn de refuz. Era limpede că nu voia să rămînă singur.

Ea îl apucă de umăr şi, arătînd cu un gest ferm spre pămînt, îi spuse:

– Rămîi aici!

– Nu...

Mae continuă în şoaptă:

– O să ne omori pe toţi.

El îi răspunse, tot în şoaptă:

– Promit că nu mai fac.

Ea clătină din cap şi arătă spre pămînt.

– Stai jos.

În cele din urmă, Bobby se aşeză.

Mae se uită la mine. Am încuviinţat din cap. Am pornit din nou la drum. Ajunsesem la vreo cinci-şase metri de movilă. Mirosul înfiorător îmi răscolea stomacul. Mă temeam să nu-mi vină rău. Şi, de la distanţa aceea mică, a început să se audă vibraţia profundă şi ritmică. Mai mult decît orice altceva, sunetul era cel care mă făcea să-mi doresc s-o rup la fugă. Dar Mae a continuat să înainteze.

Am urcat movila ghemuiţi, după care ne-am întins la pămînt pe marginea craterului. Îi vedeam faţa lui Mae în lumina verde care venea din interior. Inexplicabil, duhoarea nu mă mai deranja. Probabil fiindcă eram prea înspăimîntat.

Mae scoase din buzunarul lateral al rucsacului ei o cameră video cît un deget, fixată pe o tijă telescopică. Scoase la iveală un mic ecran cu cristale lichide şi îl fixă pe sol, între noi. Apoi făcu să lunece tija peste buza craterului.

Am văzut pe ecran interiorul verde al pereţilor ondulaţi. Nimic nu părea să se mişte. Întoarse camera în mai multe direcţii. N-am văzut decît pereţii verzi. Nici urmă de Rosie.

Mae se uită la mine şi arătă spre ochii ei. Vrei să aruncăm o privire?

Am dat din cap în semn că da.

Ne-am dat mai aproape, pînă cînd am putut să privim peste margine.

Nu semăna deloc cu ceea ce mă aşteptam să văd.

Movila îngusta pur şi simplu o deschidere uriaşă - cu o lărgime de cel puţin şase metri, scoţînd la iveală o alunecare de roci care se prăvălise de pe buza craterului pînă la o gaură care se căsca în stînca din dreapta noastră. Lumina verde venea de undeva din interiorul acestei găuri.

Aveam în faţa ochilor intrarea într-o peşteră foarte mare. Din poziţia în care ne aflam, nu vedeam în interiorul peşterii, dar vibraţia care se auzea sugera că în interior se desfăşura o activitate intensă. Mae desfăcu tija telescopică pe toată lungimea şi coborî camera video în gaură. Curînd am putut vedea mai departe în peşteră. Era fără doar şi poate naturală şi mare: înaltă de vreo doi metri şi jumătate şi lată de trei. Pereţii stîncoşi erau albicioşi şi păreau acoperiţi cu substanţa lăptoasă pe care o văzusem pe Rosie.

Iar cadavrul acesteia era la mică distanţă în interior. Îi vedeam mîna iţindu-se pe după o cotitură a peretelui stîncos. Dar nu vedeam nimic dincolo de cotitură.

Mae îmi făcu semn: vrei să coborîm?

Am încuviinţat din cap încet. Nu-mi plăcea senzaţia pe care o aveam şi nu-mi plăcea nici că habar n-aveam ce e dincolo de cotitură. Dar nu prea aveam de ales.

Arătă spre Bobby. Să-l luăm şi pe el?

Am clătinat din cap: nu. Nu ne-ar fi de folos aici.

Ea încuviinţă din cap şi începu să-şi dea jos cu gesturi foarte încete rucsacul, fără să scoată nici un zgomot, cînd deodată îngheţă. Literalmente, îngheţă: nu i se mişca nici un muşchi.

M-am uitat pe ecran. Şi-atunci am îngheţat şi eu.

O siluetă ieşise de după cot şi stătea acum atentă la intrarea în peşteră, uitîndu-se de jur-împrejur.

Era Ricky.

Se purta ca şi cum ar fi auzit vreun zgomot sau ar fi fost alertat din cine ştie ce motiv. Camera video rămăsese atîrnată în josul craterului. Era destul de mică; nu ştiam dacă o poate vedea.

Am privit ecranul încordat.

Camera nu avea o rezoluţie prea bună, iar ecranul era cît palma mea, dar cu toate astea se vedea limpede că silueta era Ricky. Nu înţelegeam ce făcea el aici - sau cum de ajunsese aici. Apoi un alt bărbat apăru de după cotitură.

Şi acesta era Ricky.

Am aruncat o privire către Mae, dar ea a rămas complet nemişcată, ca o statuie. Doar ochii i se mişcau.

M-am uitat mai bine la ecran. Ţinînd cont de limitările rezoluţiei video, cele două siluete păreau a fi identice în toate privinţele. Aceleaşi haine, aceleaşi mişcări, aceleaşi gesturi. Nu le vedeam bine feţele, dar am avut impresia că erau mai detaliate ca înainte.

Nu au dat semne că ar fi observat camera.

S-au uitat la cer, apoi la alunecarea stîncoasă o vreme, după care s-au întors cu spatele la noi şi au revenit în interiorul peşterii.

Mae tot nu se mişca. Stătuse deja nemişcată aproape un minut şi în acest timp nici măcar nu clipise. Acum bărbaţii dispăruseră şi...

O altă siluetă apăru de după colţ. Era David Brooks. La început se mişcă stîngaci, ţeapăn, dar curînd mişcările lui deveniră mai fluente. Aveam impresia că urmăresc un maestru păpuşar care-şi perfecţionează mişcările, animîndu-şi marioneta de o manieră mai naturală. Apoi David se preschimbă în Ricky. Şi din nou în David. Iar silueta lui David se întoarse şi plecă.

Iar Mae continua să aştepte. A aşteptat încă două minute şi abia pe urmă a retras camera. Arătă cu degetul mare în spate, indicînd că trebuie să ne întoarcem. Împreună, ne-am retras de la buza craterului, ne-am îndepărtat de movilă şi ne-am deplasat în tăcere spre deşert.

Am parcurs cam o sută de metri către vest, pînă am ajuns la vehiculele noastre. Mae căută în rucsac şi scoase de acolo un blocnotes şi un creion cu fetru. Îşi aprinse lanterna miniaturală şi începu să deseneze.

– Iată cu ce avem de-a face, spuse ea. Peştera are o deschidere ca asta, pe care ai văzut-o. După cotitură e o gaură mare pe fundul peşterii, care coboară în spirală preţ de vreo sută de metri. Aşa se ajunge într-o încăpere mare, cam de treizeci de metri înălţime şi largă de vreo şaizeci de metri. O

singură încăpere mare, atîta tot. Nu există nici un culoar care să iasă de acolo, cel puţin nici unul pe care să-l fi văzut.

– Pe care să-l fi văzut?

– Am mai fost acolo, spuse ea, dînd din cap.

– Cînd?

– Acum vreo două săptămîni. Cînd am început să căutăm prima oară ascunzişul roiului. Am găsit peştera şi am intrat acolo ziua. Atunci n-am găsit nici urmă de roi.

Mi-a explicat că peştera era plină de lilieci, tot tavanul era acoperit de ei, adunaţi laolaltă ca o masă mişcătoare de culoare roz, pînă la intrare.

– Phui, făcu Bobby. Detest liliecii.

– N-am văzut nici un liliac în seara asta.

– Crezi că au fost goniţi?

– Probabil că au fost mîncaţi.

– Dumnezeule! exclamă Bobby clătinînd din cap. Eu nu sînt decît un programator. Nu cred că pot să fac chestia asta. Nu cred că pot să intru acolo.

Mae nu-l luă în seamă şi-mi spuse:

– Dacă intrăm, trebuie să detonăm termitul şi să procedăm astfel pînă ajungem jos, la încăperea principală. Nu sînt sigură că avem destul explozibil ca să facem asta.

– Probabil că n-avem, am spus, preocupat de altă problemă. Ne pierdem timpul dacă nu distrugem toate roiurile şi toţi asamblorii care le fac, este?

Amîndoi încuviinţară din cap.

– Nu sînt sigur că asta va fi posibil, am continuat. Eu credeam că roiurile vor fi lipsite de energie noaptea. Credeam că le vom putea distruge cînd ar fi fost căzute la sol. Dar uite că nu sînt lipsite de energie - cel puţin nu toate. Şi dacă unul singur trece de noi, dacă evadează din peşteră... Am ridicat din umeri. Atunci totul a fost o pierdere de timp.

– Exact, încuviinţă Bobby. Ai dreptate. Ar fi o pierdere de timp.

Mae spuse:

– Am avea nevoie de un mijloc prin care să le prindem în peşteră ca într-o capcană.

– Nu există nici un astfel de mijloc, spuse Bobby. Adică, astea pot să zboare şi să plece oricînd au chef.

– S-ar putea totuşi să existe o cale, spuse Mae.

Începu să scormonească din nou în rucsac, căutînd ceva.

– Între timp, noi trei ar trebui să ne împrăştiem.
– De ce? întrebă Bobby alarmat.
– Lasă întrebările, spuse Mae. Mişcaţi-vă!
Mi-am strîns rucsacul şi am reglat curelele ca să nu zăngăne. Mi-am fixat ochelarii pentru vedere nocturnă pe frunte şi am luat-o la pas. Ajunsesem cam la jumătatea drumului spre movilă cînd am văzut o siluetă întunecată ieşind în noapte.
M-am lăsat la sol cît mai fără zgomot cu putinţă. Mă aflam într-un tufiş de pelin înalt de aproape un metru, aşa că eram destul de bine ascuns. M-am uitat peste umăr, dar nu i-am văzut nici pe Mae, nici pe Bobby. Şi ei se lăsaseră la pămînt. Nu ştiam dacă apucaseră să se despartă. Cu precauţie, am dat la o parte o plantă din faţa mea şi m-am uitat spre movilă.
Picioarele siluetei se profilau pe fondul de lumină verzuie slabă. Partea de sus a corpului era neagră pe fondul cerului negru înstelat. Mi-am lăsat ochelarii pe ochi şi am aşteptat o clipă să treacă lumina albastră, după care imaginea s-a format clar.
De data asta era Rosie. Se plimba de colo-colo în noapte, uitîndu-se în toate direcţiile, în alertă. Numai că nu se mişca precum Rosie, ci mai degrabă ca un bărbat. Apoi, după o clipă, silueta se preschimbă în Ricky. Şi se mişca precum Ricky.
Silueta se lăsă pe vine şi păru să se uite peste vîrfurile tufişului de pelin. M-am întrebat ce-l făcuse să iasă din movilă. N-a trebuit să aştept prea mult.
În spatele siluetei, o lumină albă apăru în partea vestică a orizontului. Crescu rapid în strălucire şi curînd am auzit huruitul paletelor de elicopter. “Asta trebuie să fie Julia, venind din Silicon Valley”, mi-am zis. M-am întrebat ce fusese atît de urgent încît trebuise să plece din spital în pofida recomandărilor medicilor şi să ajungă aici în plină noapte.
Cînd s-a apropiat, elicopterul a aprins proiectorul. Am privit cercul de lumină alb-albăstrie măturînd solul în direcţia noastră. Silueta lui Ricky s-a uitat şi ea, după care a dispărut din cîmpul vizual.
Şi deodată elicopterul a ajuns deasupra mea, orbindu-mă o clipă cu lumina de halogen. Aproape imediat s-a înclinat într-o parte şi a cotit înapoi.
Ce naiba se întîmplă?
Elicopterul a parcurs un arc de cerc, trecînd pe deasupra movilei fără să se oprească, după care a mai mers puţin şi s-a

oprit chiar deasupra locului unde stăteam ascuns. Eram prins în fasciculul de lumină albastră. M-am rostogolit pe spate şi am arătat de mai multe ori spre clădirea laboratorului. Am articulat, fără glas, “Plecaţi!” şi am arătat spre laborator.

Elicopterul a coborît şi o clipă am crezut că o să aterizeze chiar lîngă mine. Apoi s-a înclinat din nou brusc şi s-a îndepărtat la joasă altitudine, îndreptîndu-se spre sud, către platforma din beton. Sunetul scăzu în intensitate.

Am hotărît să-mi schimb poziţia cît mai repede cu putinţă. M-am ridicat în genunchi, apoi pe vine, mişcîndu-mă lateral vreo treizeci de metri spre stînga. După care m-am lăsat din nou la pămînt.

Uitîndu-mă spre movilă, am văzut trei... nu, patru siluete ieşind dinăuntru. S-au răspîndit, fiecare îndreptîndu-se către o altă zonă a movilei. Toţi arătau ca Ricky. I-am urmărit pe cînd coborau panta movilei şi au pornit către tufişuri. Inima a început să-mi bată cu putere. Una dintre siluete venea în direcţia mea. Pe măsură ce se apropia, am văzut-o cotind spre dreapta. Mergea către locul unde stătusem ascuns mai devreme. Cînd a ajuns acolo, s-a oprit şi s-a întors spre toate direcţiile.

Nu era deloc departe de mine. Am putut vedea prin ochelari că acest nou Ricky avea o faţă complet conturată, iar hainele erau mult mai detaliate. În plus, mişcările siluetei erau mult mai fireşti, de parcă trupul ar fi avut o greutate reală. Era posibil să fie o iluzie, desigur, dar presupuneam că masa roiului crescuse, iar acesta cîntărea acum circa douăzeci şi cinci de kilograme, poate chiar mai mult. Poate dublu. În acest caz, roiul avea acum o masă suficientă ca să te zdruncine prin impactul fizic. Ba chiar să te trîntească la pămînt.

Prin ochelari, am văzut ochii siluetei mişcîndu-se şi clipind. Suprafaţa feţei avea acum textura pielii. Părul părea să fie compus din fire individuale. Buzele se mişcau, iar limba le linse parcă nervos. Una peste alta, această faţă semăna foarte mult cu Ricky - iar asemănarea era tulburătoare. Cînd a întors capul în direcţia mea, am avut senzaţia că se uita chiar spre mine.

Şi presupun că exact asta făcuse, pentru că silueta a început să se mişte direct către mine.

Eram prins în capcană. Inima a început să-mi bubuie în piept. Eram surprins complet nepregătit: nu aveam nici o protecţie, nici un soi de apărare. Desigur, puteam să mă ridic şi

să fug, dar nu aveam unde fugi. Eram înconjurat de kilometri de deşert, iar roiurile aveau să mă vîneze şi să mă doboare. În cîteva momente aveam să...

Deodată, cu un zgomot asurzitor, elicopterul reveni. Silueta lui Ricky îl văzut apropiindu-se şi deodată se întoarse şi fugi, zburînd literalmente deasupra solului, fără să se mai sinchisească de mişcarea picioarelor. Era înfiorător să vezi această replică umană plutind deasupra deşertului.

Dar şi celelalte trei replici ale lui Ricky fugeau. Fugeau din răsputeri, lăsînd impresia distinctă de panică. Se temeau roiurile de elicopter? După toate aparenţele, se temeau. Şi, urmărind ce se întîmplă, am înţeles de ce. Chiar dacă acum deveniseră mai grele şi mai consistente, continuau să fie vulnerabile la curenţii de aer puternici. Elicopterul era la o altitudine de treizeci de metri, dar curentul descendent era suficient de puternic ca să deformeze siluetele care alergau, aplatizîndu-le parţial chiar în timp ce fugeau. Era ca şi cum ar fi fost lovite cu ciocanul.

Siluetele au dispărut în interiorul movilei.

M-am uitat către Mae. Stătea în picioare în albia rîului, vorbind prin staţia radio cu elicopterul. Pînă la urmă avusese la ce să folosească şi staţia! A strigat spre mine:

– Să mergem!

După care a început să alerge în direcţia mea. L-am zărit vag şi pe Bobby, care se îndepărta rapid de movilă, întorcîndu-se la ATV. Dar nu era momentul să-mi fac griji pentru el. Elicopterul plutea pe loc chiar deasupra movilei. Praful ridicat de curentul de aer mă biciuia, iar ochii mă usturau.

Apoi Mae ajunse lîngă mine. Ne-am scos ochelarii de noapte şi ne-am tras pe cap măştile de oxigen. M-a întors şi a rotit robinetul buteliei de oxigen din spatele meu. Am făcut acelaşi lucru pentru ea. După care ne-am pus din nou ochelarii de noapte. Aveam impresia că o mulţime de dispozitive zăngăneau pe lîngă faţa mea. Mae îmi prinse de centură o lanternă cu halogen, apoi agăţă una şi de centura ei. Se dădu mai aproape de mine şi strigă:

– Gata?

– Sînt gata!

– Bine, să mergem!

Nu mai aveam timp să gîndim. Era mai bine aşa. Curentul descendent al elicopterului îmi huruia în urechi, împreună

ne-am căţărat pe panta movilei, cu hainele fluturate de curent. Am ajuns la buza craterului, vîrtejul de praf făcîndu-ne greu vizibili. Nu vedeam nimic dincolo de margine. Nu vedeam ce era mai jos.

Mae m-a prins de mînă şi am sărit.

ZIUA A ŞASEA
11:22 P.M.

Am aterizat pe nişte pietre prinse slab în sol şi, pe jumătate împleticindu-mă, pe jumătate alunecînd, am ajuns la intrarea în peşteră. Palele elicopterului făceau un zgomot puternic. Mae era chiar în dreapta mea, dar abia o zăream prin praful dens. Nu se vedea nici urmă de siluetă “Ricky” pe nicăieri. Ne-am oprit la intrarea în peşteră. Mae scoase capsulele de termit. Îmi dădu mie fitilurile de magneziu şi îmi aruncă şi o brichetă de plastic. M-am gîndit, asta foloseam pentru aprindere? Faţa ei era deja parţial acoperită de masca de oxigen, iar ochii erau ascunşi în spatele ochelarilor de noapte.

Arătă spre interiorul peşterii. Am încuviinţat din cap.

M-a bătut pe umăr, arătînd spre ochelarii mei. N-am înţeles ce voia, aşa că întinse mîna spre obrazul meu şi acţionă un comutator.

– ... auzi acum? întrebă ea.

– Da, aud.

– Bine, atunci să mergem.

Am intrat în peşteră. Lumina verde se pierdea în norul gros de praf. Aveam doar lumina infraroşie montată pe ochelarii noştri pentru vedere nocturnă. N-am văzut nici o siluetă. Nu se auzea decît zgomotul ritmic al palelor elicopterului. Dar pe măsură ce pătrundeam tot mai adînc în peşteră, sunetul începea să se estompeze.

O dată cu zgomotul scădea însă şi curentul de aer.

Mae era concentrată. Spuse:

– Bobby? Mă auzi?

– Da, te aud.

– Mişcă-te încoace.

– Încerc să...

– Nu mai încerca. Vino aici, Bobby.

Am clătinat din cap. Din cîte îl cunoşteam pe Bobby Lembeck, n-avea să coboare niciodată în groapa asta. Am trecut de cotitură şi n-am văzut nimic decît praful în suspensie şi contururile vagi ale pereţilor peşterii. Aici pereţii păreau netezi, fără nici un loc în care să te ascunzi. Deodată, dinspre lumina care se vedea chiar în faţa noastră, am observat ieşind o siluetă Ricky. Cu faţa lipsită de expresie, venea pur şi simplu înspre noi.

Apoi apăru o altă siluetă din stînga, şi încă una. Cele trei siluete formară un şir. Se apropiau de noi într-un ritm constant, cu feţele identice şi inexpresive.

– Prima lecţie, spuse Mae, ţinînd ridicată capsula de termit.

– Să sperăm că n-or s-o înveţe, am spus şi am aprins fitilul.

Au izbucnit nişte scîntei albe şi fierbinţi. Mae aruncă în faţa ei capsula, care ateriză la cîţiva zeci de centimetri în faţa grupului care avansa. Siluetele au ignorat-o, privind înainte, în direcţia noastră. Mae spuse:

– Număr pînă la trei... doi... unu... şi întoarce-te!

M-am întors într-o parte, protejîndu-mi capul cu braţul exact în momentul în care o sferă de lumină albă orbitoare umplu tunelul. Deşi ţineam ochii închişi, lumina era atît de puternică încît am văzut pete cînd i-am redeschis. M-am întors la loc.

Mae pornise deja înainte. Praful din aer căpătase o uşoară tentă întunecată. N-am văzut nici urmă din cele trei siluete.

– Au fugit?

– Nu. S-au evaporat, mi-a spus ea, părînd încîntată.

– Situaţii noi, am spus.

Mă simţeam încurajat. Dacă supoziţiile programării rămîneau valabile, atunci roiurile aveau să reacţioneze lent la situaţii cu adevărat noi. Cu timpul, aveau să înveţe, dezvoltîndu-şi strategii cu care să facă faţă noilor condiţii.

Dar reacţia lor iniţială avea să fie dezorganizată, haotică. În asta consta punctul slab al inteligenţei distribuite. Era puternică şi flexibilă, dar reacţiona lent la evenimentele fără precedent.

– Sperăm, spuse Mae.

Am ajuns la gaura de pe fundul peşterii pe care o descrisese ea mai devreme. Prin ochelarii de noapte am văzut un fel de rampă înclinată. Patru sau cinci siluete urcau spre noi şi se părea că în spatele lor erau şi mai multe. Toate semănau cu Ricky, dar multe dintre ele nu erau la fel de bine formate. Iar cele de la coadă erau doar nişte nori rotitori. Vibraţia ritmică se auzea tare.

– Lecţia a doua.

Mae ţinu capsula ridicată. Cînd am aprins-o, a început să sfirîie. Ea îi dădu drumul să se rostogolească pe rampă. La vederea ei, siluetele au avut o ezitare.

– Dar-ar naiba! am spus, dar a trebuit să mă aplec într-o parte şi să-mi feresc ochii de fulgerul exploziei.

În spaţiul restrîns s-a auzit vuietul gazului expandat. Am simţit în spate un val de căldură intensă. Cînd m-am uitat din nou, majoritatea roiurilor dispăruseră. Dar cîteva rămăseseră în spate, aparent neafectate.

Începeau să înveţe.

Repede.

– Următoarea lecţie, spuse Mae, ridicînd de data asta două capsule.

Le-am aprins pe amîndouă, iar ea a rostogolit-o pe prima şi a aruncat-o pe a doua mai departe, în josul rampei. Exploziile s-au produs simultan şi un curent imens de gaz fierbinte s-a rostogolit în sus, trecînd de noi. Cămaşa mi-a luat foc. Mae m-a lovit rapid cu palma întinsă, reuşind să stingă flacăra.

Cînd ne-am uitat din nou, nu se mai vedea nici o siluetă şi nici un roi negru.

Am coborît pe rampă, pătrunzînd mai adînc în inima peşterii.

Începusem cu douăzeci şi cinci de capsule de termit. Ne mai rămăseseră douăzeci şi una şi abia străbătuserăm o scurtă distanţă pe rampă către încăperea mare de jos. Mae se mişca rapid acum - a trebuit să grăbesc pasul ca s-o ajung din urmă -, dar intuiţia nu a înşelat-o. Cele cîteva roiuri care s-au materializat în faţa noastră s-au retras în momentul în care ne-am apropiat de ele.

Le mînam către încăperea de jos. Mae spuse:

– Bobby, unde eşti?

În cască se auzi un pocnet electrostatic şi:

– ... Încerc... ajung...

– Haide, Bobby, fir-ar să fie!

Dar în tot acest timp pătrundeam tot mai adînc în peşteră şi curînd nu am mai auzit decît zgomotul de fond. Aici, praful plutea în suspensie, difuzînd razele infraroşii. Vedeam clar pereţii şi solul din imediata noastră apropiere, dar dincolo de ele domnea un întuneric total. Senzaţia de izolare şi întuneric era înspăimîntătoare. Nu puteam desluşi ce se află în stînga sau în dreapta mea decît dacă întorceam capul, mişcîndu-mi totodată şi fasciculul luminos. Am început să simt din nou mirosul de materie putredă, intens şi greţos.

Ajunsesem pe o porţiune orizontală. Mae îşi păstra calmul; cînd şase roiuri au început să zumzăie în faţa noastră, ea a ridicat încă o capsulă, făcîndu-mi semn să o aprind. Dar înainte

ca eu să aprind fitilul, roiurile s-au retras. Ea a pornit imediat înainte.

– Parcă am îmblînzi un leu, spuse ea.

– Pînă acum, am replicat.

Nu ştiam cît mai puteam s-o ducem aşa. Peştera era mare, mult mai mare decît îmi imaginasem. Douăzeci şi una de capsule nu păreau să ne ajungă ca să trecem prin ea. M-am întrebat dacă şi Mae era îngrijorată. Nu dădea semne că ar fi. Dar probabil că nici n-ar arăta dacă ar fi.

Ceva scrîşni sub picioarele noastre. M-am uitat pe jos şi am văzut că fundul peşterii era acoperit cu mii de oscioare delicate, de culoare galbenă. Ca oasele de păsări. Numai că acestea erau oase de lilieci. Mae avusese dreptate: fuseseră mîncati.

În colţul de sus al imaginii văzute prin ochelari începu să pulseze o lumină roşie. Era un soi de avertisment, probabil de la baterie.

– Mae...

Pe urmă lumina roşie s-a stins la fel de brusc cum s-a aprins.

– Ce-i? a întrebat ea. Ce s-a întîmplat?

– N-are nici o importanţă.

Şi deodată, în sfirşit, am ajuns la marea încăpere centrală - numai că nu era nici o încăpere centrală, mai exact - nu mai era. Acum spaţiul imens era plin de sus pînă jos cu un aranjament de sfere întunecate, cu diametrul de vreo şaizeci de centimetri şi cu numeroase protuberanţe ascuţite pe suprafaţă. Păreau nişte uriaşi arici de mare. Erau stivuite în ciorchini mari. Aranjamentul era ordonat. Mae întrebă:

– Să fie ceea ce cred eu că este?

Vocea ei era calmă, detaşată. Aproape o voce de om de ştiinţă.

– Da, aşa cred, am răspuns.

Dacă nu cumva mă înşelam, aceşti ciorchini cu spini erau o versiune organică a fabricii construite la suprafaţă de Xymos.

– Iată deci cum se reproduc.

Am mers înainte.

– Nu ştiu dacă e bine să intrăm... spuse Mae.

– N-avem încotro, Mae. Uită-te cum arată: e un sistem ordonat.

– Crezi că există un centru?

– Se poate.

Iar dacă exista aşa ceva, voiam să arunc termit pe el. Am mers mai departe. Un lichid ca un mucus se prelingea din vîrfurile ţepilor. Iar sferele păreau acoperite cu un fel de gel vîscos care tremura, făcînd întregul ciorchine să pară că e viu şi se mişcă. M-am oprit ca să mă uit mai atent. Atunci am observat că suprafaţa sferelor era cu adevărat vie; în interiorul gelului se zvîrcoleau mase de viermi negri.

– Dumnezeule...

– Erau aici înainte, spuse ea calm.

– Ce?

– Viermii. Trăiau în stratul de guano de pe fundul peşterii cînd am mai fost aici. Consumă materie organică şi excretă compuşi cu un conţinut ridicat de fosfor.

– Iar acum sînt implicaţi în sinteza roiului, am spus. Asta n-a durat mult timp, doar cîteva zile. Coevoluţia în acţiune. Probabil că sferele asigură hrana şi, într-un fel sau altul, le colectează excrementele.

– Sau îi colectează chiar pe ei, zise Mae pe un toc sec.

– Da, e posibil.

Nu era de neconceput. Furnicile cresc afide aşa cum noi creştem vite. Alte insecte cresc ciuperci în grădină pentru hrană.

Am pătruns spre interiorul încăperii. Roiurile se învolburau de jur-împrejurul nostru, dar se ţineau la o anumită distanţă de noi. Probabil că se confruntau cu un alt eveniment fără precedent, mi-am zis: intruşi în cuib. Nu deciseseră încă ce să facă. Mă deplasam cu mare atenţie, pentru că, pe alocuri, fundul peşterii devenea foarte alunecos. Solul era acoperit cu un fel de noroi vîscos. În unele locuri, acesta emitea o lumină verzuie, vărgată. Dîrele de culoare păreau să se adune spre centru. Am simţit că fundul peşterii începe să coboare uşor.

– Cît mai mergem? întrebă Mae.

Părea în continuare calmă, deşi nu credeam că este cu adevărat. Nici eu nu eram. Cînd mă uitam înapoi, nu mai vedeam intrarea în încăpere, ascunsă fiind în spatele ciorchinilor.

Şi deodată am ajuns în centrul încăperii, pentru că ciorchinii lăsau brusc loc unui spaţiu deschis, şi direct în faţa noastră am văzut ceva ce părea a fi o versiune miniaturală a movilei de deasupra. Era o moviliţă înaltă de un metru şi douăzeci de centimetri, perfect circulară, cu un fel de aripi plate care se

extindeau spre exterior pe toate laturile. Şi movila asta avea dungi verzi. Un fum albicios ieşea prin aripile plate.

Ne-am apropiat.

– E fierbinte, remarcă Mae.

Şi într-adevăr era. Căldura era intensă; de aceea ieşea fum.

– Ce crezi că e înăuntru? întrebă Mae.

M-am uitat în fundul peşterii. Acum vedeam că dîrele verzi veneau de la ciorchini pînă la această movilă centrală. Am spus:

– Asamblori.

Aricii ţepoşi generau materia primă organică. Aceasta se scurgea în centru, unde asamblorii alcătuiau moleculele finale. Aici era locul unde se realiza asamblarea finală.

– Înseamnă că asta e inima sistemului, spuse Mae.

– Mda. Se poate spune şi aşa.

Roiurile ne înconjurau din toate părţile, rămînînd în preajma ciorchinilor. După toate aparenţele, nu aveau să vină în centru. Dar erau peste tot în jurul nostru, aşteptîndu-ne.

– Cîte îţi trebuie? a întrebat Mae cu glas scăzut, scoţînd capsulele de termit din rucsac.

M-am uitat în jur la toate roiurile.

– Cinci aici, am spus. Vom avea nevoie de celelalte ca să ieşim de aici.

– Nu putem aprinde cinci deodată…

– Nu e nici o problemă, am spus întinzînd mîna. Dă-mi-le.

– Dar, Jack…

– Haide, Mae.

Mi-a dat cinci capsule. M-am apropiat şi le-am aruncat, neaprinse, în movila centrală. Roiurile din jurul nostru au zumzăit, dar tot nu s-au apropiat de noi.

– OK, spuse ea.

A înţeles imediat ce făceam. Scotea deja din rucsac alte capsule.

– Acum patru, am cerut, uitîndu-mă din nou la roiuri.

Erau agitate, mişcîndu-se încolo şi-ncoace. Nu ştiam cît timp vor mai rămîne pe loc.

– Trei pentru tine, una pentru mine. Tu te ocupi de roiuri.

– Bine…

Mi-a dat o capsulă. Le-am aprins pe cele trei pe care le ţinea în mîini. Le-a aruncat în direcţia din care venisem. Roiurile s-au îndepărtat. Ea numără:

– Trei… doi… unu… acum!

Ne-am lăsat pe vine şi ne-am ferit de explozia de lumină intensă. Am auzit un pîrîit; cînd m-am uitat din nou, unii ciorchini crăpaseră, desfăcîndu-se în bucăţi. Ţepii se rostogoleau pe jos. Fără ezitare, am aprins următoarea capsulă şi, cînd a început să împrăştie scîntei în toate direcţiile, am aruncat-o în movila centrală.

– Să mergem!

Am alergat către intrare. Ciorchinii se sfărîmau în faţa noastră. Mae sărea cu uşurinţă peste ţepii care cădeau şi continua drumul. Eu mergeam în urma ei, numărînd în minte... trei... doi... unu...

Acum.

S-a auzit un fel de ţipăt ascuţit, apoi o explozie teribilă de gaz fierbinte, o detonaţie asurzitoare şi o durere sfişietoare în urechile mele. Unda de şoc m-a trîntit jos, făcîndu-mă să alunec în mizerie. Am simţit cum ţepii îmi intră în piele pe tot corpul. Ochelarii mi-au sărit de la ochi şi m-am trezit brusc în întuneric. Întuneric total. Nu vedeam absolut nimic. Mi-am şters mizeria de pe faţă. Am încercat să mă ridic, am alunecat şi am căzut.

– Mae, am spus. Mae...

– A fost o explozie, spuse ea cu o voce surprinsă.

– Mae, unde eşti? Nu văd nimic.

Totul era negru ca smoala. Nu vedeam nimic în jurul meu. Eram într-o blestemată de peşteră plină de chestii ţepoase şi nu vedeam nimic. Mă luptam cu panica.

– Totul e în regulă, zise Mae.

În întuneric, am simţit mîna ei prinzîndu-mă de braţ. Se părea că mă vede. A spus:

– Vezi că ai o lanternă la brîu.

Mi-a călăuzit mîna. Am bîjbîit pe întuneric, încercînd să dau de clema de prindere. Am găsit-o, dar nu reuşeam să o deschid. Era o clemă cu arc, iar degetele îmi tot alunecau. Am început să aud un sunet vibrant şi ritmic, slab la început, dar crescînd în intensitate. Mîinile îmi transpirau. Clema s-a deschis în cele din urmă şi am aprins lanterna cu un oftat de uşurare. Am văzut-o pe Mae în lumina rece de halogen. Încă mai avea ochelarii de noapte la ochi şi se uita într-o parte. Am luminat cu lanterna interiorul peşterii. Explozia o transformase. Mulţi ciorchini fuseseră distruşi, iar ţepii zăceau împrăştiaţi pe jos. Nu ştiu ce substanţă de pe fundul peşterii începu să ardă. Un fum înţepător, urît mirositor, se ridica în aer ca o ceaţă densă şi

întunecată… Am făcut un pas înapoi şi am simţit ceva moale şi alunecos.

M-am uitat în jos şi am văzut cămaşa lui David Brooks. Atunci mi-am dat seama că stăteam pe ceea ce mai rămăsese din torsul lui David, care se transformase într-un soi de piftie albicioasă. Piciorul meu se afla chiar în abdomenul lui. Cutia lui toracică îmi zgîria gamba, lăsînd o dîră albă pe pantalon. M-am uitat în spate şi am văzut faţa lui David, de un alb fantomatic şi erodată, trăsăturile lui fiind mîncate pînă cînd rămăseseră la fel de şterse ca şi feţele siluetelor alcătuite de roiuri. Greaţa m-a cuprins instantaneu şi am simţit în gură gust de fiere.

– Hai o dată, mă îndemnă Mae, strîngîndu-mă tare de braţ. Haide, Jack!

S-a auzit un plescăit greţos cînd mi-am tras piciorul din cadavru. Am încercat să-mi şterg piciorul de pietrele de pe fundul peşterii, ca să-l curăţ de murdăria albicioasă. Nu mai gîndeam, doar luptam cu greaţa şi cu o senzaţie de groază copleşitoare. Voiam să fug. Mae îmi vorbea, dar nu o auzeam. Vedeam doar frînturi de imagine din încăperea în care ne aflam şi eram vag conştient că roiurile apăreau peste tot în jurul nostru, roi după roi după roi. Zumzăiau pretutindeni.

– *Am nevoie de tine, Jack*! ţipă Mae, ridicînd patru capsule, şi nu-mi dau seama cum, deşi mă încurca lanterna din mînă, am reuşit să le aprind.

– Mi-am dus repede mîinile la ochi în momentul cînd sferele fierbinţi au explodat în jurul meu. Cînd m-am uitat din nou, roiurile dispăruseră. Dar în doar cîteva secunde au început să apară iar. Mai întîi unul, apoi trei, apoi şase, apoi… erau prea multe ca să mai poată fi numărate. Zumzăind ameninţător, se apropiau de noi din toate direcţiile.

– Cîte capsule ne-au mai rămas? am întrebat.

– Opt.

Atunci am ştiut că nu o să reuşim. Eram prea departe de intrarea în peşteră. Nu vom putea ieşi niciodată de acolo. Habar n-aveam cîte roiuri erau în jurul nostru - îmi mişcăm lanterna în toate direcţiile şi mi se părea că sîntem atacaţi de o armată întreagă.

– Jack… spuse Mae, întinzînd spre mine mîna în care se aflau alte trei capsule.

Părea că nu-şi pierduse încrederea. Le-am aprins, iar ea le-a aruncat, continuînd totodată să se retragă spre intrare. M-am

ţinut aproape de ea, dar ştiam că situaţia e tară nici o speranţă. Fiecare explozie reuşea să împrăştie roiurile doar pentru o clipă. Pe urmă se regrupau rapid. Erau mult prea multe roiuri.

– Jack! zise Mae, ţinînd alte capsule.

Acum vedeam intrarea în încăpere la doar cîţiva metri depărtare. Ochii îmi lăcrimau din cauza fumului înţepător.

Fasciculul lanternei abia reuşea să mai penetreze praful tot mai dens. Aerul devenise de nerespirat.

După o ultimă serie de explozii fierbinţi am ajuns la intrare. Am văzut rampa care urca spre suprafaţă. Îmi pierdusem speranţa să ajungem pînă aici. Dar acum gîndirea raţională lăsase loc impresiilor.

– Cîte au mai rămas? am întrebat.

Mae nu-mi răspunse. Am auzit huruitul unui motor undeva deasupra noastră. Uitîndu-mă în sus, am văzut o lumină albă mişcîndu-se în grota de deasupra. Huruitul a crescut din ce în ce mai tare - am auzit un motor ambreiat - şi deodată am văzut ATV-ul apărînd în capătul rampei, mai sus de noi. Bobby ne-a strigat de acolo:

– Afarăăăă!

Mae se întoarse şi alergă în sus pe rampă, iar eu m-am repezit după ea. Am observat ca prin ceaţă că Bobby a aprins ceva care a explodat cu o flacără portocalie, apoi Mae m-a împins şi m-a lipit de perete în timp ce ATV-ul fără conducător coborî huruind rampa spre încăperea de jos, cu rezervorul de benzină învăluit cu o manta de flăcări. Era ca un cocteil Molotov motorizat, aruncat într-o incintă închisă plină de praf.

Imediat ce ATV-ul a trecut de noi, Mae m-a împins cu putere în spate.

– Fugi!

Am sprintat pe ultimii metri de urcuş. Bobby ne aştepta şi ne-a ajutat să trecem de pragul spre nivelul superior. Am căzut şi mi-am julit genunchii, dar abia dacă am simţit cînd el m-a ajutat să mă ridic. Apoi am alergat cît am putut de repede spre intrarea în peşteră şi aproape că ajunsesem la deschizătură cînd o detonaţie înfiorătoare ne-a asurzit, iar suflul exploziei ne-a făcut să ne rostogolim prin aer şi ne-a izbit de unul din pereţii peşterii. M-am ridicat în picioare cu capul vîjîind. Pierdusem lanterna. Am auzit un fel de ţipăt straniu de undeva din spatele meu sau mi s-a părut că aud.

M-am uitat la Mae şi Bobby care se ridicau şi ei în picioare. Elicopterul continua să huruie deasupra noastră şi ne-am căţărat pe panta craterului, apoi ne-am prăbuşit peste buza movilei, rostogolindu-ne pe coastă, în noaptea rece şi neagră din deşert.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Mae făcînd semn cu mîna elicopterului să plece de acolo, gesticulînd frenetic: plecaţi, plecaţi, plecaţi....

Şi deodată peştera a explodat.

Pămîntul a tresărit sub picioarele mele, dezechilibrîndu-mă. Am căzut la pămînt şi în acelaşi timp unda de şoc mi-a provocat o durere ascuţită în urechi. Am auzit huruitul grav al exploziei. De la gura peşterii, o uriaşă sferă de foc, flăcări portocaliu cu vine negre s-a ridicat ameninţător. Am simţit un val de căldură rostogolindu-se peste mine, după care a dispărut, şi totul s-a liniştit brusc, iar lumea din jurul meu a devenit neagră.

Nu sînt sigur cît am zăcut acolo sub cerul plin de stele. Trebuie să-mi fi pierdut cunoştinţa, fiindcă nu-mi mai amintesc decît momentul în care Bobby mă împingea în scaunul din spate al elicopterului. Mae era deja înăuntru şi s-a aplecat ca să-mi prindă centura de siguranţă. Amîndoi mă priveau îngrijoraţi. M-am întrebat, ca prin vis, dacă fusesem rănit. Nu simţeam nici un fel de durere. Uşa s-a închis brusc în spatele meu, iar Bobby s-a urcat în faţă, lîngă pilot.

Terminasem. Reuşisem.

Nu-mi venea să cred că se terminase.

Elicopterul se înălţă în aer şi am văzut luminile laboratorului în depărtare.

ZIUA A ŞAPTEA
12:12 A.M.

– Jack!

Julia se grăbi să-mi iasă în întîmpinare pe cînd înaintam pe coridor. În lumina care venea din tavan, faţa ei era de o frumuseţe rafinată. Era într-adevăr mai frumoasă decît mi-o aminteam eu. Avea glezna bandajată şi un ghips pe încheietura mîinii. M-a îmbrăţişat şi şi-a pus capul pe umărul meu. Părul ei mirosea a levănţică.

– Of, Jack, Jack! Slavă Domnului că eşti teafăr.

– Mda, am spus răguşit. Sînt teafăr.

– Sînt atît de bucuroasă... atît de bucuroasă.

Stăteam încremenit, simţindu-i îmbrăţişarea. Apoi am îmbrăţişat-o şi eu. Nu ştiam cum să reacţionez. Era atît de plină de energie, în vreme ce eu eram epuizat, sleit.

– Ţi-e bine, Jack? mă întrebă ea, continuînd să mă ţină în braţe.

– Da, Julia, am şoptit.

– Dar ce s-a-ntîmplat cu glasul tău? întrebă ea dîndu-se înapoi ca să mă privească. Îmi cercetă faţa. Ce-ai păţit?

– Probabil că şi-a ars corzile vocale, spuse Mae.

Şi ea era răguşită şi avea faţa mînjită de funingine. Avea o tăietură pe obraz şi alta pe frunte. Julia mă îmbrăţişă din nou, iar degetele ei îmi atinseră cămaşa.

– Dragule, eşti rănit...

– E doar cămaşa.

– Jack, eşti sigur că nu eşti rănit? Eu cred că eşti rănit.

– Nu, n-am nimic.

M-am îndepărtat de ea stingherit.

– Nu pot să-ţi spun, zise ea, cît de recunoscătoare-ţi sînt pentru ce-ai făcut în noaptea asta, Jack. Pentru ceea ce aţi făcut cu toţii, adăugă ea, întorcîndu-se către ceilalţi. Tu, Mae, şi tu, Bobby. Îmi pare rău doar că n-am fost acolo să vă ajut. Ştiu că toate astea sînt din vina mea. Dar sîntem foarte recunoscători. Compania vă este recunoscătoare.

Mi-am zis: “Compania?” Dar n-am spus decît:

– Mda, mă rog, trebuia făcută treaba asta.

– Trebuia, da, sigur că trebuia. Rapid şi ferm. Şi aţi făcut-o, Jack. Slavă Domnului!

Ricky stătea în spate, bîţîind din cap la fiecare frază a ei. Era ca una din păsările alea mecanice care beau apă dintr-un pahar. Capul i se mişca în sus şi în jos. Am avut o senzaţie de ireal, de parcă m-aş fi aflat pe scenă, într-o piesă de teatru.

– Cred că ar trebui să bem cu toţii în cinstea evenimentului, spuse Julia în timp ce pornirăm pe coridor. Trebuie să fie nişte şampanie pe-aici, nu, Ricky? Este? Da? Vreau să sărbătorim isprava voastră.

– Eu nu vreau decît să dorm, am replicat.

– Ei, haide, doar un pahar.

Tipic pentru Julia, mi-am zis. Absorbită de lumea ei, fără să observe ceea ce simţeau cei din jurul ei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea oricare dintre noi era acum să bea şampanie.

– Mulţumesc, oricum, spuse Mae, clătinînd din cap a refuz.

– Sînteţi siguri? Pe bune? Ar fi fost frumos. Dar tu, Bobby?

– Poate mîine, zise Bobby.

– Ei, mă rog, bine. În definitiv, voi sînteţi eroii învingători! Atunci, o s-o facem mîine.

Am remarcat cît de repede vorbea, cît de iuţi îi erau mişcările. Mi-am amintit ce spusese Ellen despre posibilitatea ca Julia să recurgă la droguri. Mi se părea aproape sigur că ia ceva. Dar eram atît de obosit încît nici că-mi păsa.

– I-am anunţat vestea lui Larry Handler, şeful companiei, spuse ea, şi m-a rugat să vă transmit că vă este foarte recunoscător.

– Frumos din partea lui, am răspuns. Şi o să anunţe armata?

– Să anunţe armata? Despre ce?

– Despre experimentul eşuat.

– Păi, Jack, totul s-a rezolvat acum. Mulţumită vouă.

– Eu nu sînt sigur că s-a rezolvat. Se poate ca o parte dintre roiuri să fi scăpat. Sau s-ar putea să mai existe un roi în deşert. Ca să fim siguri, cred că ar trebui să chemăm armata.

Nu credeam cu adevărat că scăpase ceva, dar voiam să aduc aici pe cineva din afară. Eram obosit. Voiam ca altcineva să preia responsabilităţile.

– Armata? Privirea Juliei fulgeră spre Ricky, apoi reveni la mine. Jack, ai perfectă dreptate, spuse ea apăsat. Este o situaţie extrem de gravă. Dacă există cea mai mică şansă să fi ratat ceva, trebuie să-i anunţăm de îndată.

– Chiar din seara asta! am insistat.

– Da, sînt de acord, Jack. În seara asta. De fapt, am s-o fac chiar acum.

M-am uitat la Ricky. El continua să dea din cap în stilul acela mecanic. Nu pricepeam. Ce se întîmplase cu panica lui Ricky? Cu teama lui că experimentul va ajunge la cunoştinţa opiniei publice? Acum părea să nu-i mai pese. Julia spuse:

– Voi trei duceţi-vă să vă culcaţi, iar eu o să-mi sun cunoştinţele de la Pentagon.

– Vin cu tine, am spus.

– Zău că nu e necesar.

– Dar vreau să vin, am insistat.

Ea se uită la mine şi zîmbi:

– N-ai încredere în mine?

– Nu e vorba de asta. Dar s-ar putea să aibă întrebări la care eu aş putea să răspund.

– Bine. Iată o idee bună. Excelentă chiar.

Eram sigur că ceva era în neregulă. M-am simţit ca într-o piesă de teatru în care toată lumea juca un rol. Numai că nu ştiam ce piesă era. M-am uitat la Mae, care se încruntase uşor. Şi ea simţise acest lucru, de bună seamă.

Am trecut prin sasurile ce duceau la unitatea rezidenţială. Aici aerul mi s-a părut apăsător; m-am înfiorat. Am intrat în bucătărie şi Julia s-a dus la telefon.

– Hai să dăm telefonul ăla, Jack.

M-am dus la frigider şi mi-am luat o Cola. Mae şi-a luat un ceai cu gheaţă. Bobby a vrut o bere. Toţi eram însetaţi. Am observat în frigider o sticlă de şampanie, în aşteptare. Am atins-o şi am văzut că era rece. Tot acolo mai erau şi şase pahare, puse la răcit. Plănuise deja festivitatea. Julia apăsă butonul difuzorului. Am auzit tonul. Apoi tastă numerele, dar apelul nu ajunse la destinaţie. Pur şi simplu tonul s-a întrerupt.

– Hm, făcu ea. Să mai încercăm o dată...

Formă numărul a doua oară. Încă o dată, apelul eşuă.

– Asta e chiar ciudat. Ricky, nu reuşesc să prind o linie cu exteriorul.

– Mai încearcă o dată, spuse Ricky.

Am sorbit din sticlă urmîndu-i. Nu încăpea nici o îndoială că totul era o prefăcătorie, o reprezentaţie dată numai pentru noi. Ascultătoare, Julia formă numărul a treia oară. M-am întrebat ce număr forma. Chiar ştia pe dinafară numărul de la Pentagon?

– Hm, făcu ea din nou. Nimic.

Ricky luă receptorul, se uită la fundul acestuia, apoi îl puse la loc.

– Ar trebui să meargă, spuse el, prefăcîndu-se nedumerit.

– Ei, fir-ar să fie! am zis eu. ia lăsaţi-mă să ghicesc. Ceva s-a întîmplat şi nu putem lua legătura cu exteriorul.

– Ba da, putem, răspunse Ricky.

– Doar ce-am sunat acum cîteva minute, spuse Julia. Cu puţin înainte de întoarcerea voastră.

Ricky plecă de lîngă masă şi anunţă:

– Mă duc să verific circuitele de comunicaţie.

– Da, du-te, am spus eu uitîndu-mă sever la el.

Julia mă privea fix:

– Jack, spuse ea, sînt îngrijorată din pricina ta.

– De ce?

– Pentru că eşti supărat.

– Nu sînt supărat, sînt luat peste picior.

– Îţi garantez că nu eşti, spuse ea calm, uitîndu-se în ochii mei.

Mae se ridică de la masă, spunînd că se duce să facă un duş. Bobby plecă în sala de odihnă ca să joace un joc video, modul lui obişnuit de a se destinde. Curînd am auzit răpăitul mitralierei şi ţipetele băieţilor răi. Rămăsesem în bucătărie doar Julia şi cu mine. Ea s-a aplecat peste masă către mine. Mi-a vorbit cu o voce scăzută, serioasă:

– Jack, cred că-ţi sînt datoare o explicaţie.

– Nu, nu-mi eşti datoare.

– Mă refer la comportamentul meu. La deciziile mele din ultimele zile.

– Nu contează.

– Pentru mine contează.

– Poate mai tîrziu, Julia.

– Trebuie să-ţi vorbesc acum. Vezi tu, adevărul e că am vrut doar să salvez compania, Jack. Proiectul camerei a eşuat şi nu-l puteam face să funcţioneze, am pierdut contractul, iar compania era în pragul falimentului. Nu mi s-a mai întîmplat pînă acum să pierd o companie. Şi nu voiam ca Xymos să fie prima. Am investit în ea, la mijloc era o miză, şi cred că a fost şi mîndria mea. Voiam s-o salvez. Ştiu că n-am judecat cum trebuie. Eram disperată. Nimeni altcineva nu e vinovat. Toţi au vrut să-i punem capăt, dar eu i-am împins de la spate să continue. A

fost... a fost cruciada mea. Ridică din umeri. Şi totul a fost inutil. Compania se închide în cîteva zile. Am pierdut-o. Se dădu mai aproape. Dar nu vreau să vă pierd şi pe voi. Nu vreau să-mi pierd familia.

Coborî şi mai mult vocea şi întinse mîna peste masă ca s-o acopere pe a mea.

– Vreau să fac schimbări, Jack. Vreau să îndrept lucrurile şi să fim din nou împreună. Se opri. Sper că şi tu vrei.

– Nu sînt sigur de ceea ce simt.

– Eşti obosit.

– Da, dar nu mai sînt sigur.

– Te referi la noi doi?

– Îmi displace profund conversaţia asta.

Şi chiar asta simţeam. Îmi displăcea că o provocase cînd eu eram atît de obosit, cînd de-abia trecusem prin nişte întîmplări în urma cărora nu lipsise mult să-mi pierd viaţa şi care, în ultimă instanţă, fuseseră generate de ea. Îmi displăcea că îşi minimalizase implicarea apreciind-o drept "judecată greşită", cînd de fapt vina ei era mult mai mare.

– Hai, Jack, să fim iar cum eram odată, spuse ea şi brusc se aplecă şi mai mult peste masă şi încercă să mă sărute pe buze. M-am dat înapoi, întorcînd capul într-o parte. S-a uitat fix la mine, implorîndu-mă: Jack, te rog.

– Nu e nici locul, nici momentul, Julia, am zis.

O pauză. Nu mai ştia ce să spună. În cele din urmă:

– Copiilor le e dor de tine.

– Sînt sigur că le e dor. Şi mie mi-e dor de ei.

Ea izbucni în lacrimi.

– Iar de mine nu le e dor... spuse ea printre sughiţuri. Nici măcar nu le pasă de mine... de mama lor...

A întins mîna după mîna mea şi am lăsat-o să mi-o ţină. Am încercat să-mi evaluez sentimentele. Mă simţeam doar obosit şi foarte stînjenit. Aş fi vrut să înceteze să plîngă.

– Julia...

Prin intercom se auzi vocea amplificată a lui Ricky:

– Hei, mă auziţi? Avem o problemă cu liniile de comunicaţie. Cred c-ar fi mai bine să veniţi aici imediat.

Sala de comunicaţii consta dintr-un compartiment situat într-un colţ al sălii de întreţinere. Accesul se făcea printr-o uşă masivă, cu o ferestruică din sticlă securit în jumătatea

superioară. Prin această fereastră se puteau vedea toate panourile cu cabluri şi rafturile cu relee care asigurau telecomunicaţiile laboratorului. Se mai vedeau şi mănunchiuri de cabluri care fuseseră smulse din conectori. Şi, prăbuşit într-un colţ al compartimentului, l-am văzut pe Charley Davenport. După toate aparenţele, era mort. Gura îi atîrna deschisă, iar ochii larg deschişi priveau în gol. Avea pielea vînătă-cenuşie. Un roi zumzăitor se rotea în jurul capului său.

– Nu pot să-mi imaginez cum s-a putut întîmplă una ca asta, spunea Ricky. Cînd m-am dus ultima oară să văd ce mai face, dormea dus...

– Cînd a fost asta? am întrebat.

– Să tot fie vreo jumătate de oră de atunci.

– Şi roiul? Cum a ajuns acolo?

– Nu pot să-mi imaginez, spuse Ricky. Trebuie să-l fi adus cu el de afară.

– Cum? A trecut prin toate sasurile de curăţare.

– Ştiu, dar...

– Dar ce, Ricky? Cum e posibil?

– Poate... nu ştiu, poate a stat ascuns în gîtul lui ori cine ştie...

– În gîtul lui? am spus. Vrei să spui că a stat aşa, între amigdalele lui? Chestiile astea te omoară, Ricky, ştii bine.

– Da, ştiu. Fireşte că ştiu. Ridică din umeri. Nu pot să-mi dau seama.

M-am uitat fix la Ricky, încercînd să-i înţeleg purtarea. Descoperise că laboratorul lui fusese invadat de un roi mortal de nanoparticule, iar el nu părea nicidecum afectat. Lua totul cu mare uşurinţă.

Mae intră repede în încăpere. Evaluă situaţia dintr-o privire.

– A verificat cineva înregistrarea video?

– Nu putem, spuse Ricky, arătînd spre sala de comunicaţii. Controalele sînt dezactivate... Înăuntru.

– Deci nu ştiţi cum a ajuns Charley acolo?

– Nu. Dar e evident că n-a vrut ca noi să luăm legătura cu exteriorul. Cel puţin... aşa pare.

Mae interveni:

– Şi de ce-ar fi intrat acolo Charley?

Am clătinat din cap. Habar n-aveam. Julia spuse:

– Compartimentul e etanş la aer. Poate că şi-a dat seama că este infectat şi a vrut să se izoleze de ceilalţi. Vreau să spun, a încuiat uşa pe dinăuntru.

– A încuiat-o? am spus. De unde ştii asta?

– Ăă... am presupus... ăă... Se uită atent prin ferestruică. Şi, aha, uite că se vede broasca reflectată în ţeava aia cromată... O vedeţi?

Nici nu m-am ostenit să mă uit. Dar Mae s-a dus să se uite şi am auzit-o zicînd:

– A, da, Julia, ai dreptate. O observaţie foarte bună. Mie mi-a scăpat.

Replica ei a sunat foarte prefăcută, dar Julia nu a părut să reacţioneze. Aşa încît acum toată lumea juca teatru. Totul era regizat. Şi nu înţelegeam de ce. Dar am urmărit-o pe Mae şi am observat că era foarte prudentă cu soţia mea. Era ca şi cum i-ar fi fost teamă de ea sau cel puţin i-ar fi fost teamă să nu o ofenseze.

Asta era ciudat.

Şi uşor alarmant.

L-am întrebat pe Ricky:

– Există vreo posibilitate să descuiem uşa aia?

– Cred că da. S-ar putea ca Vince să aibă un şperaclu. Dar nimeni nu descuie uşa aia acum, Jack. Nu atîta timp cît roiul se află acolo.

– Prin urmare, nu putem să sunăm nicăieri? Sîntem blocaţi aici? Complet izolaţi de exterior?

– Pînă mîine, da. Elicopterul se întoarce mîine dimineaţă, în cursa lui obişnuită. Ricky se uită prin geam la distrugerile din interior. Fir-ar să fie, Charley chiar şi-a dat silinţa să distrugă comutatoarele alea.

– Şi de ce crezi că a făcut asta?

Ricky clătină din cap.

– Ştii, Charley era cam într-o ureche. Era un tip mai colorat, ca să zic aşa. Dar cu toate vînturile şi mormăiala aia a lui... nu mai avea mult s-o ia razna, Jack.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– E doar părerea mea, spuse el.

M-am dus lîngă Ricky şi m-am uitat prin ferestruică. Roiul zumzăia în jurul capului lui Charley şi vedeam cum corpul lui

începe să se acopere cu pelicula aceea lăptoasă, după tipicul obişnuit. Am spus:

– Şi dac-am pompa nişte azot lichid acolo? Să congelăm roiul?

– Probabil că am putea s-o facem, admise Ricky, dar mă tem că am distruge şi echipamentul.

– Poţi să dai la maximum aeratoarele ca să absoarbă particulele.

– Aeratoarele merg acum la putere maximă.

– Şi n-ai vrea să foloseşti nişte extinctoare de incendiu…

El clătină din cap.

– Extinctoarele sînt cu halon, care n-o să afecteze particulele.

– Adică chiar nu putem ajunge în încăperea aia.

– Din cîte-mi pot da seama, nu.

– Telefoanele celulare?

Ricky clătină din nou din cap:

– Toate circuitele de antenă trec prin încăperea aia. Toate formele de comunicaţie pe care le avem - celulare, Internet, modulele pentru transmiterea rapidă a datelor -, toate trec prin camera aia.

Julia spuse:

– Charley ştia că e etanşă. Sînt sigură că s-a dus acolo ca să ne protejeze pe noi toţi. A fost un gest generos. Un gest curajos.

Acum îşi dezvolta teoria despre Charley, îmbogăţind-o, adăugînd detalii. Era uşor deranjant, ţinînd cont că principala problemă rămînea fără răspuns: cum să descui uşa şi să anihilezi roiul. Am întrebat:

– Mai există vreo fereastră în compartimentul ăla?

– Nu.

– Fereastra asta din uşă e singura?

– Da.

– Bine. Atunci să acoperim cu ceva ferestruica asta şi să stingem lumina înăuntru. După care aşteptăm cîteva ore pînă cînd roiul îşi pierde energia.

– Ştiu şi eu ce să zic? spuse Ricky cu îndoială.

– Ce vrei să spui, Ricky? întrebă Julia. Cred că e o idee minunată. Merită încercată. Şi hai s-o facem chiar acum.

– OK, bine, acceptă Ricky, supunîndu-i-se de îndată. Dar va trebui să aşteptăm şase ore.

– Parcă ziceai că e vorba de trei ore.

– Aşa este, dar vreau să mai aşteptăm cîteva ore înainte să deschidem uşa. Dacă roiul scapă aici, ne-am ars cu toţii.

În final, asta am decis să facem. Am luat o pînză neagră şi am acoperit fereastra, peste care am mai pus şi un carton negru. Am stins luminile şi am lipit întrerupătorul cu bandă adezivă în poziţia oprit. După ce am terminat treaba asta, epuizarea m-a cuprins din nou. M-am uitat la ceasul de la mînă. Era ora unu după miezul nopţii. Am spus:

– Trebuie să merg la culcare.

– Toţi ne vom duce la culcare, spuse Julia. Putem să revenim aici mîine dimineaţă.

Ne-am îndreptat cu toţii spre modulul rezidenţial. Mae mergea alături de mine.

– Cum te simţi? mă întrebă ea.

– OK. Spatele a început să mă doară puţin.

Ea încuviinţă din cap.

– Ai face bine să mă laşi să arunc o privire.

– De ce?

– Lasă-mă să arunc o privire înainte să te culci.

– Oh, Jack, iubitule, ţipă Julia. Dragul de tine.

– Ce s-a întîmplat?

Stăteam pe masa din bucătărie fără cămaşă. Julia şi Mae erau în spatele meu şi mă studiau cu interes.

– Ce s-a întîmplat? am întrebat din nou.

– Ai nişte băşici pe spate, spuse Mae.

– Nişte băşici? făcu Julia. Are tot spatele plin de...

– Cred că avem pansamente, o întrerupse Mae, aplecîndu-se după trusa de prim-ajutor de sub chiuvetă.

– Da, aşa sper.

Julia zîmbi către mine:

– Jack, nu pot să-ţi spun ce rău îmi pare că a trebuit să treci prin toate astea.

– S-ar putea să te usture un pic, spuse Mae.

Ştiam că Mae voia să vorbească numai cu mine, dar nu aveam cum. Julia nu ne-ar fi lăsat singuri nici măcar o clipă. Întotdeauna fusese geloasă pe Mae, încă de acum cîţiva ani, cînd eu am angajat-o la compania mea, iar acum intrase parcă în competiţie cu ea ca să-mi reţină atenţia. Nu eram deloc măgulit.

Cînd Mae a aplicat pansamentele, acestea au fost răcoroase la început, dar pe urmă am simţit o usturime care m-a făcut să mă cutremur.

– Nu ştiu ce analgezice avem, spuse Mae. Ai nişte arsuri de gradul doi pe o porţiune destul de măricică.

Julia scotoci frenetic prin trusa de prim-ajutor, aruncînd în dreapta şi-n stînga conţinutul acesteia. Tuburile şi flacoanele se împrăştiară pe pardoseală.

– Uite că e nişte morfină, spuse ea în sfirşit, ţinînd în mînă o sticluţă. Cu un zîmbet larg, adăugă: E foarte bună!

– Nu vreau morfină, am zis.

De fapt, voiam să spun că mi-ar fi plăcut ca ea să se ducă la culcare. Julia mă irita. Agitaţia ei începuse să mă calce pe nervi. Şi voiam să vorbesc între patru ochi cu Mae.

– Păi, nu mai e nimic altceva decît aspirină, spuse ea.

– Aspirina e foarte bună.

– Mă tem că n-o să...

– Aspirina e foarte bună.

– Nu trebuie să fii aşa urîcios cu mine.

– Iartă-mă. Dar nu mă simt prea bine.

– Încercam doar să-ţi fiu de folos...

Julia se dădu înapoi.

– Vreau să spun, dacă voi doi vreţi să rămîneţi singuri, nu trebuie decît să mi-o spuneţi.

– Nu, am spus, nu vrem să rămînem singuri.

– Ei bine, nu vreau decît să te ajut.

Se întoarse la trusa medicală.

– Poate că mai e şi altceva pe aici...

Role de leucoplast şi flacoane de plastic cu antibiotice cădeau pe jos.

– Julia, încetează, te rog.

– Dar ce fac? Ce fac atît de îngrozitor?

– Te rog să încetezi.

– Încerc să te ajut.

– Ştiu asta.

În spatele meu, Mae spuse:

– În regulă. Am terminat. Pînă mîine ar trebui să fie de ajuns. Căscă. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, mă duc să mă culc.

I-am mulţumit şi am urmărit-o cu privirea în timp ce ieşea din încăpere. Cînd m-am întors, Julia îmi întindea un pahar cu apă şi două aspirine.

– Mulţumesc, am spus.
– Nu mi-a plăcut niciodată de femeia asta, comentă ea.
– Hai să mergem la culcare, am spus.
– Aici nu sînt decît paturi pentru o singură persoană.
– Ştiu.
Ea se dădu mai aproape.
– Aş vrea să fiu cu tine, Jack.
– Sînt realmente obosit. Ne vedem mîine dimineaţă, Julia.
M-am întors în camera mea şi m-am uitat la pat. Nici nu mi-am dat osteneala să mă dezbrac.
Nu-mi amintesc cînd am pus capul pe pernă.

ZIUA A ŞAPTEA
4:42 A.M.

Am avut un somn agitat, cu vise permanente şi îngrozitoare. Am visat că eram din nou în Monterey, căsătorindu-mă iar cu Julia, şi stăteam în faţa preotului cînd ea a venit lîngă mine îmbrăcată în rochie de mireasă, iar cînd şi-a ridicat vălul am fost şocat de cît de frumoasă, tînără şi suplă era. Mi-a zîmbit, i-am zîmbit şi eu, încercînd să-mi ascund neliniştea. Pentru că acum vedeam că era mai slabă, iar faţa ei devenise uscăţivă, aproape emaciată. Aproape ca un craniu.

Pe urmă m-am întors către preotul din faţa noastră, dar era Mae, iar ea turna lichide colorate în nişte eprubete. Cînd m-am uitat din nou la Julia, am văzut că era supărată, spunînd că nu i-a plăcut niciodată de femeia aia. Nu se ştie cum, era greşeala mea. Eu eram vinovat.

M-am trezit brusc, transpirat. Perna era udă. Am întors-o pe partea ailaltă şi m-am culcat din nou. M-am văzut dormind în pat şi am ridicat privirea şi am văzut că uşa de la camera mea era deschisă. Lumina pătrundea din hol. O umbră s-a prelins pe patul meu. Ricky a intrat în cameră şi s-a uitat la mine. Faţa lui era întunecată, luminată din spate, şi nu-i vedeam expresia, dar mi-a spus: “Întotdeauna te-am iubit, Jack”. S-a aplecat să-mi şoptească ceva la ureche şi mi-am dat seama, în timp ce capul lui se lăsa în jos, că de fapt avea de gînd să mă sărute. Urma să mă sărute pe buze, cu pasiune. Avea gura deschisă. Şi-a lins buzele. Eram foarte supărat, nu ştiam ce să fac, dar în momentul acela a intrat Julia şi a spus: “Ce se întîmplă aici?”, iar Ricky s-a tras grăbit într-o parte, dînd o explicaţie evazivă. Julia era foarte mînioasă şi a spus: “Nu acum, tîmpitule!”, iar Ricky a mai zis ceva, la fel de evaziv. După care Julia a spus: “Este absolut inutil să faci asta, mă ocup eu însămi”. Iar Ricky i-a răspuns: “Dacă faci optimizarea globală a intervalului, există coeficienţi de restricţie pentru algoritmii determinişti”. Iar ea a replicat: “N-o să păţeşti nimic dacă nu te împotriveşti”. A aprins lumina din cameră şi a ieşit.

După aceea m-am pomenit din nou la nunta mea din Monterey, cu Julia lîngă mine, îmbrăcată în alb, şi m-am întors să mă uit la asistenţă, şi i-am văzut pe cei trei copii ai mei în primul rînd, zîmbind fericiţi. În timp ce mă uitam la ei, o linie

neagră le-a apărut în jurul gurii, care s-a împrăştiat în jos pînă cînd au fost cu totul învăluiţi în negru. Ei continuau să zîmbească, dar eu eram îngrozit. Am alergat spre ei, dar nu puteam să îndepărtez de pe corpurile lor mantia aceea neagră. Iar Nicole a spus calm: “Nu uita aspersoarele, tată”.

M-am trezit lac de transpiraţie, cu picioarele încurcate în cearşafuri. Uşa de la camera mea era deschisă. Un dreptunghi de lumină cădea pe patul meu din hol. M-am uitat la monitorul calculatorului şi am putut citi că era ora 4:55 dimineaţa. Am închis ochii şi am rămas în pat o vreme, dar nu mai puteam să adorm. Eram transpirat şi nu mă simţeam bine. Am hotărît să fac un duş.

Cu puţin înainte de orele cinci dimineaţa, m-am dat jos din pat.

Pe culoar era linişte. Am mers pe coridor pînă la baie. Uşile de la toate dormitoarele erau deschise, ceea ce mi s-a părut straniu. În trecere, i-am văzut pe toţi dormind. Iar luminile erau aprinse în toate dormitoarele lor. L-am văzut pe Ricky, apoi pe Bobby, am văzut-o pe Julia, şi l-am văzut şi pe Vince. Patul lui Mae era gol. Şi, desigur, patul lui Charley era şi el gol.

M-am oprit în bucătărie ca să-mi iau o Cola din frigider, îmi era grozav de sete, gîtul mă durea şi-l simţeam uscat. Şi aveam şi o senzaţie de greaţă. M-am uitat la sticla de şampanie. Şi am avut deodată o senzaţie ciudată în legătură cu sticla aceea, de parcă s-ar fi umblat la ea. Am scos-o din frigider şi m-am uitat atent la capac şi la folia de staniol care acoperea dopul. Părea perfect normală. Părea neatinsă, tară urme de ac, fără nimic.

Doar o sticlă de şampanie.

Am pus-o la loc şi am închis uşa frigiderului.

Am început să mă întreb dacă nu cumva fusesem nedrept cu Julia. Poate că într-adevăr credea că făcuse o greşeală şi voia să îndrepte lucrurile. Poate că voia doar să-şi exprime recunoştinţa. Poate că fusesem prea aspru cu ea. Prea necruţător.

Pentru că, dacă stăteai să te gîndeşti, ce făcuse atît de suspect sau de greşit? Se bucurase că mă văzuse, chiar dacă întrecuse puţin măsura. Acceptase responsabilitatea pentru experimentul nereuşit şi îşi ceruse iertare pentru asta. Acceptase imediat să sune armata. Fusese de acord cu planul

meu de a ucide roiul din sala de comunicaţii. Făcuse tot ce putuse ca să arate că mă sprijină, că este de partea mea.

Cu toate acestea, mă simţeam tot neliniştit.

Şi, fireşte, rămînea problema lui Charley şi a roiului său. Ideea lui Ricky cum că Charley purtase într-un fel sau altul roiul în corpul său, în gură, la subsuoară sau în altă parte, nu avea noimă pentru mine. Roiurile acelea ucideau victima în cîteva secunde. Aşa că rămînea fără răspuns întrebarea - cum a ajuns roiul în sala de comunicaţii, împreună cu Charley? A pătruns acolo venind de afară? De ce nu i-a atacat pe Julia, Ricky şi Vince?

Uitasem de duş.

Am hotărît să mă duc în sala utilităţilor şi să mai cercetez pe din afară uşa de la sala de comunicaţii. Poate că-mi scăpase ceva. Julia vorbise aproape neîncetat, întrerupîndu-mi şirul gîndurilor. De parcă ar fi vrut să mă împiedice să-mi dau seama de ceva...

Iar eram aspru cu Julia.

Am trecut prin sas, pe coridor, apoi printr-un alt sas. Cînd eşti obosit, te irită să simţi aerul acela suflînd spre tine.

Am ieşit în sala utilităţilor şi m-am dus la uşa sălii de comunicaţii. N-am observat nimic.

Am auzit zgomot de tastatură şi m-am uitat în laboratorul de biologie. Mae era acolo, lucra la calculator. Am întrebat-o:

– Ce faci aici?

– Verific înregistrarea video.

– Am înţeles că nu putem face asta fiindcă Charley a smuls firele.

– Asta a spus Ricky. Dar nu e adevărat.

Am dat să ocolesc masa de laborator ca să mă uit peste umărul ei. Dar ea a ridicat o mînă şi mi-a spus:

– Jack, poate că e mai bine să nu vezi astea.

– Ce? De ce?

– E, ăăă... poate că nu vrei să te confrunţi cu chestia asta tocmai acum. Poate mîine.

Dar fireşte că după ce mi-a spus toate astea, practic am alergat în jurul mesei să văd ce apăruse pe monitorul ei. Şi m-am oprit. Pe ecran era o imagine a unui coridor pustiu. Cu un marcaj de timp în josul ecranului.

– Asta e? am întrebat. Asta e chestia cu care nu ar trebui să mă confrunt?

– Nu. Se întoarse în scaun. Uite, Jack, trebuie să trecem pe rînd prin toate camerele de securitate, şi fiecare înregistrează doar zece cadre pe minut, aşa că e foarte greu să fii sigur de ceea ce...

– Arată-mi, Mae.

– Va trebui să merg puţin înapoi...

Apăsă de mai multe ori tasta “back” din colţul claviaturii. Ca multe din sistemele de control noi, sistemul Xymos era modelat pe tehnologia browser-elor de Internet. Puteai să derulezi înapoi desfăşurarea unui proces, reconstituind anumite etape din trecut.

Cadrele s-au derulat înapoi pînă s-a ajuns la punctul dorit de ea. Apoi a trecut pe derulare normală, imaginile înregistrate trecînd de la o cameră la cealaltă în succesiune rapidă. Un coridor. Fabrica principală. Un alt unghi al fabricii. Un sas. Un alt coridor. Sala utilităţilor. Un coridor. Bucătăria. Sala pentru recreare. Holul spre modulul rezidenţial. O vedere exterioară spre deşertul luminat de reflectoare. Un coridor. Sala de alimentare cu energie electrică. Exteriorul văzut de la nivelul solului. Un alt coridor. Am clipit.

– De cînd faci treaba asta?

– De aproape o oră.

– Dumnezeule.

În continuare am văzut un coridor. Ricky se deplasa de-a lungul lui. Staţia electrică. Exteriorul, cu Julia păşind în lumina reflectoarelor de afară. Un coridor. Julia şi Ricky împreună, îmbrăţişîndu-se, apoi un coridor şi...

– Aşteaptă, am spus eu.

Mae apăsă o tastă. Se uită la mine fără să spună nimic. Apăsă o altă tastă şi declanşă derularea imaginilor cu încetinitorul. Se opri la camera care îi arăta pe Ricky şi Julia.

– Zece cadre.

Mişcarea era înceţoşată şi întreruptă. Ricky şi Julia apropiindu-se unul de celălalt. Îmbrăţişîndu-se. Între ei doi se simţea un aer de familiaritate. Apoi s-au sărutat cu pasiune.

– Dar-ar dracii! am spus întorcîndu-mi faţa de la ecran. Fir-ar mama ei a dracului de treabă!

– Îmi pare rău, Jack, zise Mae. Nu ştiu ce să spun. Am simţit că mă cuprinde ameţeala, ca şi cum era gata-gata să mă prăbuşesc. M-am aşezat pe masă. Evitam să mă uit la ecran. Pur şi simplu nu puteam. Am tras adînc aer în piept. Mae spunea

parcă ceva, dar nu am desluşit vorbele. Am mai tras o dată aer în piept. Mi-am trecut degetele prin păr. Am spus:

– Ai ştiut despre asta?

– Nu. Nu pînă acum cîteva minute.

– A ştiut cineva?

– Nu. Mai glumeam pe tema asta uneori, cum că ei doi ar avea o relaţie, dar nici unul dintre noi nu credea cu adevărat.

– Dumnezeule! Mi-am trecui din nou mîna prin pâr. Spune-mi adevărul, Mae. Am nevoie să aud adevărul. Ai ştiut sau nu despre treaba asta?

– Nu, Jack. N-am ştiut.

Tăcere. Am tras aer în piept. Am încercat să-mi evaluez simţămintele.

– Ştii ce-i amuzant? am spus. Amuzant e că bănuiam asta de o vreme. Adică, eram destul de sigur că se întîmplă, dar nu ştiam cu cine... Vreau să spun... Cu toate că mă aşteptam, tot e un şoc.

– Sînt sigură.

– Niciodată nu m-aş fi gîndit la Ricky, am spus. E un tip... nu ştiu... e un tip slugarnic. Şi nu face parte din categoria celor puternici. Nu ştiu cum, dar mă gîndeam că ar fi ales pe cineva mai important, cred.

Şi în clipa aceea mi-am amintit de convorbirea pe care am avut-o cu Ellen după cină.

Eşti chiar aşa de sigur care sînt preferinţele Juliei?

Asta se întîmplă după ce-l văzusem pe tipul din maşina ei. Cel a cărui faţă nu reuşisem să o disting...

Ellen: Se numeşte negare, Jack.

– Iisuse, am spus clătinînd din cap. Mă simţeam mînios, jenat, derutat, furios. Simţămintele mi se schimbau de la o clipă la alta.

Mae a aşteptat, fără să se mişte sau să scoată vreo vorbă. Şedea imobilă. În cele din urmă a zis:

– Vrei să mai vezi şi alte imagini?

– Mai sînt?

– Da.

– Nu ştiu dacă mai...ăăă... Nu, nu vreau să le mai văd.

– Poate că e mai bine aşa.

– Nu.

– Vreau să spun că poate aşa o să te simţi mai bine.

– Nu cred, am spus. Nu cred că o să pot suporta.

– S-ar putea să nu fie ceea ce crezi, Jack. Sau măcar să nu fie exact ceea ce crezi.

Se numeşte negare, Jack.

– Scuză-mă, Mae, dar nu vreau să mă mai prefac. Am văzut cu ochii mei. Ştiu despre ce e vorba.

Mă gîndisem că voi rămîne cu Julia pentru totdeauna. Crezusem că ne iubim copiii, că avem o familie, o casă, o viaţă împreună. Iar Ricky avea şi el un copil născut de curînd. Era pur şi simplu ciudat. Mi se părea absolut fără noimă. Dar, pe de altă parte, lucrurile nu se întîmplă niciodată aşa cum crezi c-or să se întîmple. Am auzit-o pe Mae tastînd repede ceva. M-am întors în aşa fel încît s-o văd pe ea, dar nu şi ecranul.

– Ce faci?

– Încerc să-l găsesc pe Charley. Să văd dacă pot să reconstitui ce s-a întîmplat cu el în ultimele ore.

A continuat să tasteze. Am tras aer în piept. Mae avea dreptate. Indiferent ce se întîmplă în viaţa mea personală, era deja ceva foarte avansat. Nu puteam să fac nimic în privinţa asta, cel puţin nu acum. M-am întors cu totul cu faţa spre ecran.

– OK, am spus. Hai să-l căutăm pe Charley.

Era derutant să urmăreşti succesiunea imaginilor de la diferitele camere, într-o secvenţă care se repeta. Oamenii apăreau şi dispăreau din imagini. Am văzut-o pe Julia în bucătărie. Apoi i-am văzut pe ea şi pe Ricky în bucătărie. Uşa frigiderului era mai întîi deschisă, apoi închisă. L-am văzut pe Vince în principala sală de producţie, după care a dispărut din cadru. L-am văzut pe coridor, apoi a dispărut.

– Nu-l văd pe Charley.

– Poate că încă dormea, spuse Mae.

– Poţi să vezi ce se întîmplă în dormitoare?

– Da, sînt camere şi acolo, dar ar trebui să schimb ciclul de securitate. Ciclul obişnuit nu cuprinde şi dormitoarele.

– Cît este de problematic să schimbi ciclul de securitate?

– Nu sînt sigură. Ăsta e mai mult domeniul lui Ricky. Sistemul de aici este destul de complicat. Hai să vedem dacă-l găsim pe Charley în ciclul obişnuit.

Ceea ce am şi făcut, aşteptînd să vedem dacă apărea în vreuna din imaginile standard ale camerelor video. Am mai căutat preţ de vreo zece minute. Din cînd în cînd, trebuia să-mi

mut privirea de la imagini, deşi Mae nu părea deranjată de ele. Dar pînă la urmă l-am văzut în modulul rezidenţial, străbătînd coridorul, frecîndu-se pe faţă. Abia se trezise.

– OK, spuse Mae. L-am găsit.

– Cît era ora?

Ea îngheţă imaginea ca să putem citi indicaţia de pe ecran. Era 12:10 A.M. Am spus:

– Asta e doar cu o jumătate de oră înainte de întoarcerea noastră.

– Da.

Mae derulă imaginile înainte. Charley dispăru din hol, dar l-am zărit pentru scurt timp îndreptîndu-se spre baie. Apoi i-am văzut pe Ricky şi pe Julia în bucătărie. Am simţit cum mă încordez. Dar nu făceau decît să stea de vorbă. Apoi Julia a pus şampania în frigider, iar Ricky a început să-i dea pe rînd paharele ca să le pună lîngă sticlă.

Din cauza vitezei de derulare a cadrelor, a fost dificil de urmărit ce s-a întîmplat în continuare. Zece cadre pe minut înseamnă că ai doar cîte o imagine la fiecare şase secunde, aşa că evenimentele filmate apar înceţoşate şi intermitente atunci cînd lucrurile se desfăşoară rapid, pentru că se întîmplă prea multe lucruri între două cadre succesive.

Dar iată ce cred că se întîmplase:

Charley a intrat în bucătărie şi a început să discute cu cei doi. Zîmbea, avea o mină optimistă. A arătat spre pahare. Julia şi Ricky au pus paharele deoparte cît au discutat cu el. Apoi el a ridicat o mînă ca să-i oprească.

A arătat spre paharul pe care Julia îl ţinea în mînă înainte de a-l pune în frigider. A spus ceva.

Julia a clătinat din cap şi a pus paharul în frigider. Charley părea nedumerit. A arătat spre un alt pahar. Julia a clătinat din cap. Atunci Charley s-a gheboşat şi şi-a împins bărbia înainte, ca şi cum s-ar fi supărat. A lovit de mai multe ori cu degetul în masă, argumentînd ceva.

Ricky a făcut un pas în faţă, cu gestul omului care vrea să întrerupă o dispută. Ţinea mîna în sus, liniştitor, către Charley: ia-o mai uşor. Charley nu voia deloc s-o ia mai uşor. Arăta spre chiuveta înţesată de farfurii nespălate.

Ricky a clătinat din cap şi a pus mîna pe umărul lui Charley.

Charley i-a dat mîna la o parte.

Cei doi bărbaţi au început să se certe. Între timp, calmă, Julia a pus restul paharelor în frigider. Părea indiferentă la cearta care se desfăşura la cîţiva paşi de ea, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Charley încerca să treacă de Ricky ca să ajungă la frigider, dar Ricky îi ţinea calea, ridicînd mîinile de fiecare dată.

Întreaga atitudine a lui Ricky sugera că el nu-l considera pe Charley o persoană raţională. Îl trata aşa cum te porţi cu cineva care şi-a pierdut controlul. Mae spuse:

– Nu cumva Charley e afectat de roi? De-aia se poartă aşa?

– Nu-mi dau seama. M-am uitat mai atent la ecran. Nu văd nici un roi.

– Nu, spuse ea. Dar e destul de supărat.

– Ce le-o fi spus să facă? am întrebat.

Mae clătină din cap.

– Să pună paharele la loc? Să le spele? Să folosească alte pahare? Nu-mi dau seama.

– Charley nu dădea importanţă chestiilor astea. Era în stare să mănînce din farfuria lăsată murdară de altcineva. Am zîmbit. L-am văzut făcînd asta.

Deodată, Charley a făcut cîţiva paşi îndărăt. Preţ de o clipă a rămas complet nemişcat, ca şi cum ar fi descoperit ceva care l-a uluit. Ricky i-a spus ceva. Charley a început să arate cu degetul şi să strige către amîndoi. Ricky a încercat să se apropie de el.

Charley a continuat să se retragă, după care s-a întors către telefonul montat în perete. A ridicat receptorul. Ricky s-a apropiat foarte rapid, i-am văzut corpul ca prin ceaţă, şi a trîntit jos telefonul. Apoi l-a împins cît colo pe Charley - cu putere. Forţa lui Ricky era surprinzătoare. Charley era un tip solid, dar s-a dezechilibrat şi a alunecat înapoi cîţiva paşi. Charley s-a ridicat în picioare, a continuat să ţipe, după care s-a întors şi a ieşit în fugă din încăpere.

Julia şi Ricky au schimbat o privire. Julia i-a spus ceva.

Imediat, Ricky a alergat după Charley.

Julia a alergat după Ricky.

– Unde se duc? am întrebat.

Ecranul afişă mesajul intermitent “Actualizare”, după care am început din nou să vedem imagini de la toate camerele, în succesiune. L-am văzut pe Charley alergînd pe un coridor, apoi pe Ricky fugind după el. Am aşteptat cu nerăbdare următorul ciclu. Dar nu mai era nimeni vizibil acolo.

Un alt ciclu. Apoi l-am văzut pe Charley în sala utilităţilor, formînd un număr de telefon. S-a uitat peste umăr. O clipă mai tîrziu, Ricky pătrundea în încăpere, iar Charley a pus receptorul în furcă. Cei doi se certau, dîndu-şi ocol unul altuia.

Charley a ridicat o cazma şi a încercat să-l lovească pe Ricky. Prima oară, Ricky s-a ferit. A doua oară l-a prins de umăr şi l-a răsturnat la podea. Charley a ridicat cazmaua deasupra capului şi a trîntit-o cu putere în jos, spre capul lui Ricky. Gestul era brutal, iar intenţia criminală, fără doar şi poate. Ricky a reuşit să-şi tragă capul înapoi, exact în momentul în care cazmaua lovea betonul.

– Dumnezeule... făcu Mae.

Ricky s-a ridicat în picioare în momentul în care Charley s-a întors şi a văzut-o pe Julia intrînd în încăpere. Julia ţinea o mînă întinsă, rugîndu-l ceva pe Charley (să lase cazmaua jos?). Charley se uita cînd la unul, cînd la celălalt. Apoi a intrat şi Vince în încăpere. Acum cînd erau toţi în jurul lui, părea să-i fi pierit cheflii să se mai lupte. Se învîrteau în cerc în jurul lui, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Deodată Charley o zbughi la fugă spre sala de comunicaţii, intră şi încercă să închidă uşa în urma lui. Într-o clipită, Ricky ajunsese în spatele lui. Băgase piciorul în uşa întredeschisă, iar Charley n-a mai putut să o închidă. Prin ferestruică se vedea faţa mînioasă a lui Charley. Vince i se alătură imediat lui Ricky. Cu amîndoi în faţa uşii, numai vedeam ce se întîmplă. Julia părea să dea ordine. Mi s-a părut că o văd vîrîndu-şi mîna prin crăpătura din uşă, dar mi-era greu să fiu sigur.

În orice caz, uşa s-a deschis şi Vince şi Ricky au intrat în sală. În continuare, faptele s-au derulat rapid, imaginea fiind înceţoşată, dar se pare că cei trei bărbaţi s-au luptat, iar Ricky a reuşit să ajungă în spatele lui Charley, imobilizîndu-l. Vince i-a sucit braţul lui Charley la spate şi, cu forţe reunite, cei doi l-au înfrînt pe Charley, care a încetat să se mai zbată. Imaginea şi-a recăpătat din claritate.

– Ce se întîmplă? întrebă Mae. Nu ne-au vorbit niciodată de chestiile astea.

Ricky şi Vince îl ţineau pe Charley din spate. Charley gîfiia din greu, dar încetase să se mai zbată. Julia a intrat în cameră. S-a uitat la Charley şi a purtat o discuţie cu el.

Şi deodată Julia s-a apropiat de Charley şi l-a sărutat îndelung pe buze.

Charley s-a zbătut, încercînd să scape. Vince l-a înşfacat de păr ca să-i ţină capul nemişcat. Julia a continuat să-l sărute. Apoi s-a tras înapoi şi atunci am văzut un rîu negru curgînd între gura ei şi a lui Charley. A zăbovit acolo doar o clipă, după care a dispărut.

– Dumnezeule! zise Mae.

Julia şi-a şters buzele şi a zîmbit.

Lui Charley i s-au înmuiat picioarele şi s-a prăbuşit la pămînt. Părea ameţit. Un nor negru îi ieşi din gură şi începu să se rotească în jurul capului său. Vince îl lovi prieteneşte pe cap şi ieşi din încăpere.

Ricky se duse la panouri şi începu să smulgă firele în mănunchiuri. Le-a distrus, literalmente. Pe urmă s-a întors către Charley, a mai spus ceva şi a ieşit din sala de comunicaţii.

Deodată Charley a sărit în picioare, a închis uşa şi a încuiat-o. Dar Ricky şi Julia rîdeau, ştiind că era un gest inutil. Charley s-a prăbuşit din nou şi din momentul acela a ieşit din imagine.

Ricky a cuprins-o pe Julia pe după umăr şi au ieşit din încăpere împreună.

– Ei, dar voi chiar că v-aţi trezit devreme!

M-am întors.

Julia stătea în cadrul uşii.

ZIUA A ŞAPTEA
5:12 A.M.

Intră în încăpere zîmbind.

– Ştii, Jack, dacă n-aş fi avut încredere totală în tine, aş fi crezut că e ceva între voi doi.

– Serios? am făcut eu, chipurile mirat. M-am îndepărtat puţin de Mae, care tasta repede repede. Mă simţeam grozav de stînjenit. Şi de ce ai fi crezut una ca asta?

– Păi, stăteaţi foarte aproape unul de celălalt, din nu ştiu ce motiv, spuse ea în timp ce se apropia de noi. Păreaţi de-a dreptul fascinaţi de ceea ce vedeaţi pe ecran. Apropo, la ce vă uitaţi?

– E... ăăă, o chestie tehnică.

– Pot să văd şi eu? Mă interesează problemele tehnice. Nu ţi-a spus Ricky că în ultima vreme mă interesează tehnica? Să ştii că sînt fascinată de această tehnologie. Este o lume cu totul nouă, nu-i aşa? Secolul douăzeci şi unu a sosit! Nu te ridica, Mae. O să mă uit peste umărul tău.

Ocolise masa de lucru şi putea să vadă ecranul. Se încruntă cînd văzu imaginea care prezenta culturi bacteriene pe un mediu de creştere roşu. Cu cercuri în interiorul unor cercuri roşii.

– Ce-i asta?

– Colonii de bacterii, răspunse Mae. Avem o contaminare a rezervelor de coli. A trebuit să scot din circuit un rezervor. Încercam să vedem care-i problema.

– Probabil un bacteriofag, nu crezi? întrebă Julia. Nu e asta problema obişnuită a rezervelor bacteriene - un virus? Oftă. Tot ce are legătură cu fabricarea moleculară este extrem de delicat. Lucrurile se deteriorează cu uşurinţă şi foarte des. Trebuie să fii mereu vigilent ca să nu apară probleme. Se uită la mine, apoi la Mae. Dar cu siguranţă că nu la asta v-aţi uitat tot timpul...

– De fapt, la asta ne-am uitat, am spus.

– La ce? La imagini de mucegai?

– Bacterii.

– Da, bacterii. V-aţi uitat tot timpul la chestiile astea, Mae?

Ea ridică din umeri şi încuviinţă din cap:

– Da, Julia. Asta e sarcina mea.

– Nici o clipă nu mi-a trecut prin cap să-ţi pun la îndoială devotamentul, spuse Julia. Dar, îmi dai voie?

Mîna ei se mişcă rapid şi apăsă tasta backspace din colţul tastaturii. Ecranul anterior prezenta alte imagini ale dezvoltării bacteriene.

Următorul ecran arăta imaginea unui virus obţinută prin microscopie electronică.

Apoi un tabel cu date de creştere din ultimele douăsprezece ore.

Julia continuă să apese tasta backspace încă de vreo cinci-şase ori, dar nu văzu decît imagini de bacterii şi virusuri, grafice şi tabele cu date. Ridică mîna de pe tastatură.

– Văd că-ţi dedici mult timp acestei probleme. E chiar aşa de importantă?

– Păi, e un contaminant, spuse Mae. Dacă nu-l controlăm, va trebui să închidem întregul sistem.

– Atunci, continuă să-l studiezi, o îndemnă Julia, apoi se întoarse către mine. Vrei să mănînci ceva? îmi închipui că eşti înfometat.

– Iată o idee minunată, am spus.

– Vino cu mine, zise Julia. O să pregătim masa împreună.

– În regulă, am spus şi am aruncat o privire către Mae. Ne vedem mai tîrziu. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

Am plecat cu Julia. Mergeam pe coridorul care ducea la unitatea de cazare.

– Nu ştiu de ce, spuse Julia, dar femeia asta mă deranjează.

– Nici eu nu ştiu de ce. E o foarte bună profesionistă. Foarte serioasă, foarte conştiincioasă.

– Şi foarte drăguţă.

– Julia...

– De-aia nu vrei să mă săruţi? Pentru că ai o legătură cu ea?

– Julia, pentru numele lui Dumnezeu!

Se uita la mine, aşteptînd.

– Uite care-i treaba, am spus. Aceste ultime două săptămîni au fost foarte grele pentru toată lumea. Sincer, ai fost o persoană cu care a fost greu de trăit.

– Sînt sigură că ai dreptate.

– Şi, la drept vorbind, am fost destul de supărat pe tine.

– Pe bună dreptate, ştiu. Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin toate astea. Se aplecă şi mă sărută pe obraz. Dar totul pare

atît de îndepărtat acum. Nu-mi place tensiunea dintre noi doi. Ce-ai zice dacă ne-am săruta şi ne-am împăca?

– Poate mai tîrziu, am spus. Avem o mulţime de lucruri de făcut acum.

Ea îşi ţuguie buzele, şi sărută aerul, în joacă.

– Oooo, haide, iubitule, doar un pupic... haide, doar n-o să mori din asta...

– Mai tîrziu, am spus.

Ea oftă şi se dădu bătută. O vreme am continuat să mergem tăcuţi pe coridor. Apoi mi-a spus pe un ton serios:

– Mă eviţi, Jack. Şi vreau să ştiu de ce.

Nu i-am răspuns, m-am mulţumit să oftez prelung, a suferinţă, şi am continuat să merg, prefăcîndu-mă că n-ar merita să-i răspund la întrebare. De fapt, eram cît se poate de îngrijorat.

Nu puteam să refuz la nesfirşit să o sărut; mai devreme sau mai tîrziu avea să-şi dea seama ce ştiu. Poate că ştia deja. Pentru că pînă şi alunei cînd se purta ca o şcolăriţă, Julia părea mai ageră şi mai vigilentă ca oricînd. Aveam senzaţia că nu-i scapă nimic. Şi aceeaşi senzaţie o aveam şi în privinţa lui Ricky. Era ca şi cum ei doi ar fi fost “acordaţi”, hiperatenţi.

Şi mai eram îngrijorat de ceea ce văzusem pe monitorul lui Mae. De norul negru ce părea să iasă din gura Juliei. Chiar fusese acolo, pe înregistrarea video? Pentru că, din cîte ştiam eu, roiurile îşi ucideau prada în momentul contactului. Erau necruţătoare. Iar acum Julia părea să găzduiască un roi. Cum era posibil? Căpătase cumva un soi de imunitate? Sau, din cine ştie ce motiv, roiul o tolera în loc s-o ucidă? Şi cum stăteau lucrurile cu Ricky şi Vince? Şi ei erau imuni?

Un lucru era limpede: Julia şi Ricky nu voiau ca noi să sunăm pe cineva. Ne izolaseră deliberat aici, în deşert, ştiind că nu mai erau decît cîteva ore pînă la sosirea elicopterului. Aşa încît, după toate aparenţele, aveau tot timpul care le era necesar. Ca să facă ce? Să ne omoare? Sau doar să ne infecteze? Ce?

Păşind pe coridor alături de soţia mea, m-am simţit că merg alături de un străin. Alături de cineva pe care nu-l mai cunoşteam. Cineva extraordinar de periculos.

M-am uitat la ceas. Elicopterul avea să ajungă aici în mai puţin de două ore. Julia zîmbi:

– Ai vreo întîlnire?

– Nu. Doar constatam că e timpul pentru micul dejun.
– Jack, spuse ea. De ce nu eşti sincer cu mine?
– Ba sînt sincer…
– Ba nu eşti. Te întrebai cît mai e pînă soseşte elicopterul.
Am ridicat din umeri.
– Două ore, spuse ea şi adăugă: Pariez că vei fi bucuros să pleci de aici, este?
– Da. Dar nu plec pînă cînd nu e totul pus la punct.
– De ce? Ce-a mai rămas de pus la punct?
Între timp ajunseserăm la modulul rezidenţial. Simţeam mirosul de ouă prăjite cu şuncă. Ricky apăru de după colţ. Zîmbi larg cînd mă zări.
– Salut, Jack. Cum ai dormit?
– Am dormit bine.
– Adevărat? Pentru că arăţi puţin cam obosit.
– Am avut nişte vise urîte.
– A, da? Vise urîte? Neplăcut.
– Da, se mai întîmplă, am replicat.
Am intrat toţi trei în bucătărie. Bobby pregătea micul dejun.
– Omletă cu ceapă şi brînză topită, anunţă el vesel. Ce fel de pîine prăjită doriţi?
Julia a spus că vrea pîine de grîu, Ricky voia chifle englezeşti, iar eu am zis că nu vreau de nici un fel. Mă uitam cu coada ochiului la Ricky, remarcînd din nou cît de puternic părea. Pe sub tricou, muşchii i se vedeau bine conturaţi. M-a surprins pe cînd mă uitam la el.
– S-a-ntîmplat ceva?
– Nu. Doar îţi admiram alura sportivă.
Încercam să fiu degajat, dar adevărul e că mă simţeam teribil de stingher în bucătărie, cu toţi trei în jurul meu. Mă tot gîndeam la Charley, la cît de rapid îl atacaseră. Nu-mi era foame; nu voiam decît să plec de acolo. Dar nu vedeam cum aş putea face asta fără să trezesc suspiciuni.
Julia s-a dus la frigider şi a deschis uşa. Şampania era acolo.
– Băieţi, vreţi să sărbătorim acum?
– Desigur, spuse Bobby. Ar fi excelent, un mic cocteil mimoza de dimineaţă…
– Categoric nu! am declarat. Julia, insist să priveşti situaţia cu maximă seriozitate. Încă n-am scăpat de pericole. Trebuie să aducem armata aici şi n-am reuşit să sunăm. Nu e timpul să desfacem şampania.

Ea se bosumflă:

– Of, cum ştii să strici chelul oamenilor...

– Ei, la naiba. Eşti ridicolă.

– Ooo, iubitule, nu te supăra, sărută-mă, sărută-mă!

Îşi ţuguie iar buzele, aplecîndu-se peste masă.

Dar se părea că singura mea şansă era să fac pe furiosul.

– Dar-ar dracii, Julia! am ridicat eu vocea. Singurul motiv pentru care am ajuns în situaţia asta nenorocită este că n-ai privit lucrurile cu seriozitate de la bun început. Ai avut un roi fugar în deşert, de cît timp - de două săptămîni? Şi în loc să-l distrugi, te-ai apucat să te joci cu el. Şi ai continuat să te joci pînă cînd ţi-a scăpat de sub control şi, ca urmare, trei oameni au murit. N-avem ce sărbători, Julia. E un dezastru. Şi n-o să beau nici un strop din şampania aia nenorocită cît sînt aici, şi nimeni n-o să bea. Am dus sticla de şampanie la chiuvetă şi am spart-o. După care m-am întors spre ea: E clar?

Cu faţa împietrită, ea a spus:

– Nu era nevoie să faci asta.

L-am văzut pe Ricky uitîndu-se la mine gînditor. De parcă ar fi încercat să ia o decizie. Bobby stătea cu spatele şi îşi vedea de pregătirea mesei, ca şi cum ar fi fost jenat de o ceartă conjugală. Îl “aranjaseră” oare şi pe el? Mi s-a părut că văd o linie neagră la gîtul lui, dar nu eram sigur şi n-am îndrăznit să mă uit atent.

– Nu era nevoie? am ripostat, furios la culme. Oamenii ăia erau prietenii mei. Şi erau şi prietenii tăi, Ricky. Şi ai tăi, Bobby. Şi nu vreau să mai aud de prostia asta cu sărbătoritul!

M-am întors şi am ieşit din încăpere, călcînd apăsat, în timp ce ieşeam, Vince tocmai intra.

– Ia-o mai uşor, amice, mi-a spus el. Poţi să faci un atac.

– Cară-te! m-am răţoit la el.

Vince ridică din sprîncene. Am trecut grăbit pe lîngă el.

– Nu păcăleşti pe nimeni, Jack! a strigat Julia după mine. Ştiu ce ai de gînd!

Am simţit cum mi se strînge stomacul. Dar am continuat să merg.

– Te citesc ca pe o carte, Jack. Ştiu că te întorci la ea.

– Ai perfectă dreptate! am spus.

La ce se gîndea cu adevărat Julia? Nu credeam o iotă din ce spunea. Doar încerca să mă inducă în eroare ca să mă ţină cu

garda coborîtă pînă cînd... ce? Ce aveau de gînd să facă? Ei erau patru. Iar noi, numai doi - oricum, eram doi dacă nu ajunseseră deja la Mae.

Mae nu era în laboratorul de biologie. M-am uitat în jur şi am văzut o uşă laterală întredeschisă care ducea la nivelul subteran, unde erau instalate camerele de fermentaţie. De aproape, acestea erau mult mai mari decît crezusem, nişte sfere uriaşe din oţel inoxidabil cu diametrul de aproape doi metri. Erau înconjurate de un labirint de ţevi şi valve, şi unităţi pentru controlarea temperaturii. Era cald şi foarte zgomotos aici.

Mae stătea lîngă a treia unitate, notîndu-şi ceva pe un blocnotes şi închizînd un robinet. Avea un stativ cu eprubete la picioare. Am coborît şi m-am apropiat de ea. S-a uitat la mine după care a aruncat o privire scurtă spre tavan, unde era montată o cameră video de securitate. S-a dus în cealaltă parte a rezervorului şi m-am luat după ea. Aici eram la adăpost de camera video. Mae spuse:

– Au dormit cu luminile aprinse.

Am încuviinţat din cap. Acum ştiam şi ce vrea să spună.

– Toţi sînt infectaţi, adăugă ea.

– Da.

– Şi nu-i omoară.

– Da, am spus, dar nu înţeleg de ce.

– Trebuie să fi evoluat în aşa fel încît să-i tolereze.

– Aşa de repede?

– Evoluţia poate avea loc repede, spuse ea. Ai auzit de studiile lui Ewald.

Auzisem. Paul Ewald studiase holera. El a descoperit că organismul holerei se transforma rapid pentru a susţine o epidemie. În locurile unde nu existau rezerve igienice de apă, ci doar un canal care curgea prin mijlocul satului, holera era virulentă, epuizînd victima şi omorînd-o aproape pe loc în urma unei diarei masive. Diareea conţinea milioane de organisme de holeră, care se răspîndeau în apă şi îi infectau şi pe alţii din sat. În felul acesta, holera se reproducea, iar epidemia continua.

Dar cînd existau rezerve de apă salubre, virusul virulent nu se putea reproduce. Victima ar fi murit, dar diareea lui nu ar mai fi ajuns în rezerva de apă. Alţi oameni nu ar mai fi fost infectaţi, iar epidemia ar fi încetat. În aceste circumstanţe, agentul epidemic evolua spre o formă mai atenuată, permiţînd

victimei să meargă şi să răspîndească organismele mai blînde prin contact, lenjerie murdară şi aşa mai departe.

Mae sugera că acelaşi lucru se întîmplase şi cu roiurile. Ele evoluaseră spre o formă mai blîndă, care se putea transmite de la o persoană la cealaltă.

– E înfiorător, am spus.

Ea a încuviinţat din cap şi a întrebat:

– Dar ce putem face în privinţa asta?

După care începu să plîngă pe tăcute, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Mae era întotdeauna foarte puternică. Tulburarea ei mă făcea şi pe mine să mă simt neliniştit.

– Jack, spuse ea clătinînd din cap, nu putem face nimic. Ei sînt patru şi sînt mai puternici decît noi. Or să ne ucidă aşa cum l-au ucis pe Charley.

Îşi puse capul pe umărul meu. Am cuprins-o cu braţul, dar nu puteam să-i spun nimic liniştitor. Pentru că ştiam că avea dreptate.

Nu exista nici o scăpare.

Winston Curchill a spus cîndva că ameninţarea armei creează o concentrare minunată. Mintea mea funcţiona acum cu repeziciune. Mă gîndeam că tăcusem o greşeală şi că trebuia s-o repar. Chiar dacă fusese o eroare umană tipică.

Ţinînd cont că trăim o eră în care totul este evoluţionist - biologie evoluţionistă, medicină evoluţionistă, ecologie evoluţionistă, psihologie evoluţionistă, economie evoluţionistă, informatică evoluţionistă este surprinzător cît de rar gîndesc oamenii în termeni evoluţionişti. Este unul din punctele nevralgice ale oamenilor. Privim la lumea din jurul nostru ca la o fotografie, cînd de fapt este un film care se schimbă permanent. Fireşte că ştim că se schimbă, dar ne purtăm ca şi cum ar rămîne neschimbată. Negăm realitatea schimbării. Aşa se face că întotdeauna schimbarea ne ia prin surprindere. Părinţii sînt surprinşi de maturizarea copiilor lor. Continuă să-i trateze ca pe nişte fiinţe mai tinere decît sînt de fapt.

Iar eu am fost surprins de schimbarea survenită în evoluţia roiurilor. Nu exista nici un motiv care să le împiedice să evolueze simultan în două direcţii diferite. Sau tot aşa de bine în trei, în patru, în zece direcţii. Ar fi trebuit să anticipez asta. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost mai bine pregătit să întîmpin situaţia de acum.

În schimb, tratasem roiul ca pe o singură problemă - problema din deşert - şi ignorasem celelalte posibilităţi.

Se numeşte negare, Jack.

Am început să mă întreb ce altceva mai negam acum. Ce altceva nu reuşisem să văd. Unde greşisem? Care a fost primul indiciu care mi-a scăpat? Probabil faptul că primul meu contact cu roiul a produs o reacţie alergică - o reacţie care aproape că m-a ucis. Mae o numise reacţie coliformă. Provocată de o toxină din bacteriile din roi. Toxina aceea era evident rezultatul unei schimbări evoluţioniste a E. coli care alcătuia roiul. La fel de bine, însăşi prezenţa virusului bacteriofag în rezervor era o schimbare evoluţionistă, o reacţie virală la bacteriile care...

– Mae, ia stai puţin.

– Ce e?

– Poate că avem o şansă să-i oprim.

Chipul ei exprima scepticism. Dar îşi şterse ochii şi mă ascultă.

– Roiul este alcătuit din particule şi bacterii, corect?

– Da...

– Bacteriile asigură ingredientele de bază necesare particulelor ca să se reproducă. Corect? Bun. Deci, dacă bacteriile mor, nu mor şi roiurile?

– Probabil, admise ea încruntîndu-se. Te gîndeşti la un antibiotic? Să le dăm tuturor un antibiotic? Pentru că ai nevoie de foarte mult antibiotic ca să cureţi o infecţie cu E. coli, ar trebui să ia medicamente zile în şir, şi nu ştiu...

– Nu, nu mă gîndesc la antibiotice. Am bătut cu degetul în rezervorul din faţa mea. Mă gîndesc la asta.

– Bacteriofage?

– De ce nu?

– Nu ştiu dac-o să meargă, spuse ea. S-ar putea. Doar că... cum o să faci ca virusul să ajungă în ei? Că doar nu te aştepţi să-l bea, nu?

– Păi atunci o să umplem atmosfera cu el, am spus. Nici n-or să-şi dea seama cînd or să-l inhaleze.

– Aha. Şi cum umpli atmosfera?

– Simplu. Nu închide acest rezervor. Bagă bacteriile în sistem. Vreau ca linia de asamblare să înceapă să fabrice virusuri - o mulţime de virusuri. Pe urmă le dăm drumul în atmosferă.

Mae oftă.

– N-o să meargă, Jack.

– De ce?

– Pentru că linia de asamblare n-are să facă o mulţime de virusuri.

– De ce?

– Din cauza felului în care se reproduce virusul. Ştii, virusul pluteşte prin zonă pînă cînd se ataşează de un perete de celulă şi se injectează în celula respectivă. După care preia controlul asupra ARN-ului celulei şi-l converteşte pentru a produce alte virusuri. Celula îşi încetează toate funcţiile metabolice normale şi nu mai face altceva decît să producă virusuri. În scurt timp, toată celula se umple de virusuri şi explodează ca un balon umflat peste măsură. Toate virusurile sînt eliberate, plutesc spre alte celule şi procesul o ia de la început.

– Da... şi?

– Dacă introduc un bacteriofag în liniile de asamblare, virusul se va reproduce rapid, dar numai o vreme. Însă va provoca ruperea unui mare număr de membrane celulare, lăsînd în urmă toate membranele acelea ca impurităţi lipidice. Reziduul astfel format va înfunda filtrele intermediare. După o oră, maximum două, liniile de asamblare vor începe să se supraîncălzească, iar sistemele de siguranţă vor intra în funcţiune şi vor închide totul. Întreaga linie de producţie se va opri. Fără să producă nici un virus.

– Şi sistemele astea de siguranţă nu pot fi oprite?

– Ba da. Dar nu ştiu cum.

– Cine ştie?

– Numai Ricky.

Am clătinat din cap.

– Asta nu ne ajută cu nimic. Eşti sigură că nu poţi găsi o metodă să...

– Există un cifru, spuse ea. Ricky e singurul care-l cunoaşte.

– Aha.

– Oricum, Jack, ar fi prea periculos să opreşti toate sistemele de siguranţă. Anumite părţi ale sistemului funcţionează la temperaturi şi tensiuni înalte. Iar în braţele alea se produc cetone şi metan din belşug. Sînt permanent monitorizate şi reduse pentru a se menţine nivelurile sub o anumită concentraţie. Dar dacă nu sînt reduse şi se produc scîntei de înaltă tensiune...

Se opri, ridicînd din umeri.

– Ce vrei să spui? Că ar putea să explodeze?

– Nu, Jack. Îţi spun că va exploda. La cîteva minute după închiderea sistemelor de siguranţă. Şase, maximum opt minute. Şi n-ai vrea să fii aici cînd se va întîmplă una ca asta. Deci nu poţi folosi sistemul ca să produci mulţi viruşi. Cu sau fără sistemele de siguranţă, pur şi simplu nu merge.

Tăcere.

Frustrare.

Am privit în jurul meu prin încăpere. M-am uitat la rezervorul de oţel care se curba deasupra mea. M-am uitat apoi la stativul cu eprubete de la picioarele lui Mae. Într-un colţ al încăperii am văzut un spălător pentru podele, o găleată şi o sticlă de plastic de o jumătate de litru. Şi m-am uitat la Mae, înspăimîntată, gata-gata să izbucnească în plîns, dar reuşind totuşi să se abţină.

Iar eu aveam un plan.

– OK, fă-o oricum. Dă drumul la virus în sistem.

– Şi la ce-ar folosi?

– Fă-o!

– Jack, spuse ea. De ce facem noi asta? Mă tem că ei ştiu că noi ştim. Nu-i putem păcăli. Sînt prea inteligenţi. Dacă încercăm să facem asta, or să vină la noi cît ai zice peşte.

– Da, am recunoscut. Probabil că aşa o să se întîmple.

– Şi oricum n-o să meargă. Sistemul n-o să fabrice virusuri. Şi-atunci, de ce, Jack? La ce bun?

Mae îmi fusese o bună prietenă în tot acest timp, dar acum aveam un plan pe care nu aveam de gînd să i-l dezvălui, îmi displăcea profund că trebuia să procedez astfel, dar trebuia să creez o diversiune pentru ceilalţi. Trebuia să-i păcălesc. Iar ea trebuia să mă ajute s-o fac - ceea ce însemna că trebuia să creadă într-un alt plan.

– Mae, trebuie să creăm o diversiune, să-i păcălim. Vreau ca tu să eliberezi virusul în linia de asamblare. Lasă-i să se concentreze asupra chestiei ăsteia. Să-şi facă griji din pricina asta. Între timp, eu o să duc nişte virusuri în zona de utilităţi de sub acoperiş şi o să-i arunc în rezervorul aspersoarelor de incendiu.

– Şi după aia declanşezi aspersoarele?

– Da.

Ea încuviinţă din cap.

– Iar ei vor fi udaţi de virusuri. Toată lumea din fabrică. Uzi pînă la piele.

– Exact.

– Chiar s-ar putea să meargă, Jack.

– Nu-mi vine în minte altceva mai bun, am spus. Acum deschide una din valvele alea şi hai să umplem nişte eprubete cu virusuri. Şi vreau să pui nişte virusuri şi în sticla aia de plastic.

Ea avu o ezitare.

– Valva e pe partea cealaltă a rezervorului. Camera de securitate o să ne filmeze.

– N-are nimic. Oricum n-avem ce face acum. Fă doar în aşa fel încît să-mi oferi un mic răgaz de timp.

– Şi cum să procedez?

I-am spus cum şi ea s-a uitat la mine neîncrezătoare.

– Glumeşti! N-or să facă niciodată asta!

– Fireşte că nu. Am doar nevoie de puţin timp.

Am ocolit rezervorul şi Mae a umplut eprubetele. Lichidul era o scursură vîscoasă şi maronie. Mirosea a excremente. Arăta ca nişte excremente. Mae mi-a spus:

– Eşti sigur că vrei să faci asta?

– Trebuie, am spus. N-avem încotro.

– Tu primul.

Am luat eprubeta, am tras aer în piept şi am înghiţit tot conţinutul. Era dezgustător. Stomacul meu s-a cutremurat. Am crezut că o să vomit, dar n-am tăcut-o. Am tras aer în piept din nou şi am băut nişte apă din sticlă, după care m-am uitat la Mae.

– Îngrozitor, aşa-i? m-a întrebat.

– Îngrozitor.

A luat o eprubetă, şi-a prins nările între degete şi a înghiţit. Am aşteptat pînă i-a trecut tusea provocată de greaţă. A reuşit să nu vomite. I-am dat sticla de plastic, a băut din ea şi a vărsat restul pe podea. După care a umplut-o cu scursură cafenie.

Ultimul lucru pe care l-a tăcut a fost să învîrtească minerul unei valve mari de debit.

– Aşa, spuse ea. Acum intră în sistem.

– În regulă.

Am luat două eprubete şi le-am băgat în buzunarul cămăşii. Am luat şi sticla de plastic. Pe etichetă scria APĂ PURĂ ARROWHEAD.

– Pe curînd.

Şi am plecat repede. În timp ce mergeam pe coridor, m-am gîndit că aveam o şansă dintr-o sută să reuşesc. Poate doar o şansă dintr-o mie.

Dar aveam o şansă.

Mai tîrziu am urmărit întreaga scenă pe înregistrarea de securitate, aşa că ştiu ce s-a întîmplat cu Mae. A intrat în bucătărie cărînd după ea stativul cu eprubete. Ceilalţi erau toţi acolo, mîncau. Julia i-a aruncat o privire glacială. Vince n-a băgat-o în seamă. Ricky a spus:

– Ce-ai acolo, Mae?

– Bacteriofage, a spus ea.

– Pentru ce?

Acum Julia ridicase privirea şi se uita la ea. Mae a răspuns:

– E din rezervorul de fermentaţie.

– Pfui, nu-i de mirare că pute.

– Jack a băut mai adineauri o eprubetă din astea. M-a făcut şi pe mine să beau.

Ricky pufni dispreţuitor.

– Şi de ce ai făcut asta? Dumnezeule, mă mir că n-ai borît.

– N-a lipsit mult. Jack vrea ca voi toţi să beţi cîte una.

Bobby rîse.

– Da? Şi de ce, mă rog?

– Ca să ne asigurăm că nici unul dintre voi nu este infectat.

Ricky se încruntă.

– Infectat? Cum adică infectat?

– Jack spune că Charley găzduia un roi în interiorul corpului său, aşa că e posibil ca şi noi să adăpostim aşa ceva. Sau unul dintre noi. Aşa că beţi acest virus şi va ucide bacteriile care sînt în voi, după care va ucide şi roiul.

– Vorbeşti serios? se miră Bobby. Să beau mizeria aia? Nici să nu te gîndeşti, Mae.

Ea se întoarse spre Vince.

– Mie mi se pare că miroase a căcat, spuse Vince. Să bea altcineva primul.

– Ricky? îl îmbie Mae. Vrei să fii tu primul?

Ricky clătină din cap.

– Nu beau chestia aia. De ce-aş face-o?

– Păi, în primul rînd pentru că aşa te-ai putea asigura că nu eşti infectat. Iar în al doilea rînd, şi noi am fi asiguraţi.

– Vrei să spui că e un fel de test?

Mae ridică din umeri.

– Asta e părerea lui Jack.

Julia se încruntă. Se întoarse spre Mae.

– Unde e Jack acum?

– Nu ştiu, răspunse Mae. Ultima oară cînd l-am văzut era lîngă rezervoarele de fermentaţie. Nu ştiu unde e acum.

– Ba ştii, îi replică Julia sec. Ştii exact unde este.

– Nu ştiu. Nu mi-a spus.

– Ba ţi-a spus. Îţi spune totul, zise Julia. De fapt, voi doi aţi pus la cale acest interludiu, nu-i aşa? Doar nu te aşteptai cu adevărat ca noi să bem chestia aia. *Unde e Jack*, Mae?

– Ţi-am spus că nu ştiu.

Julia se uită la Bobby.

– Verifică monitoarele. Găseşte-l!

Apoi dădu ocol mesei.

– Ei şi acum, Mae. Vocea ei era calmă, dar cît se poate de ameninţătoare. Vreau să-mi răspunzi. Şi vreau să-mi spui adevărul.

Mae se dădu înapoi. Ricky şi Vince se apropiau de ea dintr-o parte şi din cealaltă. Mae se lipi cu spatele de perete.

Julia înainta încet.

– Spune-mi acum, Mae. Va fi mult mai bine pentru tine dacă vei fi cooperantă.

Din cealaltă parte a încăperii, Bobby spuse:

– L-am găsit. Merge prin sala de fabricaţie. Din cîte se pare, duce cu el doar o sticlă cu rahat.

– Spune-mi, Mae, zise Julia, apropiindu-se.

Era atît de aproape încît buzele lor aproape că se atingeau. Mae închise ochii şi-şi ţinu buzele strîns lipite, începuse să tremure de frică. Julia o mîngîie pe păr.

– Nu te teme. Nu ai de ce să te temi. Doar spune-mi ce face cu sticla aia.

Mae izbucni într-un plîns isteric.

– Ştiam că n-o să meargă. I-am spus că o să aflaţi.

– Bineînţeles că o să aflăm, replică Julia calm. Bineînţeles că vom afla. Dar spune-ne acum.

– A luat sticla cu virusuri, spuse Mae, şi vrea s-o pună în aspersoarcle de incendiu.

– Serios? spuse Julia. Foarte inteligentă manevră. Mulţumesc, draga mea.

Şi o sărută pe Mae pe gură. Mae se zbătu, dar stătea cu spatele lipit de perete, iar Julia o ţinea de cap. Cînd s-a tras în sfirşit înapoi, Julia i-a spus:

– Încearcă să stai liniştită. Dar ţine minte un lucru. N-o să-ţi facă rău dacă nu te împotriveşti.

Şi a ieşit din încăpere.

ZIUA A ŞAPTEA
6:12 A.M.

Lucrurile se desfăşurau mai repede decît mă aşteptam. I-am auzit alergînd spre mine pe coridor. Am ascuns grăbit sticla, apoi am alergat înapoi, continuînd să străbat sala de fabricaţie. Atunci s-au repezit toţi spre mine. Am luat-o la goană. Vince m-a placat ca l-a rugby şi m-am prăbuşit pe pardoseala de beton. După ce am căzut, Ricky s-a aruncat peste mine şi m-a lăsat fără aer. Atunci Vince m-a lovit cu piciorul de două ori în coaste şi împreună m-au ridicat în picioare, faţă în faţă cu Julia.

– Bună, Jack, spuse ea zîmbind. Cum merge treaba?

– Am avut şi momente mai bune.

– Am avut o discuţie interesantă cu Mae, zise Julia. Aşa că n-are rost să ne mai ascundem după deget.

S-a uitat în jos, pe pardoseala din preajmă.

– Unde-i sticla?

– Care sticlă?

– Jack, spuse ea, clătinînd trist din cap. De ce te mai chinui? Unde e sticla cu virusuri pe care voiai s-o torni în sistemul de aspersoare?

– N-am nici o sticlă.

Se apropie de mine. Îi simţeam respiraţia pe faţă.

– Jack... Îţi cunosc expresia asta, Jack. Ai pus la cale un plan, nu-i aşa? Acum spune-mi unde e sticla.

– Care sticlă?

Buzele ei s-au lipit aproape de ale mele. Am rămas nemişcat ca o statuie.

– Jack, dragule, spuse ea în şoaptă. Ştii că nu e bine să te joci cu chestiile periculoase. Vreau sticla.

Am rămas nemişcat.

– Jack... doar un sărut...

Era aproape de mine, seducătoare.

Ricky spuse:

– Las-o baltă, Julia. Nu-i e teamă de tine. A băut virusul şi crede c-o să-l protejeze.

– Chiar aşa? zise Julia dîndu-se înapoi.

– E posibil, răspunse Ricky, dar pariez că-i e frică să moară.

Şi deodată el şi Vince m-au înşfăcat şi m-au tîrît prin sala de fabricaţie. Mă duceau spre generatorul de cîmp magnetic. Am început să mă zbat.

– Aşa este, spuse Ricky. Ştii ce urmează, nu?

Asta nu era în planul meu. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Nu ştiam ce aş mai putea face acum. M-am zbătut din răsputeri, dînd din picioare şi zvîrcolindu-mă, dar amîndoi erau extraordinar de puternici. Au continuat să mă tîrască imperturbabili. Julia deschise uşa masivă de oţel a sălii magneţilor. În interior am văzut tamburul magnetului, cu diametrul de un metru şi optzeci de centimetri.

M-au împins brutal înăuntru. Am căzut lat pe podeaua încăperii. M-am izbit cu capul de mantaua de oţel. Am auzit uşa încuindu-se.

M-am ridicat în picioare.

Am auzit huruitul pompelor de răcire cînd le-au pornit. Prin intercom am auzit vocea lui Ricky:

– Te-ai întrebat vreodată de ce pereţii ăştia sînt de oţel, Jack? Magneţii pulsatorii sînt periculoşi. Dacă faci să circule prin ei curent continuu, explodează. Eşti rupt în bucăţi din cauza cîmpului generat. Avem un timp de încărcare de un minut. Aşa că ai un minut să reflectezi.

Mai fusesem o dată în această încăpere cînd Ricky îmi prezentase instalaţiile. Mi-am amintit că exista o placă acţionată cu genunchiul, ca întrerupător de siguranţă. Am lovit-o cu genunchiul.

– Nu merge, Jack, spuse Ricky laconic. Am inversat comutaţia. Acum, în loc să-l oprească, chestia aia porneşte magnetul. M-am gîndit că e bine să ştii.

Huruitul se auzea şi mai tare. Camera începu să vibreze uşor. Aerul se răcea rapid. În cîteva clipe îmi puteam vedea respiraţia sub formă de aburi.

– Îmi pare rău pentru lipsa de confort, dar e numai temporară, comentă Ricky. Din momentul în care încep să fie generate pulsurile magnetice, camera se încălzeşte rapid. Ăă, ia să vedem. Patruzeci şi şapte de secunde.

Zgomotul care se auzea semăna cu al unui ciocan pneumatic înăbuşit. Era puternic şi devenea şi mai puternic. Abia îl mai auzeam pe Ricky prin intercom.

– Acum, Jack, spuse el. Ai o familie. O familie care are nevoie de tine. Aşa că gîndeşte-te cu mare grijă la alegerea pe care o faci.

– Lasă-mă să vorbesc cu Julia.

– Nu, Jack. Ea nu vrea să stea de vorbă cu tine în acest moment. Ai dezamăgit-o foarte tare, Jack.

– Lasă-mă să vorbesc cu ea.

– Jack, nu m-ai auzit, ce naiba? Nu vrea. Pînă nu-i spui unde e virusul.

Zgomotul se auzea tot mai puternic. Camera începea să se încălzească. Auzeam bolborosind lichidul de răcire prin ţevi. Am lovit din nou placa de siguranţă cu genunchiul.

– Ţi-am spus o dată, Jack. Nu face decît să pornească magnetul. Chiar nu auzi ce-ţi spun?

– Nu, am strigat. Nu aud.

– Mare păcat, zise Ricky. Îmi pare rău să aud asta.

Cel puţin astea s-au părut că sînt cuvintele. Duduitul părea să umple toată camera, făcînd chiar şi aerul să vibreze. Pompele alea sunau ca o uriaşă instalaţie MRI. Capul mă durea. M-am uitat fix la magnet, la bolţurile masive care ţineau plăcile laolaltă. În curînd, acele bolţuri aveau să devină nişte proiectile.

– Să ştii că nu glumim, Jack, insistă Ricky. Ar fi regretabil să te pierdem. Douăzeci de secunde.

Timpul de încărcare era timpul necesar pentru încărcarea condensatoarelor magneţilor, astfel încît aceştia să poată fi alimentaţi cu impulsuri electrice de ordinul milisecundelor. M-am întrebat la cît timp după încărcare vor începe impulsurile să dezintegreze magnetul. Probabil că era nevoie doar de cel mult cîteva secunde. Aşadar, timpul de care dispuneam era pe terminate. Nu ştiam ce să fac. Totul luase o turnură deosebit de urîtă. Iar partea cea mai rea era că pierdusem singurul avantaj pe care-l aveam, pentru că acum îşi dăduseră seama de importanţa virusului. Mai devreme nu le atrăsese atenţia ca un potenţial pericol. Dar acum înţeleseseră şi îmi cereau imperios să le dau virusul. Curînd aveau să se gîndească să distrugă rezervorul de fermentaţie. Aveau să fie foarte grijulii în eradicarea virusului, eram sigur de asta.

Iar eu nu puteam să fac nimic în privinţa asta. Nu acum.

M-am întrebat pe unde-o fi Mae şi dacă îi făcuseră vreun rău. M-am întrebat dacă mai era în viaţă. Mă simţeam detaşat, indiferent. Mă aflam într-o instalaţie MRI supradimensionată,

atîta tot. Iar zgomotul ăsta teribil şi înfricoşător... aşa trebuie să se fi simţit şi Amanda, cînd fusese în MRI... Nepăsătoare, mintea mea plutea aiurea.

– Zece secunde, spuse Ricky. Haide, Jack. Nu mai face pe eroul. Nu e felul tău. Spune-ne unde e. Şase secunde. Cinci. Jack, haide o dată...

Duduitul încetă şi se auzi un bang! şi un scrîşnet metalic. Magnetul fusese pornit pentru cîteva milisecunde.

– Primul impuls, anunţă Ricky. Nu fi fraier, Jack.

Încă un bang! Bang! Bang! Impulsurile veneau din ce în ce mai repede. Am văzut mantaua instalaţiei de răcire începînd să se deformeze cu fiecare impuls. Veneau prea repede.

Bang! Bang!

Nu am mai putut să suport. Am strigat:

– OK, Ricky! Am să vă spun!

Bang!

– Haide, Jack, spune!

Bang!

– Aştept!

– Nu! Mai întîi opreşte blestemăţia asta. Şi o să-i spun doar Juliei.

Bang! Bang!

– Nu eşti deloc rezonabil, Jack. Nu eşti în situaţia să negociezi.

Bang!

– Vrei virusul sau vrei să fie o surpriză?

Bang! Bang! Bang!

Şi deodată, brusc, tăcere. Nimic nu se mai auzea în afară de şuieratul încet al lichidului de răcire care curgea prin manta. Magnetul era fierbinte la atingere. Dar cel puţin încetase sunetul ăla de MRI.

De MRI...

Stăteam în picioare şi aşteptam să vină Julia. Apoi, după ce am pus la cale totul, m-am aşezat.

Am auzit uşa descuindu-se. Julia a intrat.

– Jack. Sper că nu eşti rănit, nu?

– Nu, am spus. Doar nervii îmi sînt zdruncinaţi.

– Nu ştiu de ce a trebuit să te supui la toată chestia asta, spuse ea. A fost cu totul inutil. Dar ştii ceva? Am veşti bune pentru tine. Elicopterul a sosit.

– A sosit?

– Da, azi a venit mai devreme. Gîndeşte-te, n-ar fi frumos să te urci în el acum şi să te duci acasă? Acasă la tine, la familia ta? Nu te-ai simţi minunat?

Stăteam cu spatele lipit de perete şi mă uitam în sus la ea.

– Vrei să spui că pot să plec?

– Bineînţeles, Jack. Nu există nici un motiv să rămîi aici. Doar să-mi dai sticla cu virusuri şi te duci acasă.

Nu credeam nici o iotă din ce-mi spunea. O aveam în faţa ochilor pe Julia cea prietenoasă şi seducătoare. Dar n-o credeam.

– Unde e Mae?

– Se odihneşte.

– I-ai făcut rău!

– Nu, nu, nu! De ce să-i fac ceva rău? Clătină din cap. Chiar nu pricepi, nu-i aşa? Nu vreau să fac rău nimănui, Jack. Nici ţie, nici lui Mae, nimănui. Şi mai ales nu vreau să-ţi fac rău ţie.

– Încearcă să-i spui asta lui Ricky.

– Jack, te rog. Să lăsăm emoţiile deoparte şi să fim raţionali o clipă. Tu eşti singurul vinovat pentru ce ţi se întîmplă. De ce nu poţi să accepţi noua situaţie?

A întins mîna către mine. Am prins-o de mînă şi ea m-a tras în picioare. Era puternică. Mai puternică decît îmi aminteam să fi fost vreodată.

– În definitiv, spuse ea, tu faci parte integrantă din asta. Tu ai ucis tipul sălbatic pentru noi, Jack.

– Astfel încît tipul benign să prospere...

– Exact, Jack. Astfel încît tipul benign să prospere. Şi să creeze o nouă sinergie cu fiinţele umane.

– Sinergia pe care o aveţi acum, de exemplu.

– Întocmai, Jack.

A zîmbit, dar era un zîmbet care îmi dădea fiori.

– Şi voi ce faceţi acum? Coexistaţi? Coevoluaţi?

– Simbioză, răspunse ea, continuînd să zîmbească.

– Julia, astea sînt poveşti de adormit copiii, am spus. Asta e o boală.

– Păi, bineînţeles că tu nu puteai să spui altceva! Pentru că încă nu ştii despre ce e vorba. N-ai trăit această experienţă.

Se apropie de mine şi mă îmbrăţişă. Nu m-am împotrivit.

– Habar n-ai ce te aşteaptă.

– Povestea vieţii mele, am spus.

– Încetează măcar o dată să fii atît de încăpăţînat! Fii şi tu mai maleabil. Pari obosit, Jack.

Am oftat şi am spus:

– Sînt obosit.

Şi chiar eram. În braţele ei mă simţeam foarte slăbit. Eram sigur că ea putea să simtă asta.

– Atunci ce-ar fi să te relaxezi. Îmbrăţişează-mă, Jack.

– Nu ştiu. Poate că ai dreptate.

– Da, am.

A zîmbit din nou şi mi-a ciufulit părul cu mîna.

– Of, Jack... dac-ai şti ce dor mi-a fost de tine.

– Şi mie, am spus. Mi-a fost dor de tine.

Am îmbrăţişat-o, am strîns-o în braţe, am ţinut-o aproape de mine. Faţa ei era foarte aproape de a mea. Arăta minunat, cu buzele întredeschise, privindu-mă cu ochii ei mari, calzi şi îmbietori. Am simţit cum se relaxează. Apoi am spus:

– Doar un lucru vreau să-mi spui, Julia. Mă intrigă.

– Sigur, Jack.

– De ce ai refuzat să faci un MRI la spital?

S-a încruntat şi s-a lăsat pe spate ca să se uite mai atent la mine.

– Ce? Ce vrei să spui?

– Eşti ca Amanda?

– Amanda?

– Fetiţa noastră... O mai ţii minte. A fost vindecată de MRI. Instantaneu.

– Despre ce vorbeşti?

– Julia, are roiul probleme legate de cîmpurile magnetice?

Ochii i s-au lărgit şi a început să se zbată în braţele mele.

– Dă-mi drumul! Ricky! Ricky!

– Îmi pare rău, iubito, am spus. Şi am lovit placa cu genunchiul.

S-a auzit un *bang!* puternic în momentul producerii impulsului magnetic.

Julia a ţipat.

Gura i-a rămas deschisă în timp ce ţipa, scoţînd un sunet continuu şi constant, cu faţa rigidă de tensiune. Am ţinut-o strîns în braţe. Pielea de pe faţa ei a început să tremure, vibrînd rapid. Şi deodată trăsăturile ei s-au amplificat parcă, s-au umflat în timp ce ţipa. Mi s-a părut că citesc teamă în ochii ci. Procesul

de umflare a continuat şi curînd s-au format nişte şănţuleţe sinuoase, ca nişte pîraie sau torente.

Şi deodată, brusc, Julia s-a dezintegrat literalmente în faţa ochilor mei. Pielea de pe faţa şi de pe corpul ei umflate s-a destrămat în curenţi de particule, ca nisipul de pe dune suflat de vînt. Particulele s-au înscris pe curbura cîmpului magnetic, spre pereţii încăperii.

Am simţit cum corpul ei devine tot mai uşor în mîinile mele. Iar particulele continuau să zboare în toate colţurile încăperii cu un soi de şuierat. Iar cînd s-a terminat, ceea ce a rămas în urma lor - ceea ce ţineam în braţe - a fost o formă palidă şi cadaverică. Ochii Juliei erau adînc înfundaţi în orbite. Gura era subţire şi crăpată, cu pielea translucidă. Părul i se decolorase şi devenise fragil. Claviculele îi ieşeau în evidenţă, pornind de la gîtul osos. Arăta ca şi cum ar fi fost pe moarte în urma unui cancer. Gura i se mişca. Auzeam cuvinte slabe, abia mai tari decît respiraţia. Mi-am aplecat urechea lîngă gura ei ca să aud mai bine.

– Jack, şopti ea. Mă devorează.

– Ştiu.

– Jack... copiii...

– Bine.

Ea şopti:

– I-am... sărutat...

N-am spus nimic. Am închis doar ochii.

– Jack... Salvează-mi copiii... Jack...

– Bine, am spus.

M-am uitat la pereţi şi am văzut, peste lot în jurul meu, faţa şi corpul Juliei întinse şi învăluind toată camera. Particulele i-au reţinut înfăţişarea, dar acum erau lipite de pereţi. Şi continuau să se mişte în concordanţă cu mişcările buzelor ei, cu clipirea pleoapelor. Sub privirile mele au început să se adune din nou spre ea, într-o ceaţă de culoarea pielii.

Dincolo de uşă l-am auzit pe Ricky strigînd: “Julia! Julia!” A lovit cu piciorul în uşă de cîteva ori, dar n-a intrat. Ştiam că n-o să îndrăznească. Aşteptasem un minut întreg ca să se încarce condensatorii. Acum nu mă mai putea opri să trimit impulsuri electrice prin magnet. Puteam s-o fac după bunul meu plac - cel puţin pînă cînd se descărca sarcina electrică. Nu ştiam cît o să mai dureze.

– Jack...

M-am uitat la ea. Avea o privire tristă, imploratoare.

– Jack, spuse ea. N-am ştiut...

– Nu-i nimic, am spus.

Particulele reveneau, reconstituindu-i faţa sub ochii mei. Julia îşi recăpăta consistenţa şi frumuseţea.

Am lovit din nou placa cu genunchiul.

Bang!

Particulele au ţîşnit imediat spre pereţi, deşi nu la fel de repede de data asta. Şi am avut-o din nou în braţe pe Julia cea cadaverică, implorîndu-mă din ochii înfundaţi în orbite. Am scos din buzunar unul din flacoanele cu virus.

– Vreau să bei asta, am spus.

– Nu... nu... Era agitată. Prea tîrziu... pentru...

– Încearcă, am spus. I-am ţinut flaconul la buze. Hai, draga mea, vreau să încerci.

– Nu... te rog... Nu e important...

Ricky striga:

– Julia! Julia!

Bătea în uşă cu pumnii:

– Julia, eşti teafără?

Ochii cadaverici s-au întors spre uşă. Gura i se mişca. Degetele ei scheletice m-au apucat de cămaşă, zgîriind pînza. Voia să-mi spună ceva. Am întors iar capul ca să o pot auzi.

Respira întretăiat, slab. Nu izbuteam să înţeleg cuvintele. Şi deodată am auzit limpede:

– *Sînt nevoiţi să te ucidă*.

– Ştiu, am spus.

– Nu-i lăsa... Copiii...

– N-o să-i las.

Mîna ei osoasă mi-a atins obrazul. A şoptit:

– Ştii că întotdeauna te-am iubit, Jack. Nu ţi-aş fi făcut niciodată vreun rău.

– Ştiu, Julia. Ştiu.

Particulele de pe pereţi pluteau din nou liber. Acum păreau să se teleporteze înapoi, revenind pe faţa şi pe trupul ei. Am lovit încă o dată placa cu genunchiul, sperînd să mai petrec un timp cu ea, dar nu s-a mai auzit decît un clinchet metalic.

Condensatoarele se descărcaseră.

Şi deodată, cu un şuierat, toate particulele s-au întors, iar Julia a redevenit întreagă, frumoasă şi puternică, la fel ca

înainte, şi m-a împins cît colo cu o privire dispreţuitoare, spunîndu-mi răspicat:

– Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, Jack.

– Şi mie, am spus.

– Dar nu era nimic de făcut. Pierdem timpul. Vreau sticla cu virus, Jack. Şi o vreau acum!

Într-un fel, asta uşura situaţia. Pentru că înţelesesem că nu mai aveam de-a face cu Julia. Nu mai trebuia să-mi fac griji despre ceea ce avea să se întîmple cu ea. Trebuia să-mi fac griji doar pentru Mae - presupunînd că mai era în viaţă - şi pentru mine.

Şi presupunînd că mai reuşeam să rămîn în viaţă în următoarele cîteva minute.

ZIUA A ŞAPTEA
7:12 A.M.

– Bine, i-am spus. O să-ţi dau virusul.

Ea se uită la mine neîncrezătoare şi spuse:

– Iar ai expresia aia...

– Nu, am spus. Gata cu prostiile. O să fac cum zici.

– Bun. Să începem cu flacoanele alea din buzunar.

– Care, astea? am întrebat.

Am băgat mîna în buzunar ca să le scot în timp ce ieşeam pe uşă. Afară, Ricky şi Vince mă aşteptau.

– Al naibii de amuzant! spuse Ricky. Ştii că puteai s-o omori? S-o omori pe propria ta nevastă.

– I-auzi, i-auzi! am spus.

Continuam să caut în buzunar, ca şi cum eprubetele s-ar fi lipit de ţesătură. Neştiind ce făceam, m-au înşfăcat din nou, Vince dintr-o parte şi Ricky din cealaltă.

– Băieţi, am spus, nu pot să fac treaba asta dacă...

– Daţi-i drumul, spuse Julia ieşind din încăpere.

– La naiba, zise Vince. Să nu facă vreo şmecherie!

Încă mă mai chinuiam să scot eprubetele. În cele din urmă am reuşit. În timp ce mă zbăteam să scap din strînsoarea lor, am scăpat una dintre ele pe podea. S-a zdrobit de podeaua din beton şi scursura cafenie s-a împrăştiat.

– Dumnezeule!

Au sărit toţi ca arşi, dîndu-mi drumul.

S-au holbat la podea şi s-au aplecat ca să vadă dacă nu cumva mizeria aceea ajunsese pe picioarele lor.

În clipa aceea am rupt-o la fugă.

Am luat sticla din ascunzătoare şi am continuat să traversez sala de fabricaţie. Trebuia să ajung în cealaltă parte a sălii, la ascensor, şi să urc pînă la tavan, unde se afla toi echipamentul de bază al sistemului. Acolo se aflau şi instalaţia de aerisire, şi joncţiunile electrice şi rezervorul pentru aspersoarele de incendiu. Dacă reuşeam să ajung la ascensor şi să urc măcar doi metri - doi metri şi jumătate, atunci nu mă mai puteau ajunge. Dacă reuşeam, planul meu avea şanse de reuşită.

Ascensorul se afla la mai puţin de cincizeci de metri de mine.

Am alergat din răsputeri, sărind peste braţele joase ale caracatiţei, aplecîndu-mă pe sub cele situate la nivelul pieptului. M-am uitat în urmă şi nu i-am văzut prin labirintul de braţe şi maşinării de tot felul. Dar i-am auzit strigînd şi alergînd după mine. Am auzit-o pe Julia spunînd: “Se duce la aspersoare!” în faţa mea se vedea cuşca galbenă a ascensorului.

La urma-urmei voi reuşi.

În clipa aceea m-am împiedicat de un braţ şi am căzut cît eram de lung. Sticla a alunecat pe podea şi s-a proptit într-o grindă de sprijin. M-am ridicat iute în picioare şi am recuperat sticla. Ştiam că erau chiar în spatele meu. N-am îndrăznit să mă uit înapoi. Am alergat spre ascensor, aplecîndu-mă pe sub ultima conductă, dar cînd m-am uitat din nou, Vince era deja acolo. Probabil că ştiuse vreo scurtătură printre braţele caracatiţei. Oricum, mă întrecuse. Acum stătea în cuşca deschisă, rînjind. M-am uitat înapoi şi l-am văzut pe Ricky la doar cîţiva paşi în spatele meu, apropiindu-se rapid.

Julia strigă:

– Renunţă, Jack! N-are nici un rost.

Avea dreptate în privinţa asta, nu avea absolut nici un rost. N-aveam cum să trec de Vince. Şi nu-l mai puteam întrece pe Ricky, care se apropiase foarte mult. Am sărit peste o conductă, am ocolit un panou electric şi m-am lăsat pe vine. În momentul în care Ricky a sărit peste conductă, l-am lovit cu cotul între picioare. A urlat şi a căzut, rostogolindu-se pe podea. M-am oprit şi i-am tras un şut, cît am putut de tare, în cap. Asta era pentru Charley.

Am fugit.

Lîngă ascensor, Vince stătea pe jumătate aplecat, cu pumnii strînşi. Ar fi fost încîntat să se bată. Alergam drept spre el şi l-am văzut cum rînjeşte în aşteptare.

Şi în ultima clipă am cotit la stînga. Am sărit, pur şi simplu.

Şi am început să urc scara de incendiu fixată de perete.

– Opriţi-l! Opriţi-l! a ţipat Julia.

Urcuşul era dificil pentru că aveam degetul mare vîrît prin inelul de prindere a sticlei, care se bălăbănea şi mă lovea pe dosul palmei în timp ce urcam. M-am concentrat asupra durerii. Aveam rău de înălţime şi nu puteam să mă uit în jos. Aşa că nu vedeam ce mă apucase de picioare, trăgîndu-mă înapoi spre

podea. Am dat din picioare, dar ceea ce era acolo se ţinea bine de mine.

În cele din urmă m-am uitat. Eram la trei metri deasupra podelei şi, cu două trepte mai jos decît mine, Ricky îşi încleştase mîna liberă de glezna mea. A tras de picioarele mele ca să le dea jos de pe treapta pe care se aflau. Am alunecat preţ de o clipă şi deodată am simţit o durere sfişietoare în mîini. Dar m-am ţinut tare.

Pe faţa lui Ricky se lăţise un zîmbet sinistru. Am dat cu piciorul în spate, încercînd să-l lovesc în faţă, dar fără succes, pentru că îmi apucase amîndouă picioarele şi mi le ţinea strîns la piept. Avea o forţă imensă. Am tot încercat pînă cînd mi-am dat seama că puteam să-mi trag un picior în sus şi astfel să-l eliberez. Aşa am şi făcut şi apoi am călcat cu putere pe mîna cu care se ţinea de treapta scării. A ţipat şi mi-a dat drumul la picioare ca să se ţină de scară cu cealaltă mînă. L-am călcat din nou şi imediat mi-am balansat piciorul în spate, nimerindu-l chiar sub bărbie. A alunecat în jos două trepte, după care s-a prins din nou. A rămas atîrnat acolo, aproape de baza scării.

Am început iar să urc.

Julia se apropia în fugă.

– Opriţi-l!

Am auzit huruitul ascensorului în timp ce Vince mă depăşea îndreptîndu-se spre acoperiş. Avea să mă aştepte acolo.

Am continuat să urc.

Am ajuns la cinci metri, apoi la şase metri deasupra podelei. M-am uitat în jos să văd dacă Ricky mă urmărea, dar rămăsese mult în urmă, nu credeam că o să mă mai poată prinde, şi deodată Julia urcă rotindu-se prin aer pînă la mine, răsucindu-se ca un tirbuşon - şi se prinse de scară chiar lîngă mine. Numai că nu era Julia, era roiul, şi pentru o clipă acesta a fost destul de dezorganizat ca să văd prin el, în unele locuri. Vedeam particulele rotitoare care îl alcătuiau. Am privit în jos şi am văzut-o pe adevărata Julia, palidă ca un cadavru, stînd în picioare şi uitîndu-se la mine, cu faţa scheletică. Între timp, roiul de lîngă mine căpătase consistenţă, devenind solid, aşa cum îl mai văzusem şi înainte. Arăta ca Julia. Gura se mişca şi am auzit o voce stranie spunînd “îmi pare rău, Jack”. Iar roiul se comprimă, devenind şi mai dens, prefăcîndu-se într-o mică Julia, înaltă cam de un metru douăzeci.

Am reluat urcuşul.

Mica Julia îşi luă elan şi se izbi cu forţă de corpul meu. Am avut senzaţia că m-a lovit un sac cu ciment şi am rămas o clipă fără aer. Mîna mi-a slăbit pe scară şi abia am reuşit să rămîn agăţat, în timp ce roiul Julia m-a izbit încă o dată. M-am ferit cît am putut, gemînd de durere, dar am continuat să urc în pofida loviturilor. Roiul avea o masă suficientă ca să mă izbească dureros, dar nu destulă ca să mă dea jos de pe scară.

Probabil că şi roiul şi-a dat seama de asta, pentru că acum micul roi Julia s-a comprimat într-o sferă şi a alunecat lin înainte ca să-mi învăluie capul într-un nor zumzăitor. Eram complet orb. Nu mai vedeam absolut nimic. Era ca şi cum m-aş fi aflat într-o furtună de praf. Am bîjbîit după următoarea treaptă a scării, apoi după următoarea. Simţeam înţepături de ace pe faţă şi pe mîini, iar durerea devenea tot mai intensă, mai ascuţită. Se pare că roiul învăţase cum să concentreze durerea. Dar bine că nu învăţase să-şi sufoce victima. Roiul n-a întreprins nimic ca să-mi astupe căile respiratorii.

Mi-am continuat ascensiunea.

Urcam în întuneric.

Şi deodată am simţit cum Ricky mă trage din nou de picioare. Şi abia în clipa aceea, în sfirşit, mi-am dat seama că nu mai aveam cum să continui.

Eram la şapte metri deasupra podelei, atîrnat cu disperare de o scară, trăgînd după mine o sticlă cu mizerie cafenie, cu Vince care mă aştepta deasupra şi Ricky trăgînd de mine în jos, şi un roi care îmi bîzîia în jurul capului, orbindu-mă şi provocîndu-mi nişte înţepături teribil de dureroase. Mă simţeam epuizat şi înfrînt şi simţeam cum mă părăsesc ultimele picături de energie. Degetele îmi tremurau pe treptele scării. Nu mă mai puteam ţine. Ştiam că nu îmi mai rămînea decît să-mi dau drumul şi să cad, şi totul s-ar termina într-o clipită. Oricum eram terminat.

Am pipăit următoarea treaptă, m-am apucat de ea şi mi-am tras corpul în sus. Dar umerii mă usturau. Ricky trăgea în jos cu înverşunare. Ştiam că va ieşi învingător din această încleştare. Ei aveau să cîştige. Întotdeauna aveau să iasă învingători.

Şi pe urmă m-am gîndit la Julia, palidă ca o stafie şi fragilă, rostind în şoaptă: “Salvează-mi copiii”. M-am gîndit la copiii mei care mă aşteptau să mă întorc acasă. I-am văzut aşezaţi în jurul

mesei, aşteptînd cina. Şi ştiam că trebuia să continuu cu orice preţ.

Şi am continuat.

Acum nu îmi este foarte limpede ce s-a întîmplat cu Ricky. Nu ştiu cum am reuşit să-mi ridic picioarele de pe trepte şi am rămas atîrnat numai în braţe, lovind cu picioarele în disperare, şi probabil că l-am lovit în faţă şi i-am zdrobit nasul.

Pentru că într-o clipă Ricky mi-a dat drumul şi am auzit mai multe bufnituri în timp ce se rostogolea pe scară, iar el încerca disperat să se agaţe de trepte în cădere. Am auzit: “Ricky, nu!”, iar roiul a dispărut din jurul capului meu. Eram, din nou, complet liber. M-am uitat în jos şi am văzut roiul Julia lîngă Ricky, care reuşise să se agaţe cam la trei metri şi jumătate deasupra podelei. Apoi l-am văzut uitîndu-se în sus mînios. Sîngele îi ţîşnea din nas şi din gură. A dat să urce spre mine, dar roiul Julia a spus: “Nu, Ricky. Nu, nu ai cum! Lasă-l pe Vince.”

După care Ricky a coborît cu mare greutate restul treptelor pînă jos, iar roiul s-a instalat din nou în corpul palid al Juliei. Amîndoi stăteau şi se uitau la mine.

Am întors privirea de la ei şi m-am uitat în susul scării.

Şi l-am văzut pe Vince aşteptîndu-mă acolo, la un metru şi jumătate deasupra mea.

Avea picioarele pe ultimele trepte şi stătea aplecat, blocîndu-mi calea. Nu aveam absolut nici o şansă să trec de el. M-am oprit să evaluez situaţia, mi-am schimbat greutatea pe scară, ridicînd un picior pe o treaptă mai sus, şi mi-am prins braţul liber pe după treapta din dreptul feţei mele. Dar cînd am ridicat piciorul, am simţit ceva în buzunar. Am înlemnit.

Mai aveam o eprubetă cu virusul bacteriofag.

Am scos recipientul din buzunar şi i l-am arătat. Am desfăcut dopul cu dinţii şi i-am spus:

– Hei, Vince, ce zici de un duş cu rahat?

N-a făcut nici o mişcare, dar a mijit ochii.

Am mai urcat o treaptă.

– Ai face bine să te fereşti, Vince, am spus. Gîfiiam atît de tare încît nu reuşeam să vorbesc suficient de ameninţător. Fereşte-te pînă nu te uzi…

Încă o treaptă. Eram la doar trei trepte sub el.

– Mingea e la tine, Vince.

Ţineam eprubetă în cealaltă mînă.

– Nu pot să-ţi nimeresc faţa de aici. Dar cu siguranţă că pot să-ţi ating picioarele şi pantofii. Îţi pasă?

Încă o treaptă.

Vince a rămas pe loc.

– S-ar părea că nu, am spus. Îţi place să duci o viaţă plină de riscuri?

M-am oprit. Dacă mai avansam încă o treaptă, m-ar fi putut lovi cu piciorul în cap. Dacă rămîneam pe loc, era nevoit să coboare pînă la mine, şi atunci aş fi putut să-l stropesc cu virusul. Aşa că am rămas.

– Ce zici, Vince? Ai de gînd să stai pe loc sau să pleci de acolo?

Vince se încruntă. Se uita cînd Ia mine, cînd la eprubetă.

După care s-a dat la o parte de pe scară.

– Bravo, Vince.

Am mai urcat o treaptă.

Se retrăsese atît de mult încît acum nu mai vedeam unde era. M-am gîndit că probabil plănuia să mă atace cînd ajungeam sus. Aşa că eram pregătit să mă aplec şi să mă feresc de el într-o parte.

Ultima treaptă.

Şi în sfirşit l-am văzut. Nu plănuise nimic. Vince tremura cuprins de panică, asemenea unui animal încolţit, înghesuit într-un cotlon întunecos al pasarelei. Nu-i puteam citi privirea, dar i-am văzut corpul tremurînd.

– OK, Vince. Am ajuns.

Am păşit pe platforma din plasă de sîrmă. Ajunsesem la ultimul nivel, fiind înconjurat de instalaţii. La nici douăzeci de paşi de mine am văzut cele două rezervoare de oţel pentru sistemul de aspersoare. M-am uitat în jos şi i-am văzut pe Ricky şi Julia uitîndu-se în sus la mine. M-am întrebat dacă îşi dădeau seama cît de aproape ajunsesem de scopul meu.

M-am uitat din nou la Vince exact în momentul în care scotea o prelată transparentă de plastic dintr-o ladă aflată într-un colţ. S-a înfăşurat în prelată ca într-un scut şi apoi, cu un răcnet gutural, m-a atacat. Eram chiar la marginea scării. Nemaiavînd timp să-l evit, m-am întors într-o parte şi m-am prins de o conductă cu diametrul de nouăzeci de centimetri, în aşteptarea impactului.

Vince s-a izbit de mine.

Eprubeta mi-a zburat din mînă şi s-a zdrobit de plasă. Sticla mi-a scăpat din mîna cealaltă şi s-a rostogolit pe pasarelă, oprindu-se la marginea căii de acces. Doar cîţiva centimetri mai lipseau ca să se rostogolească în gol. M-am deplasat spre ea.

Continuînd să se ascundă în spatele prelatei, Vince se izbi din nou de mine. M-am lovit zdravăn cu spatele de conductă. M-am izbit cu capul de oţel. Picioarele îmi alunecau pe lichidul cafeniu care se prelingea printre găurile plasei şi abia mai reuşeam să-mi ţin echilibrul. Vince m-a lovit din nou.

Cuprins cum era de panică, nu şi-a dat seama că rămăsesem fără armă. Sau poate că prelata îl împiedicase să vadă. Mă izbea întruna cu tot corpul pînă cînd, în cele din urmă, am alunecat şi am căzut în genunchi. Imediat am început să mă tîrăsc în patru labe spre sticla care se afla la vreo trei metri distanţă. Purtarea asta ciudată l-a făcut pe Vince să se oprească pentru un moment; şi-a dat jos prelata, a văzut sticla şi s-a aruncat spre ea, zburînd efectiv prin aer.

Dar a ajuns prea tîrziu. Apucasem să pun mîna pe sticlă şi am tras-o rapid spre mine chiar în momentul în care Vince ateriza, cu prelată cu tot, exact în locul unde se aflase sticla. S-a lovit zdravăn cu capul de marginea pasarelei. Preţ de cîteva clipe a rămas buimac, scuturîndu-şi capul ca să şi-l limpezească.

Iar eu am apucat de marginea prelatei şi am tras-o în sus.

Cu un răcnet, Vince s-a rostogolit peste margine.

L-am văzut cum s-a izbit de podea. Nu s-a mai mişcat. Apoi roiul i-a părăsit corpul, înălţîndu-se în aer precum fantoma lui. Fantoma s-a alăturat lui Ricky şi Juliei, care se uitau în sus, la mine. Pe urmă cei doi s-au întors şi au plecat grăbiţi în cealaltă parte a sălii de fabricaţie, sărind din mers peste braţele caracatiţei. Mişcările lor vădeau clar o stare de alertă. Puteai crede chiar că erau înspăimîntaţi.

“Asta e bine”, mi-am spus.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre rezervorul aspersoarelor. Instrucţiunile erau imprimate pe partea inferioară a recipientului. Era simplu să-ţi dai seama cum se manevrau valvele. Am răsucit valva de alimentare, am deşurubat capacul de umplere, am aşteptat să iasă azotul presurizat, apoi am turnat înăuntru conţinutul sticlei. Am ascultat cum curge în interiorul rezervorului. După care am înşurubat la loc capacul, am răsucit valva şi am restabilit presiunea azotului.

Reuşisem!

Am tras aer adînc în piept.

Pînă la urmă eram pe cale să înving blestemăţia asta.

Am coborît cu ascensorul, simţindu-mă bine pentru prima oară în ziua aceea.

ZIUA A ŞAPTEA
8:12 A.M.

Erau adunaţi cu toţii în cealaltă parte a încăperii - Julia, Ricky şi acum şi Bobby. Vince era şi el acolo, plutind mai în spate, dar uneori puteam să văd prin el, roiul său fiind uşor transparent. M-am întrebat care dintre ceilalţi erau doar roiuri în momentul acela. Nu puteam fi sigur. Dar nici nu mai avea importanţă.

Stăteau lîngă un şir de monitoare de computer care arătau fiecare parametru al procesului de fabricaţie: grafice de temperatură, debitul şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Dar se întorseseră cu spatele la monitoare şi mă urmăreau.

M-am apropiat calm de ei, cu paşi măsuraţi. Nu mă grăbeam deloc. Nici pomeneală. Cred că mi-a luat două minute pînă am străbătut sala de fabricaţie pînă la locul unde se aflau ei. M-au privit mai întîi nedumeriţi, apoi din ce în ce mai amuzaţi.

– Ei, Jack, spuse în cele din urmă Julia. Cum îţi merge?

– Deloc rău, am spus. Lucrurile merg spre bine.

– Pari foarte încrezător.

Am ridicat din umeri.

– Ai totul sub control? m-a întrebat Julia.

Am ridicat iar din umeri.

– Apropo, unde e Mae?

– Nu ştiu. De ce?

– Bobby a căutat-o şi n-a găsit-o pe nicăieri.

– Habar n-am, am spus. De ce aţi căutat-o?

– Ne-am gîndit să fim cu toţii împreună, a spus Julia cînd o să terminăm treburile pe aici.

– Aha, am zis eu. Deci asta facem acum? Terminăm?

Ea dădu din cap încet.

– Da, Jack. Terminăm.

Fiindcă nu puteam să risc să mă uit la ceas, am fost nevoit să apreciez în gînd cam cît timp trecuse. Am presupus că trecuseră trei-patru minute. Am spus:

– Aşadar, ce ai de gînd?

Julia începu să umble încolo şi-ncoace, explicîndu-mi:

– Ei bine, Jack, sînt foarte dezamăgită de felul cum au decurs lucrurile în ceea ce te priveşte. Sînt realmente dezamăgită. Ştii cît de mult ţin la tine. N-aş Fi vrut nici o clipă să ţi se întîmple

ceva rău. Dar tu lupţi împotriva noastră, Jack. Şi n-o să încetezi să te lupţi. Iar noi nu putem accepta asta.

– Înţeleg, am spus.

– Pur şi simplu, nu putem accepta, Jack.

Am băgat mîna în buzunar şi am scos bricheta de plastic. Chiar dacă Julia sau vreunul din ceilalţi a observat-o, nu s-au trădat în nici un fel.

Ea continua să umble de colo-colo.

– Jack, mă pui într-o postură dificilă.

– Cum aşa?

– Ai avut privilegiul să asişti la naşterea unui lucru cu totul nou aici. Ceva nou şi miraculos. Dar nu eşti deloc înţelegător, Jack.

– Nu, nu sînt.

– Naşterea e dureroasă.

– La fel de dureroasă e şi moartea, am spus.

Continua să se foiască de colo-colo şi răspunse:

– Da, şi moartea e dureroasă.

Mă privi încruntată.

– S-a întîmplat ceva?

– Unde e Mae? întrebă ea din nou.

– Nu ştiu. N-am nici cea mai mică idee.

Ea continuă să se uite la mine încruntată:

– Trebuie s-o găsim, Jack.

– Sînt sigur că o s-o găsiţi.

– Da, o vom găsi.

– Prin urmare, n-aveţi nevoie de mine, am spus. Căutaţi-o singuri. Adică, dacă-mi amintesc eu bine, voi sînteţi viitorul. Superior şi de neoprit. Eu sînt doar un om simplu.

Julia începu să-mi dea ocol, uitîndu-se la mine din toate părţile. Se vedea că era nedumerită de purtarea mea. Ori intrigată. Probabil că întrecusem măsura. Mersesem prea departe. Sesizase ceva. Avea o bănuială. Iar asta mă făcea să fiu foarte neliniştit. Răsuceam nervos bricheta în mîini.

– Jack, spuse ea. Mă dezamăgeşti.

– Ai mai spus asta.

– Da. Dar tot nu sînt sigură…

Ca la un semnal numai de ei ştiut, bărbaţii începură toţi să-mi dea ocol. Se mişcau în cercuri concentrice în jurul meu. Să fi fost vorba de un soi de procedură de scanare? Sau însemna altceva?

Încercam să ghicesc cît timp trecuse. Mi-am zis că trecuseră vreo cinci minute.

– Hai, Jack. Vreau să te văd mai de-aproape.

Şi-a pus mîna pe umărul meu şi m-a condus la unul din braţele mari ale caracatiţei. Acesta avea un diametru de aproape doi metri şi suprafaţa ca oglinda. O vedeam pe Julia în picioare lîngă mine. Cu braţul pe umărul meu.

– Nu-i aşa că alcătuim un cuplu fermecător? E mare păcat. Am fi putut avea un viitor măreţ.

– Mda, mă rog... am spus eu.

În momentul în care am vorbit, un fluviu de particule palide a izvorit din Julia, s-a curbat în aer şi a coborît ca o ploaie peste tot corpul meu, pătrunzîndu-mi şi în gură. Am închis gura cît am putut de repede, dar nu mai conta, fiindcă în oglindă corpul meu păru să se dizolve, fiind înlocuit de corpul Juliei. Era ca şi cum pielea ei o părăsise, zburase prin aer şi se prelinsese peste mine. Acum erau două Julia stînd umăr lîngă umăr în faţa oglinzii. Am spus:

– Termină, Julia.

Ea rîse şi-mi răspunse:

– De ce? Mie mi se pare amuzant.

– Opreşte-te! am spus. Aveam glasul meu, deşi arătam ca Julia. Opreşte-te!

– Nu-ţi place? Mie mi se pare amuzant. Tu trebuie să fii eu pentru o vreme.

– Am spus să încetezi!

– Jack, nu mai ai deloc haz.

Am tras de imaginea Juliei de pe faţa mea, încercînd să o îndepărtez ca pe o mască. Dar am simţit doar cum degetele îmi atingeau propria-mi faţă. Cînd mi-am zgîriat obrazul, în oglindă au apărut zgîrieturi pe obrazul Juliei. Am întins mîna la spate şi mi-am pipăit părul. Cuprins de panică, am scăpat bricheta care a căzut zdrăngănind pe pardoseală.

– Scoate-o de pe mine! am spus. Scoate-o imediat!

Am auzit un şuierat şi pielea-Julia a dispărut, a plutit prin aer şi a coborît peste Julia. Numai că acum ea arăta ca mine. Acum erau în oglindă doi Jack umăr la umăr.

– E mai bine aşa? întrebă ea.

– Nu ştiu ce încerci să demonstrezi, am spus trăgînd aer în piept.

M-am aplecat şi am ridicat bricheta.

– Nu încerc să demonstrez nimic, spuse ea. Am vrut doar să te simt. Şi ştii ce am descoperit? Că ai un secret, Jack. Şi ai crezut că n-o să-l aflu.

– Da?

– Dar l-am aflat, spuse ea.

Nu ştiam cum să interpretez spusele ei. Nu mai eram sigur unde mă aflam, iar schimbările de înfăţişare mă descumpăniseră atît de tare încît pierdusem noţiunea timpului.

– Eşti îngrijorat din pricina timpului, nu-i aşa, Jack? Nu trebuie să-ţi faci griji. Avem timp berechet. Totul e sub control aici. Ai de gînd să ne spui care e secretul tău? Sau va trebui să te obligăm să ni-l spui?

În spatele ei vedeam ecranele monitoarelor de la staţia de control. Cele din colţuri aveau cîte o bară transversală care pîlpîia, cu un mesaj scris pe care nu izbuteam să-l citesc. Vedeam cum unele grafice urcau abrupt, culoarea liniilor trecînd de la albastru la galben, apoi la roşu pe măsură ce urcau.

N-am schiţat nici un gest.

Julia s-a întors către bărbaţi.

– În regulă, spuse ea. Faceţi-l să vorbească.

Cei trei bărbaţi s-au apropiat de mine. Sosise clipa să le arăt. Sosise momentul să-mi dezvălui capcana.

– Nici o problemă, am spus.

Am aprins bricheta şi am ţinut-o sub cel mai apropiat aspersor de incendiu.

Bărbaţii au încremenit pe loc. Aspersorul s-a înnegrit de fum.

Şi nu s-a întîmplat nimic.

Flacăra topea tăbliţa de metal moale de sub capul aspersorului. Stropi de argint se prelingeau pe pardoseală la picioarele mele. Şi cu toate acestea nu se întîmplă nimic. Aspersoarele nu porneau.

– Dar-ar dracii! am spus.

Julia mă privea îngîndurată.

– A fost o încercare frumoasă. Eşti foarte inventiv, Jack. Ai judecat corect. Dar ai uitat ceva.

– Ce anume?

– Că există un sistem de siguranţă al întregii fabrici. Iar cînd am văzut că te duci la aspersoare, Ricky a oprit sistemul. Dacă

sistemul e oprit, aspersoarele nu mai funcţionează. Cred că n-ai noroc, Jack, mai spuse ea ridicînd din umeri.

Am stins bricheta. Nu mai aveam ce face. Am rămas pe loc, simţindu-mă ca un caraghios. Mi s-a părut că percep un miros slab în încăpere. Era un fel de duhoare greţoasă, dulceagă. Dar nu eram sigur.

– Totuşi, a fost o încercare frumoasă, spuse Julia. Dar gata cu distracţia.

Se întoarse spre bărbaţi şi făcu un semn scurt din cap. Cei trei se apropiară de mine.

– Hei, băieţi, ce naiba...

Cei trei n-au reacţionat. Feţele lor au rămas impasibile. M-au înşfăcat şi atunci am început să mă zbat.

– Hei, ia lăsaţi-mă!... am zis şi m-am eliberat din strînsoare.

– Nu-ţi agrava situaţia, Jack, zise Ricky.

– Ia mai du-te dracului, Ricky, m-am răţoit şi l-am scuipat în faţă tocmai cînd cei trei m-au trîntit la podea.

Speram ca virusul să-i intre în gură. Speram să-l întîrzii cumva, să provoc o ceartă. Orice pentru o întîrziere cît de mică. Dar m-au trîntit la podea şi s-au aruncat toţi trei peste mine, vrînd să mă stranguleze. Le simţeam mîinile pe gît. Bobby mi-a acoperit gura şi nasul cu palma. Am încercat să-l muşc. El ţinea mîna apăsată ferm pe faţa mea şi mă privea fix. Mi-a zîmbit cu un aer distant. Era ca şi cum nu m-ar fi cunoscut deloc, ca şi cum n-ar fi avut nici un sentiment faţă de mine. Toţi erau nişte străini, porniţi să mă ucidă rapid şi eficace. I-am lovit cu pumnii pînă cînd Ricky şi-a pus un genunchi pe unul din braţele mele, ţintuindu-l, iar Bobby mi-a imobilizat celălalt braţ. Acum nu mă mai puteam mişca deloc. Am încercat să dau din picioare, dar Julia s-a aşezat pe picioarele mele, dîndu-le o mînă de ajutor. Am început să văd lumea din jur ca prin ceaţă. O ceaţă cenuşie.

Apoi s-a auzit un pocnet slab, aproape ca de floricele de porumb sau ca de sticlă crăpată, iar Julia a ţipat:

– Ce-a fost asta?!

Cei trei bărbaţi mi-au dat drumul şi s-au ridicat în picioare. S-au îndepărtat de mine. Am rămas trîntit la pămînt, cuprins de un acces de tuse. Nici măcar n-am încercat să mă ridic.

– Ce-a fost asta? a ţipat iar Julia.

Prima dintre conductele caracatiţei s-a spart undeva sus, deasupra noastră. Un lichid brun a ţîşnit fisîind. O altă conductă a pocnit, şi încă una. Sala s-a umplut de şuierături. Vălătuci de

ceaţă groasă, cafenie, se răspîndeau peste tot în jur. Julia a strigat:

– Ce-i asta?

– Este linia de asamblare, răspunse Ricky. E supraîncălzită şi va exploda.

– Cum? Cum e posibil?

M-am ridicat în picioare, deşi nu-mi trecuse tuşea, şi le-am spus:

– Ce, aţi uitat că aţi oprit sistemul de siguranţă? Acum virusul o să se împrăştie în toată sala asta.

– Dar nu pentru mult timp, spuse Julia. În două secunde o să repornim întregul sistem de siguranţă.

Ricky se aşezase deja la panoul de control şi lovea disperat tastele.

– Bine gîndit, Julia, am spus.

Am aprins bricheta şi am ridicat-o sub capul aspersorului.

Julia a ţipat:

– Stop! Ricky, opreşte-te!

Ricky s-a oprit.

Am spus:

– Orice-aţi face, aţi încurcat-o!

Julia s-a întors furioasă către mine şi a şuierat printre dinţi:

– *Te urăsc!*

Corpul ei căpăta deja nuanţe cenuşii, trecînd într-un soi de reprezentare monocromă. La fel şi Ricky, căruia îi dispărea culoarea. Era virusul din aer care le afecta roiurile.

Dinspre unul din braţele suspendate ale caracatiţei se auziră nişte pocnete însoţite de scîntei. Apoi fulgerul unui arc electric. Ricky îl zări şi ţipă:

– Las-o baltă, Julia! Mergem la risc!

Apăsă ultimele taste şi porni sistemul de siguranţă. Sirenele alarmelor au început să sune. Ecranele monitoarelor afişau în roşu, intermitent, concentraţiile excesive de metan şi alte gaze. Ecranul principal arăta că sistemele de siguranţă erau pornite. Iar din aspersoare ţîşniră conuri de lichid cafeniu.

Cînd apa i-a atins, au început să ţipe. Se zvîrcoleau şi se contractau, se micşorau sub privirile mele. Faţa Juliei era schimonosită. Mă privea cu o ură pură. Dar începuse deja să se

dizolve. A căzut în genunchi, apoi pe spate. Ceilalţi se rostogoleau pe podea, ţipînd de durere.

– Haide, Jack!

Cineva mă trăgea de mînecă. Era Mae.

– Haide, spuse ea. Sala asta e plină de metan. Trebuie să plecăm.

Am şovăit, continuînd să mă uit la Julia. Apoi ne-am întors şi am fugit.

ZIUA A ŞAPTEA
9:11 A.M.

Pilotul elicopterului a deschis uşile în timp ce noi alergam pe platformă. Am sărit înăuntru şi Mae a spus:

– Să mergem!

Pilotul a răspuns:

– Trebuie să insist să vă puneţi centura înainte…

– Dă-i drumul o dată, fir-ar să fie! am strigat eu.

– Îmi pare rău, aşa zice la regulament, şi nu e sigur…

Un fum negru începu să se reverse pe uşa centralei electrice pe care abia ieşisem. Începu apoi să se înalţe spre cerul albastru al deşertului.

Pilotul îl văzu şi spuse:

– Ţineţi-vă bine!

Elicopterul se înălţă şi porni spre nord, ocolind clădirea la mare distanţă. Acum fumul ieşea prin toate orificiile de ventilaţie din apropierea acoperişului. O ceaţă neagră se ridica la cer. Mae spuse:

– Focul o să ardă şi nanoparticulele, şi bacteriile. Nu-ţi face griji.

– Unde mergem? întrebă pilotul.

– Acasă.

Se îndreptă spre vest şi în cîteva minute am lăsat clădirea în urmă. A dispărut sub linia orizontului. Mae şedea pe scaunul din spate, cu ochii închişi. I-am spus:

– Credeam că o să explodeze. Dar au pornit din nou sistemul de siguranţă. Aşa că presupun că n-o să mai explodeze.

Văzînd că tace, am continuat:

– Şi-atunci de ce ne-am grăbit aşa să fugim de acolo? Şi, apropo, pe unde ai fost? Nimeni nu ştia unde te-ai ascuns.

– Am fost afară, în depozit.

– Şi ce făceai acolo?

– Am mai căutat nişte termit.

– Şi ai găsit?

Nu s-a auzit nici un sunet. Doar un fulger de lumină galbenă care s-a răspîndit la orizont preţ de o clipă, după care a dispărut. Ai fi putut crede că nu se întîmplase nimic. Dar

elicopterul s-a balansat şi s-a hurducat în momentul în care unda de şoc a trecut de noi.

Pilotul spuse:

– Sfinte Sisoe, ce-a fost asta?

– Un accident industrial, am spus. Foarte nefericit.

Pilotul întinse mîna spre staţia radio:

– Trebuie să-l raportez.

– Da, am spus. Raportează-l.

Am zburat spre vest şi am văzut liziera verde a pădurii şi coamele unduitoare ale dealurilor de la poalele munţilor Sierra în timp ce intram pe teritoriul statului California.

ZIUA A ŞAPTEA
11:57 P.M.

E tîrziu.

Aproape miezul nopţii. E linişte în toată casa. Nu sînt sigur cum se va termina totul. Copiii sînt grav bolnavi, vomită după ce le-am dat virusul. Îi aud pe fiul şi pe fiica mea icnind fiecare în cîte o baie. Cu cîteva minute în urmă m-am dus la ei să văd ce fac. Feţele lor aveau o paloare cadaverică. Îmi dau seama că le e frică, pentru că ei ştiu că şi mie mi-e frică, încă nu le-am spus nimic despre Julia. Nici nu m-au întrebat, în momentul de faţă sînt prea bolnavi ca să le mai ardă de pus întrebări.

Cel mai mult mă îngrijorează fetiţa cea mică, Amanda, fiindcă a trebuit să-i dau şi ei virusul. Era singura ei speranţă. Ellen e cu ea acum, dar şi Ellen vomită. Amanda încă nu a vomitat. Nu ştiu dacă e bine sau e rău. Sugarii reacţionează diferit.

Cît despre mine, cel puţin deocamdată, cred că sînt bine. Sînt frînt de oboseală. Presupun că am aţipit din cînd în cînd toată noaptea. Acum stau aici, privind pe fereastra din spatele casei, şi o aştept pe Mae. A sărit gardul de la marginea curţii din spate şi probabil că acum scotoceşte prin tufişurile de pe panta care coboară în spatele proprietăţii, acolo unde sînt aspersoarele. I s-a părut că vede o lumină verde palidă venind de undeva, din josul pantei. I-am spus să nu se ducă acolo singură, noaptea, dar sînt prea obosit să mă duc după ea. Dacă ar avea răbdare pînă mîine, armata ar veni aici cu aruncătoare de flăcări şi ar distruge tot ce o fi pe acolo.

Autorităţile militare încearcă să muşamalizeze toată această afacere, dar eu am computerul Juliei aici, acasă, şi am instalat un program care să-i spioneze mesajele venite prin e-mail. Pentru mai multă siguranţă am scos hard-disk-ul din calculator. Am tăcut o copie după el şi originalul l-am pus într-un seif din oraş. Nu-mi fac griji în privinţa celor de la armată. Griji îmi provoacă Larry Handler şi ceilalţi de la Xymos. Ei ştiu că-i aşteaptă nişte procese răsunătoare. Chiar dacă vor anunţa falimentul companiei în cursul acestei săptămîni, tot vor trebui să dea socoteală pentru faptele lor criminale. Mai ales Larry. N-o să-i plîng de milă dacă o să fie trimis la închisoare.

Împreună cu Mae, am reuşit să reconstituim cea mai mare parte a evenimentelor din ultimele zile. Iritaţia fiicei mele a fost provocată de asamblorii gamma-micromaşinile care asamblau moleculele finisate din fragmentele componente. Asamblorii trebuie să se fi aflat pe îmbrăcămintea Juliei cînd a venit acasă direct de la laborator. Julia se temea de această posibilitate şi de-aia tăcea duş de cum ajungea acasă. Laboratorul avea o procedură de decontaminare bună, dar Julia interacţiona cu roiul în afara laboratorului. Ştia că e periculos.

În orice caz, în noaptea aceea a adus din greşeală asamblorii în camera copilului. Asamblorii gamma sînt concepuţi astfel încît să taie substratul de carbon, dar, confruntaţi cu o substanţă flexibilă cum este pielea, n-au făcut decît să o ciupească. Este dureros şi provoacă microtraume de un tip nemaiîntîlnit pînă acum. Şi nimeni n-ar fi putut bănui despre ce e vorba. Nu e de mirare că Amanda nu a făcut febră. Pentru că nu era vorba de o infecţie. Pur şi simplu ea avea pe piele o peliculă de particule “muşcătoare”. Cîmpul magnetic al instalaţiei MRI a vindecat-o instantaneu; toţi asamblorii au fost îndepărtaţi de la primul impuls magnetic. (Se pare că tot asta s-a întîmplat şi cu tipul din deşert. Într-un fel sau altul, a intrat în contact cu un lot de asamblori. Omul îşi instalase cortul la o distanţă de circa un kilometru şi jumătate de fabrica din deşert a companiei Xymos.)

Julia a ştiut ce s-a întîmplat cu Amanda, dar nu a spus nimănui, în schimb, a chemat echipa de “igienizare” de la Xymos, care a venit la miezul nopţii, cînd cu eram la spital. Numai Eric i-a văzut, iar acum ştiu ce a văzut. Pentru că aceeaşi echipă a venit aici, în urmă cu cîteva ore, ca să-mi cureţe casa. Erau aceeaşi oameni pe care i-am văzut în duba de pe şosea în noaptea accidentului.

Conducătorul echipei poartă un combinezon argintiu cu proprietăţi antimagnetice care îi dă o înfăţişare fantomatică. Masca argintată pe care o poartă face să pară că nu are faţă. El intră primul în mediul respectiv pentru un prim control. După care urmează patru bărbaţi în salopete, aceştia avînd misiunea să aspire şi să cureţe totul. Eu îi spusesem lui Eric că visase, dar nu era aşa. Ei lăsaseră senzorul pe care l-am găsit sub patul Amandei. Aparatul fusese lăsat intenţionat, pentru a depista eventualii asamblori care le-ar fi putut scăpa. Nu era deloc un

atenuator de suprasarcină, dar era construit în aşa fel încît să semene cu un astfel de dispozitiv banal.

Cînd în sfirşit mi-am dat scama de toate aceste lucruri, am fost furios pe Julia pentru că nu mi-a spus ce se întîmplă. Pentru că m-a lăsat să-mi fac griji. Dar, fireşte, ea era deja bolnavă. Şi nu mai are nici un rost să mai fiu supărat pe ea acum.

Playerul MP3 al lui Eric fusese stricat de către asamblorii gamma, la fel ca şi maşinile din deşert. Şi la fel ca şi instalaţia MRI. În toate aceste cazuri, asamblorii gamma au “tocat” circuitele de memorie care au un conţinut ridicat de carbon şi nu s-au atins de procesoarele centrale.

Iar în noaptea accidentului a fost un roi lîngă Julia în maşină. A venit împreună cu ea la înapoierea din deşert. Nu ştiu dacă l-a adus intenţionat cu ea sau nu. Roiul era în stare să se facă nevăzut la nevoie, acesta fiind motivul pentru care Eric n-a văzut nimic cînd a ieşit şi s-a dus la maşină ca să verifice. Iar cu nu eram sigur de ceea ce văzusem în momentul în care a plecat cu maşina, ceea ce este explicabil. Probabil că roiul reflecta lumina într-un fel neobişnuit. În amintirea mea semăna puţin cu Ricky, dar probabil că era prea devreme pentru ca roiul să fi început să ia anumite înfăţişări. Sau poate că nu am văzut decît o formă nedesluşită şi în gelozia mea mi-am închipuit că e vorba de o persoană. Nu cred că am născocit-o, dar e posibil. Ellen e de părere că e posibil să fi fost de vină imaginaţia mea.

După accidentul de pe şosea, Julia a chemat echipa de intervenţie. Iată de ce veniseră ci la faţa locului la ora aceea tîrzie din noapte. Aşteptau să coboare panta şi să cureţe locul. Nu ştiu ce anume a provocat accidentul, adică, dacă a avut vreo legătură cu roiul sau a fost pur şi simplu un accident. Acum chiar că nu mai am pe cine să întreb.

Fabrica din deşert a fost distrusă în întregime. În laborator se acumulase suficient metan încît să producă o minge de foc la o temperatură de peste 1100 °C, suficientă pentru incinerarea oricărui material biologic prezent. Dar tot îmi fac griji. Nu s-a descoperit nici un cadavru în ruine, nici măcar scheletele.

Mae a dus virusul bacteriofag la fostul ei laborator din Palo Alto. Sper că a reuşit să-i facă să înţeleagă cît de disperată este situaţia. Nu mi-a spus nimic despre reacţia lor. Eu sînt de părere că virusul ar trebui introdus în rezervele de apă potabilă, dar Mae spune că acesta ar fi distrus de clorul folosit la igienizarea apei. Din cîte ştim în acest moment, virusul reuşeşte

să ucidă roiurile. Uneori aud un ţiuit în urechi, ceea ce e un semn îngrijorător. Şi mai simt şi o vibraţie în piept şi abdomen. Nu-mi dau seama dacă sînt paranoic sau dacă se întîmplă ceva într-adevăr cu mine. Încerc să-mi păstrez o mină curajoasă pentru copii, dar bineînţeles că pe copii nu poţi să-i păcăleşti. Ei ştiu că mi-e teamă.

Ultimul mister care a rămas de lămurit a fost motivul pentru care roiurile se întorceau mereu la laborator. Pentru mine era ceva cu totul ilogic. Şi îmi tot făceam griji din pricina asta, fiindcă era un ţel iraţional. Nu se potrivea cu formulările din programul Predprey. De ce s-ar întoarce un animal de pradă într-un anumit loc?

Fireşte, privind lucrurile retrospectiv, nu exista decît un răspuns posibil. Roiurile au fost programate intenţionat ca să se întoarcă. Ţelul acesta a fost definit explicit de către programatori. Dar de ce ar programa cineva un astfel de ţel?

Am aflat abia în urmă cu cîteva ore.

Codul pe care mi-l arătase Ricky nu era cel pe care îl folosiseră efectiv în cazul particulelor. Nu putea să-mi arate codul adevărat fiindcă mi-aş fi dat seama dintr-o privire ce făcuseră. Ricky nici măcar nu mi-a spus. Nimeni nu mi-a spus vreodată.

Ce mă deranjează cel mai mult este un e-mail pe care l-am găsit pe computerul Juliei în cursul zilei de astăzi. Era trimis de ea pe adresa lui Ricky Morse, cu o copie pentru Larry Handler, şeful de la Xymos, şi conţinea o descriere a procedurii cu ajutorul căreia camera video compusă din nanoparticule putea fi făcută să funcţioneze şi în condiţii de vînt puternic. Planul consta în eliberarea intenţionată a unui roi în mediul înconjurător.

Şi exact asta au făcut.

Au simulat o scăpare accidentală, provocată de absenţa unor filtre de aer. De aceea m-a purtat Ricky prin acea lungă prezentare a fabricii, pentru ca apoi să ajungă să-mi servească povestea aceea despre constructorii neglijenţi şi sistemul de ventilaţie. Dar nimic din ce mi-a spus el nu era adevărat. Eliberarea a fost plănuită.

A fost intenţionată de la bun început.

În momentul în care nu au putut să facă roiul să funcţioneze în condiţii de vînt puternic, au încercat să “meşterească” o soluţie. Au dat greş. Particulele erau prea mici şi prea uşoare, şi probabil şi prea proaste. Deficienţele de proiectare se strecuraseră încă de la început, iar acum ajunseseră într-o fază în care acestea nu mai puteau fi remediate. Întregul lor proiect militar în valoare de multe milioane de dolari se ducea pe apa sîmbetei, iar ei nu găseau o soluţie. Aşa că au decis să lase roiul să găsească singur soluţia.

Aşa se face că au reconfigurat nanoparticulele ca să acumuleze energia solară şi memoria. Au rescris programul particulelor pentru a include un algoritm genetic. Şi au eliberat apoi particulele, lăsîndu-le să se reproducă şi să evolueze ca să vadă dacă roiul putea învăţa să supravieţuiască de unul singur.

Şi au reuşit.

Era o prostie atît de mare încît te lăsa tară grai. N-am înţeles cum de au putut să aplice un astfel de plan fără să-şi dea seama de consecinţe. La fel ca toate celelalte proiecte de la Xymos, era un plan improvizat, insuficient gîndit, conceput în pripă pentru a rezolva o problemă legată de prezent, fără să se ţină cont de viitor. Asta s-ar putea să fie tipic pentru gîndirea corporatistă cînd se iau decizii cu pistolul la tîmplă, dar cu astfel de tehnologii pericolele sînt copleşitoare.

Dar, fireşte, adevărul “adevărat” este mult mai complicat. Tehnologia însăşi invită la un asemenea comportament. Sistemele de agenţi distribuiţi funcţionează de capul lor. Este caracteristica lor. Chiar ăsta era secretul: să le pui la punct şi să le laşi să-şi facă treaba. Pînă la urmă, îţi faci un obicei din a proceda aşa. Ajungi să te obişnuieşti să tratezi în maniera asta reţelele de agenţi. Tot secretul constă în autonomie. Dar una e să eliberezi o populaţie de agenţi virtuali în memoria unui computer pentru rezolvarea unei probleme şi cu totul altceva să dai drumul unor agenţi reali în lumea reală. Pur şi simplu, cei de la Xymos nu au văzut diferenţa. Sau n-au vrut să o vadă.

Şi au dat drumul roiului.

Termenul tehnic pentru această operaţiune este “autooptimizare”. Roiul evoluează de unul singur, iar agenţii mai puţin reuşiţi dispar, rămînînd ca agenţii reuşiţi să reproducă generaţia următoare. După zece sau o sută de

generaţii, roiul evoluează spre soluţia cea mai bună. Soluţia optimă.

Lucruri de acest gen se fac mereu în interiorul computerelor. E folosit chiar pentru generarea unor noi algoritmi de computer. Danny Hillis a fost unul dintre primii care au făcut acest lucru cu ani în urmă pentru optimizarea unui algoritm de sortare. Ca să vadă dacă un computer e în stare să-şi optimizeze singur funcţionarea. Programul a descoperit o nouă metodă. Alţi oameni s-au grăbit să meargă pe drumul deschis de el. Dar niciodată nu se făcuse aşa ceva cu roboţi autonomi în lumea reală. Din cîte ştiu, aceasta a fost prima încercare. Poate că s-a întîmplat deja şi noi n-am auzit încă. În orice caz, sînt sigur că se va întîmplă din nou.

Probabil curînd.

Este ora două dimineaţa. În sfirşit, copiii au încetat să vomite. S-au dus la culcare. Par să se fi liniştit. Amanda a adormit. Ellen e încă destul de bolnavă. Probabil că am aţipit din nou. Nu ştiu ce m-a trezit. O văd pe Mae urcînd pe dealul din spatele casei mele. E însoţită de tipul cu costum argintiu, ca şi de restul echipei SSVT. Se apropie de mine. O văd că zîmbeşte. Sper că are să-mi dea veşti bune.

Chiar că am nevoie de veşti bune în clipa de faţă.

În e-mail-ul Juliei scria: “Nu avem nimic de pierdut”. Dar în cele din urmă au pierdut totul - şi compania, şi viaţa, totul. Şi, ca o ironie a sorţii, procedura a funcţionat. Roiul a reuşit să rezolve problema pentru care fusese programat.

Dar pe urmă a mers mai departe, a continuat să evolueze.

Iar ei l-au lăsat.

N-au înţeles ce fac.

Mă tem că asta va scrie pe piatra funerară a speciei umane.

Sper că nu va fi aşa.

Poate avem noroc.

BIBLIOGRAFIE

Acest roman este ficţiune pură, dar programele de cercetare care l-au inspirat sînt reale. Următoarele referinţe îl pot ajuta pe cititorul interesat să afle mai multe despre convergenţa crescîndă dintre genetică, nanotehnologie şi inteligenţă distribuită.

Adami, Christoph. Introduction to Artificial Life. New York: Springer-Verlag, 1998.

Bedau, Mark A., John S. McCaskill, Norman H. Packard şi Steen Rasmussen. Artificial Life VII, Proceeclings of the Seventh International Conference on Artificial Life. Cambridge, Mass.: MIT Press, 2000.

Bentley, Peter, ed. Evolutionary Design hy Computers. San Francisco: Morgan Kaufmann, 1999.

Bonabeau, Eric, Marco Dorigo şi Guy Theraulaz. Swarm Intelligence: Front Natural to Artificial Systems. New York: Oxford Univ. Press, 1999.

Brams, Steven J. Theory ofMoves. New York: Cambridge Univ. Press, 1994.

Brooks, Rodney A. Cambrian Intelligence. Cambridge, Mass.: MIT Press, 1999.

Camazine, Scott, Jean-Louis Deneubourg, Nigel R. Franks, James Sneyd, Guy Theraulaz şi Eric Bonabeau. Self Organization în Biologicul Systems. Princeton, N.J.: Princeton, 2001. Vezi mai ales capitolul 19.

Caro, T. M. şi Clare D. Fitzgibbon. “Large Carnivores and Their Prey”, în Crawley, Natural Enemies, 1992.

Crandall, B. C. “Molecular Engineering”, în B. C. Crandall, ed., Nanotechnology, Cambridge, Mass.: MIT Press, 1996.

Crawley, Michael J., ed. Natural Enemies: The Population Biology of Preclators, Parasites, and Diseases. London: Blackwell, 1992.

Davenport, Guy, tran. 7 Grecks. New York: NewDirections, 1995.

Dobson, Andrew P., Peter J. Hudson şi Annarie M. Lyles. “Macroparasites”, din Crawley, Natural Enemies, 1992.

Drexler, K. Eric. Nanosysiems, Molecular Machinery, Manufac- turing, and Compulation. New York: Wiley & Sons, 1992.

*** “Introduction to Nanotechnology”', în Krummenacker and Lewis, Prospects în Nanotechuology.

Ewald, Paul W. Evohiticm oflnfectious Disease. New York: Oxford Univ. Press, 1994.

Ferber, Jacques. Multi-Agent Systems: An Introduction to Distributed Artificial Intelligence. Reading, Mass.: Addison-Wesley, 1999.

Goldberg, David E. Genetic Algorithms în Search, Optimization and Machine Learning. Boston: Addison-Wesley, 1989.

Hassell, Mehael P. The Dynamics of Competition and Preclation. Institute of Biology, Studies în Biology No. 72, London: Edward Amold, 1976.

Hassell, Michael P. şi H. Charles J. Godfray. “The Population Biology of Insect Parasitoids”, în Crawley, Natural Enemies, 1992.

Holland, John H. Hidden Order: How Aclaptation Builds Com- plexity. Cambridge, Mass.: Perseus, 1996.

Koza, John R. “Artificial Life: Spontaneous Emergence of Self- Replicating and Evolutionary Self-Improving Computer Programs”, în Langton, ed., Artificial Life III.

Kelly, Kevin. Oul of Control. Cambridge, Mass.: Perseus, 1994.

Kennedy, James şi Russell C. Eberhart. Swarin Intelligence. San Diego: Academic Press, 2001.

Kohler, Timothy A. şi George J. Gumerman. Dynamics în Human and Primate Societies: Agent-Based Modeling of Social and Spaţial Processes. New York: Oxford Univ. Press, 2000.

Kortenkamp, David, R. Peter Bonasso şi Robin Murphy. Artificial Intelligence and Mobile Robots. Cambridge, Mass.: MIT Press, 1998.

Krummenacker, Markus şi James Lewis, eds. Prospects în Nanotechnology: Towarcl Molecular Manufacturing. New York: Wiley & Sons, 1995.

Kruuk, Hans. The Spotted Hyena: A Study of Predcttion and Social Bchavior. Chicago: Univ. Chicago Press, 1972.

Langton, Christopher G., ed. Artificial Life. Santa Fe Institute Studies în the Scicnces of Complexity, Proc. Voi. VI. Reading, Mass.: Addison-Wesley, 1989.

Langton, Christopher G., Charles Taylor, J. Doyne Farmer şi Steen Rasmussen, eds. Artificial Life II. Santa Fe Institute Studies în the Sciences of Complexity, Proc. Vol. X. Redwood City, Calif.: Addison- Wesley, 1992.

Langton, ChristopherG., ed. Artificiul Life III. Santa Fe Institute Studios inthe Sciences ofComplexity, Proc. Voi. XVII. Reading, Mass.: Addison-Wesley, 1994.

Levy, Steven. Artificial Life. New York: Pantheon, 1992.

Lyshevski, Sergey Edward. Nano- and Microelectroinechanical Systems: Fundamentals of Nano- and Microengineering. New York: CRC Press, 2001.

Millonas, Mark M.,”Swarms, Phase Transitions, and Collective Intelligence”, în Langton, ed., Artificial Life III.

Mitchell, Melanie. An Introduction to Genetic Algorithms. Cambridge, Mass.: MIT Press, 1996.

Nishimura, Shin I. “Studying Attention Dynamics of a Predator în a Prey-Predator System”, în Bedau et al., Artificial Life VII.

Nishimura, Shinl. şi Takashi Ikegami. “Emergence of Collective Strategies în a Prey-Predator Game Model”. Artificial Life, V. 3, no. 4, 1997, p. 423.

Nolfi, Stefano. “Coevolving Predator and Prey Robots: Do 'Arms Races' Arise în Artificial Evolution?”, Fall 98, V. 4, 1998, p. 311 ff.

Nolfi, Stefano şi Dario Floreano. Evolutionary Robotics: The Biology, Intelligence, and Technology of Seif O rganizing Machines. Cambridge, Mass.: MIT Press, 2000.

Reggia, James A., Reiner Schulz, Gerald S. Wilkinson şi Juan Uriagereka. “Conditions Enabling the Evolution of Inter-Agent Signaling în an Artificial World”. Artificial Life, V. 7, 2001, p. 3.

Reynolds, Craig R. “An Evolved, Vision-Based Model of Obstacle Avoidance Behavior”, în Langton, ed., Artificial Life III.

Schelling, Thomas C. Micromotives and Macrobehavior. New York: Norton, 1978.

Solem, Johndale C. “The Motility of Microrobots”, în Langton, et al., Artificial Life III.

Wooldridge, Michael. Reasoning About Raţional Agents. Cambridge, Mass.: MIT Press, 2000.

Yaeger, Lairy. “Computaţional Genetics, Physiology, Metabolism, Neural Systems, Learning, Vision, and Behavior or PolyWorld: Life în a New Context”, în Langton, ed Artificial Life III.

Ebook v1.0: by vladio

Tradusă în numeroase țări imediat după apariție, ultima creație a celebrului *Michael Crichton* – **PRADA** – a făcut furori şi în lumea filmului, studiourile 20th Century Fox plătind cinci milioane de dolari pentru adaptarea sa cinematografică. Este vorba despre un thriller politic îmbinat cu elemente de science-fiction.

În deşertul Nevada, un experiment a eşuat teribil. Un nor de nanoparticule – microroboți – a scăpat din laborator. Acest nor este independent şi se autoreproduce. Este inteligent şi învață din experiență. Din toate punctele de vedere, este viu.

A fost programat conform caracteristicilor unui animal de pradă. Evoluează rapid, devenind mai periculos cu fiecare oră care trece.

Orice încercare de a-l distruge a eşuat.

Iar noi sîntem prada.

Proaspăt ca titlurile de ultimă oră din ziare, cel mai incitant roman al lui *Michael Crichton* prezintă povestea unei epidemii mecanice şi a eforturilor disperate depuse de cîțiva oameni de ştiință pentru a-i pune capăt. Pornind de la cele mai recente descoperiri, autorul ne poartă pe tărîmul aflat în plină dezvoltare al nanotehnologiei şi al inteligenței artificiale, într-o acțiune ce te ține cu sufletul la gură. O carte pe care nu o poți lăsa din mînă.

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

Lei 159000